

Tra Công Hoàn Lương Ký

Contents

Tra Công Hoàn Lương Ký	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	47
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	54
20. Chương 20	54
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	67
26. Chương 26	70
27. Chương 27	73
28. Chương 28	76
29. Chương 29	80
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32	88
33. Chương 33	93
34. Chương 34	97
35. Chương 35	100
36. Chương 36	105
37. Chương 37	106
38. Chương 38	110
39. Chương 39	113
40. Chương 40	115
41. Chương 41	119

42. Chương 42	125
43. Chương 43	130
44. Chương 44	134
45. Chương 45	138
46. Chương 46	143
47. Chương 47	149
48. Chương 48	155
49. Chương 49	159
50. Chương 50	159
51. Chương 51: Ngoại Truyện 1	163
52. Chương 52: Ngoại Truyện 2	169
53. Chương 53: Ngoại Truyện 3	174

Tra Công Hoàn Lương Ký

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, 1×1, phúc hắc cường công mạnh mẽ bề cong một siêu cấp biệt nữ tiểu thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-cong-hoan-luong-ky>

1. Chương 1

Lý Huyền Lương tròng mắt há mồm, ngây ngốc nhìn màn hình lớn trước mắt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Y biết em trai Lý Lâm của y vừa khốn nạn vừa phóng túng, nhưng giá nào y cũng không nghĩ nó lại hạ tiện như thế.

Cùng những gã đồng tính luyến ái qua lại coi như không tính, lại còn chơi 3P, mà nếu chỉ len lén chơi thì cũng được đi, đằng này còn quay phim. Y thật sự rất muốn bỏ đầu Lý Lâm ra, xem bên trong rốt cuộc có phải hay không chỉ chứa toàn là phân?

Ngồi trên sofa, người đàn ông phun một làn khói rồi mới chậm rãi mở miệng: “Thế nào, rất kích thích đúng không? Cứ từ từ xem, đây mới chỉ là khúc dạo đầu thôi, phía sau còn hấp dẫn hơn nhiều.”

Lý Huyền Lương xông tới phía trước, rút băng ghi hình ra, dùng toàn lực ném mạnh xuống đất.

Người ngồi trên sofa thấy thế chỉ nở một nụ cười: “Cứ việc ném, ném rồi tôi vẫn còn cái khác.”

Lý Huyền Lương tròng hấn, trong mắt mang theo sát khí: “Mã Thần Nhất, sao mày có thể càng ngày càng biến thái như thế? Cư nhiên lại đi tìm người quay cái thứ rác rưởi này.”

Mã Thần Nhất lắc đầu: “Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, tôi đâu có rảnh rỗi đến mức đi theo dõi sinh hoạt cá nhân của em trai cậu, cái này chẳng qua là ngẫu nhiên lọt vào tay tôi mà thôi. Tôi tìm cậu bàn bạc chuyện tiền

nonng cũng xem như nể mặt cậu lắm rồi, bởi có nói sao đi nữa chúng ta cũng từng là bạn học, đúng không?”

Lý Huyền Lương căn bản là không tin lời Mã Thần Nhất nói. Hắn muốn giúp y sao? Có mà giậu đổ bìm leo ấy. Ai chẳng biết từ khi hai người còn học chung thì đã là đối thủ không đội trời chung, mấy từ như “bằng hữu” hay “hữu nghị” vốn không có trong từ điển. Cả hai luôn xem nhau không vừa mắt, thứ duy nhất gần bọn họ lại là khi Mã Thần Nhất cùng đàn em của hắn bắt nạt em trai y, rồi y dẫn em trai đến tìm hắn tính sổ, tới tới lui lui vẫn chỉ là mấy chuyện đánh nhau... Bây giờ nghĩ lại, tất cả cũng đều do em trai của y gây họa.

Lý Huyền Lương không thèm để ý đến lời Mã Thần Nhất nói, chỉ buồn bực ngồi trên ghế nhắm tính xem tiền trong tài khoản thẻ của y còn bao nhiêu, cuối cùng mới mở miệng: “ Bao nhiêu tiền, tao đưa cho mày là được chứ gì.”

Mã Thần Nhất tựa như đang chờ những lời này, lập tức mỉm cười, nói: “Không nhiều không ít, giá gốc ba trăm vạn, nhưng là bạn bè thì dù sao cũng phải đưa thêm chút tiền hồi lộ, tăng thêm năm mươi vạn nữa, mấy chi phí khác thì...”

Lý Huyền Lương nghe Mã Thần Nhất nói xong, kinh ngạc tới nỗi mắt cũng không chớp, chỉ biết nhìn hắn chằm chằm, nửa ngày sau mới phun được một câu: “Khốn kiếp! Mày đi ăn cướp à?”

Ba trăm năm mươi vạn? Đem em trai của y đi bán còn không đủ nữa là.

Mã Thần Nhất thế nhưng không nóng không giận, chỉ bình thản nhả một ngụm khói thuốc: “Cậu khoan hãy ngại giá này quá đắt, là bạn bè nên tôi đã nể mặt cậu lắm rồi, cậu có biết nếu người tôi có được bằng ghi hình này thì họ sẽ làm gì không? Quên đi, hỏi cậu cũng như không, họ sẽ trực tiếp dùng bằng ghi hình sao chép ra đĩa CD, cậu hiểu chứ? Dựa theo thói quen ăn uống quen biết của bọn họ, tuần hàng ra thị trường thì chỉ không đến một tuần là có thể thu lại bảy tám trăm vạn, kiếm tiền dễ thế đấy. Tuy bộ dạng em trai cậu tầm thường, nhưng cũng may nó có khuôn mặt trắng trẻo đáng yêu như búp bê, nếu để giới hạn là cấm bán cho người dưới mười tám tuổi, muốn kiếm hơn một nghìn vạn cũng không phải không có khả năng.”

Lý Huyền Lương nhất thời nổi giận, thiếu chút nữa là lật tung cái bàn, mắng: “Đê tiện vô sỉ, cùng lắm thì tao kiện bọn chúng thôi, cái đám người cặn bã đó...”

Mã Thần Nhất nghe thế thì nhin không được bật cười, dập tắt điếu thuốc, nói: “Kiện á? Bị cáo đâu? Hơn nữa, cậu kiện người ta tội gì? Ngược lại, cậu có tin người ta phá cậu tới tan cửa nát nhà không? Thôi được, cứ cho là cậu thắng kiện, kết cục cũng vẫn chỉ có một, đó chính là các cậu chẳng những thân bại danh liệt mà còn làm trò cười cho thiên hạ. Chính cậu tự suy nghĩ lại đi, kết quả nào tốt hơn?”

Không cần nghĩ, y có thể nghĩ cái gì đây? Lý Huyền Lương sớm đã có đáp án, chậm rãi ngồi xuống, điều chỉnh lại giọng điệu thương lượng: “Là vậy, ba trăm năm mươi vạn thật sự ngoài khả năng của tôi, cậu có thể cho tôi thời gian hai năm không?”

Mã Thần Nhất ngồi thẳng người lại, lạnh lùng nói: “Nếu cậu muốn mặc kệ sống chết của em trai cậu, tôi cũng không có biện pháp, mặc dù chúng ta từng là bạn học, nhưng chuyện tiền bạc thì phải rõ ràng. Nếu tôi đem bằng ghi hình này sang tay cho người khác, tôi có thể kiếm đến tám trăm vạn. Bất quá, em trai cậu sẽ thê thảm lắm đấy. Nó mới học đại học thôi, đúng không? Sau này cuộc sống nhất định không khác gì địa ngục, nghe nói một số người giống nó bị chơi đùa tới chết, chịu không nổi phải tự sát cũng có, bị hủy dung mạo...”

“Đủ rồi.” Lý Huyền Lương nhin không được đứng bật dậy, ăn nói nhỏ nhẹ thế này vốn không phải tác phong của y, liền trực tiếp ngửa bài: “Mã Thần Nhất, mày rốt cuộc muốn thế nào thì cứ nói thẳng ra đi, quanh co lòng vòng nhiều lời vô ích như thế mày không mệt à? Tao chỉ là một người bình thường, tiền thì tao không có, chỉ có cái mạng này thôi, nếu mày muốn trả đũa chuyện trước đây thì cứ đến tìm tao, muốn đánh muốn chửi gì tùy ý mày, được chưa?”

Nghe xong câu nói sau cùng của Lý Huyền Lương, Mã Thần Nhất mỉm cười, dùng ngón tay thon dài của mình sửa sửa lại cổ áo sơ-mi, nói: “Đã tốt nghiệp lâu như vậy rồi mà tính tình của cậu chẳng thay đổi chút nào. Được, cậu đã thẳng thắn như thế, tôi đây cũng không dài dòng thêm nữa, tôi cho em trai cậu hai lựa

chọn, một là đưa tôi ba trăm năm mươi vạn, hai là em trai cậu phải từ bỏ việc học hành, đến câu lạc bộ Dạ Hoàng làm việc, ký hợp đồng bán thân trong mười lăm năm.”

Lý Huyền Lương nghe xong thì sửng sốt, y thật không dám tin tưởng, câu lạc bộ Dạ Hoàng!? Hợp đồng bán thân trong mười lăm năm!? Giọng nói của y có chút phát run: “Mã Thần Nhất, đây là con đường sống của mày sao? Kêu Lý Lâm bước chân vào đó, nó còn tiền đồ gì nữa? Là mười lăm năm a, coi như xong đời nó rồi.”

Câu lạc bộ Dạ Hoàng là nơi nào chứ? Là một câu lạc bộ tiếp viên nổi tiếng! Làm tiếp viên ở đó, danh tiếng bị tổn hại không nói, số người bị chơi đến nửa sống nửa chết tuyệt đối không ít, lại còn những mười lăm năm, không về châu trời mới là lạ.

Mã Thần Nhất nhìn Lý Huyền Lương, sờ sờ cằm không nói chuyện, lại như suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, thông thả bước đến trước mặt y, quần tây cắt may khéo léo càng tôn lên đôi chân thon dài mà khỏe mạnh, khoe môi quỷ dị nhếch lên mang theo vài phần châm chọc: “Ái chà, cậu vẫn che chở cho Lý Lâm đến thế ư? Tốt, tinh thần hy sinh tất cả vì em trai của cậu rất cảm động, khiến tôi rất muốn giúp cậu toại nguyện. Kỳ thực, đường sống cũng không phải không có, chỉ là...”

Ánh mắt quái dị của Mã Thần Nhất khiến Lý Huyền Lương cảm thấy rất khó chịu. Tầm mắt cao hơn cũng bỏ đi, thế nhưng y vẫn nhớ lúc học cấp 3, chiều cao hai người còn chưa cách biệt lắm, vậy mà giờ này hẳn đã cao hơn y ít nhất 10cm. Muốn đối diện với ánh mắt hắn, y buộc phải ngẩng đầu lên, đáng chết!

Mã Thần Nhất dường như rất thỏa mãn với sự chênh lệch chiều cao này của hai người, ánh mắt hắn bắt đầu quan sát khắp người Lý Huyền Lương, vừa nhìn vừa hài lòng nói: “Mấy năm nay cậu thật sự càng ngày càng xinh đẹp.” Trách không được trước đây các nữ sinh thường ở sau lưng y, nói y là mỹ nam sắc nước hương trời gì gì đó, giờ nhìn kỹ quả thật không sai. Mã Thần Nhất nhìn không được, đưa tay ra chạm vào cằm Lý Huyền Lương.

Lý Huyền Lương bị Mã Thần Nhất nhìn chòng chọc đến mức sờ gáy óc, một phát hất văng cánh tay hắn đang đặt trên cằm mình, thấp giọng chán ghét nói: “Này, tao không phải tính luyến ái, bộ dáng như thế nào liên quan gì đến mày?”

Mã Thần Nhất từ chối cho ý kiến, hai tay khoanh lại trước ngực: “Tôi có thể cho em trai cậu con đường sống, bất quá, nghĩ tới nghĩ lui hình như tôi sẽ bị thiệt thòi nặng đây, tôi phải nhìn xem cậu rốt cuộc có đáng giá hay không?” Nói xong, hắn liền áp sát tới gần, không chút kiêng nể mà ngắm nghía y từ trên xuống dưới, khiến y có một dự cảm không lành.

Lý Huyền Lương né tránh ánh mắt của Mã Thần Nhất, cau mày hỏi: “Rốt cuộc là con đường sống gì?”

Mã Thần Nhất sờ sờ cằm, trước tiên bày ra vẻ mặt vừa xấu xa vừa mờ ám, sau đó mới chậm rãi tiến đến sát bên cạnh vành tai duyên dáng của Lý Huyền Lương. Chứng kiến gương mặt y càng lúc càng ửng hồng, hắn chậm rãi nói từng câu từng chữ:

“Rất đơn giản, để tôi chơi cậu một lần, thế nào?”

2. Chương 2

Lý Huyền Lương không nói tiếng nào, trực tiếp vung tay lên cho Mã Thần Nhất một đấm, nhưng có vẻ hắn đã đoán được từ trước, nghiêng đầu né tránh, tay trái bắt lấy cổ tay y. Không chút vội vã, hắn ung dung giải thích:

“Đừng kích động, chuyện này cậu có thể quay về từ từ suy nghĩ. Chỉ làm một lần là có ba trăm năm mươi vạn, nghe rõ chứ? Là ba trăm năm mươi vạn, không phải ba trăm năm mươi ngàn, cậu lờ to rồi biết không? Người đắt giá nhất ở câu lạc bộ Dạ Hoàng cũng chưa từng có giá này.” Mã Thần Nhất vừa nói vừa cúi đầu nhìn Lý Huyền Lương, trước đây hắn vẫn luôn rất thích dáng vẻ phần nộ đến không chịu nổi của y, hiện tại xem ra lạc thú này của hắn vẫn còn nguyên như cũ.

“Hừ, đầu óc mày có bệnh hả!? Tao đã nói tao không phải đồng tính luyến ái, mày nghe không hiểu sao?” Lý Huyền Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, định giơ tay còn lại lên đấm hấn, nhưng không biết do không đủ lực hay góc độ không tốt, cứ nhiên lại bị Mã Thần Nhất lần thứ hai bắt lấy, bẻ ngoặt tay ra phía sau.

Hấn thuận thế ghì chặt y vào trong ngực, cười nói: “Bạn học Lý à, thú vui của việc bẻ thẳng thành cong cậu không hiểu sao? Làm với tôi một lần có sao đâu chứ? Cậu cũng không phải phụ nữ, hay là cậu không tin kỹ thuật của tôi?”

“Câm miệng!” Lý Huyền Lương thầm nghĩ, làm sao mà y có thể đồng ý với điều kiện này, y không phải kẻ biến thái.

Lý Huyền Lương vốn định cho Mã Thần Nhất một đấm, thế như hai tay y đều bị hấn vòng ra sau lưng, hai người dính sát vào nhau, muốn tránh thoát nhưng dùng lực lại vô ích. Y ngẩng đầu, phần nộ trùng mắt nhìn hấn: “Buông tay ra.”

Mã Thần Nhất cười cười khê gật đầu, nhưng ngược lại hấn càng thêm siết chặt Lý Huyền Lương hơn, chặt đến mức hết thấy nhiệt độ của hấn đều thông qua lớp áo sơ-mi mà truyền cho y.

Lý Huyền Lương nóng cả đầu, then quá hóa giận, nói: “Mày rút cuộc muốn gì hả? Nói thẳng đi, tên khốn nạn!”

“Làm với tôi một lần.” Hấn vừa nói vừa ngẩm nhìn Lý Huyền Lương, chỉ cảm thấy người trước mắt gương mặt đỏ ửng, lông mày cau lại, vẻ tức giận không nói nên lời thật mê người, phối hợp cùng biểu tình quyết không chịu thua, quyết không chịu thỏa hiệp, quả thật kinh diễm tới mức muốn lấy mạng hấn: “Đừng nóng nảy, tôi có nói sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ mà, đến lúc đó cứ liên lạc qua điện thoại, bất quá trước tiên tôi phải thu một ít lãi suất.”

“Lãi suất cái rắm!” Lý Huyền Lương nghiêng răng nghiêng lợi: “Mã Thần Nhất mày nghe cho kỹ đây, tiền thì tao không có, lãi suất lại càng không. Em trai tao không nghĩ học bán thân, muốn bẻ cong tao lại càng không thể. Bảng ghi hình đó mày muốn làm gì cũng được, tùy mày, đừng mơ lấy nó ra uy hiếp tao. Trước giờ tao chưa từng biết sợ, bây giờ lại càng không. Buông!”

Trong mắt Mã Thần Nhất hiện lên một tia sắc bén. Ngay khi Lý Huyền Lương vừa dứt lời không kịp đề phòng, liền cúi đầu xuống trực tiếp hôn y, liếm qua khóe môi, cảm nhận nhiệt độ cùng mùi vị hoàn hảo như trong tưởng tượng của mình. Sau đó, hấn dứt khoát đem đầu lưỡi của mình xâm nhập vào thẳng trong khoang miệng đối phương.

Lý Huyền Lương trợn to đôi mắt, có điểm không dám tin tưởng, tựa như bị sét đánh trúng, cả người cứ ngây ngốc đứng sững sờ, thật không tin được một nam nhân như y cứ nhiên lại có ngày bị người khác cưỡng hôn. Mà đối phương còn là Mã Thần Nhất, kẻ khiến y khinh thường nhất nữa chứ.

Một luồng phần nộ do bị khi dễ bừa bãi khiến sức lực của Lý Huyền Lương trong nháy mắt bạo phát, không chỉ giằng tay ra khỏi sự khống chế của Mã Thần Nhất, y còn hung hăng tổng cho hấn hai nắm đấm.

Mã Thần Nhất không đề phòng, hứng trọn hai cú đấm của Lý Huyền Lương. Hấn xoa xoa bên mặt vừa đỏ vừa rát của mình, cười lạnh với y: “Đánh rất hay, đúng vậy đó, tôi chính là thích cậu như vậy, khi chinh phục cậu tôi càng có thêm hứng thú.”

Lý Huyền Lương đem ống tay áo chà qua chà lại môi mình vài cái, rồi xoay người nhặt băng ghi hình trên mặt đất. Trước khi bỏ đi, y quay đầu lại nói với Mã Thần Nhất: “Chinh phục em gái mày thì có! Đừng để tao thấy mặt mày nữa, biến thái.”

Đợi khi Lý Huyền Lương đi rồi, Mã Thần Nhất mới chậm rãi nở nụ cười. Hấn đứng dậy, thả lỏng đôi tay đang ôm chặt vùng dưới bụng, trước tiên lấy tay lau vết máu nơi khóe môi, sau đó rút một điều thuốc để lên miệng, rồi móc di động ra, bấm một dãy số, lúc có người nghe máy chỉ nói mấy câu, thế nhưng về mặt lúc cúp máy lại hiện lên sự đắc ý.

Lý Huyền Lương ngồi trên taxi, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa xe lướt qua vùn vụt, tâm tình buồn bực rồi tỉnh rồi mù. Y thật không dám nghĩ em trai Lý Lâm của y lại biến thành như thế, khốn kiếp, tại sao có thể như vậy chứ? Buồn bực, y hung hăng tung một đấm vào lưng dựa ghế sau, khiến cho tài xế phía trước bị một phen hoảng sợ.

Sở dĩ ngoại hình của y và Lý Lâm không giống nhau, nguyên nhân cũng không có mấy người biết, bọn họ kì thực là anh em cùng cha khác mẹ, tuy rằng là người thân, mối quan hệ lại ngày càng sa sút.

Mẹ Lý Huyền Lương trước khi chết là một nữ diễn viên nổi tiếng, tuổi trẻ xinh đẹp, gia đình êm ấm. Thỉnh thoảng, cha y lại dẫn y đến phim trường tham quan, khiến cho ai nấy đều hâm mộ, khen mặt mũi Tiểu Lương rất tuấn tú, rất giống mẹ mình.

Trong lúc mẹ y quay một cảnh phim bị đánh cướp, đột nhiên xảy ra sự cố ngoài ý muốn mà qua đời. Buồn cười thay, cái chết của bà cũng là lúc kết thúc bộ phim. Cho dù ở trong giây phút cuối cùng, bà vẫn nhập tâm vào nhân vật, tới mức duy mỵ mà xúc động, bà đã dùng chính sinh mạng của mình để hoàn thành vai diễn kia. Bộ phim này sau khi công chiếu liền tạo nên cơn sốt, hình ảnh bà ra đi hết sức lay động lòng người, được xưng tụng là một cảnh kinh điển trong lịch sử, được rất nhiều người ca tụng. Đây là thời khắc thăng hoa nhất trong sự nghiệp nghệ thuật của bà, cũng đồng thời là lúc kết thúc.

Sau khi mẹ Lý Huyền Lương qua đời hai năm, cha y được một người phụ nữ theo đuổi, người phụ nữ này tuy dung mạo bình thường, thể nhưng bà đối xử với Lý Huyền Lương rất tốt. Cha y thương y còn nhỏ mà đã mất mẹ, liền chấp nhận lời cầu hôn của bà. Cứ thế, bà đã trở thành mẹ kế của Lý Huyền Lương, mẹ ruột của Lý Lâm. Nói thật thì, bà chăm sóc cho hai cha con y rất tốt, thế nên lúc xảy ra chuyện, Lý Huyền Lương rất khó chấp nhận sự thật.

Người mẹ kế vẻ ngoài ôn nhu đó, mấy năm sau đã cùng một người đàn ông lấy trộm hết tiền vốn trong công ty của cha y, bỏ mặc chồng con chạy theo người tình, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa. Đôi khi Lý Huyền Lương vẫn tự hỏi, lúc ấy phải chăng bà có nỗi khổ tâm gì tới mức phải làm như vậy? Vì tiền mà bỏ chồng quên con, đáng giá không cơ chứ?

Công ty của cha y vì thế mà phá sản, ông cũng ngã bệnh theo. Chỉ là y thật không ngờ tới, một trận bệnh lại khiến ông từ già cõi đời. Ngày đó, ông đã nói với y: “Sau này con phải chăm sóc tốt cho Lý Lâm, bởi vì con là anh trai của nó.”

Thấy Lý Huyền Lương nhận lời, ông mới xoa xoa đầu hai đứa con của mình, nói với bọn họ rằng ông rất yêu thương bọn họ, sau đó nhắm mắt xuôi tay.

Mỗi lần nhớ lại những ngày tháng sau khi cha mình mất, ngực Lý Huyền Lương lại co rút từng trận đau đớn. Căn nhà bị ngân hàng mang ra gặt nợ, y cùng Lý Lâm thiếu chút nữa phải lưu lạc đầu đường xó chợ. Nếu không phải cha y đã dùng tất cả số tiền còn lại để gởi tiết kiệm trong ngân hàng dưới tên của ông, hai người họ cũng không biết tương lai phải làm thế nào sống sót. Lý Huyền Lương nhớ rõ, năm ấy y mười sáu tuổi, còn Lý Lâm mười tuổi, chỉ biết ôm đùi y khóc hết sức thương tâm.

Khi tài xế taxi nói là đã đến nơi, Lý Huyền Lương mới hồi phục tinh thần lại, thanh toán tiền rồi xuống xe.

Mỗi lần nhìn tòa nhà cũ nát Lý Lâm ở, y lại có cảm giác nó sắp đổ sập đến nơi. Ngoài hiên nhà, bụi bặm đóng thành mấy lớp cũng không ai để ý, người nào người nấy chỉ biết đi ra đi vào.

Thấy một đám nam sinh đang tới gần, Lý Huyền Lương cúi đầu, tay cầm băng ghi hình vội vã lướt ngang qua. Mấy nam sinh đó liền đi chậm lại, quay đầu nhìn về phía y. Y vừa bước lên cầu thang, phía sau liền có giọng nói thì thầm, từ bên ngoài hiên nhà vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Thấy không, y là anh trai của Lý Lâm đó.” Một người nhỏ giọng nói.

“Thiệt hay giả vậy, chẳng giống nhau chút nào.”

“Tôi mà lừa cậu thì tôi kêu cậu là ông nội. Thế nào, đúng là mỹ nhân phải không?”

“Quả nhiên rất tuấn tú a, Lý Lâm so với y hoàn toàn không cùng đẳng cấp.”

“Y có phải cũng giống Lý Lâm không nhỉ?”

“Mẹ kiếp, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ, người ta không phải GAY đâu, mà cho dù có phải thì cũng không đến lượt cậu.”

“Chết tiệt, dám khinh thường lão tử thế à, đập chết cậu bây giờ.”

...

Lý Huyền Lương đầy bụng hỏa khí, “Cộp cộp” vài bước đi thẳng lên lầu, một cước đá văng cửa phòng Lý Lâm. Quả nhiên, đập vào mắt là một cảnh tượng hỗn độn, mấy lon bia rỗng vứt đầy dưới đất. Y bình tĩnh bước tới, túm lấy Lý Lâm đang nằm trên sofa.

“Làm gì vậy hả, làm gì!?” Lý Lâm trợn mắt nhìn Lý Huyền Lương, nhin không được ngồi bật dậy. “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không có việc gì thì anh đừng tới tìm tôi, không thấy phiền hay sao.”

Lý Huyền Lương không nói nhiều, trực tiếp đem băng ghi hình ghi hình ném tới trước mặt Lý Lâm.

“Cái quái gì đây?” Lý Lâm thấy sắc mặt Lý Huyền Lương không tốt, đưa tay nhặt lấy cuộn băng.

Lý Huyền Lương u ám liếc Lý Lâm một cái rồi ngồi xuống sofa, tiếp tục im lặng.

Lý Lâm thấy thế, tựa như cũng dự cảm được có điều gì không ổn, xoay người vào phòng tìm đầu máy. Lấy điều khiển từ xa mở tivi lên, xem hết nửa ngày, hấn mặt mày tái nhợt cầm cuộn băng đi đến trước mặt Lý Huyền Lương.

“Ở đâu anh có cái này hả? Là ai đã quay nó?”

Nghe vậy, lửa giận của Lý Huyền Lương phút chốc bùng lên, vỗ bàn mắng: “Ngày nào mày cũng làm mấy chuyện kinh tởm như thế, sớm muộn gì cũng chết không có chỗ chôn. Khi người ta đưa cuộn phim cho tao xem, tao thật muốn đập chết mày. Mày còn dám hỏi tao là ai quay, mày có đúng hay không sắp nói với tao là người trong đó không phải mày?”

Lý Lâm vẻ mặt bất mãn, nhỏ giọng nói: “Lúc ấy, tôi có dùng thuốc nên nhớ không rõ, chỉ biết làm mà thôi, không nghĩ tới có người quay phim lại. Rốt cuộc thì cuộn phim này ai đưa cho anh?”

Lý Huyền Lương thấy Lý Lâm như vậy, vừa tức giận vừa không đành lòng, y chỉ có một đứa em trai, dù nó sai quấy thế nào, y vẫn lo lắng cho nó, “Là tên khốn kiếp họ Mã.”

“Mã Thần Nhất?” Lý Lâm sững sốt.

“Chính là hắn.” Lý Huyền Lương nói với giọng khinh thường, tiếp theo đem sự tình đại khái kể lại cho Lý Lâm nghe, nhưng tuyệt nhiên giấu kín những lời “đề nghị” của Mã Thần Nhất với y.

Lý Lâm nghe xong liền xoay người đi về phía cửa. Lý Huyền Lương kéo hắn lại, hỏi: “Em đi đâu?”

“Đi tìm hắn.”

“Tìm hắn làm gì?”

“Tôi đi cầu xin hắn xem xét lại, nói như thế nào chúng tôi cũng có chút giao tình.”

“Giao tình gì chứ? Là giao tình đánh nhau sao? Nếu có thể cầu thì anh trai em đã cầu rồi, tên kia khốn nạn như thế, em đi cầu xin hắn có khác gì tự rước lấy nhục.”

Lý Huyền Lương kéo Lý Lâm quay về, nói: “Nghe lời anh, nếu sự việc thật sự không ổn, trong tài khoản của anh còn hơn hai mươi vạn, em mang ra nước ngoài tạm lánh.”

Lý Lâm hất tay Lý Huyền Lương ra, nói một tràng: “Hai mươi vạn thì làm được gì hả? Trốn đi đâu? Trốn tới khi nào? Bộ dễ dàng vậy ư? Ở nước ngoài tôi chẳng những không hợp thủy thổ mà ngôn ngữ cũng không thông luôn, sống kiểu gì đây? Thôi được rồi, việc này anh không cần quan tâm nữa, tôi tự có biện pháp.” Nói xong, Lý Lâm cũng không buồn quay đầu nhìn lại, bước thẳng ra khỏi cửa.

Lý Huyền Lương tức đến nổi đứng ngồi không yên, nhin không được lấy tay vò vò đầu.

Y sao có thể không biết biện pháp của Lý Lâm là gì? Nhất định là tự đưa mình tới trước cửa nhà Mã Thần Nhất, mặc hần coi thường. Nghĩ đến khả năng đó, dạ dày của Lý Huyền Lương lại quặn đau. Từ nhỏ đến lớn, số lần Lý Lâm gây chuyện nhiều không kể xiết, y xử lý hết chuyện này thì lại sinh ra chuyện khác, thế nhưng không cách nào dạy Lý Lâm trở thành người tốt, khiến cho y cũng dần dần nản lòng, chỉ là trách nhiệm của một người anh trai vẫn cứ như tảng đá đặt trên người y, nhắc nhở y đây là người em trai duy nhất của mình, cũng là người thân duy nhất. Bây giờ nghĩ lại, Lý Huyền Lương thấy mình đúng là đã chịu đựng quá đủ rồi.

Y buồn bực đứng dậy, đá văng chai rượu dưới chân, trầm nghĩ: quên đi, những gì có thể làm thì y đã làm hết sức rồi, lần này y tuyệt đối sẽ mặc kệ Lý Lâm

3. Chương 3

Ở đối diện công ty của Lý Huyền Lương, Lâm Bằng mở một tiệm cafe nhỏ. Bình thường khi Lý Huyền Lương không có việc gì sẽ đến đây ủng hộ một chút.

Mặt tiền của tiệm không lớn lắm, nhưng bày trí bên trong rất lịch sự tao nhã. Lâm Bằng lại là một người không bao giờ chịu ngồi yên, bình thường hần vẫn luôn ăn mặc như nhân viên trong tiệm, lúc đông khách còn phụ trách pha cafe bưng điểm tâm. Thấy Lý Huyền Lương cứ ngồi thẩn thờ bên cửa sổ, hần liền bước đến rót cho y thêm một ly cà phê, nói:

“Anh bạn họ Mã của cậu quả là thú vị nha.”

Lý Huyền Lương dùng ánh mắt khinh bỉ đáp trả: “Miễn bàn đến cái tên khốn nạn đó đi.”

Lâm Bằng mỉm cười, ngồi xuống đối diện với Lý Huyền Lương, “Tôi thật sự không đoán ra hần là muốn cái gì, hần chắc hần phải biết các cậu không cách nào kiếm ra nhiều tiền như thế, hần làm vậy có ý nghĩa gì đây?”

Lý Huyền Lương ‘Hừ’ một tiếng: “Đại khái là để trả thù, trước đây tôi có đánh nhau với hần mấy lần, hần chính là loại người mà ‘cậu cho hần một chưởng, hần trả lại cậu ba đao’, tuyệt đối không chịu lỗ.”

“Thế nhưng chút ân oán nhỏ nhặt này, nếu hần muốn trả thù cần gì đợi đến bây giờ? Có lẽ hần có mục đích khác.” Lâm Bằng chống cằm nói.

Lý Huyền Lương nghe Lâm Bằng nói xong, đột nhiên thay đổi tư thế ngồi, cau mày hỏi lại: “Lâm Bằng nè, cậu... vẫn qua lại với người đàn ông kia sao?”

Khi Lý Huyền Lương mới quen biết Lâm Bằng, y cũng không biết hần là song tính luyến*, bởi vì lúc đó hần có bạn gái, sau này khi biết được tính hướng thật sự của hần, y cũng không thấy kinh ngạc lắm. So với đám bạn bè của Lý Lâm, người như hần đã là tốt lắm rồi.

*song tính luyến: nam hay nữ gì cũng chơi tất ^^

Lâm Bằng phát phát tay: “Chia tay lâu rồi, tôi cũng không phải không có đàn ông thì không được, phụ nữ cũng OK luôn. Thế nào, trong công ty cậu có người không tệ nên muốn giới thiệu cho tôi?”

“Không không, tôi chỉ muốn hỏi cậu việc này, nếu như có một người đàn ông dùng tiền yêu cầu cậu ngủ với hần một lần...” Lý Huyền Lương ập ứng, “Cậu sẽ làm thế nào?”

“À, vậy thì khó đây...” Lâm Bằng ra vẻ suy tư, “Tôi luôn làm 1, nhưng làm 0 cũng không thành vấn đề*, nói chung phải xem xem hần cho tôi bao nhiêu tiền.” Lâm Bằng cười cười nhìn Lý Huyền Lương: “Sao cậu lại quan tâm đến chuyện này? Trước đây không phải cậu luôn chán ghét đề tài này ư?”

*Ý của anh Lâm Bằng là ảnh thích làm công, nhưng nếu xuống làm thợ thì ảnh cũng chịu luôn.

Lý Huyền Lương buồn bực vùi đầu vào cánh tay, chết tiệt!! Sau đó, y kể chuyện Mã Thần Nhất dùng băng ghi hình làm điều kiện trao đổi thứ ba cho Lâm Bằng nghe.

Lâm Bằng nghe xong, thiếu chút nữa phun hết cafe ra ngoài. “Hèn chi...” Hắn buông ly cà phê trong tay xuống, nói: “Biết rõ hai điều kiện trước cậu cần bản làm không được, tên Mã Thần Nhất kia vẫn dài dòng như thế, tôi rút cuộc hiểu được ý đồ của hắn rồi, hắn chỉ muốn cậu đồng ý với điều kiện thứ ba của hắn thôi. Mà cậu đồng ý rồi à?”

“Làm sao tôi lại đáp ứng được chứ?” Lý Huyền Lương từ trong cánh tay ngẩng đầu lên, “Tôi cũng đâu có bị điên.”

Lâm Bằng chuyển ánh mắt sang nơi khác: “Kỳ thật, làm một lần cũng đâu có gì nghiêm trọng lắm đâu. Cứ cố nhẫn nhịn một chút là được, quan trọng là thu xếp ổn thỏa chuyện của em trai cậu.”

Lý Huyền Lương cau mày nhìn Lâm Bằng: “Đây không phải chỉ là vấn đề nhẫn nhịn.” Y buồn bực nói: “Cậu không hiểu rõ tình hình giữa tôi và Mã Thần Nhất đâu, nếu lần này tôi thỏa hiệp, ở trước mặt hắn tôi sẽ không ngóc đầu lên nổi. Hắn sẽ cho rằng tôi chịu thua, mà một khi đã thua rồi thì sau này tôi sẽ phải hoàn toàn nghe lời hắn.”

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Lâm Bằng, Lý Huyền Lương nhìn sang hướng khác, nói: “Hồi còn học cấp 3, hắn cứ sai người làm khó Lý Lâm, cho nên tôi mới tìm hắn, hỏi hắn muốn gì, hắn nói không làm khó Lý Lâm cũng được, nhưng phải có điều kiện. Không, cũng không hẳn là điều kiện, chính xác hơn thì tôi với hắn đã lập một hiệp nghị. Lúc đánh nhau hay gì gì đó, nếu bên nào chịu thua trước sẽ phải hoàn toàn nghe lời bên thắng. Vì vậy, khi đó vô luận bị đánh thê thảm thế nào, tôi cũng dứt khoát không chịu thua. Lần này cũng vậy thôi.”

Lâm Bằng nghe xong, nói: “Hiệp nghị này rất thú vị, nhưng đã trôi qua lâu như vậy rồi, không chừng Mã Thần Nhất cũng đã quên mất, cậu cần gì phải tuân thủ?”

Lý Huyền Lương oán hận nói: “Quy tắc trò chơi là do hắn đặt ra, sao hắn có thể quên được. Khi cậu nghĩ hắn đã quên, lại chính là lúc hắn nhớ kỹ hơn ai hết.”

Lâm Bằng phân tích: “Khi cậu lập hiệp nghị với hắn, chủ yếu là vì muốn em trai cậu không bị hắn làm khó nữa. Nếu lần này cậu không chịu thỏa hiệp, vậy không phải sẽ đi ngược lại với mong ước lúc đầu của cậu sao?”

Lý Huyền Lương vò vò đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Bởi vậy cho nên tôi mới thấy phiền a.”

Lâm Bằng cười cười, cố tình làm ra vẻ thần bí: “Nếu hắn thích chơi như thế, cậu cứ đồng ý đi, chưa chắc sẽ thất bại đâu.”

Lý Huyền Lương nghi hoặc nhìn hắn.

Lâm Bằng nghiêng người về trước, nói với Lý Huyền Lương: “Hắn đề cậu một lần, cậu phản công lại một lần, như vậy là các người huề nhau rồi.”

“Cái này...” Lý Huyền Lương nghe xong, nhất thời sửng sốt. Biện pháp Lâm Bằng nói ra xem như không tệ, nhưng nghĩ sao cũng thấy có điểm không ổn a.

Lâm Bằng nói tiếp: “Cậu cứ suy nghĩ cho kỹ đi, nhưng tôi thấy chuyện em trai cậu tốt nhất là nên nhanh chóng giải quyết, để lâu không tốt.” Lâm Bằng vỗ vỗ vai Lý Huyền Lương rồi bỏ đi.

Lý Huyền Lương tựa người vào chiếc ghế phía sau, đầu óc loạn hết cả lên. Y buồn bực đứng dậy tính tiền, quyết định cứ về nhà ngủ một giấc đã.

Để tiện đi làm, Lý Huyền Lương thuê một căn hộ ở gần công ty. Tuy giá cả hơi cao một chút, nhưng vẫn nằm trong khả năng chi trả của y.

Sau khi quay về từ chỗ Lâm Bằng, Lý Huyền Lương tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ, lúc thức dậy thì trời đã khuya. Đang muốn ra ngoài ăn, vừa mở cửa đã thấy Lý Lâm đầu đầy máu đứng bên ngoài, bộ dáng hết sức dọa người, sơ-mi cũng bị rách mấy chỗ.

“Em... em đánh nhau với ai hả?” Lý Huyền Lương trong lòng hốt hoảng, tuy lối sống của Lý Lâm rất tùy tiện, nhưng ít khi nào nó lại đánh nhau với người khác.

Lý Lâm liếc mắt nhìn Lý Huyền Lương rồi lướt ngang qua y bước vào phòng, ngồi xuống sofa trầm mặc không nói.

Lý Huyền Lương nghĩ sơ qua một chút, tức giận hỏi: “Là Mã Thần Nhất làm?” Cái tên chết tiệt đó, không giao bằng ghi hình ra thì thôi đi, con mẹ nó lại dám đánh người.

“Không phải.” Lý Lâm cúi đầu phủ nhận.

Đang nói chuyện, đột nhiên máu trên đầu Lý Lâm chảy tràn xuống mắt. Lý Huyền Lương vội vã đi tìm khăn mặt đưa tới cho hắn lau đi vết máu, vừa lau vừa nói: “Bị thương có nặng lắm không, hay là cứ vào bệnh viện trước đi.”

“Không cần, không chết được đâu.” Lý Lâm gạt ngang, “Tôi không tìm được Mã Thần Nhất, vì vậy tôi đành đi tìm mấy tên đã chơi thuốc với tôi hôm nọ, không nghĩ tới lại bị bọn chúng đánh. Hóa ra bọn chúng với những tên quay phim đều là đồng bọn.” Lý Lâm ngừng lại, thanh âm mang theo chút hổ thẹn: “Anh hai, em hối hận lắm rồi, nếu từ đầu em nghe lời anh không giao du với bọn chúng thì đã không xảy ra chuyện này.”

Lý Huyền Lương đang cầm hòm thuốc, nghe Lý Lâm nói thế thì ngây ngẩn cả người. Xưa nay, Lý Lâm chưa bao giờ nói hai chữ ‘hối hận’ với y. Những lần trước, dù y giúp nó hay mắng nó, Lý Lâm nếu không nói gì thì cũng chỉ bảo y phiền phức mà thôi. Thế nên bây giờ nghe thấy câu này, y liền ngây dại, mấy câu an ủi trong đầu không cách nào thoát ra khỏi miệng, thoáng chốc bầu không khí giữa hai em có điểm ngưng đọng.

Máu trên mặt Lý Lâm hình như càng lúc càng chảy nhiều hơn, nhìn qua thật dọa người, Lý Huyền Lương hỏi thử: “Em biết hết những tên đó chứ? Có cần anh tìm vài người trả đũa bọn chúng không?”

Lý Lâm nói: “Đừng, bọn chúng người đông thế mạnh, nếu anh đi thì chẳng khác gì nạp mạng.”

Lý Huyền Lương buông hòm thuốc xuống: “Vậy em nói rõ cho anh nghe xem, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao bọn chúng lại ra tay đánh em?”

Lý Lâm đưa tay lau đi vết máu dính trên mi mắt, buồn bực nói: “Bọn chúng muốn em vận chuyển ma túy, em không đồng ý, chúng liền ra tay.”

Lý Huyền Lương vừa nghe đến đó thì “Hừ!” một tiếng đứng dậy. Tuy em trai y bình thường rất tồi tệ rất đáng ăn đòn, nhưng không phải ai muốn đánh cũng được. Y cứng nhắc hỏi: “Ai đánh em, cứ nói cho anh biết, anh tìm người trả đũa bọn chúng. Không phải chỉ có bọn chúng mới có thể đánh người.”

Lý Lâm lắc đầu: “Quên đi, chúng ta không thể đụng đến bọn chúng đâu.” Hắn đứng lên, tay rút vào túi quần, vừa đi vừa nói, “Nếu như ngay cả anh cũng xảy ra chuyện, vậy hậu sự của em phải làm sao bây giờ?”

Nghe thấy có điểm bất thường, Lý Huyền Lương vội vàng kéo tay Lý Lâm lại: “Cái gì mà hậu sự? Chuyện gì đã xảy ra?”

Lý Lâm kéo tay Lý Huyền Lương ra, giọng điệu vô cùng bình tĩnh: “Bọn chúng hăm dọa giết em, những tên đó thủ đoạn rất độc ác, nói được làm được. Nếu có một ngày em thật sự xảy ra chuyện, anh hai, anh hãy tìm một nơi thật tốt để đặt mộ phần của em. Tốt nhất là chôn em bên cạnh cha, ông mất sớm như vậy, sau khi chết em chỉ hy vọng được đoàn tụ với ông.”

Lý Huyền Lương vừa nghe liền nổi giận: “Em đang nói gì vậy? Muốn chọc anh nổi cáu đúng không? Dù chúng có là hắc đạo cũng không thể vô duyên vô cớ giết người. Tại sao chúng lại bắt em vận chuyển ma túy? Em vẫn còn chuyện gì giấu anh à?”

Lý Lâm im lặng một hồi mới lên tiếng: “Theo như những gì chúng nói, hình như là Mã Thần Nhất muốn mang bằng ghi hình trả lại cho chúng. Chúng không đắc tội nổi với chú của Mã Thần Nhất, nghĩ đến tiền đã nằm trong tay còn bay mất, liền trút giận lên đầu em.”

Lý Huyền Lương nghe thấy lại có liên quan đến Mã Thần Nhất, giận tới mức ném luôn cái điện thoại đi động đang cầm trong tay. Mẹ kiếp, từ khi gặp tên khốn nạn đó, toàn đụng phải chuyện xui xẻo.

“Anh hai, em đi đây.” Lý Lâm xoay người bước đi, mới được hai bước thì đột nhiên xoay người lại, ôm chầm lấy Lý Huyền Lương, khóc nức nở.

Lý Huyền Lương ngơ ngác hết nửa ngày mới đưa tay ra vỗ vỗ lưng hắn, trong lòng rối như tơ vò. Từ khi Lý Lâm được mười lăm tuổi, hai anh em ngày càng xa lạ, động tác thân thiết như thế này đã lâu lắm rồi chưa từng có. Nhớ lại bộ dạng nó khi còn bé ôm cổ y khóc đến thương tâm, ngực lại thấy chua xót, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào: “Đầu em bị thương thế này mà ra ngoài chạy loạn cái gì chứ, coi chừng hù chết người ta đó. Đợi lát nữa anh sẽ băng bó cho em, mấy ngày sắp tới đừng quay về cái ổ chó kia, cứ trốn tạm ở chỗ của anh là được rồi.”

Lý Lâm đẩy Lý Huyền Lương ra, quay lưng lại nói với y bằng giọng mũi: “Anh hai, việc này anh đừng dính vào nữa, em chỉ chảy chút máu thôi, đừng lo, em sẽ tới bệnh viện băng bó. Trong thời gian ngắn không cần tới tìm em.”

Nói rồi Lý Lâm cũng không quay đầu lại, mở cửa chạy ra ngoài. Lý Huyền Lương đuổi theo thì thấy hắn đang đón taxi. Nhìn bóng lưng hắn vừa gầy yếu vừa thô lương, y quay đầu đi, không đành lòng nhìn thêm nữa.

Lý Huyền Lương sắc mặt không tốt trở vào phòng, buồn bực ngồi trên sofa không nói tiếng nào. Hồi lâu sau, y mới đứng dậy nhặt chiếc điện thoại bị y ném đi khi nãy, cũng may là ném xuống tấm thảm dày nên không bị hỏng. Mở chiếc điện thoại bạc lên, y bắt đầu tìm một dãy số, đến khi tìm được rồi thì dừng lại. Ngón tay cứ đặt trên nút ‘Gọi’ rồi lại bỏ ra, lặp đi lặp lại thật nhiều lần như thế, gương mặt y cau lại đầy do dự.

.....

Lý Lâm mở cửa xe, bước vào trong taxi. Tài xế vừa nhìn thấy hắn thì kinh hãi vô cùng, gượng cười hỏi thử: “Anh bạn, diễn cảnh bị cướp sao? Thứ kia là...”

Lý Lâm ngẩng đầu, trừng mắt liếc nhìn tài xế một cái, im lặng không đáp. Trước tiên hắn cởi bỏ chiếc áo sơ-mi rách tơi bời, sau đó cuộn lại thành một đồng, dùng dùng sức lau lau vết máu trên đầu. Lau một hồi, hắn đột nhiên mở miệng mắng to một tiếng: “Mẹ kiếp, cái thứ máu lợn chết này, thối chết đi được.” Mở cửa sổ, ném thẳng quần áo ra ngoài.

Tài xế sợ tới mức toàn thân phát run, thầm nghĩ không biết mất mũi để đâu mà lại đi rước một vị khách thế này. Đầu của hắn chảy đầy máu, thật không biết là mới giết lợn, hay là đầu óc có vấn đề nữa? Nếu giết lợn thì tốt rồi, nhưng chẳng may đầu óc hắn có vấn đề, nổi điên lên rồi cầm dao đâm chết mình, như vậy đầu có tính là phạm pháp?

Nghĩ đến đây, trán của tài xế liền đổ đầy mồ hôi, lập tức nhấn mạnh ga xuống, bắt đầu tăng tốc.

4. Chương 4

Lý Huyền Lương ngồi trên sofa, cắn răng bấm xuống dãy số điện thoại kia, qua hai hồi chuông liền có người bắt máy.

“Alo?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm khàn khàn trầm thấp của Mã Thần Nhất.

“Là tôi, Lý Huyền Lương.”

Mã Thần Nhất khẽ hừ một tiếng: “Thật không nghĩ tới, cậu cứ nhiên lại chủ động tìm tôi, bắt quá hôm nay ngoại trừ chuyện của em trai cậu ra, muốn nói chuyện gì cũng được.”

Lý Huyền Lương cố gắng đè nén cơn giận dữ trong lòng, tận lực nói bằng một giọng điệu hết sức ôn hòa: “Ngoại trừ chuyện em trai tôi, hình như chúng ta không còn gì để nói.”

Mã Thần Nhất dường như đã đoán được y sẽ nói thế, lập tức cười khẽ một tiếng, cũng không làm khó dễ y thêm nữa: “Được thôi, hiếm khi cậu gọi điện đến, vậy tôi sẽ nói chuyện với cậu. Thế nào, em trai cậu gặp phiền phức gì nữa à?”

Lý Huyền Lương trầm nghĩ, tên khốn kiếp này còn dám làm bộ, thế nhưng y vẫn cố kiềm chế: “Băng ghi hình kia, cậu đừng trả lại, tôi cần nó.” Y ngừng lại một chút, do dự nói: “Ngoại trừ ba điều kiện cậu đã nói, có thể có điều kiện thứ tư không?”

Mã Thần Nhất nhướn mày: “Cậu nói điều kiện gì? Muốn tôi lặp lại hả? Là tiền, hay khế ước bán thân, hay cậu sẽ...”

“Được rồi được rồi.” Lý Huyền Lương biết dù có nói thêm gì đi nữa cũng vô ích, lấy tay lau lau mồ hôi trên trán: “Điều kiện thứ ba của cậu... tôi đồng ý.”

Thấy Mã Thần Nhất bên kia im lặng không nói, Lý Huyền Lương còn cho rằng đường dây điện thoại có vấn đề, đột nhiên lại nghe giọng hần chậm rãi vang lên: “Thật không ngờ cậu lại sáng khoái như thế, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, nói rồi không được đổi ý đấy, cậu chắc chắn chứ?”

Lý Huyền Lương trầm mắng con mẹ nó cái tên kia nói chuyện sao mà lè mề chết đi được, liền ừ đại một câu, sau đó trực tiếp hỏi chuyện y quan tâm nhất: “Chừng nào cậu giao cuộn băng cho tôi?”

Mã Thần Nhất nói: “Làm gì có đạo lý chưa trả tiền đã đòi tiền bo, làm xong rồi hẵng tính. Cậu yên tâm, chuyện của Lý Lâm tôi sẽ xử lý thật thỏa đáng.”

Lý Huyền Lương oán hận nói: “Vậy cậu chọn thời gian đi.” Hay nhất là càng nhanh càng tốt, y thật không muốn dây dưa quá lâu với tên khốn kiếp này.

Mã Thần Nhất cười cười: “Làm gì gấp gáp dữ vậy!? Người ta không biết còn tưởng rằng cậu nhịn không nổi.” Khẩu khí của hần pha chút bốn cợt, “Tối mai tôi sẽ tới đón cậu, cậu cứ ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi. Nhưng không được phép cho tôi leo cây đầu đấy, nếu không hậu quả nghiêm trọng thế nào cậu tự biết.”

Lý Huyền Lương tức giận nói: “Yên tâm, tôi trốn không thoát đâu.” Nói xong liền hung hăng cúp máy.

Mã Thần Nhất nói điện thoại xong thì quản lý Lưu cũng vừa từ trong toilet trở ra, hần ta kinh ngạc hỏi: “Tiểu Mã, có chuyện gì mà trông cậu hài lòng quá vậy?”

Mã Thần Nhất vẻ mặt đầy thỏa mãn, lưỡi biếng nói: “Mới đối phó xong với một kẻ khó xơi.”

Quản lý Lưu lập tức minh bạch ý tứ trong lời nói của hần, nở nụ cười mờ ám: “Với thủ đoạn của Tiểu Mã cậu mà còn có kẻ khó xơi sao? Tôi thấy chỉ tại cậu không muốn xơi thôi, chứ làm gì có chuyện không xơi được?”

Mã Thần Nhất cầm lấy ly rượu đặt ở bên mép, lắc đầu nói: “Không đâu, có đấy, đương nhiên là có, hơn nữa còn làm tôi mất không ít thời gian. Cho nên bây giờ khi sắp xơi được y, tôi thật sự rất cao hứng.”

Quản lý Lưu cũng là người có ‘khẩu vị’ kia, nhất thời thấy hứng thú: “Ồ? Thế cậu đã dùng cách nào, nói cho tôi nghe với. À, khẳng định là học hỏi từ chú của cậu rồi.”

Mã Thần Nhất nhấp một ngụm rượu, mỉm cười thần bí: “Thủ đoạn bạo lực của chú tôi tuy rằng có hiệu quả nhanh chóng, thế nhưng lại quá độc ác, y chịu không nổi.”

Quản lý Lưu cười ha hả: “Tiểu Mã mà tôi quen lại biết nương tay sao?” Tiếp tục thăm dò: “Thế nào? Y rất xinh đẹp?”

Nghe vậy, khóe môi của Mã Thần Nhất hơi nhếch lên, gật đầu: “Ừ, không tệ.”

Quản lý Lưu vỗ bàn một cái: “Những người lần trước tôi giới thiệu cho cậu, cậu đều đuổi trở về. Lần này cậu nhất định phải cho tôi gặp mới được, để tôi tâm phục khẩu phục.”

Mã Thần Nhất khoát khoát tay, “Bộ dạng y xinh đẹp thật, nhưng cũng không phải tuyệt sắc gì đâu.”

Quản lý Lưu tự mình suy diễn: “Vậy là Tiểu Mã cậu yêu thích người ta vô điều kiện rồi.”

Mã Thần Nhất cười cười, nói sang chuyện khác: “Quản lý Lưu khách khí quá, hôm nay có mấy người mới đến rất được, tôi cho anh tùy ý chọn, tôi mời khách, thế nào?”

Sắc mặt quản lý Lưu lộ ra vẻ vui mừng: “Được được, Tiểu Mã đã nói thế thì tôi không khách sáo đâu.”

Dứt lời, hai kẻ hiểu rõ bụng dạ lẫn nhau cùng bật cười. Mã Thần Nhất gọi quản lý tới phân phó vài câu, sau đó đi vào toilet.

Lý Huyền Lương ném di động đi, ngã xuống sofa, chẳng còn tâm trạng nào mà ăn với uống nữa, rối loạn vô cùng, hoàn toàn không biết ngày mai phải vượt qua thế nào. Trong tiềm thức, y biết nếu làm vậy nhất định sẽ vạn kiếp bất phục, thế nhưng y không còn lựa chọn nào khác.

Qua nửa ngày, y đưa tay ôm lấy cái gối đè thẳng lên đầu, nội tâm chống cự cùng lý trí thuận theo cứ không ngừng giằng xé...

Vừa rồi y nhất thời kích động, bây giờ quả nhiên đã bắt đầu hối hận. Y thậm chí còn nghĩ, có lẽ còn cách tránh khỏi việc này, nhưng nếu làm vậy Lý Lâm sẽ gặp phiền phức mất.

Khốn kiếp!

Đầu óc Lý Huyền Lương rối tung rối mù, vừa nghĩ đến y phải cùng một nam nhân làm cái loại sự tình đó...

Loại sự tình đó...

Làm sao được chứ?

Làm sao có khả năng?

Lý Huyền Lương thống khổ rên lên một tiếng.

Y làm không được, y thậm chí còn không dám tưởng tượng đến chuyện ấy nữa.

.....

Đêm tối thâm trầm mà hỗn loạn, trong bóng tối, Lý Huyền Lương đột nhiên tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng, cả người chảy đầy mồ hôi lạnh. Y thở hổn hển, nhắm mắt lại, cố xóa đi hình ảnh thi thể của Lý Lâm đầm đìa máu trong giấc mơ...

Thật may đó chỉ là một cơn ác mộng!

Lý Huyền Lương quay đầu nhìn ra cửa sổ, bên ngoài vẫn đen kịt một mảng. Y thở nhẹ ra một hơi, trời... vẫn còn chưa sáng.

Sau đó, y lẳng lặng nằm trên giường, không có chút buồn ngủ nào, chỉ mở to mắt nhìn tròng tròng vào bóng tối.

Rất nhiều chuyện từ nhỏ đến lớn cứ hiện ra trong đầu, nội tâm đột nhiên tràn đầy thống khổ cùng bất đắc dĩ.

Lý Huyền Lương nhắm mắt lại, không ngừng tự trấn an chính mình.

Y không sợ, không sợ. Y không phải là một kẻ yếu đuối.

Buổi trưa, Lý Huyền Lương vừa quay lại từ bộ phận bán hàng, liền nhìn thấy đồng nghiệp kiêm bạn tốt Trương Hoảng Văn đang đứng trước bàn làm việc của y, cười meo meo chào hỏi: “Hey, A Lương, sao sắc mặt kém quá vậy?”

Lý Huyền Lương đặt tài liệu lên bàn, ngồi xuống thờ ơ nói: “Ngủ không được.”

Trương Hoảng Văn kinh ngạc hỏi lại: “Không thể nào? Cậu bay cả đêm sao?”

Lý Huyền Lương trừng mắt nhìn một cái: “Xéo, đi chết đi!”

Trương Hoàng Văn “Hừ” một tiếng, chọt chọt vào cánh tay y, nhỏ giọng nói: “A Lương, lần này cậu phải đãi tôi một bữa a.”

Lý Huyền Lương nghi hoặc nhìn Trương Hoàng Văn, hẩn lấy trong tay áo ra một xấp tài liệu được cuộn tròn lại, nhét vào tay y, “Cậu thật sự thiếu tôi một ân tình lớn đó, tự mình xem đi.”

Lý Huyền Lương mở ra nhìn, a...

Trương Hoàng Văn vênh vênh tự đắc: “Tài liệu này rất quan trọng, nếu để quản lý nhìn thấy thì nguy to, hai chúng ta coi như xong đời. Chữ một nơi, số một nẻo, tôi đã lấy bút dạ quang khoanh lại rồi đó. Bình thường cậu làm việc rất cẩn thận mà, hôm nay sao vậy?”

Lý Huyền Lương mặt mày vô tư: “Trong nhà có chuyện, tâm trạng tôi thật sự không ổn cho lắm.” Từ sáng đến giờ, y không cách nào gọi điện cho Lý Lâm được, y thật sự rất lo. “Cám ơn cậu, cậu muốn ăn cái gì cứ nói, tôi mời.”

“Tôi sẽ không khách khí đâu, tôi sẽ bắt cậu phải khao một bữa thịnh soạn.” Nói rồi vỗ vỗ vai Lý Huyền Lương, “Mệt thì nghỉ ngơi đi, những tài liệu này không cần gấp lắm, chờ cơm nước xong quay về chỉnh lại cũng được.”

Lý Huyền Lương gật đầu.

Trương Hoàng Văn đi rồi, Lý Huyền Lương cũng đứng dậy bước vào WC, tiếp tục gọi cho Lý Lâm thêm mấy lần nữa, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Em đang làm gì? Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

“Ngủ, có gì không?” Thanh âm của Lý Lâm trong điện thoại có chút bất mãn.

Lý Huyền Lương cau mày nói: “Anh đã thương lượng với Mã Thần Nhất rồi, bọn chúng chắc sẽ không đến tìm em gây phiền phức nữa đâu. Nhớ kỹ, sau này đừng bao giờ dính lứu gì tới đám người đó.”

“Biết rồi mà.” Giọng Lý Lâm đã bắt đầu không kiên nhẫn.

“Vết thương trên đầu em ổn chứ?”

“Không có việc gì.” Lý Lâm đáp.

“Ừ, mấy ngày nay nhớ chú ý, đừng để vết thương đụng vào nước.”

Lần này Lý Lâm ngừng rất lâu mới nói tiếp: “Anh hai...”

“Thế nào?”

“Chắc, không có gì nữa thì em cúp máy đây.” Nói rồi cũng không đợi Lý Huyền Lương trả lời, cúp máy.

Nghe từng hồi “Tít... Tít...” vang lên trong điện thoại, sắc mặt Lý Huyền Lương có điểm khó coi. Y tự cười giễu chính mình, có điểm thất vọng, thầm nghĩ người làm anh trai như y đúng là vô cùng kém cỏi.

Mối quan hệ anh em giữa y và Lý Lâm vẫn không tốt lắm, từ khi nó mười ba tuổi đã không còn thân thiết với y nữa, thậm chí ngày càng bất hòa. Trừ khi có chuyện gì quan trọng, nếu không nó sẽ không chủ động gặp mặt y. Bất luận y đối xử tốt với nó thế nào, làm bao nhiêu việc cho nó, nó đều xem như vô nghĩa. Có lẽ, cho tới tận bây giờ trong lòng nó vẫn không thật sự xem y là anh trai.

Lý Huyền Lương cố gắng ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, bởi vì là anh em cùng cha khác mẹ nên có khoảng cách sao? Thế nên, bọn họ vĩnh viễn không thể sống chung như những cặp anh em bình thường khác?

Là vậy sao...

Mặc kệ y không muốn đến mức nào, thời gian cũng sẽ không bao giờ vì y mà dừng lại.

Lý Huyền Lương tựa người vào đèn đường dưới lầu, mái tóc bị gió thổi tung có chút rối, vài sợi vương trên mắt, y cũng lười lấy tay gạt đi.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ đầy phong cách dừng ở ven đường, trong đêm tối chiếu ra ánh sáng đầy xa hoa chói mắt, khiến người qua đường liên tục quay đầu nhìn lại, trên mặt tràn đầy ao ước.

Cửa xe hạ xuống, Mã Thần Nhất khoát tay lên cạnh cửa, chống cằm nhìn chăm chú về phía Lý Huyền Lương cách đó không xa, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Khi này đang lái xe thì lơ đãng nhìn thấy Lý Huyền Lương, hắn đột nhiên hoảng hốt, vội vàng thắng gấp, có chút kinh ngạc nhìn gương mặt tuần tú của y tái nhợt dưới ánh đèn đường. Cái loại biểu tình buồn xuôi cùng mờ mịt kia như đâm vào tim hắn, thế nhưng khiến hắn có một loại kích động muốn ôm y vào lòng.

Nhất là khi nhìn thấy Lý Huyền Lương đang mặc một chiếc áo len thuần trắng, quần tây rộng rãi màu khói xám, thân thể vẫn gầy yếu như từ bấy lâu nay, phối hợp cùng đôi chân thon dài thẳng tắp, khiến hắn có một loại ảo giác tựa như thời gian quay ngược lại, kí ức nhanh chóng hiện lên hình ảnh hắn lần đầu tiên gặp gỡ Lý Huyền Lương, mơ hồ phẳng phất như hết thấy chỉ mới là chuyện của ngày hôm qua. Khi đó, y hình như cũng là như thế này xuất hiện trước mặt hắn...

Kỳ thực, Lý Huyền Lương đã sớm nhìn thấy Mã Thần Nhất, chỉ là y đang trốn tránh không muốn quay đầu lại. Kết quả phát hiện Mã Thần Nhất căn bản không hề có ý định gọi y, một phút đồng hồ, rồi hai phút trôi qua... Sau mười phút, ánh mắt hiều kỳ của người đi đường càng lúc càng nhiều hơn, khiến Lý Huyền Lương không thể làm gì khác, đành mang theo cơn tức giận cùng không cam lòng, cúi đầu đi về phía chiếc xe quá mức phô trương của Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất nheo mắt nhìn hình ảnh Lý Huyền Lương hai tay đút trong túi áo đi tới gần, cùng với bộ dáng tức giận cúi đầu cắn chặt môi dưới của y...

Lý Huyền Lương bước tới, dùng hết sức lực mở cửa xe, ngồi vào ghế, đóng sầm cửa lại, nghiêng mặt đi không nói tiếng nào.

Mã Thần Nhất cũng không tức giận như dự đoán, chỉ nhìn thoáng Lý Huyền Lương thông qua kính chiếu hậu, khóe môi khẽ nhếch lên, nhanh chóng quay đầu xe về phía đường lớn, ngênh ngang lái đi.

Chỉ còn lưu lại một đám người tụm năm tụm ba, vẻ mặt đầy suy đoán ám muội.

5. Chương 5

Xe chạy đến khu dân cư cao cấp gần đó thì dừng lại.

Mã Thần Nhất giới thiệu với Lý Huyền Lương đây là nơi hắn đang ở hiện giờ.

Vừa bước vào, ngẩng đầu nhìn, Lý Huyền Lương liền há miệng kinh ngạc một chút.

Căn nhà... Rất lớn.

...Rất rộng rãi.

...Rất xa xỉ.

Xem ra đối với Mã Thần Nhất, mấy trăm vạn chẳng là gì hết.

Mã Thần Nhất vừa vào nhà liền thuận tay cởi áo khoác ném lên sofa, quay đầu lại nói với Lý Huyền Lương đang đứng ở cửa: “Làm cơm đi, tôi còn chưa ăn tối.”

Lý Huyền Lương nhất thời mặt đầy hắc tuyến khép miệng lại, không chút do dự lắc đầu cự tuyệt: “Không làm.”

Mã Thần Nhất ngồi trên sofa, hai tay khoanh trước ngực, bình tĩnh nói: “Ừm, vậy sao.” Hắn thờ ơ cầm lấy áo khoác, “Thế thì quên đi, đúng lúc có mấy thằng bạn tốt mời tôi chơi NP, cùng đi thôi.” Dứt lời, làm bộ như muốn đứng lên.

Lý Huyền Lương thầm mắng hắn “Vô sỉ!”, sau đó vô cùng không tình nguyện hỏi: “Phòng bếp ở đâu?”

Mã Thần Nhất vừa nghe thế liền quay lại sofa, vẻ mặt tươi cười chỉ chỉ bên phải. Lý Huyền Lương mặt mày hầm hầm bước tới đó mở cửa.

Phòng bếp có diện tích rất lớn. Lý Huyền Lương do dự đi lại chỗ tủ lạnh, mở cánh cửa phía trên, bên trong trống huơ trống hoắc, cái gì cũng không có, đóng cửa. Mở tiếp cánh cửa phía dưới, có mấy quả trứng gà, mấy trái cà chua và một vài thứ hỗn tạp khác. Y khẽ nhủ mày, ít vậy sao?

Đạo một lượt khắp phòng bếp, y tìm được một cái tạp dề còn nguyên trong bọc. Mở ra nhìn, thấy nó làm bằng lụa tơ tằm, lại còn viền ren, siêu buồn nôn... Ném sang một bên.

Trước tiên y đem cà chua rửa sạch rồi cắt thành miếng, sau đó xoay người cầm lấy cái chảo rán lên nhìn. Ách, sáng bóng đến mức soi rõ mặt người luôn. Lại mở tủ bếp ra, tất cả dụng cụ làm bếp bên trong đều mới cáu cạch, cả nhà cũng chưa bóc.

Lý Huyền Lương nhìn đông ngó tây mấy món đồ chất thành đống một chút, tình cờ tìm được một cái hóa đơn ở siêu thị, gần như mọi thứ có trong nhà bếp đều có mặt trên hóa đơn, nhìn nửa ngày... là hóa đơn của ngày hôm nay. Y nghiêng răng nghiêng lợi vò nát mảnh giấy thành một cục, khinh bỉ liếc nhìn mọi thứ, cơn tức giận đè nén dưới đáy lòng bùng phát. Tên khốn kiếp đó đùa giỡn người ta lại có thể dùng đến cách này? Hắn xem y là cái gì? Vú em chắc!? Ném mảnh giấy đi, dằn mạnh cái nồi xuống, thôi bỏ đi, bây giờ không phải lúc trở mặt với hắn.

Vì vậy, y cố giữ bình tĩnh, trước tiên dùng nồi áp suất nấu cơm, sau đó bắt tay vào xào cà chua với trứng gà.

Khoảng một tiếng sau, Lý Huyền Lương đem cơm nước dọn lên bàn. Mã Thần Nhất nhìn mâm cơm một món mặn một món canh, dường như rất thỏa mãn, cầm lấy chén cơm bắt chuyện: “Tối đây, cùng nhau ăn đi.”

Lý Huyền Lương đen mặt ngồi xuống sofa, “Không cần.”

Mã Thần Nhất không miễn cưỡng y, gấp một miếng rau bỏ vào miệng, nói: “Mùi vị món này vẫn giống trước đây, không tệ.”

Lý Huyền Lương “Xùy” một tiếng: “Đừng nói cứ như cậu từng ăn rồi ấy.”

Mã Thần Nhất vừa ăn vừa hỏi lại: “Thế nào, cậu không tin?”

Lý Huyền Lương ngẩng đầu “Hừ” một tiếng, làm sao có khả năng, xưa nay chỉ có Lý Lâm ăn xong rồi khen ngon thôi.

Mã Thần Nhất nở nụ cười quỷ dị, nhìn y nói: “Trong ba năm cấp 3, có thứ gì mà Mã Thần Nhất tôi không lấy được, huống hồ chỉ là một hộp cơm.”

Lý Huyền Lương nghe xong, vô cùng sửng sốt, thì thào hỏi: “Cậu cướp bữa trưa của Lý Lâm?”

Mã Thần Nhất húp một muỗng canh, hừ nhẹ: “Đừng nói khó nghe như vậy, ai, canh này hơi mặn.”

“Xoạt” một cái, Lý Huyền Lương đứng lên, chỉ vào Mã Thần Nhất mà mắng: “Cậu là tên khốn nạn.”

Mã Thần Nhất ngẩng đầu nhìn y, mỉm cười: “A... Giờ cậu mới biết sao?”

Lý Huyền Lương nổi giận, đứng dậy bỏ đi. Vừa đi vừa suy nghĩ, hắn nói lúc học cấp 3, như vậy... khi đó Lý Lâm mấy tuổi? A, là mười hai tuổi? Từ khi còn nhỏ như vậy Lý Lâm đã bị hắn khó dễ rồi sao? Nghĩ đến đây, y lại muốn điên lên, y toàn tâm

toàn ý làm cơm hộp để cho tên khốn nạn kia ăn sao? Đúng là dễ tiện!

Mã Thần Nhất ăn xong, đẩy chén bát qua một bên: “Tôi đi tắm trước, cậu cứ tự nhiên.” Thấy vẻ tức giận trên mặt Lý Huyền Lương, hắn trái lại chỉ cười: “Tôi nói tự nhiên không có nghĩa là cậu có thể tự nhiên rời đi, nếu không... cậu tự hiểu lấy.” Nói xong liền đứng dậy bước về phía phòng tắm.

Lý Huyền Lương chỉ có thể ần nhẩn ngồi chờ ở sofa.

Nghe tiếng nước ào ào truyền ra từ trong phòng tắm, Lý Huyền Lương có chút đứng ngồi không yên. Nếu như không có câu nói cuối cùng kia của Mã Thần Nhất, có lẽ y thật sự đã rời đi rồi...

Vì vậy, y gần như là bỏ trốn, mang chén bát chạy vào nhà bếp.

Mã Thần Nhất lau lau mái tóc đen ẩm ướt, mặc áo choàng tắm bước ra ngoài. Không thấy Lý Huyền Lương đâu, hắn có chút sững sốt, cứ tưởng đâu y đã chạy mất rồi, đến khi quay lại phòng bếp mới thở phào nhẹ nhõm. Vì vậy, hắn tựa nửa người vào bên cánh cửa, nở nụ cười nhàn nhạt nhìn chằm chằm Lý Huyền Lương đang rửa chén, hỏi: “Cậu không tắm sao?”

Mã Thần Nhất đột nhiên xuất hiện làm bàn tay đang rửa chén của Lý Huyền Lương thoáng run lên, y quay đầu lại, liếc nhanh hắn một cái, nói: “Tôi đã tắm rồi.”

Mã Thần Nhất khẽ “Ừm” một tiếng, chậm rãi đi tới phía sau Lý Huyền Lương, giọng điệu bồn chồn: “Vậy, Tiểu Lương, chúng ta khi nào thì bắt đầu?”

Luồng nhiệt khí ấm áp như vờn bên tai Lý Huyền Lương, còn có cả tư thế ám muội khi hai người dựa sát vào nhau nữa... Lý Huyền Lương vội lấy khủy tay đẩy nhẹ vào lồng ngực đang càng lúc càng tới gần của Mã Thần Nhất, nhíu mày: “Nè, tôi còn chưa rửa chén xong.”

Mã Thần Nhất nghe thế, tiện tay lấy cái mâm đang làm Lý Huyền Lương vướng bận ném sang một bên, “Vây đừng rửa nữa.” Hắn tiện tay kéo y lại gần, nâng cằm y lên, khẽ cười: “Cho cậu hai lựa chọn, tại đây làm hoặc là lên giường làm.”

Lý Huyền Lương đẩy tay hắn ra, giọng nói có điểm chán ghét: “Đừng đưa ra lựa chọn, tôi ghét nhất là bị ép phải lựa chọn.”

Khóe miệng Mã Thần Nhất bất chợt hiện lên một tia cười xấu xa: “Được, vậy thì không cần chọn...” Nói xong, liền tiện tay ôm y đặt lên bồn rửa chén. Lý Huyền Lương càng thêm hoảng sợ, lúng túng cúi đầu nhìn Mã Thần Nhất, không nghĩ tới sức của hắn lại lớn như vậy, dù y thân hình gầy yếu nhưng tốt xấu gì cũng là đàn ông...

Mới mấy năm trước, thân hình hai người còn tương đương nhau, nhưng hôm nay bất kể là thân hình hay sức lực, y cũng phải thừa nhận y kém Mã Thần Nhất rất nhiều. Nếu hiện tại bảo y dễ dàng ôm lấy hắn, y thật sự làm không được.

Mã Thần Nhất cũng không chú ý đến vẻ mặt Lý Huyền Lương, chỉ trực tiếp kéo áo y lên một chút, để phần bụng bằng phẳng lộ ra ngoài. Chỉ cần thế này thôi đã khiến hai mắt hắn sáng ngời, phần bụng ấy không béo không gầy, tinh tế hữu lực, màu da trắng nõn như ngọc chứ không nhợt nhạt, có thể nói là vô cùng hiếm thấy, vô cùng hợp khẩu vị của hắn.

Lý Huyền Lương thấy bên hông đột nhiên mát lạnh thì cúi đầu xuống nhìn, khẽ nhíu mày lại, vô cùng bất mãn đẩy Mã Thần Nhất một cái: “Cậu cái tên này, không phải muốn làm ngay đây chứ?”

Bàn tay Mã Thần Nhất dọc theo thắt lưng y bắt đầu dò xét, cảm nhận làn da ấm áp căng mịn đầy sức sống, khiến hắn đầy yêu thích. Dựa theo đánh giá của mình, hắn vốn tưởng y chỉ là không tệ mà thôi, không nghĩ tới y cư nhiên lại là cực phẩm.

“Này~” Bàn tay hắn khiến Lý Huyền Lương nhịn không được mà sợ run. Nhấn nhẹn một lúc, rốt cuộc y cũng phải dè mạnh lên tay hắn, ngăn cản động tác của hắn, lớn tiếng nói: “Cậu chờ một chút.”

Lý Huyền Lương cắn răng, trừng mắt nhìn Mã Thần Nhất: “Loại chuyện này, tôi thật sự là không cách nào chấp nhận được... Nếu chỉ muốn tôi đưa tiền cho cậu, vẫn còn rất nhiều cách mà, không nhất thiết tôi và cậu cứ phải làm chuyện đó. Huống hồ, tôi và cậu trước đây còn là bạn học, bộ cậu không cảm thấy làm vậy là rất khó xử sao?”

Nghe thấy mấy lời này của Lý Huyền Lương, biểu tình hứng thú của Mã Thần Nhất đột nhiên trở nên cứng ngắc khó coi, hần buống y ra, nhìn y chăm chăm, khẩu khí có phần u ám: “Tôi còn cho rằng tôi đã nói rõ ràng với cậu rồi, cậu hiện tại như vậy là có ý gì? Thấy không thích thì phản kháng sao? Muốn đổi ý?”

Tâm tình Lý Huyền Lương có chút mất kiểm chế: “Mã Thần Nhất, hai chúng ta đều là đàn ông, hơn nữa tôi từng nói với cậu tôi không phải đồng tính luyến ái, tại sao cứ bắt tôi làm chuyện này; cậu lấy bằng ghi hình của Lý Lâm uy hiếp tôi, nếu chỉ vì muốn đòi tiền thì tôi còn có thể hiểu được. Nhưng cậu làm như vậy, tôi nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ cậu muốn dùng phương thức này sỉ nhục tôi sao? Nếu cậu vẫn còn để bụng chuyện năm đó cậu bắt nạt Lý Lâm, sau đó tôi tìm cậu đánh nhau, cậu cứ đơn giản tìm người thanh toán tôi là được rồi, hà tất gì phải dùng loại phương pháp hạ lưu...”

Mã Thần Nhất cắt ngang lời y: “Tôi hiểu rồi, cậu chính là muốn có một lý do thích đáng cho việc này. Được, vậy tôi nói cho cậu biết.”

Lý Huyền Lương nghe vậy liền sửng sốt, y cũng không phải thật lòng muốn nghe Mã Thần Nhất giải thích lý do. Y chỉ muốn thử xem có thể lay chuyển hắn hay không, loại cảm giác bị đàn ông đụng chạm thật sự rất khó chấp nhận, thế nên cơ hội nhỏ nhoi đến mấy y đều muốn thử, bất quá lúc này sắc mặt hần lại âm trầm đến đáng sợ, có điểm không ổn rồi.

Mã Thần Nhất nói: “Còn nhớ lớp ba năm nhất có một học sinh chuyển trường không? Hắn tên Cao Lộ.”

Lý Huyền Lương mơ hồ nhớ lại, quả là có một người như thế, cha mẹ cậu ta là Hoa kiều, mới học được nửa học kỳ thì cậu ta liền xuất ngoại. Lúc đó chuyện này cũng khá ồn ào trong trường.

“Tôi rất thích Cao Lộ.” Mã Thần Nhất nói, “Khi tôi xuất ngoại, một nửa nguyên nhân là vì cậu ấy. Bất quá, sau này chúng tôi phải chia tay, lý do thì tôi không tiện nói, nhưng đến giờ tôi vẫn còn rất thích cậu ấy.”

Lý Huyền Lương buồn bực cúi đầu, trách không được Mã Thần Nhất vừa tốt nghiệp cấp 3 liền xuất ngoại du học, y hỏi tiếp: “Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?”

Mã Thần Nhất cười nhạt: “Trước đây, rất nhiều người từng nói cậu rất giống cậu ấy, tôi cũng nghĩ như thế.”

Lý Huyền Lương sắc mặt trắng nhợt, mơ hồ đoán ra được lý do Mã Thần Nhất định nói với y.

Liếc nhìn y một cái, hần thờ ơ nói tiếp: “Thế thân cho Cao Lộ có thể có rất nhiều, nhưng em trai cậu thì chỉ có một. Tôi cũng không phải không có cậu thì không được, nếu cậu không thích, bất cứ lúc nào đều có thể rời đi. Nhưng sau đó nếu Lý Lâm xảy ra chuyện gì, cậu đừng trách tôi độc ác.” Hần nhìn y một cái, “Chính cậu tự quyết định đi.” Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Đầu óc Lý Huyền Lương rối loạn cả lên. Y thật không nghĩ tới chuyện này cứ nhiên lại có dính líu đến Cao Lộ. Y thậm chí không nhớ rõ hình dáng cậu ta ra sao, chỉ nhớ là có cái tên này thôi. Y và cậu ta thật sự giống nhau ư? Y nhắm mắt lại, cắn răng kéo áo Mã Thần Nhất một cái, khó khăn nói: “Nếu như chỉ là thế thân, tôi nghĩ... tôi còn có thể chịu được.”

Lúc này, Mã Thần Nhất đang xoay lưng về phía Lý Huyền Lương, khoe môi khê nhếch.

Hần chậm rãi xoay người lại, ôm Lý Huyền Lương vào ngực, tay phải vuốt ve tấm lưng y, thỏa mãn nói: “Ừm, vậy chúng ta bắt đầu nhé?”

Lý Huyền Lương nặng nề thở ra một hơi, nhìn phòng bếp một chút, ghen giọng hỏi: “Ở đây sao?”

Mã Thần Nhất ôm lấy thân thể cứng ngắc kia, nở nụ cười như có như không, “Tùy cậu chọn, muốn ở đâu cũng được.”

Trên chiếc giường phòng ngủ...

Lý Huyền Lương đặt tay phải trên trán, đầu nghiêng sang một bên.

Mã Thần Nhất hôn lên vành tai Lý Huyền Lương, nhẹ giọng nói: “Này, cậu trước tiên cứ thả lỏng cơ thể đã.”

Sau đó, hắn cởi áo Lý Huyền Lương ra, bàn tay thon dài không ngừng vuốt ve trên người y, từ khoe miệng hôn đến sau gáy, rồi lại chuyển sang trước ngực. Y vẫn nghiêng đầu, cố chịu đựng động tác của hắn.

Tay phải của hắn xoa xoa vài cái nơi thắt lưng, sau đó trực tiếp luồn vào trong quần lót của Lý Huyền Lương.

“Này.” Lý Huyền Lương mặt đỏ hết cả lên, ngăn bàn tay đang xoa nắn của Mã Thần Nhất lại, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa giận dữ nói: “Cậu, đừng sờ chỗ đó.”

Mã Thần Nhất trở tay bắt được Lý Huyền Lương, tà ác nhìn y: “Vậy phải sờ vào đâu? Thế nào? Không thích à? Vậy cậu sờ tôi đi!” Nói xong, kiên quyết kéo tay y đặt vào trong áo ngủ của mình.

Lý Huyền Lương nhất thời không kịp phản ứng, tới khi chạm phải thứ gì đó nóng như lửa đốt, toàn thân mới run lên, tựa như gặp quỷ vội vã rút tay về, nửa ngày mới thốt ra được một câu: “Cậu đúng là biến thái mà.”

Bộ muốn gạt người sao? Một người đàn ông đối diện với một người đàn ông khác làm sao có khả năng nảy sinh ra dục vọng?

Mã Thần Nhất buông tay Lý Huyền Lương ra, cúi xuống gần sát bên môi y, mỉm cười tà ác.

Hắn dùng ngón tay cái đảo qua gương mặt tuần tú ửng đỏ của Lý Huyền Lương rồi nâng cằm y lên, nói: “Không sai, tôi đúng là một kẻ biến thái.” Nói xong, vẫn mang theo nụ cười, đặt một nụ hôn thật sâu xuống đôi môi kia.

6. Chương 6

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

7. Chương 7

Lý Huyền Lương tắm rửa xong thì bước ra ngoài, mặc lại bộ quần áo ngày hôm qua, quay đầu lại mới phát hiện trên đầu tủ có một mảnh giấy nhắn, bên cạnh còn có một chiếc chìa khóa.

Mảnh giấy nhắn: Tôi có việc phải xử lý, cuộn băng tôi để trong ngăn kéo bên dưới, trên đầu tủ là chìa khóa dự phòng, sau khi cậu khóa cửa thì cứ giữ lấy. Còn nữa, đối với biểu hiện của cậu tôi qua tôi rất thỏa mãn.

Đọc xong câu cuối cùng, Lý Huyền Lương tức giận vò nát mảnh giấy thành một cục, vội vàng ngồi xổm xuống mở ngăn kéo bên dưới ra, quả nhiên là tìm được. Y hừ lạnh một tiếng, suy nghĩ một lát, lại mở mảnh giấy trong tay ra, vuốt phẳng vài cái, lật ra phía sau viết thêm mấy chữ.

Đồ khốn, chìa khóa tôi đặt trong hòm thư nhà cậu, tự giữ lấy đi. Sau này đừng để tôi thấy mặt cậu nữa. Còn có một chuyện, cảm phiền cậu tránh xa em trai của tôi ra một chút. Bất kiến (không hẹn ngày gặp lại).

Sau đó, y cầm lấy điện thoại di động cùng chìa khóa, cẩn thận tập tễnh đi ra ngoài.

Khi về đến nhà thì đã gần trưa, Lý Huyền Lương lập tức gọi đến công ty xin nghỉ bệnh một ngày. Trong điện thoại, giọng điệu của quản lý rõ ràng có chút bất mãn việc y tiền trạm hậu tẩu; cúp máy, y nằm úp sấp xuống giường, quyết định ngủ một giấc. Nhưng chưa ngủ được bao lâu, cảm giác đau nhức cùng với nóng sốt toàn thân đã khiến y tỉnh giấc. Y thở dốc, đưa tay để lên trán, nóng muốn phỏng cả tay. Nhân lúc còn đang tỉnh táo, y đứng dậy uống bữa vài viên thuốc hạ sốt, uống xong lại ngủ tiếp.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Lý Huyền Lương nghe có tiếng gõ cửa. Y buồn bực lấy chăn che kín đầu, giả bộ như không có ai ở nhà. Kết quả, tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, đến cuối cùng thì nghe y như dùng nắm đấm mà nện xuống.

Muốn chết sao? Tên chết tiệt nào đây? Lý Huyền Lương hằm hằm đập chăn qua một bên, bước ra ngoài mở cửa. Nhìn thấy người đứng trước cửa, y hơi thoáng sửng sốt. Là đồng nghiệp trong công ty của y, Trương Hoàng Văn?

“Sao cậu lại tới đây?”

Gương mặt Trương Hoàng Văn vốn đang rất khẩn trương, sau khi thấy Lý Huyền Lương mới thở phào nhẹ nhõm, cười cười: “Tôi đang chuẩn bị báo cảnh sát đây này. Chủ nhà nói đã thấy cậu trở về, thế nhưng tôi gõ cửa cả nửa ngày cũng không thấy ai bước ra, còn tưởng rằng cậu nghĩ quần nên đi tự sát.”

Nghe vậy, mặt Lý Huyền Lương trừng mắt nhìn hắn: “Đi chết đi.” Đưa tay lên, chuẩn bị đóng cửa.

“Đợi đã.” Trương Hoàng Văn chặn cửa, “Tôi nghe nói cậu bị bệnh nên có lòng tốt đến thăm cậu, thứ lật vặt gì cũng đều mua hết rồi, cậu nỡ lòng nào đuổi tôi đi?”

Lý Huyền Lương cũng chỉ là làm bộ mà thôi. Y buông tay ra, xoay người bước vào nhà, kết quả vừa đi được một bước đã lão đảo muốn té. Trương Hoàng Văn ở phía sau liền xông lên đỡ lấy y.

“Cẩn thận cẩn thận. Tôi nói A Lương này, cậu thế nào lại gầy như vậy? Tôi có thể dễ dàng nhắc cả hai người như cậu lên cùng một lúc đấy, tin không? Nào nào, tới sofa ngồi xuống trước đi.”

Lý Huyền Lương sắc mặt rất khó coi, lắc đầu: “Không cần, tôi lên giường ngủ là được rồi.”

Trương Hoàng Văn vừa đỡ y vừa nói: “Ngày hôm qua vẫn còn rất khỏe mạnh mà, sao đột nhiên lại bị bệnh? Bệnh gì a?”

Lý Huyền Lương từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ: “Cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ bị sốt một chút thôi.”

“A? Thế cậu uống thuốc chưa?”

Lý Huyền Lương gật đầu.

Trương Hoàng Văn hết sức cẩn thận giúp Lý Huyền Lương đắp chăn, rồi hỏi y đã ăn gì hay chưa, v.v..., vừa nghe Lý Huyền Lương nói chưa ăn, hắn lập tức cởi áo khoác, xắn tay áo lên, nói: “Được rồi, cơm tối cứ để tôi nấu cho cậu. Vừa đúng lúc tôi cũng không có việc gì làm.”

Lý Huyền Lương trở mình một cái, dựa sát vào thành giường, từ từ nhắm mắt lại, khoát khoát tay nói: “Ừ, đi đi.”

Trương Hoàng Văn cúi đầu nhìn Lý Huyền Lương một hồi mới dời ánh mắt đi, bước vào phòng bếp, vừa đi vừa nói chuyện: “Cậu bị sốt thì chỉ nên ăn mấy món nhẹ nhẹ thôi. Chờ đó, một lát là xong ngay, tôi bảo đảm cậu ăn xong sẽ khen không ngớt lời luôn.” Nói xong, hắn đi về phía bếp lò, bắt đầu bận rộn nấu nướng.

Nhắm mắt lại một chút, Lý Huyền Lương chìm vào giấc ngủ. Sau đó không lâu, y nghe được một âm thanh quen thuộc, hình như là tiếng chuông di động y bỏ ngoài sofa, rồi lại nghe tiếng người nói chuyện, đại khái là Trương Hoàng Văn nghe máy, sau đó y lại ngủ tiếp.

Đợi khi cơm nước xong xuôi, Trương Hoàng Văn gọi y dậy, y mới hoàn toàn tỉnh táo, nhân tiện đo luôn nhiệt độ cơ thể. Hắn nhìn một chút, ừm, hạ sốt rồi.

“Nào, ăn thôi.” Trương Hoàng Văn bày ra một mâm cơm thịnh soạn cho Lý Huyền Lương.

Bị Mã Thần Nhất lẩn qua lẩn lại suốt nửa đêm, lại chưa ăn miếng cơm nào, lúc này vừa hạ sốt, y mới bắt giác nhận ra bụng mình đang đánh trống từng hồi. Vừa nhận lấy chén cơm, y liền cấp tốc nhìn về phía thức ăn trên bàn, có bắp cải om đậu phụ, gà Kung Pao, cá chưng cách thủy, cộng thêm một tô canh cá. Sau khi ăn một ngụm lớn, y liền nói: “Không tệ không tệ.” tiếp đó bắt đầu và cơm.

*Gà Kung Pao

Trương Hoàng Văn cầm chén cơm, có chút ngây ngốc nhìn Lý Huyền Lương, thầm nghĩ: xem ra thật sự là đói bụng lắm rồi, ngay cả xương cá cũng nuốt luôn, động tác nhai nuốt nhanh phát sợ.

Hắn vội vàng nhắc nhở: “Ôi chao, A Lương A Lương, đừng ăn nhiều như thế, phải biết quý trọng sinh mệnh. Còn nữa, ăn cá thì phải nhả xương chứ.”

Lý Huyền Lương vẫn tiếp tục càn quét mấy món ăn trên bàn, sau khi ăn xong thì vỗ vỗ bụng mấy cái, cảm thấy tương đối ổn, liền đứng dậy bước vào toilet, khi đi ra thì một tay đỡ lấy thắt lưng, sắc mặt vô cùng khó coi, không rên một tiếng đã quay về giường nằm đắp chăn.

Trương Hoàng Văn thu dọn chén bát xong xuôi, vừa chùi chùi tay vừa nói: “Khi này cậu có điện thoại, tôi thấy cậu đang ngủ nên nghe giùm cậu.”

“Ai gọi thế?”

Về mặt Trương Hoàng Văn đầy quái dị, “Trên điện thoại hiện lên cái tên là ‘Đồ khốn’ a.”

Nghe xong, sắc mặt Lý Huyền Lương càng thêm khó coi hơn mấy phần, “Hắn gọi cho tôi làm gì?”

“Hắn hỏi tôi là ai, tôi nói tôi là đồng nghiệp của cậu. Hắn lại hỏi cậu ở đâu, tôi nói cậu ở nhà, đang ngủ. Cuối cùng, hắn bảo khi nào cậu thức dậy thì gọi lại cho hắn.”

Lý Huyền Lương hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Cứ chờ đó, lát nữa tôi sẽ cho tên cậu vào sổ đen, ai thêm để ý đến cậu chứ.

Trương Hoàng Văn nhìn đồng hồ, nói: “Cũng không còn sớm nữa, tôi về đây.”

Lý Huyền Lương nhồm người dậy: “Tôi tiễn cậu về, ngày mai nhất định tôi sẽ mời cậu ăn một bữa.”

Trương Hoàng Văn nói: “Được rồi, hai món nợ cậu thiếu, tôi sẽ nhớ kỹ mà. Không cần tiễn đâu, nằm xuống nằm xuống đi, tôi ra ngoài rồi sẽ giúp cậu khóa cửa. A, có cái gì...” hắn đột nhiên cúi đầu xuống, ánh mắt trở nên hết sức ôn nhu, nhìn y nói: “Đừng nhúc nhích, trên mặt cậu dính cái gì kia.” Sau đó, dùng ngón tay lau lau nơi khoé miệng của y.

“Là gì vậy?” Lý Huyền Lương cũng sững sốt, tự lấy tay lau lau thêm vài cái nữa.

“Lau sạch rồi.” Hắn đứng dậy, “Tôi đi đây, ngày mai cậu phải nhớ đi làm đó, bye bye.” Trương Hoàng Văn mặc lại áo vest, phát phát tay với y.

Lý Huyền Lương nằm úp sấp trên giường, nghe tiếng cửa khóa trái “Cạch!” một cái, có chút nghi hoặc nghĩ: sao cứ cảm thấy là lạ thế nào!? Đang hoang mang, đột nhiên chuông di động vang lên, nhìn thoáng qua, là tên chết tiệt Mã Thần Nhất. Không chút suy nghĩ, y trực tiếp bấm nút từ chối. Mấy giây sau, hắn lại gọi tiếp, lại tắt. Lại gọi, lại tắt...

Tiếp tục như vậy cho tới lần thứ N, Lý Huyền Lương hoài nghi Mã Thần Nhất phải chăng đang dùng chế độ gọi tự động? Do đó, y nộ khí xung thiên, khẩu khí phi thường khó nghe “Alo” một tiếng.

Thấy Mã Thần Nhất bên kia trầm mặc không nói, Lý Huyền Lương như bị châm thêm dầu vào lửa, tức giận hét: “Có chuyện nói mau có rắm phóng mau, không có thì cúp máy. Tôi sắp đổi số khác rồi, sau này làm ơn đừng liên lạc với tôi nữa.”

Lúc này, Mã Thần Nhất mới khàn khàn mở miệng: “Thân thể của cậu vẫn ổn chứ?”

Lý Huyền Lương ghen cả họng, buồn bực nói: “Ổn hay không liên quan gì tới cậu.”

Mã Thần Nhất “Ừm” một tiếng, nói tiếp: “Đồng nghiệp của cậu còn ở đó với cậu không? Hắn với cậu có quan hệ gì?”

Lý Huyền Lương giọng đầy cău gắt: “Ai mượn cậu quan tâm nhiều như vậy? Chuyện này không có mắc mớ gì tới cậu hết.”

Mã Thần Nhất nghe thế thì sững lại, hừ lạnh một tiếng, giọng nói có chút âm hàn, “Không ngờ ngộ tính của cậu cao như vậy, mới dạy dỗ cậu hôm qua, hôm nay cậu đã đi quyến rũ đàn ông rồi. Thế nào, cậu đã làm với hắn? Làm mấy lần?”

Lý Huyền Lương nổi giận, giận tới phát điên, trừng to mắt đâm mạnh xuống giường: “Mã Thần Nhất, cậu cho là ai cũng mắc ói như cậu sao? Cậu đúng là đồ vô liêm sỉ mặt người dạ thú! Còn nữa, cậu đánh giá Lý Huyền Lương tôi quá thấp rồi, tôi nói cho cậu biết, ngoại trừ tên khốn nạn cậu dùng thủ đoạn hạ lưu để tiện cậu ép buộc tôi, loại chuyện ghê tởm ấy tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ làm với người thứ hai. Nhân cách của tôi không có thấp kém như cậu đâu.”

Mã Thần Nhất mới nghe xong thì hơi sững sốt, nhưng sau đó khước miệng lại chậm rãi nhếch lên: “Ừ... cậu nói như vậy thì tôi an tâm rồi.”

Lý Huyền Lương nhú mày, không suy nghĩ gì, tiếp tục nói: “Xin cậu sau này đừng gọi cho tôi nữa, chúng ta hình như không có thân thiết lắm đâu, làm bằng hữu gì đó thì tôi không dám trèo cao. Từ nay chúng ta đường ai nấy đi, không cần...”

Mã Thần Nhất đột nhiên cắt ngang lời y, nói thẳng một câu: “Còn nhớ hiệp nghị khi xưa không?”

Lý Huyền Lương sững lại, xoay mặt đi lăm bằm trong miệng: “Hiệp nghị gì? Ai mà nhớ...”

Mã Thần Nhất nói: “Tôi vẫn một mực tuân thủ, lẽ nào cậu muốn đổi ý?”

Lý Huyền Lương “soạt” một tiếng từ trên giường ngồi bật dậy, động tác kịch liệt quá mức này khiến phía sau y đau nhói, đau tới mức y phải vội vàng nằm trở xuống, “Cậu ít giả bộ cho tôi, chuyện cuộn băng ghi hình Lý Lâm cậu dám khẳng định cậu không nhúng tay vào không, hay chính cậu là kẻ đã quay đoạn phim đó? Cái này mà cậu gọi là tuân thủ hả? Khi chúng ta lập hiệp nghị, điều kiện tiên quyết là cậu không được động đến Lý Lâm, nhưng bây giờ cậu đối xử với em trai tôi như thế lại còn muốn tôi tuân thủ? Cậu nằm mơ đi!”

Mã Thần Nhất cười khê, “Hóa ra cậu vẫn nhớ rất kỹ?”

Lý Huyền Lương nhất thời ghen giọng.

“Tôi xin thề, chuyện cuộn băng của em trai cậu tôi tuyệt đối không liên quan, thực sự chỉ ngẫu nhiên rơi vào tay tôi thôi, như vậy cậu có thể tin chưa?”

Lý Huyền Lương nghe xong, mạnh miệng nói: “Ai tin được người như cậu...”

Mã Thần Nhất trực tiếp lờ đi câu kia, tiếp tục: “Dựa theo ước định là cậu đã thua, nếu cậu muốn ghi nợ thì cũng được, chỉ có điều nếu cậu đã không tuân thủ thì tôi đây cũng không cần tuân thủ. Cậu cũng biết, tôi luôn xem em trai cậu không vừa mắt.”

Lý Huyền Lương vừa nghe thế liền trở nên khấn trương: “Cậu muốn thế nào? Cậu rốt cuộc là muốn như thế nào hả?”

“Rất đơn giản, chỉ cần cậu thực hiện ước định.”

Lý Huyền Lương buồn bực vò đầu, bất đắc dĩ nói: “...Mã Thần Nhất, cậu làm ơn đừng chấp nhất chuyện trước đây nữa được không? Mấy chuyện ngây thơ kiểu đó không hợp với thân phận của cậu, loại chuyện cười lúc còn đi học, bây giờ đem ra nói sẽ hạ thấp giá trị con người cậu đấy, chúng ta đã không còn trẻ tuổi háo thắng như lúc xưa, cầu xin cậu buông tha cho em trai tôi đi. Chúng ta cũng không phải có thâm cừu đại hận gì, có đáng giá đến mức khiến cậu phải đuổi cùng giết tận không?”

Mã Thần Nhất rõ ràng là không chấp nhận. Hắn nhướn cao mày, trực tiếp lờ đi mà hỏi thẳng y: “Cậu muốn suy nghĩ bao lâu đây? Tôi không có dư thời gian để lãng phí cho cậu.”

Khẩu khí cường ngạnh của Mã Thần Nhất khiến Lý Huyền Lương thật muốn đập cho hắn một trận: “Vậy cậu nói xem, cậu muốn thế nào? Cậu muốn tôi làm cái gì hả?”

Mã Thần Nhất nói: “Làm thế thân cho Cao Lộ đến khi tôi thấy chán mới thôi. Nếu như cậu có thể làm xong việc này, từ nay về sau chúng ta đường ai nấy đi, tùy ý cậu muốn làm hai kẻ xa lạ hay gì gì đó cũng đều có thể.”

Kêu y làm thế thân cho Cao Lộ, vậy chẳng phải là kêu y tiếp tục để hắn đè như hôm qua sao? Mẹ kiếp, Lý Huyền Lương vừa nghe câu này, lửa giận liền bùng lên, gào thét vào trong điện thoại: “Mã Thần Nhất, mày đừng mơ, không có cửa đâu. Mày là tên biến thái, muốn thì cứ tự đi mà tìm Cao Lộ, đừng nói cái gì

thể thân với tao, mắc ói muốn chết. Tao không nợ nần gì mày hết, mày cái tên khốn nạn đi chết đi!!” Nói xong, liền quăng mạnh điện thoại xuống đất. Lần này điện thoại thật sự là tan nát, từng mảnh vỡ văng tứ tung trong phòng.

Lý Huyền Lương ngã xuống giường, miệng vẫn không ngừng mắng chửi: khốn nạn, muốn lão tử làm thể thân cho kẻ khác để hầu hạ mày? Dựa vào cái gì? Hả? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Mã Thần Nhất tắt điện thoại, đen mặt ngồi yên một chỗ không nhúc nhích. Trợ lý Phùng mang cà phê đến, thấy vậy liền nói: “Quản lý Mã, tổng giám đốc mới gọi điện báo, nói là muốn tìm ngài có việc.” Thấy Mã Thần Nhất vẫn không trả lời, trợ lý Phùng e dè hỏi: “Quản lý, nhìn sắc mặt ngài kém như vậy, có phải thân thể có chỗ nào khó chịu không?”

Mã Thần Nhất hơi cau mày, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Trợ lý Phùng, cậu lập tức tìm người soạn ra hai bản hợp đồng, nội dung là... Xong rồi lập tức giao cho tôi.” Nói xong, hắn đứng dậy chỉnh lại tây trang một chút rồi đi đến phòng tổng giám đốc.

Trợ lý Phùng nghe xong nội dung hợp đồng lại càng hoảng sợ hơn, ký hợp đồng 20 năm với quán bar trực thuộc công ty, hơn nữa còn không có bất cứ một đồng tiền thù lao nào...

Tên Lý Lâm kia thật ra là ai? Lại khiến cho quản lý Mã phải dùng đến loại thủ đoạn này để chơi hắn?

8. Chương 8

Ngày hôm sau, trước cổng lớn trường đại học F xuất hiện một chiếc BMWs đen, từng đường cong lập thể dưới ánh sáng mặt trời trở nên đặc biệt sáng chói, vô cùng bắt mắt, lúc này vẫn đang là giờ học, sinh viên đi qua đi lại đều nhìn về hướng đó, mà không chỉ nhìn xe, một nguyên nhân khác, chính là người đàn ông bộ dáng vô cùng tuấn tú đang tựa người bên cạnh cửa xe.

Người đàn ông đó tay cầm điều xì gà, đứng yên không nhúc nhích. Gương mặt hắn vừa nhìn thoáng qua liền hiện lên đường cong cương nghị mà trầm tĩnh, thể nhưng mỗi khi hắn nhíu mày, ấn đường cau lại vào nhau, sẽ đặc biệt hiện lên cảm giác âu lo khắc khoải cùng xa xăm.

Từng cơn gió thổi qua, khối bụi trực tiếp dính vào chiếc áo khoác len màu đen của hắn, nhưng hắn cũng không để ý, chỉ khẽ cau mày, đưa điều xì gà lên miệng hít sâu một hơi. Nhất thời, mấy nữ sinh phía xa xa bị động tác hút thuốc đầy nam tính của hắn làm cho tim đập mạnh, thét chói tai không ngớt, ríu rít quay sang hỏi nhau người đàn ông hết sức đẹp trai này là ai?

Mấy nữ sinh hoặc là trốn ở căng-tin, hoặc là trốn dưới bóng cây, ánh mắt lén lút không ngừng mong đợi, thậm chí suy đoán anh chàng đẹp trai đứng trước cửa lớn đại học F này rốt cuộc đang chờ ai? Có lẽ là bạn gái của hắn? Thế nhưng, nữ sinh nào lại nỡ để cho người bạn trai tuấn tú của mình chờ lâu như vậy?

Nửa ngày sau, Lý Lâm mới bước ra cổng, trực tiếp đi đến trước mặt Mã Thần Nhất, gãi gãi tai, nhìn trái nhìn phải một chút, “Anh tìm tôi có chuyện gì? Tôi còn tiết học.”

Mấy nữ sinh vừa nhìn thấy người mà anh chàng đẹp trai đợi là Lý Lâm liền tức đến giậm chân, thậm chí oán hận thể đạo suy tàn, đàn ông nào đẹp trai cũng đều là gay hết. Lại có vài nữ sinh khác hai mắt tỏa sáng, lập tức lôi điện thoại ra chụp hình lưu giữ, hú hét với nhau rằng hôm nay rốt cuộc đã có thể nhìn thấy tiểu công thật sự, may mắn a may mắn.

Mã Thần Nhất cũng không nhiều lời, trực tiếp mở cửa xe lấy ra hai bản hợp đồng, quăng thẳng lên trên mui xe, “Ký tên.”

Lý Lâm run rẩy bước tới nhìn, trầm mặc trong giây lát, dùng ngón tay chỉ chỉ vào tờ giấy, “Thế nào? Lại muốn dùng chiêu gì để uy hiếp anh trai tôi đây?” Hắn cười cười, “Anh trai tôi đúng là ngu ngốc, bấy lâu nay vẫn cứ nghĩ rằng anh gây khó dễ cho tôi. Kỳ thực chỉ cần suy nghĩ kĩ là có thể nhận ra ngay, anh đâu có bắt nạt tôi, anh chỉ lợi dụng tôi để gián tiếp bắt nạt y thôi.”

Mã Thần Nhất lạnh lùng “Hừ!” một tiếng, nhú nhú mày chỉ vào hợp đồng: “Nhiều chuyện quá. Mười một giờ rưỡi tao phải lên máy bay, không rảnh dây dưa với mày đâu.”

Lý Lâm chậm rãi lấy viết ra, mở đến chỗ cần ký tên, vừa ký vừa nói: “Anh dùng nhược điểm của tôi để uy hiếp tôi, sau đó lại dùng tôi để uy hiếp anh trai tôi, tôi thật sự rất khâm phục anh, bất quá tôi càng khâm phục anh trai tôi hơn. Đã nhiều năm như vậy rồi, y vẫn không bị những thủ đoạn đê tiện của anh công phá, rất lợi hại. Ha ha.”

Mã Thần Nhất sắc mặt có chút âm trầm, “Ký nhanh đi, nói nhiều làm gì.” Đột nhiên ngừng lại hỏi: “Mày còn chưa biết sao?”

Bàn tay Lý Lâm sững lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Mã Thần Nhất thấy vậy, đột nhiên nhe răng cười, vuốt vuốt cằm nhìn Lý Lâm chòng chọc: “Tối hôm qua bọn tao đã làm rồi, hơn nữa không chỉ làm một lần. Anh trai mày... vô cùng ngon miệng.”

Lý Lâm nghe vậy, bàn tay liền run lên, sau đó tiếp tục ký tên, không lên tiếng.

Mã Thần Nhất hỏi tiếp: “Thế nào? Y chưa đưa cuộn băng cho mày?”

Lý Lâm không đáp, mau chóng ký vào bản hợp đồng rồi đưa lại cho hắn. Trong khi Mã Thần Nhất còn đang xác nhận lại, Lý Lâm mặt vô biểu tình, nói: “Nếu như tôi đem chuyện anh dùng nhược điểm uy hiếp tôi và chuyện anh ép buộc tôi làm, tất cả nói hết cho y biết, y sẽ nghĩ thế nào đây?”

Mã Thần Nhất cất bản hợp đồng đi, lạnh lùng nhìn Lý Lâm, “Đừng thử chọc giận tao, tao không ngại để tay mình dính chút máu đâu. Hơn nữa, hậu quả đó mày tuyệt đối không chịu nổi.” Nói xong, mở cửa xe bước vào, đóng cửa lại, lùi lại quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Lý Lâm mặt không rõ cảm xúc, đứng yên tại chỗ hồi lâu.

Đang xa, đám người hiếu kỳ cũng dần dần bỏ đi. Mấy nữ sinh vừa đi vừa len lén bàn luận, người học khoa Ngoại ngữ tên Lý Lâm kia có đúng hay không đã bị tiểu công siêu cấp đẹp trai vút bỏ, thật đáng thương.

Một người lên tiếng: “Sao cậu biết là tiểu công bỏ tiểu thụ, biết đâu là tiểu thụ bỏ tiểu công thì sao?”

Người phía trước nói: “Cậu ngốc quá, cậu xem bộ dạng u sầu của tiểu thụ kia. Khẳng định là y bị tiểu công bỏ.”

Một người này giờ vẫn im lặng nói: “Tuy tiểu thụ kia cũng xem là khả ái, nhưng ở bên cạnh một tiểu công tuần tú như vậy thì có điểm không xứng a.”

Người phía sau đột nhiên nói: “Tiếc quá, nếu tôi mà có được một tiểu công tốt như vậy, có chết tôi cũng phải giữ chặt hắn.”

Cả đám người phía trước đồng loạt quay đầu lại, giơ một ngón tay lên lắc lắc: “Chờ kiếp sau đi!”

Giờ nghỉ trưa ở công ty Kim Hoa, Lý Huyền Lương chui ra từ phòng quản lý, lấy tay lau lau mồ hôi trên trán. Quay đầu nhìn lại một cái, y bất quá chỉ xin nghỉ bệnh một ngày, xưa nay cứ nghỉ chỉ có phụ nữ mới lải nhải tới đáng sợ, không ngờ khi đàn ông lải nhải còn đáng sợ hơn nhiều.

Xuống căn tin của công ty ăn cơm xong, Lý Huyền Lương vội vã đến cửa hàng công nghệ để mua một cái điện thoại di động mới. Khi xuống lầu, y tiện đường ghé qua tiệm cà phê của Lâm Bằng. Buổi trưa tiệm rất đông khách, đợi mãi vẫn không thấy Lâm Bằng đâu, y thuận tay kéo một nhân viên phục vụ lại hỏi mới biết từ giữa trưa Lâm Bằng đã ra ngoài, hình như là đi đón người em trai ở quê lên.

Lý Huyền Lương hơi buồn bực, y chưa bao giờ nghe Lâm Bằng nói hắn ở quê còn có em trai.

Y ngồi trong quán đợi Lâm Bằng, sofa ở đây rất êm, ngồi lâu thế nào cũng không bị đau mông, so với cái ghế cứng như đá ở công ty thì tốt hơn nhiều. Thế nhưng, đợi đến gần giờ đi làm vẫn không thấy Lâm Bằng quay lại. Lý Huyền Lương nhìn đồng hồ một chút, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy thanh toán tiền rồi vội vã trở lại công ty.

Buổi chiều Trương Hoàng Văn bị quản lý sai ra ngoài khảo sát thị trường, y cùng mấy đồng nghiệp khác ở lại công ty vẽ bản thiết kế. Nào chữ nào số cứ lặp lại không ngừng, khiến y hoa cả mắt.

Lúc tan tầm, khí trời vào thu đột nhiên chuyển lạnh, gió thổi lá rơi, mây đen che kín bầu trời. Lý Huyền Lương gọi điện cho Lý Lâm, có tiếng chuông nhưng không ai bắt máy, khiến y hơi lo lắng. Về nhà, y trực tiếp mang cuộn băng đến chỗ ở của Lý Lâm, nhưng ở đó lại khóa cửa. Bất đắc dĩ, y không thể làm gì khác hơn, đành phải quay về. Khi đó, trời đã bắt đầu mưa.

Từ cơn mưa nhỏ biến thành cơn mưa to tầm tã, từ 5h cho đến 9h, Lý Huyền Lương đã gọi hai mươi mấy cuộc điện thoại, kết quả vẫn không có ai bắt máy. Đáy lòng y bắt đầu bất an, cứ liên tục gọi rồi lại gọi. Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi xối xả, đập vào mặt kính thủy tinh nơi cửa sổ từng tiếng “Tinh Tinh”.

Điện thoại truyền đến thanh âm “Tít— Tít——” như cũ, Lý Huyền Lương nhú mày, ngay khi sắp cúp máy thì rốt cuộc cũng nghe tiếng Lý Lâm trả lời.

“Alo?”

Lý Huyền Lương hạ giọng, bắt đầu màn thuyết giáo: Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao gọi nhiều lần như thế hần cũng không bắt máy? Ba la ba la...

Lý Lâm bên kia rất im lặng, nghe Lý Huyền Lương nói xong chỉ “Ừm” một tiếng, giải thích: “...Xin lỗi, em không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.”

Lý Huyền Lương để ý thấy trong điện thoại hình như có tiếng mưa rơi “Ào ào”, liền hỏi Lý Lâm hiện tại ở đâu?

Lý Lâm qua loa trả lời đang trú mưa ở đâu đó, rồi hỏi: “Anh hai, anh tìm em có việc gì không?”

“À, thế này, anh lấy được cuộn băng rồi, anh đang giữ nó, hôm nào em tới lấy đi, chuyện này coi như kết thúc ở đây. Sau này tuyệt đối không được bậy bạ như thế nữa, nghe chưa?” Lý Huyền Lương thao thao bất tuyệt: “Còn nữa, sau này phải tránh xa tên Mã Thần Nhất kia một chút, có chạm mặt cũng đừng nói chuyện với hần, đừng có bất cứ quan hệ gì với hần, cứ xem như không quen biết đi.”

Lý Lâm cười nhạo một tiếng, “Anh hai, anh quá ngây thơ rồi, anh cho rằng cứ như vậy thì thiên hạ sẽ thái bình sao?”

Lý Huyền Lương nghe thấy giọng điệu của Lý Lâm có điểm không ổn, liền hỏi: “Thế nào? Hần lại tìm em gây sự?”

Lý Lâm nói: “Sáng nay hần tìm em, bảo em ký một hợp đồng với hần.”

“Hợp đồng?”

“Hần nói muốn giúp em thoát khỏi đám người gây phiền phức kia tốn hết một trăm năm mươi vạn, em phải đến quán bar của hần làm không công 20 năm.”

Lý Huyền Lương nghe xong thì nổi điên lên, tên khốn nạn kia đúng là đề tiện quá mà, “Em ký rồi?”

Lý Lâm bất đắc dĩ nói: “Em có thể không ký sao?”

Lý Huyền Lương tức giận: “Em bị ngu hả? Tại sao lại ký? Tại sao không gọi điện trước cho anh?”

Lý Lâm hừ một tiếng, “Gọi cho anh thì có ích gì chứ, người ta có tiền có thế, chú của hần Mã Quốc Hùng là một nhân vật mà cả giới hắc bạch lưỡng đạo cũng phải nể mặt, có thể đấu lại hay sao? Chỉ cần Mã Thần Nhất nói một câu, hậu quả anh không cách nào gánh nổi, em không muốn cũng phải ký. Cũng may đó chỉ là quán bar, không phải câu lạc bộ tiếp viên, tiền boia với mấy thứ khác cũng đủ nuôi sống em mà.”

Lý Huyền Lương tức điên người. Tên Mã Thần Nhất kia rõ ràng giận cá chém thớt, hần muốn trả thù việc y cự tuyệt làm thể thân cho Cao Lộ, thủ đoạn thật quá mức đề tiện. Tuy Lý Lâm không phải học trong một trường đại học danh tiếng gì, nhưng làm sao có thể yêu cầu một sinh viên đi làm nhân viên trong quán bar suốt 20 năm chứ!? Lại còn phải dùng đến 20 năm tuổi thanh xuân để trả nợ, quá độc ác rồi.

“Cho dù là vậy, em cũng không cần ký ngay lập tức chứ. Nếu cần tiền, anh có thể tìm người vay mượn...”

“Anh tìm ai đây? Đừng gạt em nữa, chúng ta không có người thân, cũng không có bạn bè nào giàu có. Hay anh muốn tự bán mình để giúp em?” Lý Lâm hỏi ngược lại.

Lý Huyền Lương nhất thời câm lặng, trong đầu nhớ đến chuyện hôm ấy, nhắm mắt không lên tiếng.

Lý Lâm im lặng, trong điện thoại chỉ truyền đến tiếng mưa rơi ào ào, hần do dự hỏi: “Anh hai, anh vẫn giống như trước đây, chán ghét những người đồng tính luyến ái?”

Lý Huyền Lương sững sốt, đã lâu lắm rồi Lý Lâm mới hỏi y như vậy. Đối với vấn đề này, y có chút khó khăn phủ nhận: “Kỳ thực, anh cũng không quá chán ghét đồng tính luyến ái, dù trước đây anh từng nói thế, nhưng đó chỉ là ý kiến phiến diện thôi. Mỗi người đều có quyền lựa chọn, thứ làm anh chán ghét chính là, ừm... Đem lựa chọn của mình áp đặt cho người khác. Thế nhưng Lý Lâm à, anh vẫn luôn mong muốn em có thể làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường.”

“Vậy sao?” Lý Lâm cười cười, “Người bình thường, đời này có lẽ em không cách nào làm được.”

Sống mũi Lý Huyền Lương bắt chợt cay cay. Khi mẹ của Lý Lâm bỏ mặc nó trốn theo người tình, nó chỉ mới mười tuổi, vẫn còn là một thằng bé con. Có đôi khi, ngay cả Lý Huyền Lương cũng cảm thấy em trai mình rất đáng thương, tuy rằng nó luôn cố gắng, thế nhưng không cách nào làm tốt được.

“Anh hai, em cúp máy đây.” Lý Lâm nói.

“Àn, chuyện hợp đồng ngày mai anh sẽ tìm Mã Thần Nhất bàn bạc, biết đâu còn có thể thay đổi tình hình.”

“Anh đừng tìm hần nữa, chuyện của em, em sẽ tự giải quyết.” Giọng Lý Lâm trầm xuống, trực tiếp cúp máy.

Ngoài cửa sổ, cơn mưa vẫn trút xuống điên cuồng. Dưới một ngọn đèn đường yếu ớt trên phố, được bao phủ bởi màn mưa vô tận, có một kẻ đang dựa vào góc tường lạnh lẽo, tay cầm điện thoại, toàn thân ướt đẫm, ngâ ngốc ngồi yên tại chỗ, một chân cong lên một chân buông thõng, quần áo ướt sũng dính sát vào người. Hần đặt tay lên đầu gối, bắt đầu cười, trên mặt hết thấy đều là nước. Hần đưa tay lau một cái, ngẩng đầu lên, tựa như không muốn để cho thứ gì đó hòa cùng nước mưa chảy ra.

Lý Lâm thâm nghĩ,

Hóa ra khi nước mưa thấm vào trong ngực, lạnh đến mức khiến người ta không cách nào chịu nổi...

9. Chương 9

Cơn mưa thu qua đi, khí trời đột nhiên chuyển lạnh. Sáng sớm, Lý Huyền Lương mặc đến mấy lớp quần áo rồi khỏi nhà. Trước khi đi làm, y tranh thủ ghé qua nơi ở của Mã Thần Nhất. Tuy rằng trong lòng vô cùng không muốn, nhưng tên chết tiệt kia từ tối hôm qua đến giờ cứ nhốt lại tắt điện thoại, không biết đang làm cái gì nữa.

Lý Huyền Lương đứng trước cửa nhấn chuông cả nửa ngày cũng không thấy ai, không có nhà ư? Hay là cố ý tránh mặt? Thật sự là càng nghĩ càng giận, y quyết định không nhấn chuông nữa, trực tiếp dùng tay đập cửa. Kết quả bảo vệ khu phố vội vàng bước đến, có thể ông bác ấy chỉ đúng lúc đi ngang qua, vừa vặn trông thấy Lý Huyền Lương đang sử dụng bạo lực phá cửa.

Thế nhưng đáng vẻ vừa đập vừa nghiêng răng nghiêng lợi của y, vừa nhìn đã biết không phải bằng hữu thân thiết gì với chủ nhà rồi. Do đó, ông bác liền đen mặt kéo Lý Huyền Lương ra dạy dỗ, cái gì mà tuổi còn trẻ, tại sao không đi làm chuyện tốt? Đầu trộm đuôi cướp, làm xằng làm bậy? Ấu trĩ buồn cười, tác phong bại hoại?

Lý Huyền Lương -_-|||

Đại thúc, tôi đi được chưa vậy? Hơn nữa, bộ tôi trông hèn hạ giống như ông nói lắm sao?

Bực dọc đón xe đến công ty, Lý Huyền Lương lơ đãng vẽ bản thiết kế buổi sáng, đến giờ nghỉ trưa, y cũng không thèm dùng bữa, lại đi thêm một chuyến đến nhà Mã Thần Nhất. Người như cũ vẫn không thấy đâu, y suy nghĩ một chút, sau đó cẩn thận đón xe đến tầng tổng công ty của hắn.

Nghe nói Mã Quốc Hùng, chú của Mã Thần Nhất là một nhân vật rất có tiếng tăm trong giới hắc bạch lưỡng đạo, chiếm lĩnh hơn 80% thị trường giải trí trong thành phố A, đồng thời cũng rất coi trọng Mã Thần Nhất.

Đối với Lý Huyền Lương, ấn tượng chỉ có bao nhiêu đó thôi. Nếu không phải lúc học cấp 3 Mã Thần Nhất cứ hay khó dễ Lý Lâm, đại khái cả đời này y cũng không có khả năng dính líu gì tới loại người như hắn.

Đứng trước một tòa kiến trúc lớn như vậy, Lý Huyền Lương có phần chột dạ. Y thừa nhận, lúc đầu y vốn xem thường ngành giải trí, cho rằng cùng lắm chỉ là công ty hạng ba, không được xuất hiện trên sàn giao dịch. Thật không ngờ tới, công ty hạng ba này lại... hoành tráng như vậy.

Lý Huyền Lương kiên định đi vào, bước thẳng tới đại sảnh, sau đó đi đến trước mặt nữ tiếp tân.

“Ngài tìm quản lý Mã ư? Xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Nữ tiếp tân chuyên nghiệp hỏi.

Lý Huyền Lương hơi nhíu mày, “Tôi không có hẹn trước... Nhưng tôi có việc rất gấp cần gặp hắn, cô có thể giúp tôi liên lạc với hắn không?”

Nữ tiếp tân nhìn Lý Huyền Lương mấy lần, đại khái là đối với y có chút thiện cảm, thế nên không thẳng thừng từ chối, “Vậy xin ngài chờ một chút, để tôi giúp ngài liên lạc với trợ lý Phùng.”

“Cám ơn cô.” Lý Huyền Lương thở phào nhẹ nhõm.

Trong khi chờ vị cô gái kia gọi điện thoại, y liền quan sát bốn phía xung quanh. Nơi này đúng là to khủng khiếp. Thang máy bên tay phải “Đình” một tiếng mở ra, vài người xuất hiện, trong đó người đi đầu mặc tây trang màu bạc, mấy người theo sau đều đeo kính mát, tay cầm văn kiện. Sau đó lại có thêm vài người nữa bước ra, Lý Huyền Lương liếc mắt nhìn qua một lượt, không thấy Mã Thần Nhất liền dời ánh mắt đi nơi khác; đại khái do quần áo của y không phù hợp với công ty này, người đàn ông đi đầu mặc tây trang màu bạc đột nhiên quay đầu lại nhìn y mấy lần. Lý Huyền Lương cũng liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy người đàn ông này không biết sao có chút quen mặt.

“Xin lỗi ngài, trợ lý Phùng nói rằng hiện nay quản lý Mã không có trong nước, nếu ngài có gì cần, xin cứ lưu lại cách liên hệ. Khi nào quản lý Mã trở về chúng tôi sẽ thông báo cho ngài ấy.”

Không có ở trong nước sao? “Vậy khi nào hắn mới về?”

“Điều này tôi cũng không rõ lắm, trợ lý Phùng chỉ nói quản lý Mã ra nước ngoài để ký hợp đồng làm ăn, còn thời gian cụ thể thì phải tùy theo tiến độ thương thảo.” Nữ tiếp tân đưa một cây viết đến trước mặt Lý Huyền Lương, nói: “Xin ngài để lại tên cùng số điện thoại, sau khi quản lý Mã trở về có thể liên lạc với ngài.”

“À... Thôi không cần đâu, cảm ơn cô.” Lý Huyền Lương gật đầu với nữ tiếp tân một cái, “Tôi sẽ liên lạc với hắn sau.”

Y vừa quay đầu lại, người đàn ông mặc tây trang màu bạc đã rời khỏi đại sảnh. Vì vậy, y liền hiếu kỳ hỏi nữ tiếp tân: “Người vừa rời đi kia cũng là người trong công ty các cô?”

Nữ tiếp tân không thấy câu hỏi của Lý Huyền Lương có điểm nào khiếm nhã, cho nên rất thoải mái trả lời: “Ngài ấy là cháu bên ngoại của Mã tổng, quản lý Hứa, Hứa Dương.”

Lý Huyền Lương há to mồm “A” một tiếng. Mã Thần Nhất là cháu bên nội của Mã Quốc Hùng, còn Hứa Dương là cháu bên ngoại, mẹ kiếp, công ty này làm cái quái gì vậy, những nhân vật cấp cao toàn là thân thích. Y nói lời tạm biệt với nữ tiếp tân, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Ra đến cửa lớn, y thấy Hứa Dương đang ngồi trên chiếc xe thể thao màu xanh rất phong cách, lướt ngang qua y. Đột nhiên, y nhớ tới chiếc xe thể thao màu đỏ của Mã Thần Nhất, trách không được y lại thấy Hứa Dương có điểm quen mặt, tuy bộ dạng của hắn và Mã Thần Nhất không giống nhau lắm, nhưng lại khiến

người ta cảm thấy về điểm này rất giống nhau, y không nói rõ được, đại khái là loại cảm giác ăn chơi trác táng cùng lạnh nhạt trời sinh? Thật đáng khinh bỉ!

.....

Lý Huyền Lương trở lại công ty, buổi trưa này đúng là bận rộn muốn chết. Không được ăn cơm, bụng y đói cồn cào, rất may Trương Hoàng Văn ra ngoài làm việc, lúc trở về có mua cho y một hộp cơm, nhân lúc còn chưa đến giờ làm việc, y liền ngấu nghiến ăn như hổ đói. Công ty nhỏ cũng có chỗ tốt của công ty nhỏ, tựa như quản lý không quá nghiêm ngặt như công ty lớn, cũng không cần lo nghĩ quá nhiều, so ra thì ở đây vẫn tự do hơn. Y nghĩ thế, lại tiếp tục vội vã ăn cho xong hộp cơm.

Sau đó, mỗi ngày Lý Huyền Lương đều ghé qua nơi ở của Mã Thần Nhất. Kết quả suốt một tuần vẫn không thấy tên chết tiệt ấy trở về, tiền xe lượt đi lượt về mỗi ngày không hề ít nha.

Đến ngày thứ tám, thời tiết đặc biệt trở lạnh khủng khiếp, ai cũng nói mùa đông năm nay tới sớm, bình thường ở trong phòng thì không sao, nhưng vừa ra khỏi cửa thì lạnh đến cắt da cắt thịt, chắc đã dưới 0 độ rồi, thật sự lạnh tới mức không chịu nổi.

Sau khi tan tầm, y lạnh tới mức sắp đông băng, liền về nhà trước mặc thêm áo khoác, mũ giữ ấm, áo bông các loại, sau đó thì ra khỏi nhà, đón xe thẳng đến nơi ở của Mã Thần Nhất.

Cánh cửa vẫn lạnh lùng đóng chặt, đại khái chủ nhân còn chưa trở về.

Đêm tối gió lạnh, Lý Huyền Lương một bên hai hàm răng đập vào nhau run cầm cập, một bên xoa xoa đôi tay buốt giá, ngực vừa lạnh vừa tức, nhất thời kích động, bắt đầu lần thứ N dùng chân đá cửa, đôi giày đập vào cửa tạo nên âm thanh ‘rầm rầm’, trong miệng không ngừng mắng chửi khốn nạn, dê tiện, đi chết đi... đủ kiểu.

Đang mắng đến sưng miệng, một thanh âm lạnh lùng từ phía sau đột nhiên truyền đến.

“Cậu làm gì đó?”

Lý Huyền Lương sửng sốt, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy Mã Thần Nhất đang đứng phía sau neho mắt nhìn y, hần đeo găng tay bằng da, cầm theo laptop, áo khoác cao cổ đầy vẻ sang trọng, cổ tay đính thêm cúc áo màu đen bằng kim loại có khắc hoa văn, quả thật là một bộ phục sức đầy tao nhã khiến người ta không thể bỏ qua.

Phản ứng đầu tiên của Lý Huyền Lương chính là xông lên, tựa như sát thủ mà nghiêng răng nghiêng lợi nắm lấy cổ áo Mã Thần Nhất, quát: “Cậu cái tên chết tiệt này, điện thoại di động tại sao tắt máy? Cậu là cố ý làm vậy đúng không? Hả?”

Mã Thần Nhất đẩy cánh tay Lý Huyền Lương ra, hỏi: “Thế nào? Mới không gặp một tuần, muốn tôi rời à?” Hần lấy trong túi ra một xâu chìa khóa, đưa cho Lý Huyền Lương, “Mở cửa, vào trong rồi hãy nói.”

Lý Huyền Lương trừng hần một cái, “Muốn! Muốn cậu đi chết đi!” Nói xong, hần cũng đã giải, liền bước đến mở cửa.

Trong nhà thật ấm áp. Mã Thần Nhất trước tiên mở điều hòa lên, sau đó mới cởi áo khoác, rồi vừa tháo cà-vạt vừa nói với Lý Huyền Lương: “Cậu giúp tôi gọi người mang cơm đến đi, mấy hôm nay ra ngoài làm việc, không có được bữa cơm nào đáng hoàng hết. Giờ tôi đi tắm rửa trước đã.” Nói xong, bước thẳng vào phòng tắm.

“Tôi %\$&^%#...” Gì chứ? Tôi tới tìm cậu không phải là để làm bảo mẫu cho cậu nha?

Một lát sau, Lý Huyền Lương cúp máy, cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống sofa. Tên chết tiệt Mã Thần Nhất này, hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng chuyện của Lý Lâm, bằng không tiền điện thoại gọi cơm không phải mất trắng sao.

Mã Thần Nhất tắm rất nhanh, lúc bước ra đã lau khô xong mái tóc ướt đẫm, nói: “Không phải tôi tắt máy, mấy hôm trước lúc ra nước ngoài tôi đánh rơi mất, hôm nay trở về mới mua cái khác được.”

Lý Huyền Lương không muốn nói nhiều lời vô ích với hần, liền trực tiếp hỏi chuyện hợp đồng của Lý Lâm.

Mã Thần Nhất ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc: “Lúc đầu tôi giúp Lý Lâm xử lý chuyện cuốn phim AV với đám người kia hết một trăm năm mươi vạn, thiếu nợ trả tiền không phải chuyện rất bình thường sao?”

*AV: adult video.

Lý Huyền Lương nghe thế liền đứng bật dậy, tức giận nói: “Bình thường cái rắm chứ bình thường! Cậu lừa gạt một sinh viên đi ký hợp đồng là sao hả? Còn nữa, chuyện nó thiếu cậu một trăm năm mươi vạn sao cậu không nói với tôi? Tôi mới chính là người giám hộ của nó. Cậu nói đi, cậu rõ ràng là cố ý đúng không? Đừng có nói với tôi là cậu quên nha, chỉ là mượn cớ thôi. Khốn kiếp, cậu nói người ta nợ bao nhiêu thì người ta phải nợ bấy nhiêu sao? Cậu là xã hội đen à! Hôm nay có việc, cậu nói nó thiếu cậu một trăm năm mươi vạn, ngày mai lại có việc nữa, có phải hay không cậu muốn nói nó thiếu cậu một nghìn năm trăm vạn? Để cho nó không còn một con đường sống? Hả?”

Mã Thần Nhất yên lặng nghe xong, lấy tay gạt gạt đi tàn thuốc, nửa ngày sau mới thở dài: “Phải, cậu nói không sai, tôi chính là cố ý không nói cho cậu biết, nhưng cậu ắt hẳn phải biết lý do nhỉ?” Hắn nhìn về phía y, nói tiếp: “Chuyện em trai cậu chọc giận bọn xã hội đen là có thật, ít nhất thì về điểm này tôi không có gạt cậu, tiền đối với tôi thực sự chẳng là gì hết.” Nói xong hắn đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Huyền Lương, cau mày nhìn y: “Thật ra, tôi không hề có ý muốn bắt cậu trả một trăm năm mươi vạn, cũng không hề có ý muốn bắt em trai cậu bán sức lao động không công. Cái tôi muốn, cậu biết rõ mà đúng không? Lần trước tôi đã nói qua rồi, hay cậu muốn tôi nhắc lại?” Ánh mắt quái dị của hắn nhìn chằm chằm Lý Huyền Lương.

Lý Huyền Lương trừng mắt nhìn Mã Thần Nhất, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: “Mẹ kiếp, cậu đúng là dê tiện...”

Mã Thần Nhất “Hừ” khẽ một tiếng, ngậm lấy điếu thuốc, “Không sai, tôi đúng là rất dê tiện, vậy rốt cuộc cậu đồng ý không? Chỉ cần tôi thấy chán, hợp đồng bán mình hai mươi năm của Lý Lâm lập tức được xóa bỏ. Cậu yên tâm, tôi đối với cảm giác mới mẻ thường rất nhanh chán, thường chỉ mấy tháng, hoặc là mấy tuần, có khi chỉ mấy ngày...”

Lý Huyền Lương nghe xong, thật muốn cho hắn một đấm, y thở sâu, cố nhẫn nại nói: “Mã Thần Nhất, cậu nói vậy là có ý gì? Muốn tôi làm thế thân gì gì đấy? Cậu trực tiếp đi tìm Cao Lộ không phải tốt hơn sao? So với thế thân chắc phải tốt hơn chứ? Số tiền còn thiếu tôi sẽ tìm cách trả lại cho cậu, tôi xin cậu tha cho Lý Lâm một con đường sống đi, được không?”

Mã Thần Nhất rít một hơi thuốc, khoe miệng nhếch lên, từ trên cao quét mắt nhìn y, “Cậu không phải là tôi, làm sao cậu biết không có ý nghĩa? Tôi nói rồi, tôi không cần tiền, cậu muốn hủy hợp đồng? Được thôi, nhưng chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là cậu phải dùng thân thể của cậu trao đổi.”

Lý Huyền Lương không thể nhịn được nữa, trừng mắt nhìn hắn bừng lên lửa giận, mắng to: “Mã Thần Nhất, con mẹ nó tao là đàn ông, sao có thể bán mình được chứ? Mày cái tên khốn nạn rốt cuộc có hiểu hay không?” Vừa dứt lời liền tàn bạo cho hắn một đấm.

Mã Thần Nhất không né tránh, một đấm này trực tiếp rơi xuống mặt hắn. Lý Huyền Lương ra tay thành công, lại muốn xông lên đấm thêm vài đấm nữa cho hả giận. Mã Thần Nhất cau mày, trở tay đè ngược Lý Huyền Lương xuống tấm thảm, sắc mặt cũng trầm xuống: “Đừng nào loạn nữa.”

Lý Huyền Lương đỏ ngầu hai mắt, sức mạnh cả hai chèn lệch quá xa khiến cho y có cảm giác rất nhục nhã, liền cắn răng cố sức đẩy ngã Mã Thần Nhất, kết quả không cách nào làm hắn suy suyển được một chút. Vì vậy, y đành nắm lấy thất lưng của hắn, dự định xoay người đè hắn xuống.

Mã Thần Nhất khó chịu hừ một tiếng, dùng sức nắm chặt cổ tay Lý Huyền Lương, đôi mắt hung ác đến dọa người, cắn răng nhìn chằm chằm Lý Huyền Lương, gần từng chữ một:

“Cậu còn dám động đây nữa, tôi sẽ tìm người luân phiên cưỡng hiếp Lý Lâm, tôi nói được làm được.”

10. Chương 10

Lý Huyền Lương ngừng giãy dụa, nhưng không phải vì câu nói của Mã Thần Nhất, mà là vì y cảm thấy có điểm không ổn.

Một mùi máu tanh xông vào mũi, hơn nữa lòng bàn tay cũng cảm nhận được dịch thể dính dính, y buông tay ra, giơ lên trước mắt nhìn một chút, màu đỏ tươi dường như bao phủ khắp nơi. Y chớp chớp mắt, có chút mơ hồ, y có thể khẳng định thứ này chính là máu, chỉ có điều không phải của y.

Mã Thần Nhất thấy Lý Huyền Lương ngây dại liền buông tay ra che đi vết thương, chậm rãi đứng dậy, thất lưng trắng thuần của áo choàng tắm bị máu tươi thấm ướt thành mảng lớn, dọc theo thất lưng chảy xuống bắp chân, hết sức dọa người.

Lý Huyền Lương ngây ngốc nhìn bàn tay dính máu của mình, nét mặt có chút kinh ngạc, có chút không biết phải làm sao.

Y vừa nhìn tay mình vừa suy nghĩ, nếu bây giờ Mã Thần Nhất báo cảnh sát, vậy y đúng là hết đường chối cãi. Ai sẽ tin tưởng tên khốn kiếp này đang yên đang lành, sau khi ẩu đả với y thì tự dưng đổ máu không ngừng? Tuy rằng trong tình huống đang đánh nhau, nếu trên tay có cầm dao, rất có thể y sẽ kích động mà đâm hấn. Thế nhưng, ai có thể giúp y chứng minh trên tay y căn bản không có dao? Con mẹ nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thế là, y đành phải nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hấn.

Mã Thần Nhất tựa người vào bên quây rượu, cởi áo choàng tắm ra. Thấy Lý Huyền Lương dùng ánh mắt mê man nhìn mình, sắc mặt căng cứng của hấn dần trở lại bình thường, dùng khẩu khí rất kém ra lệnh: “Nhìn cái gì? Đem hòm thuốc trong ngăn tủ phía sau cậu tới đây, hợp đồng của em trai cậu còn nằm trong tay tôi, nếu bây giờ tôi chết thì cậu không có lợi ích gì đâu.” Miệng hấn phun ra một câu đầy châm biếm.

Tuy lời hấn nói rất khó nghe, nhưng ngẫm lại cũng có đạo lý. Lý Huyền Lương đứng dậy chúi chúi tay, đi tìm hòm thuốc.

Vừa quay đầu lại, đã thấy Mã Thần Nhất cởi áo choàng tắm ra. Vết thương bên hông máu thịt lẫn lộn, dài khoảng chừng hơn 10cm, phía trên phủ đầy đường chỉ khâu, căn bản còn chưa khép miệng lại đằng hoàng thì đã bị Lý Huyền Lương hung hăng chọc tới, bắt đầu chảy máu lần nữa.

Lý Huyền Lương ném hòm thuốc cho Mã Thần Nhất, ánh mắt dời đi nơi khác, nhin không được nói: “Cậu tự đi bệnh viện đi, tiền thuốc men tôi chịu.”

Mã Thần Nhất liếc mắt nhìn Lý Huyền Lương, im lặng không lên tiếng, đưa tay tìm kiếm mấy thứ linh tinh gì đó trong hòm thuốc bôi lên vết thương. Lý Huyền Lương không thể làm gì khác hơn, bắt đắ dĩ ngồi xổm xuống giúp đỡ hấn một chút.

Sau khi băng bó qua loa, Lý Huyền Lương dìu Mã Thần Nhất nằm xuống giường, hấn mở lời uy hiếp: “Chuyện tôi bị thương tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, bằng không hậu quả của em trai cậu... Biết chưa?”

Lý Huyền Lương thật muốn lấy gối đè hấn ngạt chết cho rồi, lại có thể dùng chuyện này để uy hiếp sao!? Cái miệng của hấn sao mà thú dữ vậy?

Mã Thần Nhất nhắm mắt lại, nói: “Cậu đi đi.”

Nói thật thì, Lý Huyền Lương vẫn không hiểu rõ lắm rốt cuộc tình huống này là sao. Khi đã ra đến cửa lớn, y quay đầu nhìn lại một chút, quả thật vô cùng khó hiểu, tên chết tiệt kia ngay cả một câu giải thích cũng không có, cứ thế đuổi y đi.

Vết thương trên lưng người hấn là bị dao đâm, vậy tên kia khẳng định đã đắ tội ai rồi, bằng không với địa vị chú của hấn, ai dám đâm hấn chứ? Lý Huyền Lương đưa tay ra nhìn, cười nhạt một tiếng. Ai kêu hấn thường dùng thủ đoạn chơi người ta dỏ sống dỏ chết, báo ứng! Y nhắc chân đạp một cái, khắp nơi đều là hoa tuyết.

Y ngạc nhiên nhìn lên bầu trời, cư nhiên lại có tuyết rơi. Vừa rồi lúc ra khỏi nhà thì không nhận thấy, lúc này trên mặt đất đã phủ kín một tầng. Đút tay vào túi áo, y chậm rãi tiến về phía trước, để lại đằng sau

một chuỗi dấu chân tán loạn...

.....

Sau đó không lâu, Lý Huyền Lương quay trở lại, tay xách theo một cái túi nhựa, mặt trên có in tên nhà thuốc lớn XXX.

Đi tới trước cửa, y do dự một chút rồi chậm rãi phủ sạch tuyết dính trên đôi giày, đẩy cửa bước vào, xuyên qua phòng khách, đi vào phòng ngủ, liền thấy Mã Thần Nhất đang ngồi tựa vào giường, cau mày nhìn cái ly rỗng trong tay.

Mã Thần Nhất nhìn y chằm chằm một lúc, hỏi: “Sao cậu còn chưa đi?”

Lý Huyền Lương cắn cắn môi, đem thuốc đặt lên đầu tủ, ánh mắt không tự nhiên: “Là vậy... Bây giờ cũng muộn quá rồi, hơn nữa bên ngoài tuyết đang rơi, hại tôi không đón xe được.”

Nói xong, y nhìn Mã Thần Nhất một chút rồi lại vội vàng bổ sung: “Chủ yếu là tôi nghĩ nếu lỡ như cậu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử hay gì gì đó, chắc chắn có quan hệ trực tiếp đến hợp đồng của Lý Lâm, cho nên tôi mới quay lại xem cậu có ổn không, chỉ vậy thôi.” Dứt lời, sắc mặt Mã Thần Nhất hình như càng thêm u ám thêm một phần.

Lý Huyền Lương cười khan vài tiếng, “À, tiện đường nên tôi mua cho cậu ít thuốc này.” Y mở túi ra, “Giảm nhiệt hạ sốt đều mua hết cả, tôi nghĩ chắc cậu nên uống nhiều nước, phải không? Vết thương lớn như vậy, đến bệnh viện kiểm tra một chút sẽ tốt hơn đây.”

Tuy giọng nói của Lý Huyền Lương không được tự nhiên, lý do cũng có vẻ miễn cưỡng, thế nhưng đối với Mã Thần Nhất thì đây đã là những câu dễ nghe nhất từ trước đến nay rồi, đôi lông mày vốn đang nhíu chặt cũng từ từ thả lỏng, “Hôm nay tôi có ghé bệnh viện rồi.” Sau đó, không chút khách sáo đưa cái ly rỗng cho y, “Tôi khát nước, cậu đi rót đi.”

Lý Huyền Lương cầm lấy cái ly, cũng không giống như bình thường để tâm đến giọng điệu sai khiến của Mã Thần Nhất, trái lại chỉ âm thầm lau mồ hôi, cuối cùng cũng tìm được lối thoát, sau đó vội vàng chạy tới phòng khách rót nước; hẩn vuốt vuốt cầm, nhìn chằm chú theo bóng lưng y, khóe miệng hơi nhếch lên như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lý Huyền Lương vừa rót nước vừa nghĩ, y nhất định bị thứ gì đó bâng môn tả đạo ám vào người rồi, nhất định, nếu không tại sao y lại quay về chứ? Hơn nữa, y xin thề, y tuyệt-đối-không-phải nhìn thấy Mã Thần Nhất đáng thương nên mới quay lại!

Rót nước xong, người giao cơm cũng vừa đến, Lý Huyền Lương trả tiền rồi trực tiếp mang hộp cơm vào phòng ngủ.

Mã Thần Nhất sai Lý Huyền Lương lấy một cái bàn nhỏ đặt trên giường, y khẽ cắn môi nhẫn nhịn. Hẩn lại sai y lấy thêm cái này cái khác nữa, y vẫn cố nhịn. Kết quả, hẩn chỉ ăn hai, ba miếng đã bụng đã xuống, khiến y hận đến muốn giết người. Số thức ăn còn lại, y cũng không hề khách khí chén sạch. Dù sao y cũng đang đói bụng, hơn nữa tiền thức ăn là do y trả, làm sao có thể lãng phí chứ,

~Ăn xong, y liền thu dọn chén bát rồi lấy thuốc cho Mã Thần Nhất uống, cuối cùng mới hỏi: “Cậu có thừa chăn gối không, tôi sẽ ra ngoài sofa ngủ.”

Mã Thần Nhất rất thẳng thắn trả lời: “Không có.”

Lý Huyền Lương bắt đầu nghiêng rằng hỏi: “Thật sao? Kể cả chăn gối để thay đổi cũng không có ư?”

Mã Thần Nhất nói: “Mấy thứ đó đều do người giúp việc theo giờ tới thu dọn, hơn nữa buổi tối ngoài phòng khách lạnh lắm.” Hẩn vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, “Cậu cứ ngủ ngay trên giường này đi, dù sao thì giường đôi cũng đủ rộng mà.”

Vừa nhìn cái giường ấy, đáy lòng Lý Huyền Lương đột nhiên tràn lên khí lạnh, “Vay thôi bỏ đi, tôi tùy tiện kiếm đại một chỗ nào đó ngủ cũng được.”

Mã Thần Nhất nghe thế, neho mắt lại giọng khiêu khích: “Thế nào? Cậu sợ cái giường này à? Hay là sợ tôi?”

Lý Huyền Lương vừa nghe xong liền trừng mắt nhìn hắn, đen mặt nói: “Nè, cậu nói ai sợ cậu hả?”

Mã Thần Nhất cau mày, không kiên nhẫn thúc giục: “Vội ngủ ở đây đi, cậu cũng không phải chưa từng ngủ qua.”

Lý Huyền Lương không cam lòng tỏ ra yếu thế, cứng miệng nói: “Ngủ thì ngủ.” Nói xong có chút hối hận, nhưng nghĩ kỹ lại thì tên kia trên người đang mang thương tích, cho dù xảy ra ẩu đả, y cũng nắm chắc phần thắng, lập tức cảm thấy yên lòng.

Vì vậy, y cứ mặc nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh Mã Thần Nhất. Sau khi tắt đèn, cánh tay hắn đột nhiên vươn tới, làm y sợ tới mức vội vàng giữ tay hắn lại, “Cậu muốn làm gì?”

Mã Thần Nhất rất bình tĩnh nói: “Hai người ôm nhau ngủ sẽ ấm hơn. Yên tâm, tôi không làm gì cả, chỉ như vậy thôi.”

Lý Huyền Lương đề phòng nói, “Trong phòng có điều hòa, tôi thấy đủ ấm rồi. Cậu lấy tay ra đi.” Nói xong, gạt tay hắn ra.

Mã Thần Nhất ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng, khiến Lý Huyền Lương ngừng lại động tác, “???”

“Đừng lộn xộn nữa...” Mã Thần Nhất vừa nói vừa áp sát vào người Lý Huyền Lương, ôm chặt lấy thắt lưng y. Một luồng khí ấm áp phun lên sau gáy, tựa như bị một dòng điện nhỏ nhỏ mơn trớn làn da, khiến y run rẩy đến tê dại.

Lý Huyền Lương không dám cử động, cắn răng chịu đựng, bởi vì thắt lưng của Mã Thần Nhất đang dính chặt vào sau lưng y. Y buồn bực nghĩ, nếu chỉ thế này thì cũng không đến nỗi nào, y thật không muốn tay mình lại dính máu nữa. Sau đó y lại cau mày, một lần nữa tự hỏi bản thân, rốt cuộc tại sao lại quay về? Chẳng lẽ... y bị Đức mẹ Maria ám vào người?

Nhiệt độ ấm áp của người phía sau không ngừng bao phủ lấy cơ thể y, trong một đêm lạnh giá thế này, ngay cả trái tim cũng được sưởi ấm. Cơ thể y có chút ỷ lại, dựa ra phía sau, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần gũi hơn.

Hình như suốt mấy chục năm trong quá khứ, y chưa bao giờ thân mật với ai đến thế. Lý Huyền Lương nhắm mắt lại, lần đầu tiên nghĩ rằng hai người dựa sát vào nhau thế này, cảm giác cũng không phải là tệ lắm.

Bất quá, nếu người phía sau không phải Mã Thần Nhất thì sẽ tốt hơn nhiều. Đối lại là phụ nữ... có thể y sẽ chấp nhận được.

Hai người vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng như vậy, cho tới khi Mã Thần Nhất đột nhiên ghé vào tai y hỏi: “Đêm nay cậu ở lại đây, có phải chứng minh rằng cậu đã đồng ý với hiệp nghị tôi đưa ra lúc trước?”

“Cái gì? Tôi đồng ý... bao giờ?” Lý Huyền Lương đột nhiên xoay người lại, cánh tay hình như vô ý chạm vào vết thương của hắn, khiến hắn đau đớn “Hừ” một tiếng, cánh tay vòng qua lưng y cũng căng cứng lại.

Lý Huyền Lương vội vàng đề tay hắn xuống, hỏi: “Này, cậu không sao chứ?” Sau đó, tay chân luống cuống bật đèn lên kiểm tra, rất may là vết thương không sao hết. Y thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mã Thần Nhất đang dùng ánh mắt sáng ngời nhìn y.

Lý Huyền Lương vừa há miệng định nói gì đó, Mã Thần Nhất lại đột nhiên không hề báo trước, cúi xuống hôn lên môi y. Nụ hôn của hắn rất sâu rất bá đạo, không ngừng náo loạn, đầu lưỡi bị hắn ngậm cắn, vừa tê dại vừa đau đớn, nước bọt theo khe miệng chảy xuống cũng không có cảm giác gì, bàn tay phải đang bắt lấy người hắn dần dần trở nên vô lực.

Mã Thần Nhất có chút vội vã kết thúc nụ hôn này. Nhìn đôi mắt y thoáng vẻ mơ hồ, hắn hỏi: “Cậu thật sự không chịu nổi?”

“A?” Lý Huyền Lương nhẹ thở dốc, cố lấy lại tinh thần.

“Nụ hôn vừa nãy, cậu thật sự không chịu nổi?” Mã Thần Nhất nhìn y, lặp lại câu hỏi.

Gương mặt Lý Huyền Lương thoáng chốc đỏ bừng lên. Y há miệng, định nói gì đó, kế tiếp lại ảo não cúi đầu chùi miệng.

Trong mắt Mã Thần Nhất hiện lên một tia ôn nhu, hần nhẹ giọng nói: “Về chuyện hợp đồng, tôi có thể lùi một bước.”

Lý Huyền Lương nghe vậy thì có điểm kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hần.

Mã Thần Nhất kéo chân trên người xuống, nói: “Tôi sẽ hủy bỏ hợp đồng của em trai cậu, chúng ta lập một hiệp nghị mới.”

Lý Huyền Lương nhú mày, “Cậu lại muốn làm cái gì đây?”

Mã Thần Nhất day day vùng xung quanh lông mày, “...Hiệp nghị có thời hạn một năm, cho đến khi cậu hoàn thành nhiệm vụ của thể thân mới thôi. Tôi bảo đảm sau này sẽ không dây dưa hay liên lạc với cậu cùng Lý Lâm nữa.”

Hần ngừng một chút, tiếp tục: “Trong một năm, tôi sẽ không ép buộc cậu làm chuyện đó với tôi. Tuy nhiên có một điều kiện, chính là cậu phải dọn đến đây sống cùng tôi.”

Mã Thần Nhất nhìn y, nói: “Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, cậu nghĩ thế nào?”

11. Chương 11

Lý Huyền Lương nghe xong thì sửng sốt, “Chờ một chút, ý của cậu là... chúng ta sống cùng nhau? Cậu sẽ không làm chuyện biến thái với tôi?”

Mã Thần Nhất khẽ nhượng mày, hít sâu vào một hơi, lặp lại: “Sẽ không ép buộc cậu làm, nhưng nếu cậu tự nguyện thì lại là chuyện khác.”

Loại sự tình này ai lại tự nguyện chứ? Lý Huyền Lương khinh bỉ liếc hần một cái, nghĩ thầm, nếu chỉ cần đổi chỗ ở là có thể giải quyết chuyện hợp đồng của Lý Lâm, vậy đúng là không còn gì tốt hơn. Huống hồ, thời gian một năm cũng không phải dài lắm.

Bất quá, y vẫn cẩn thận hỏi: “Đây chỉ là ước định bằng miệng thôi, sao tôi tin tưởng cậu được chứ?”

Mã Thần Nhất có chút tức giận: “Thế nào? Cậu đang nghi ngờ tôi ư?”

Lý Huyền Lương hơi hé miệng, suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ gật đầu, hy vọng hần có thể giữ chữ tín.

“Còn yêu cầu gì nữa không?” Y lo lắng hỏi, ngàn vạn lần hi vọng hần chỉ yêu cầu có vậy.

Mã Thần Nhất nhìn nhìn gương mặt đầy vẻ đề phòng của y, gật đầu nói: “Không, chỉ vậy thôi.”

Lý Huyền Lương suy nghĩ một chút, nửa ngày sau mới cắn răng nói: “Được, tôi đồng ý.”

Lúc này, gương mặt Mã Thần Nhất mới lộ ra nụ cười, đưa tay ôm lấy Lý Huyền Lương, sắc mặt thoát nhìn có chút uể oải.

Lý Huyền Lương xoay người lại, do dự chỉ vào bàn tay trên lưng, nói: “Nè, mạnh ai nấy ngủ được không?”

Mã Thần Nhất nhắm mắt lại, “Ừ!” nhẹ một tiếng.

“Đừng bao giờ nói ‘NO’ với tôi, cậu chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo.”

Lý Huyền Lương cắn răng hỏi: “Đây... cũng coi như một nhiệm vụ của thể thân sao?”

Mã Thần Nhất gật đầu.

Lý Huyền Lương: ORZ...

Không biết là do tối qua đi ngủ quá muộn, hay là ngủ quá ngon giấc, sáng nay cứ nhiên lại ngủ quên. Lý Huyền Lương vốn dự định sáng nay sẽ trở về căn hộ của mình thay quần áo, thế nhưng hiện tại...

Mã Thần Nhất mặc áo vest, cài xong khuy tay áo thì cầm lấy di động, liếc mắt nhìn về phía người nào đó đang ngồi ảo não trên giường. Sau đó, hắn xoay người lấy ra một chiếc áo khoác màu trắng từ trong tủ áo ném cho y.

“Thay đồ đi, tôi chờ cậu đi làm, chắc vẫn còn kịp thời gian.”

“Gạt người sao? Chỉ còn 60 phút.” Lý Huyền Lương ngẩng đầu trừng hắn.

Mã Thần Nhất mỉm cười đầy tự tin, nói: “Nếu tôi chạy với tốc độ tối đa thì chừng 30 phút là tới thôi.”

Thấy Mã Thần Nhất kiêu ngạo như thế, Lý Huyền Lương cũng không nhiều lời thêm nữa, cứ xem như hắn đang nói chuyện cười. Y bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất mà thay áo. Chiếc áo khoác thể thao này từ trong ra ngoài đều toát ra vẻ sang trọng cao quý, bên ngoài tựa như màu vỏ sò hơi sáng, sờ vào không hề thô ráp mà rất mềm mại, bên trong lại lót thêm một lớp lông tơ màu trắng, cảm giác hết sức mịn màng, đoán không ra là lông của loại động vật nào. Phần lông dính trên mũ trùm phía sau lại càng bắt mắt hơn, thậm chí khóa kéo trước ngực cũng rất đặc biệt, nó có dính một viên kim cương rất to. Tuy Lý Huyền Lương nghĩ nó chắc hẳn chắc là đồ giả, nhưng thật sự là nó rất chói mắt, chẳng lẽ là kim cương thật sao? Con mẹ nó, ai lại đem kim cương dính lên quần áo chứ, bộ diện à?

Sau khi mặc vào người, Lý Huyền Lương liền cảm thấy rất ấm áp. Nhưng càng khiến y kinh ngạc hơn chính là, chiếc áo này hết sức vừa người, quả thực... giống như nó được may riêng cho y vậy. Y nhìn qua thân hình của Mã Thần Nhất, thầm nghĩ ngờ... đây là trang phục của Cao Lộ?

Mã Thần Nhất thấy Lý Huyền Lương đã mặc xong, liếc mắt nhìn một cái, áo sơ-mi trắng cổ cao dính lông thú phối hợp cùng áo khoác thể thao, khi y mặc vào trông đẹp đến lạ kỳ. Hắn vuốt vuốt cảm, có chút ngây ngẩn cả người.

Lý Huyền Lương bước nhanh tới mức Mã Thần Nhất không kịp mang cả giày. Y không chút khách khí nắm lấy tay hắn, nói: “Đi mau, đừng lè mề nữa.”

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất phóng lên xe. Tuy rằng khi còn học trung học, Lý Huyền Lương ít nhiều cũng có nghe người ta nói rằng Mã Thần Nhất thích chơi xe đua, thế nhưng đến khi chính bản thân trải nghiệm, y mới có thể hiểu được cái gì gọi là ngàn cân treo sợi tóc.

Từ khi ngồi xuống ghế lái, trong miệng Mã Thần Nhất không lúc nào dứt ra khỏi điều thuốc, bộ dáng tựa như đang dạo chơi mà khởi động xe. Lúc đầu thì tốc độ còn tương đối chậm, sau đó thì tăng tốc, lạng lách, lại tăng tốc, tiếp tục lạng lách. Khi ôm một khúc cua gấp, chiếc xe suýt nữa thì tông phải người qua đường, làm trái tim Lý Huyền Lương gần như vọt ra ngoài.

Tên Mã Thần Nhất kia vẫn tiếp tục duy trì tốc độ khủng khiếp đó, khiến cho mấy chiếc xe ô tô con đều bị hắn vượt qua dễ dàng. Lúc này, hắn đột nhiên lại ôm một khúc cua gấp, tay lái mạnh mẽ xoay vài vòng, chiếc xe như nghiêng hẳn về bên phải, lốp bánh xe phía sau ma sát kịch liệt với mặt đường tạo nên thanh âm kích thích màng nhĩ đến điên cuồng. Lúc này, tốc độ đã nhanh tới cực hạn, cảnh vật hai bên đường trôi qua vùn vụt, mờ mờ ảo ảo.

Tiếng ma sát của lốp xe dường như dội thẳng vào tai Lý Huyền Lương, lại còn kéo dài hết mấy giây, cho đến lúc tất cả mọi thứ đều trở nên ù ù cạc cạc, thậm chí y cũng vô thức lấy tay ôm đầu. Chừng ba giây sau, Mã Thần Nhất mới quay đầu lại, khước miệng khẽ nhếch lên. Hắn “Khụ!” một tiếng, nói: “Tới rồi.”

Lý Huyền Lương toàn thân run rẩy, không nói tiếng nào kinh hoảng bước xuống xe. Khi đôi chân đã đặt trên mặt đất, bỗng nhiên có chút mềm nhũn đi. Phải biết rằng đêm qua tuyết rơi rất nhiều, tuy rằng tuyết trên đường đã được lau dọn đi, nhưng sát via hè vẫn còn những vũng nước lớn do băng tan tạo thành, hắn lại dám chạy nhanh như thế trên mặt đường kiểu này...

Một trận gió lạnh thổi qua, thổi tung những chiếc lá khô còn vương trên mặt đất ẩm ướt. Lý Huyền Lương rung mình một cái, tạm dừng bước, nghĩ thầm: Cậu là cái tên điên không muốn sống, nhưng bản thiếu gia không muốn chết chung với cậu.

Cẩn rằng quay đầu lại nhìn trừng trừng Mã Thần Nhất, y lầm bầm mắng: “Khốn kiếp, cậu có bản lĩnh như thế sao không đi lái máy bay a?” Nói xong, y đưa chân đạp một cước vào xe Mã Thần Nhất, kể đó mới xoay người, oán hận chạy vào công ty.

Mã Thần Nhất ngồi trong xe không nghe được Lý Huyền Lương nói cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt tức giận đạp xe của y thì cũng có thể đoán ra được đại khái. Hắn từ từ nhắm mắt lại, phun ra một làn khói mỏng, nhớ tới đôi chân thon dài mảnh khảnh kia hoàn toàn không bị chiếc quần trắng che khuất, đôi mắt đen hơi nheo lại, hít thêm một hơi thuốc. Ho nhẹ mấy cái, hắn lập tức ném điều thuốc trên tay xuống đất, ôm lấy thắt lưng chậm rãi ngã về phía sau. Lúc này lái xe động tác quá mạnh bạo đã chạm vào miệng vết thương. Đột nhiên, như nghĩ đến chuyện gì đó, khoe miệng hắn cong lên, tạo thành một nụ cười vừa tàn bạo vừa nguy hiểm.

Hứa Dương! Mày cứ nhiên lại dám tìm người đâm tao, đã dám làm thì hậu quả chắc mày phải biết chứ!

Hắn ngồi thẳng dậy, khởi động xe. Mày đã chuẩn bị hậu sự xong hết rồi, đúng không?

Động cơ dường như cũng có tâm tình giống như chủ nhân của nó, phần nộ rít gào vài tiếng, rất nhanh đã tiến vào đường cao tốc. Tốc độ so với khi này tăng lên gấp đôi, trực tiếp đem những mảnh băng còn sót lại trên mặt đất nghiền nát thành từng mảnh vụn.

Nguy hiểm thật! Vừa kịp đến công ty sớm hơn mười giây.

Mấy đồng nghiệp nhìn thấy Lý Huyền Lương đều có điểm kinh ngạc:

“Tiểu Lý à, cậu ăn mặc như vậy làm tôi suýt nữa nhận không ra luôn, rất có phong thái ngôi sao!” Một đồng nghiệp nói.

Lý Huyền Lương xấu hổ cười cười.

“Đúng đó, bộ cậu mới phát tài sao?” Một đồng nghiệp lớn tuổi hơn hỏi.

“A?” Nghe xong lời này, Lý Huyền Lương có chút mơ hồ không rõ.

Một đồng nghiệp khác lại gần, quan sát Lý Huyền Lương từ trên xuống dưới: “Oa, trời ạ, thật là xa xỉ, đây chính là hàng thủ công của Pháp, số lượng có hạn đó. Mỗi bộ đều phải được tính bằng tiền triệu.”

“Cậu nói bộ quần áo này sao?” Lý Huyền Lương sững sốt, chỉ là một bộ quần áo thôi mà, có cần khoa trương vậy không?

“Khoa trương? Trên tạp chí có đăng đấy. Cậu xem chữ cái trên khóa kéo kia, chính là biểu tượng của một nhãn hiệu cực kỳ danh tiếng. Ôi trời, mặt trên đính kim cương thật. Hơn nữa còn lớn như vậy.” Đồng nghiệp nam nữ hai bên nhìn chằm chằm vào nó, kinh ngạc xì xào bàn tán.

“Này, chắc là đồ giả thôi phải không?” Lý Huyền Lương phản bác.

“Là thật là thật, tuyệt đối là kim cương thật đó. Nhìn độ tinh khiết và đường cắt của nó xem. Viên này... chắc phải đến 2 ca-ra? Trời ạ!” Nữ đồng nghiệp nhỏ giọng kêu lên.

“Hử, kim cương thật sao?” Lý Huyền Lương để bọn họ nhìn cho đã mắt.

“Tiểu Lý, cậu đừng nói với chúng tôi rằng cậu đang quen với một quý bà giàu có nha?”

Lý Huyền Lương sợ họ hiểu lầm, liền vội vàng giải thích: “Đây là quần áo một người bạn của tôi. Đêm qua tôi ngủ lại ở nhà hắn, thay đồ xong thì hắn cho tôi mượn mặc tạm một ngày.”

“Ồ...” Các đồng nghiệp tính hỏi thêm vài câu nữa, nhưng đúng lúc có sếp đi ngang qua “Khụ!” một tiếng, mọi người đều lập tức tản ra.

Lý Huyền Lương thở mạnh một hơi, thầm suy nghĩ, đây bất quá chỉ là một bộ quần áo thôi mà? Cái gì số lượng có hạn, cái gì đính kim cương thật? Chẳng phải đang dụ dỗ kẻ khác phạm tội hay sao?

Trương Hoàng Văn cười hì hì tiến lại gần, đặt một tay lên vai Lý Huyền Lương, hỏi: “Người bạn nào lại đem trang phục quý giá như thế cho cậu mượn? Giới thiệu cho tôi quen với được không?”

Lý Huyền Lương tiếp nhận xấp tài liệu trong tay hắn, nói: “Là một tên biến thái. Cậu đối với biến thái có hứng thú hả?”

Trương Hoàng Văn nghe xong thì tràn đầy tinh thần, “Biến thái cũng tốt mà, hiện nay những kẻ biến thái không còn giống như lúc xưa nữa, đây chính là xu thế vượt thời đại. Cậu xem những người có địa vị cao trong giới quý tộc, mấy ai không biến thái? Bộ cậu chưa nghe nói qua ‘càng có tiền càng biến thái, càng biến thái càng có tiền’ ư? Thử nghĩ xem, những người nghèo khổ cơm còn không có mà ăn, làm sao có thời gian biến thái? Cho nên tôi mới nói, gặp gỡ một vài người biến thái cũng tốt, chính bởi vì nó đang là xu thế thịnh hành nhất. Sau này sáu vị đại gia trên QQ lúc kí tên, đều có thể viết thể này: hôm nay bạn đã biến thái chưa? Sau đó thì triệu cáo thiên hạ, chỉ có biến thái mới là chân lý!”

‘Phụt phụt!’ Mấy sợi dây thần kinh trong đầu Lý Huyền Lương đồng loạt đứt hết. Y không thể nhin được nữa, đem xấp tài liệu trên bàn ném vào mặt Trương Hoàng Văn, “Câm miệng!”

Trương Hoàng Văn nghiêng người né bàn tay của Lý Huyền Lương cùng xấp tài liệu, cười hì hì nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi mà, cậu không cần phản ứng dữ dội đến thế chứ? Lúc này quản lý kêu hai chúng ta ra cửa hàng trưng bày sản phẩm để kiểm tra hàng mẫu đây, đi thôi.”

Khi Lý Huyền Lương đứng dậy, suýt chút nữa thì làm dây mực lên áo. Y nhanh nhẹn né tránh, nhất thời đầy bụng hỏa khí, suy đoán rằng tên Mã Thần Nhất kia cho y mượn bộ quần áo này, có đúng hay không có âm mưu bên trong? Nếu như hắn nói y làm dơ rồi bắt y bồi thường, y nhất định bóp chết hắn!

Trương Hoàng Văn mặc một chiếc áo khoác da màu đen, quần cũng màu đen, dưới chân lại là một đôi giày màu đen nốt, trông rất tuần tú. Khi hắn đi cùng Lý Huyền Lương toàn thân đều mặc quần áo màu trắng, tạo thành một cảm giác quái dị nói không nên lời.

Ở cửa hàng, người ra kẻ vào tấp nập, khi hai người bọn họ vừa xuất hiện, những nữ nhân viên mới đến làm không nhận ra bọn họ là ai, liền tùm nậm ba bắt chuyện: “Nè nè, các cô mau nhìn xem, là trang phục tình nhân trắng – đen phối hợp. Bọn họ là GAY đúng không? Đúng không a?”

Lý Huyền Lương đi phía sau nghe thấy, nhất thời lão đảo vài bước, Trương Hoàng Văn ở phía trước vội vàng đỡ lấy y. Y ho khan nhẹ vài tiếng, mặt đỏ lên, quay đầu lại nhìn chằm chằm nữ nhân viên nhỏ tuổi kia, chỉ thấy cô ấy đang cùng vài nữ nhân viên khác vừa nhìn về phía bọn họ vừa bình luận. Y vội vàng quay đầu lại, đẩy mạnh Trương Hoàng Văn ra, tức giận nói: “Cậu tránh xa tôi ra một chút!” Nói xong, y đơn giản gạt hắn ra, vội vã đi thẳng về phía trước, duy trì một khoảng cách nhất định, khiến cho hắn chẳng hiểu ra làm sao.

Lý Huyền Lương bước đi mạnh bạo như muốn trút giận vào đôi giày dưới chân, cảm tức nghĩ thầm, GAY cái gì mà GAY? Y có chỗ nào giống những kẻ đồng tính luyến ái chứ? Làm ơn đừng tự tiện gán cho y như vậy! Các cô gái thời nay trong đầu chứa cái gì a?

Càng nghĩ càng giận sôi lên, nói tới nói lui đều do tên Mã Thần Nhất chết tiệt. Nếu hắn không làm chuyện đó với y, hiện tại y thế nào lại để ý đến mấy câu nói kia? Khốn kiếp, tất cả đều là lỗi của hắn. Lý Huyền Lương nghiến răng nghi, nếu như tên họ Mã ấy còn dám động tay động chân với y lần nữa, y sẽ trực tiếp đập chết hắn. Hợp đồng thể thân hay gì gì đó đều dẹp hết!

Lý Huyền Lương tràn đầy lửa hận, khi đi đến phòng chứa hàng mẫu, liền xem cánh cửa như là Mã Thần Nhất, nhắc chân đạp một cước. May mà Trương Hoàng Văn kịp thời kéo cánh cửa về phía sau, tránh xảy ra bi kịch cánh cửa vỡ nát. Hắn lau mồ hôi, cảm thấy may mắn, tuy rằng cánh cửa này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng muốn tìm lý do chính đáng để giải thích cho cấp trên thì hơi phiền toái đây.

Hai người ở đó làm việc, một người kiểm tra số liệu, một người đối chiếu hàng mẫu. Lý Huyền Lương nghiêm mặt không nói gì, khiến cho Trương Hoàng Văn không hiểu rõ sự tình vô vô đầu, buồn bực suy nghĩ...

Một người đang yên đang lành, làm sao trong chớp mắt lại trở nên hung dữ thế kia?

12. Chương 12

Gần đến giờ tan sở, lồng ngực Lý Huyền Lương không hiểu sao bắt đầu có chút bức bối khó chịu. Y ném cây viết xuống, đưa tay ôm lấy đầu, rên rỉ: “Thật không muốn trở về a...”

Vừa đúng lúc Trương Hoàng Văn đi ngang qua nghe được, hần lấy tay sờ sờ lên trán Lý Huyền Lương, nghĩ thầm, đầu có phát sốt rồi đâu?

Lý Huyền Lương đẩy tay hần ra, “Hừ” một tiếng rồi đứng dậy, buồn bực nói: “Tôi có việc, đi trước.” Nói xong, y biến đi nhanh như một cơn gió, để lại Trương Hoàng Văn cứ ngạc nhiên nhìn bàn tay của mình. Cậu sao có thể như vậy chứ? Hần rơi lệ nghĩ: tôi vốn định về chung với cậu, cậu đúng là không có lương tâm a.

Bên ngoài, gió rét thổi mạnh từng cơn. Lý Huyền Lương mang theo hành lý đơn giản đứng trước cửa nhà Mã Thần Nhất, nặng nề thở dài một hơi rồi lấy chìa khóa mở cửa đi vào. Thật tốt quá, tên khốn kiếp kia không có ở nhà.

Vào nhà chưa được bao lâu thì chuông điện thoại vang lên. Là Mã Thần Nhất gọi, hần nói mấy ngày nay có một số việc cần xử lý, bảo Lý Huyền Lương cứ ngoan ngoãn ở yên trong nhà, có việc gì thì gọi điện cho hần, vân vân,...

Lý Huyền Lương âm ừ vài tiếng rồi cúp điện thoại. Cơn giận như được trút ra, tâm tình y đột nhiên trở nên rất tốt, lập tức có chút kích động, trực tiếp mặc áo lông vào người rồi chạy ra ngoài mấy vòng, nhân tiện mua ít rau, khi trở về liền vào nhà bếp, mặc tạp dề, vui vẻ nấu ăn.

Ăn cơm xong, y ra phòng khách xem TV, rồi lại ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da chơi mấy vi tính. Sau đó, y ngâm mình trong bồn tắm mát xa, cuối cùng mới chậm rãi leo lên giường ngủ.

Mấy ngày nay Mã Thần Nhất không có ở nhà, khiến cho Lý Huyền Lương hết sức vui vẻ. Đối với y mà nói, đây gần như là một cuộc sống hoàn hảo a.

Đêm khuya ngày thứ tư, Mã Thần Nhất trở về. Hần rón ra rón rén bước vào phòng ngủ, phát hiện Lý Huyền Lương đang ngủ rất say. Trong mơ màng, khóe miệng y khẽ nhếch lên, tựa hồ như đang gặp mộng đẹp.

Mã Thần Nhất cởi y phục rồi chui vào trong chăn, chậm rãi dựa sát vào người Lý Huyền Lương, trầm mặc quan sát y một hồi.

Đại khái là do cảm nhận được sự ấm nóng từ da thịt con người, Lý Huyền Lương liền hướng vào trong lồng ngực Mã Thần Nhất cọ cọ mấy cái. Mã Thần Nhất nhất thời khó nhịn được cơn thèm khát, cúi đầu đặt xuống môi Lý Huyền Lương một nụ hôn thật sâu, bàn tay phải cũng không do dự mà chui vào bên trong chiếc áo thun trắng của y, bắt đầu sờ mó lung tung.

Lý Huyền Lương bị cơn ngạt thở làm cho tỉnh lại, bởi vì đầu lưỡi của Mã Thần Nhất đã vói sâu vào trong miệng y, rất sâu, hầu như có thể chạm được tới yết hầu. Y mở to miệng nhưng không phát ra được tiếng nào, hai tay cũng bị hần cố định trên đầu, gương mặt đỏ bừng, không cách nào phản kháng. Ngón tay của hần liên tục chơi đùa bên trong, khiến cho y chỉ có thể chán ghét giãy dụa.

“Ừm... Ừm...” Bàn tay Mã Thần Nhất dò xét muốn tiến vào trong quần lót, rồi đột nhiên nắm lấy nơi nào đó, khiến cho toàn thân Lý Huyền Lương run lên, giãy dụa thở dốc. Lồng bàn tay hần có chút thô ráp, ma sát rất chặt, lại rất nhanh. Lý Huyền Lương từ xưa đến giờ chưa bao giờ tiếp nhận kích thích mãnh liệt như thế, chỉ mới một chút thôi mà thân thể của y đã mềm nhũn ra, từ đáy mắt tuôn trào vài giọt lệ thống khổ, cả người run run mặc cho Mã Thần Nhất thao túng.

Mã Thần Nhất từ trên người y đứng dậy, bước đến đầu giường lấy khăn ra lau bàn tay.

“Thế nào? Thoải mái không?” Mã Thần Nhất hỏi.

Lý Huyền Lương mặt không cảm xúc nằm ngửa ra, nhìn Mã Thần Nhất nói: “Cậu không phải đã nói sẽ không ép buộc tôi sao? Cậu đang muốn cái gì?”

Mã Thần Nhất rút vài tấm khăn giấy, đưa cho Lý Huyền Lương, “An ủi. Xem như giúp cậu giải quyết một chút, có vấn đề gì đâu?”

Lý Huyền Lương gạt đi cánh tay của hắn, yên lặng không nói gì, đứng dậy mặc quần dài vào.

“Nè, cậu có ý gì hả?” Mã Thần Nhất cau mày, nắm lấy cổ tay Lý Huyền Lương.

“Đừng chạm vào tôi!” Lý Huyền Lương chán ghét đẩy hắn ra, “Cậu con mẹ nó thật mắc ói!”

Mã Thần Nhất nghe xong, sắc mặt liền trầm xuống: “Cậu nói cái gì?”

Lý Huyền Lương nhảy xuống giường, qua loa mặc thêm chiếc áo ngoài, “Tôi nói cậu mắc ói! Cho nên, xin lão gia ngài đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào người tôi nữa, tôi rất buồn nôn!” Nói xong, cầm áo khoác dự định đi ra ngoài.

Mã Thần Nhất nắm chặt tay y kéo lại, đen mặt nói: “Cậu đi đâu? Tôi vừa mới trở về, không nên khiêu chiến mức độ nhẫn nại của tôi! Vừa nãy tôi không ép cậu làm đến cùng, đã là nể mặt cậu lắm rồi, không nên được một tác lại muốn tiến thêm một bước!”

Lửa giận bị đè nén từ sâu dưới đáy lòng Lý Huyền Lương trong nháy mắt bạo phát, đầu nóng phừng phừng, y giơ tay lên, mu bàn tay ‘chát’ một tiếng, giáng thẳng vào mặt Mã Thần Nhất. Hắn vẫn ngồi yên tại chỗ, sắc mặt âm trầm bất định, ánh mắt từ chỗ khó tin chuyển thành tàn nhẫn u ám.

“Tôi thật hối hận, làm sao lại có thể tin tưởng hạng người như cậu? Cái gì hợp đồng với ước định, căn bản đều là do cái tên nhân cách xấu xa cậu mượn cớ. Mấy thứ thủ đoạn dè tiện của cậu tôi đáng lẽ nên nhìn ra từ sớm, tôi đúng là ngu như heo nên mới tin cậu. Mã Thần Nhất, cậu muốn chơi trò chơi thể thân gì đó thì tự cậu chơi một mình đi, tôi không theo. Làm ơn nhớ cho kỹ, tôi là người, không phải món đồ chơi của cậu.” Nói xong, Lý Huyền Lương lướt ngang qua hắn, cũng không quay đầu lại nhìn bước ra khỏi nhà.

Mã Thần Nhất đen mặt, đứng dậy bước đi mấy bước. Hắn thấp giọng chửi rủa, rồi hung bạo tóm lấy chiếc gạt tàn thuốc trên bàn, dùng hết sức ném mạnh xuống đất. Trong bóng tối, chẳng còn gì ngoài một tiếng “Rầm” thật lớn.

Đêm đông quả thật rất lạnh, Lý Huyền Lương cố sức kéo sát y phục vào người, cúi đầu nhìn theo ánh đèn đường, bước đi trong vô định.

Y thậm chí bắt đầu có chút hối hận hồi tưởng lại, hai ngày trước đến hạn đóng tiền thuê nhà, nếu y vẫn tiếp tục thuê thì tốt rồi, tránh cho việc bây giờ không có nhà để về. Gió mạnh thổi qua từng cơn, những sợi tóc mai rời rạc của y bay bay trong gió. Khoanh tay trước ngực, y đơn giản ngẩng đầu lên, mặc cho cơn gió thoải mái vờn quanh.

Đêm khuya, trên phố chỉ còn những người làm ca đêm đang trên đường về nhà. Khi đi ngang qua Lý Huyền Lương, ai nấy cũng đều không khỏi liếc nhìn y một cái. Đêm đông buốt giá thế này, cứ nhiên còn có người ra ngoài tản bộ sao?

Vô thức đi đến gần công ty, Lý Huyền Lương ngẩng đầu nhìn tiệm cafe của Lâm Bằng. Đèn vẫn còn sáng, giờ này mà hắn vẫn mở cửa kinh doanh sao?

Do dự một chút, y bước đến mở cửa ra. Trong tiệm, Lâm Bằng đang ngồi trên chiếc ghế cao uống rượu một mình. Nghe tiếng cửa mở, hắn quay đầu lại nhìn, bắt gặp Lý Huyền Lương tóc tai tán loạn, gương mặt đông cứng vì lạnh, trông thật thê thảm. Nhất thời, cả hai người rơi vào trầm mặc.

Lâm Bằng kéo thêm một chiếc ghế cao đặt bên cạnh mình, rồi lấy một cái ly sạch rót rượu cho y. Lý Huyền Lương cũng tiện tay cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo thun màu trắng, ngồi cạnh Lâm Bằng. Tửu lượng của y hơi kém, cho nên chỉ mới uống vài ngụm thì mặt đã đỏ ửng cả lên.

“Không ngờ mấy ngày nay cậu xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Lâm Bằng uống một ngụm rượu, nhẹ giọng hỏi: “Cậu thật sự đối với hắn tôi một chút cảm giác cũng không có?”

Lý Huyền Lương trong ngực dấy lên chút phiền muộn. Y ngửa đầu uống cạn ly rượu, bực bội nói: “Đừng nhắc tới hần nữa. Cậu đó, nghe nhân viên phục vụ nói em trai cậu tới đây, sao cậu không giới thiệu cho tôi biết?”

Cánh tay đang rót rượu của Lâm Bằng đột nhiên dừng lại, hần mỉm cười: “Tôi sắp xếp cho nó ở cùng với tôi rồi, giờ này chắc nó đã ngủ.”

Lý Huyền Lương nghiêng đầu nhìn Lâm Bằng: “Hóa ra cậu thật sự có em trai à? Tôi chưa từng nghe cậu nói qua đấy.” Lý Huyền Lương cúi đầu xuống đây về cô đơn, vừa cầm ly rượu vừa thì thào, “Là anh em ruột, đúng không? Thật tốt quá!”

Lâm Bằng lắc đầu, “Nó là con trai nhà hàng xóm của tôi.” Hần xoay xoay ly rượu trong tay, “Hiện giờ nó còn cao hơn hai người chúng ta, chắc khoảng 1m88. Nó tới đây thi đại học. Vì chuyện này, mẹ tôi đã liên tục gọi cho tôi đến sáu lần.” Lâm Bằng cười khổ, “Nó từ lâu đã không còn là đứa nhóc con nữa rồi, còn cần tôi chăm sóc hay sao?”

Lý Huyền Lương phát hiện Lâm Bằng có chút khác thường, y chống tay lên trán, hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, cậu lại ngồi trong tiệm uống rượu một mình, xảy ra chuyện gì ư? Cậu cãi nhau với ai?”

Lâm Bằng trầm mặc, cầm ly rượu trong tay đảo liên tục, khiến chất lỏng trong ly tạo nên những xoáy tròn, lan dần ra, vài giọt rượu tràn hần ra ngoài. Hần cười cười, mở miệng nói: “Thằng nhóc ấy, hôm nay đột nhiên nói với tôi rằng, nó thích tôi.” Lâm Bằng có chút say, ánh mắt thoáng về mơ hồ, “Đã nhiều năm như vậy, hôm nay tôi mới biết được, nó cư nhiên lại là một người đồng tính luyến ái.” Nói xong, ngửa cổ uống liền mấy ngụm rượu.

Lý Huyền Lương đoạt lấy ly rượu, dưới đáy lòng hơi tức giận một chút, vì sao gần đây y cứ liên tiếp nghe mấy chữ này? Y vò đầu, giọng điệu nóng nảy: “Nếu không thích, vậy cậu cứ cự tuyệt nó là xong, dù sao nó cũng sẽ không dùng những thủ đoạn dè tiện với cậu. Mấy chuyện ép buộc hay gì gì đó mới là đáng ghét nhất!”

Lâm Bằng quay đầu nhìn Lý Huyền Lương, cười khổ một cái. Hần ngẩng đầu lên, sờ sờ tóc y, thì thào: “Nếu như tôi không thích nó, tôi nghĩ, tôi nhất định sẽ theo đuổi cậu.”

Lý Huyền Lương đẩy tay hần ra, nằm gục xuống bàn, nhìn Lâm Bằng đầy khinh bỉ, “Cậu say rồi hả? Nói bậy bạ cái gì đó?”

Lâm Bằng thu hồi vẻ tươi cười lại, quay đầu về phía ngọn đèn, ánh mắt có chút xa xôi, “Nếu tôi không thích nó tới mức không cách nào che giấu, ngay từ đầu tôi đã không rời khỏi quê nhà, đến một nơi xa lạ như vậy, đợi suốt bốn năm trời.”

Lý Huyền Lương ợ ra một hơi rượu, nhú nhú mày, giọng không kiên nhẫn: “Chuyện tình cảm giữa đàn ông và đàn ông các cậu tôi thật sự không hiểu nổi. Cậu nói cậu thích nó, nó cũng nói nó thích cậu, mà các cậu đều là những người đồng tính luyến ái, vậy cậu rốt cuộc phiền não cái gì? Tình cảm đến từ hai phía, so với bị một đàn ông khác ép buộc lên giường chẳng phải tốt hơn nhiều sao?”

Lâm Bằng một tay chống cằm, một tay loạng choạng rót rượu, suy tư một lát rồi nói: “Tiểu Lương, cậu không có người yêu, cậu không hiểu đâu. Cho dù hai người đồng tính thích nhau đi nữa, cũng sẽ có rất nhiều nguyên nhân khiến họ không thể ở bên nhau suốt đời. Cho dù miễn cưỡng sống với nhau, sớm muộn cũng phải chia tay. Mà nếu tất yếu sẽ có ngày chia tay, cần gì phải bắt đầu...”

Thấy Lý Huyền Lương không phản bác, Lâm Bằng quay đầu lại nhìn y, không khỏi bật cười. Y đã nằm gục xuống bàn ngủ mất từ lúc nào, môi khẽ nhếch lên, lộ ra khoang miệng hồng nhạt bên trong. Lâm Bằng dời ánh mắt sang nơi khác, cầm lấy chai rượu yên lặng rót thêm một ly nữa, bắt đầu tự rót tự uống. Nếu như, ngay từ đầu hần không thích người kia, phỉa chẳng tất cả mọi việc sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều?

Sau khi uống xong chai rượu, men say nồng đậm, Lâm Bằng đứng dậy chuẩn bị ôm Lý Huyền Lương đến bên ghế sofa. Đột nhiên, cánh cửa phía sau bị ai đó mở tung. Người nọ tựa như một trận cuồng phong, vọt tới trước mặt Lâm Bằng, mất đồ ngẫu chỉ vào Lý Huyền Lương trong lòng hần: “Y là ai vậy?”

Lâm Bằng hốt hoảng, theo phản xạ có điều kiện bước lui ra phía sau nửa bước, “Nhỏ tiếng một chút!”

Người nọ nghe vậy càng thêm phần nộ: “Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng thấy anh đối xử với tôi dịu dàng như thế. Có phải vì y nên anh mới cự tuyệt tôi không?”

Lâm Bằng lắc đầu, thở dài nói: “Tôi nói rồi, bất luận kẻ nào cũng được, chỉ có cậu, tuyệt đối không thể!”

Người nọ thoáng ngẩng người, đôi môi run rẩy hỏi: “Anh giải thích cho tôi đi, rốt cuộc là vì sao? Tôi thích anh lâu như vậy rồi, tôi không tin anh thật sự không có cảm giác!” Hắn đi vòng vòng xung quanh mấy vòng, dáng điệu buồn bực bất an, “Không, không đúng, anh thật sự có thích tôi, chỉ là anh cố ý trốn tránh tôi thôi. Có đúng hay không? Hả?”

Lâm Bằng nhắm mắt lại, cảm thấy hơi say, thế nhưng hắn vẫn cố duy trì vẻ bình tĩnh nhìn người nọ: “Có chuyện gì chút nữa hãy nói, được không?” Nói rồi, hắn đứng dậy ôm Lý Huyền Lương đi vào bên trong, đặt y nằm lên ghế sofa. Trong suốt quá trình, người nọ vẫn gấp gáp đến độ một mực bám dính hắn, luôn miệng lải nhải để tôi làm cho, để tôi ôm y, để tôi giúp y tìm chỗ ngủ,...

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Lý Huyền Lương, hắn mới xoay người, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vừa quay đi, người nọ đã nhào tới, gắt gao đè hắn vào tường, vội vã tìm kiếm đôi môi của hắn, dùng một tư thái cầu xin mà hôn hắn

Lâm Bằng bị người nọ dùng sức ép phải ngã ra sau, ánh mắt không khỏi lướt ngang qua người nọ, nhìn về phía ngọn đèn cách đó không xa, không ngừng nói ra mấy câu lộn xộn không rõ: “Cậu... cậu đừng như vậy.”

Người nọ nghe xong lập tức chảy nước mắt, dùng sức siết chặt thắt lưng Lâm Bằng, ôm lấy hắn, vừa hôn vừa dùng giọng điệu hèn mọn cầu xin: “Lâm Bằng, tôi yêu anh, thật sự thật sự rất yêu anh. Cầu xin anh cũng yêu tôi có được hay không?”

Lâm Bằng dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, mặc cho bàn tay người nọ tiến vào bên trong áo của hắn không ngừng loạn động. Hắn thầm suy nghĩ, đây đúng là tình yêu sao?

Cho dù tình yêu như vậy sẽ xúc phạm tới người khác? Cho dù tình yêu như vậy chẳng khác chi rơi vào vực sâu không đáy? Cho dù tình yêu như vậy sẽ không được bất cứ ai chúc phúc?

Một tình yêu như vậy... có thật sự đáng không cơ chứ?

13. Chương 13

Không tìm được nhà, mấy hôm nay Lý Huyền Lương không thể làm gì khác hơn là ở tạm trong tiệm cafe của Lâm Bằng. Thế nhưng cứ ở đây mãi cũng không phải biện pháp, y quyết định đến chỗ Lý Lâm ở vài ngày. Nhưng gọi điện thì hắn tắt máy, vậy nên tan sở y liền trực tiếp đến nhà hắn.

Cửa đóng, bà chủ nhà nói em trai y mấy hôm rồi buổi tối không có trở về, nghe đâu là đi làm việc ở quán bar nào đó.

Lý Huyền Lương bước ra hiên nhà, có chút lo lắng, nếu chỉ đi làm việc thì cần gì phải tắt máy. Cầm di động, y thầm suy nghĩ, lẽ nào Lý Lâm xảy ra chuyện gì? Tuy rằng hợp đồng trước đây của hắn đã trở thành giấy phế thải, thế nhưng tên Mã Thần Nhất kia từ trước đến giờ rất âm hiểm, không thể suy xét theo lẽ thường được. Càng nghĩ càng thấy không ổn, y vội vàng vẫy tay kêu một chiếc taxi, chạy thẳng đến quán bar Huy Hoàng.

Quán bar Huy Hoàng là một trong những cơ sở kinh doanh giải trí của Mã Quốc Hùng, những tên quan lớn hay quý tộc có tiền bình thường đều đến đây, trong thành phố A cũng có chút danh tiếng. Khi đến nơi, Lý Huyền Lương thấy ngoài cửa toàn là xe hơi sang trọng, liền cau mày đẩy cửa đi vào. Bên trong rất ồn ào, sàn nhảy thì rất lớn, xa hoa đến cực hạn. Tất cả vật dụng đều tỏa ra ánh sáng long lanh đến chói mắt dưới ánh đèn, khiến cho người ta có cảm giác nơi đây vừa sang trọng vừa cao quý.

Bên ngoài trời đông lạnh lẽo, nhưng bên trong lại ấm áp như mùa xuân. Đàn ông trong tay cầm ly rượu cùng với phụ nữ trưng ra đôi chân dài trần trụi đầy rẫy khắp nơi.

Lý Huyền Lương vô cùng khó chịu, tầm mắt mơ hồ không tìm được phương hướng. Y cứ thuận theo dòng người đi mãi, đi đến nửa đường thì gặp được một nhân viên phục vụ, liền kéo lại hỏi.

“Lý Lâm? Xin lỗi, tôi không nhận ra.” Nhân viên phục vụ nghi hoặc quan sát y, giải thích: “Tiên sinh, ở đây nhân viên rất nhiều, hơn nữa bây giờ là giờ làm việc, rất khó tìm ra một người.”

Liên tiếp kéo hai nhân viên phục vụ lại hỏi đều là nói như vậy, Lý Huyền Lương không thể làm gì khác hơn, đành tự mình đi lung tung mấy vòng, nhưng ngay cả cái bóng của Lý Lâm cũng tìm không thấy.

Trong quán bar nhiệt độ rất cao, Lý Huyền Lương thấy nóng liền cởi bỏ áo khoác ngoài, chỉ còn mặc duy nhất một chiếc áo thun màu trắng. Đi mãi cũng mỏi chân, y tìm một cái ghế trống ngồi xuống, lấy điện thoại trong túi ra gọi thêm lần nữa. Lúc này, một nhân viên phục vụ bưng cái mâm nhỏ đi tới, cầm ly rượu Cherry đặt lên bàn. Lý Huyền Lương sững sờ hỏi: “Cậu có nhầm người không? Tôi không gọi thứ này.”

Nhân viên phục vụ nói: “Không nhầm đâu, tiên sinh. Đây là do Trần tiên sinh cản dận, ngài ấy nói mời ngài nhất định phải nếm thử ly rượu Brandi anh đào này, ngài ấy nghĩ nó rất thích hợp với ngài.”

Lý Huyền Lương nhìn theo hướng nhân viên phục vụ chỉ thì thấy một đàn ông đại khái khoảng hơn bốn mươi tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt rất tự phụ. Thấy Lý Huyền Lương nhìn mình, hắn còn làm ra một cử chỉ tựa như quen biết đã lâu, nâng ly rượu lên mời. Kiểu cười thân thiện như vậy khiến Lý Huyền Lương rất phản cảm.

Vì vậy, y không chút khách khí trực tiếp từ chối. Nhân viên phục vụ có chút bất đắc dĩ, đem lời cự tuyệt của y chuyển đến người đàn ông kia. Sắc mặt hắn có chút lạnh nhạt, không nóng không lạnh liếc mắt nhìn Lý Huyền Lương một cái, sau đó xoay người cầm ly rượu bỏ đi.

Lý Huyền Lương cũng không để ý tới hắn, gọi ly nước trái cây, sau khi uống xong mới đứng dậy đi thêm mấy vòng, thuận tiện hỏi vài nhân viên phục vụ khác, cũng vẫn không có tin tức của Lý Lâm. Thời gian đã khá khuya, y mặc áo khoác vào, chuẩn bị quay về.

Không may là mới đi đến nửa đường, Lý Huyền Lương lại bị một cô gái uống say tạt cả ly rượu đỏ vào người. Tìm không được Lý Lâm, tâm tình y đã rất xấu, vốn định nén cơn giận không cần tính toán với cô ta, ai ngờ cô gái kia lại nổi cơn động kinh nhào vào người y, nói y là tâm can bảo bối của mình, kêu y nhất định phải chịu trách nhiệm vân vân, quả thật khiến cho Lý Huyền Lương vừa buồn nôn vừa khó xử. Khó khăn lắm mới trốn tránh được móng vuốt của cô ta, y mau chóng chạy vào toilet, dùng nước chà rửa vết bẩn trên áo. Tâm trạng y thật sự rất bức bối, động tác muốn bao nhiêu thô bạo liền có bấy nhiêu.

Đang đứng trước gương nghiêng răng nghiêng lợi tẩy sạch vết rượu, bỗng nhiên có hai người tiến lại gần y, một trái một phải chặn ngay phía sau. Lý Huyền Lương càng chùi rửa càng cảm thấy không ổn, y chậm rãi dừng động tác lại, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hai người đó mỉm cười nhàn nhạt nhìn y. Lý Huyền Lương cau mày, xoay người muốn bỏ đi, nhưng vừa cử động một cái, một tên trong đó vô cùng nhanh nhẹn bẻ quặt tay y ra phía sau, rồi đè y xuống sát chậu rửa mặt.

Lý Huyền Lương kinh hãi, quay đầu lại giãy dụa: “Này, anh muốn làm gì... Ừm, ừm...” Một tên khác đem viên thuốc con nhộng gì đó nhét vào miệng y, rồi trực tiếp dùng vòi nước máy bắt y nuốt xuống.

Thấy ánh mắt phẫn nộ của Lý Huyền Lương, một tên vỗ vỗ gương mặt y, cất giọng giễu cợt: “Trần ca xem trọng mày, chính là nể mặt mày. Mày lại rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.” Tên còn lại đang che miệng Lý Huyền Lương, cũng lạnh lùng nói thêm: “Đêm nay mày muốn còn muốn ra ngoài chứ? Vậy tốt nhất là nghe lời một chút!” Nói rồi, bọn chúng không thèm để ý đến sự phản kháng của Lý Huyền Lương, một trái một phải trực tiếp kéo y vào đường tắt dẫn lên lầu hai của quán bar.

Lầu hai của quán bar Huy Hoàng là những gian phòng dành cho khách quý, không có tiếng động ồn ào như bên dưới. Hai tên đó đem Lý Huyền Lương đẩy mạnh vào trong gian phòng thứ nhất.

Lý Huyền Lương xoa nhẹ vùng đầu có chút mơ hồ, lại bị người từ phía sau đẩy một cái khiến cả người lão đảo. Y quay đầu lại muốn cất lời chửi bới, kết quả bị người nọ đè đầu xuống, bắt buộc phải nhìn mấy đàn ông đang ngồi trên ghế sofa. Trong số đó, có gã đàn ông vừa rồi mời rượu y dưới lầu. Lý Huyền Lương trừng to mắt, có chút tức giận chỉ vào hắn, “Hóa ra là anh...”

“Anh cái gì? Phải gọi là Trần ca!” Người nọ lấy tay đẩy ngã Lý Huyền Lương vào bên cạnh ghế sofa, khiến cho y một trận choáng váng. Cố gắng cử động thân mình, nhưng càng ngày càng vô lực, y thở dốc, đề phòng hỏi: “Các người... muốn làm gì?”

Có kẻ “Phụt” một tiếng bật cười: “Xem ra là người ngoài giới, thế thì chơi vui rồi.”

Trần Chí Phong nghiêng đầu đứng lên, hần bước tới gần, ghé sát vào nhìn y một lượt. Lý Huyền Lương bị ánh nhìn soi mói của hắn làm cho phát buồn nôn. Y nắm chặt tay, chán ghét muốn đẩy hắn ra, kết quả cả người đều mềm nhũn yếu ớt, chỉ có thể vô lực phát tay về phía gương mặt hắn, nhưng rốt cuộc là chạm vào khoảng không. Cánh tay y run rẩy đến lợi hại, cuối cùng chống đỡ không nổi ngã vào ghế sofa, sắc mặt cũng lộ ra chút đỏ ửng khác thường, “Khốn nạn!” Y vừa thở gấp vừa mắng.

Cú đánh của y tuy là không đánh trúng Trần Chí Phong, nhưng hắn là ai chứ, là nhân vật số một trong giới sòng bạc thành phố A, bao nhiêu năm nay chưa từng có ai dám làm vậy với hắn. Hắn bốn cợt nắm chặt cầm Lý Huyền Lương, nói: “Có can đảm từ chối rượu mời của Trần Chí Phong tôi, cậu chính là người đầu tiên, cậu thật có bản lĩnh a.” Hắn phát tay một cái, đằng sau liền người cầm ly rượu Brandi mang đến. Hắn cầm ly rượu trong tay đang đưa một chút, “Cậu muốn tự mình uống, đúng không? Lúc này chắc là nên nhắm mắt tôi một chút nhỉ?”

Lý Huyền Lương nghiêng rằng giẫy khỏi tay hắn, khinh miệt chửi một câu khốn nạn, rồi đưa tay đánh đổ ly rượu xuống đất, cố gắng đứng dậy, nhưng chỉ cảm thấy thân thể nóng đến phát sợ.

Một kẻ ngồi trên ghế sofa đột nhiên bật cười ha hả, nói: “Quả thật rất thú vị. Không ngờ hôm nay Trần ca lại mang đến đây một bảo bối như thế, tôi thích a.” Hai tay hắn ôm hai nam sinh, hai nam sinh đó cũng cười theo hắn, y phục ngắn cũn cỡn khê lay động, bộ phận dưới thắt lưng hết thấy đều lộ ra. Lý Huyền Lương thoáng giật mình, nhớ tới các đồng nghiệp của y từng xì xầm rằng quán bar này chút mờ ám. Lẽ nào bọn họ là đồng tính luyến ái? Là GAY? Nhất thời dạ dày bị một phen nhộn nhạo, nhin không được ghé vào bên cạnh ghế sofa, nôn mửa liên tục.

“Ai da, đừng để y làm dơ thảm trải sàn, nếu không thằng nhóc Mã gia kia sẽ chê cười chúng ta dơ bẩn đấy.” Người nọ vô thường vô phạt nói.

Ly rượu bị hất đổ, Trần Chí Phong vốn có tính nhẫn nại nên không nổi trận lôi đình, hắn chỉ dùng tay túm tóc Lý Huyền Lương, quay đầu lại hỏi người ngồi trên ghế sofa: “Cậu nói xem, có nên gọi thằng nhóc Mã gia kia đến đây cùng chúng ta tiêu khiển không? Nói gì đi nữa thì cái tên này cũng thuộc địa bàn của hắn.”

Người nọ mỉm cười gật đầu, “Vậy thì gọi hắn đi. Tên này khẳng định là đúng khẩu vị của hắn. Anh cũng biết rồi đấy, thằng nhóc kia rất khó hầu hạ, lại thích sạch sẽ nữa, lần trước bảo hắn đến chơi NP, hắn cứ ngại bẩn, thật không nể mặt tôi chút nào.”

Trần Chí Phong nhếch miệng cười, buông Lý Huyền Lương ra, xoay người móc điện thoại, bắt đầu gọi cho ai đó.

Sắc mặt Lý Huyền Lương càng lúc càng ửng hồng, cả người nóng lên, trong lòng biết rõ là không ổn, nếu cứ tiếp tục ở lại chỗ này thì sẽ vô cùng nguy hiểm. Đám người này khẳng định là không tốt đẹp gì, kể cả viên thuốc lúc nãy cũng mờ ám, cứ ngồi đây khác gì chờ chết. Nhưng sức lực còn lại cũng chẳng bao nhiêu, cho nên y đành cắn răng tự cổ vũ tinh thần, gắng gượng tiến về phía cánh cửa. Đúng lúc y có chút mừng rỡ vì chạm được tay vào cánh cửa thì từ phía sau, một luồng lực cực mạnh đã kéo y ngã ngược trở lại.

Trần Chí Phong cúp máy, xoay người lại, ra dấu cho thuộc hạ giữ chặt Lý Huyền Lương, rồi cầm lấy chai rượu, biểu tình tựa như mèo vờn chuột: “Rượu phạt còn chưa uống mà đã muốn chạy sao? To gan lắm! Giữ chặt nó!” Nắm lấy cổ Lý Huyền Lương, hắn cười xảo trá: “Còn dám chạy nữa tôi sẽ đập gãy chân cậu, biết không?” Nói rồi, trực tiếp đổ rượu vào miệng y.

Lý Huyền Lương thiếu chút nữa bị rượu làm cho hít thở không thông. Trong một thoáng, y nghĩ mình đã bị nghẹn chết. Hai mắt đỏ ngầu, y kịch liệt ho khan, rượu từ trong phế quản bắt đầu trào ngược trở lên, theo khóe miệng chảy xuống ghế sofa. Y không ngừng giẫy dụa, thậm chí nếu như không phải có người giữ chặt y, y khẳng định sẽ nhào lên đem tên cầm thú trước mặt bóp chết!

Người nọ đột nhiên nói: “Ai da, Trần ca, anh thật không biết ôn nhu gì hết. Rượu không phải đút như vậy

đầu, phải dùng miệng đối miệng mới có tình thú a.” Nói xong, vài tên trong phòng liền bật cười đầy hèn mọn.

Trần Chí Phong vỗ vỗ đầu, vừa cười vừa nói: “Tôi đúng là tức giận quá nên hồ đồ mất rồi.” Hắn lầm bầm hai tiếng, sau đó rót thêm nửa ly rượu, nhéo nhéo vào môi Lý Huyền Lương, đầu lưỡi mờ ám liếm qua khóe miệng y, mê đắm nói: “Nào nào, bé ngoan, để Trần ca dứt cơn uống.” Ngửa đầu uống hết chỗ rượu còn lại, hắn cúi xuống, miệng kề sát bên miệng Lý Huyền Lương.

Lý Huyền Lương chán ghét né sang hướng khác, liền bị Trần Chí Phong lấy tay hung hăng kéo ngược trở về. Y không nhịn được nữa, vừa giẫy dụa vừa chửi ầm lên: “Chết tiệt! Con mẹ nó, đem cái mồm heo của anh ra chỗ khác, thối muốn chết! Cút ngay!”

Lý Huyền Lương rống xong câu đó, nhất thời những tiếng cười trong phòng đều tắt lịm. Trần Chí Phong tay cầm chai rượu đứng như trời trồng, mặt đen lại, thử nghĩ xem một lão đại đứng đầu trong giới sòng bạc như hắn khi lần đầu tiên bị người ta chửi như thế thì sẽ mất mặt đến đâu?

Người nọ rốt cuộc không nhịn được nữa, ghé vào bên ghế sofa cười không thành tiếng. Hai nam sinh bên cạnh người nọ cũng không dám cười ra tiếng, chỉ có thể cố kìm nén đến mức cơ mặt vặn vẹo hết cả lên.

Đám thuộc hạ thấy Trần Chí Phong mặt không biểu tình, đoán chừng hắn đã bị nội thương, một tên trong đó liền lấy hết bình tĩnh lên tiếng: “Trần ca, chỉ bằng cứ để em với A Hòa dạy dỗ nó giúp anh?”

Mặt của Trần Chí Phong hết đen lại chuyển thành trắng, hắn cố nhịn xuống hỗn loạn trong lòng, cứng rắn nói: “Không cần, tôi thật không tin, tôi không trị được nó. Rót rượu!”

Tên thuộc hạ rót cho Trần Chí Phong một ly rượu, hắn cười lạnh: “Chê tôi miệng thối phải không? Xin lỗi a, hôm nay tôi sẽ dùng cái miệng thối này phục vụ cậu.”

Nói rồi, Trần Chí Phong trong miệng đầy rượu tiến sát lại gần. Lý Huyền Lương mặt đỏ cả lên, không ngừng vừa né tránh vừa chửi bới, khiến cơn giận của Trần Chí Phong giận bốc lên càng lúc càng cao. Ngụm rượu trong miệng đã chảy ra hơn phân nửa, thật sự làm hắn vô cùng điên tiết, giơ tay lên, hung hăng cho y một cái tát. Lý Huyền Lương thiếu chút nữa thì tắt thở, đầu óc trở nên mơ hồ, trên mặt lập tức hiện rõ năm dấu ngón tay.

Trần Chí Phong lúc này đã hoàn toàn nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi rống lên với đám thuộc hạ: “Lột quần áo của nó ra, trực tiếp cưỡng hiếp nó, xem nó còn ngang bướng nữa không? Đúng là không biết tốt xấu!” Nói xong, hắn tức giận ném ly rượu xuống đất.

Hai tên thuộc hạ thấy Trần ca phát hỏa, lập tức mỗi người một chỗ ra tay hành động, người giữ đầu người giữ chân, bắt đầu xé rách quần áo trên người Lý Huyền Lương. Y càng giẫy dụa thì động tác của bọn chúng càng nhanh hơn, vừa xé quần áo vừa sờ mó, thủ pháp vô cùng thành thạo.

Một tên trong đó bị Lý Huyền Lương chửi mắng đến phát cáu, liền trực tiếp lấy tay che miệng y lại. Trong một khắc này, Lý Huyền Lương thật muốn chết cho xong!

Đến khi quần áo đã lột được phân nửa, người ngồi trên ghế sofa liền đứng lên huýt sáo mấy tiếng, hướng Trần Chí Phong giơ lên ngón tay cái, tán thưởng: “Hàng tốt!” Trần Chí Phong nhất thời đắc ý bật cười, đang muốn nói gì đó thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Người vừa đến mặc một chiếc áo sơ-mi trắng rất thời trang, cravat buông lơ phân nửa, khóe miệng hiện lên nụ cười cợt nhả: “Trần ca, Tiền ca, hứng thú quá nhỉ? Đang chơi đùa cái gì thế?”

14. Chương 14

Mã Thần Nhất đang tươi cười, vừa nhìn đến sofa thì bắt gặp Lý Huyền Lương, ánh mắt liền trở nên sững sốt, khóe miệng không khỏi cứng lại, sau đó chậm rãi dời ánh nhìn sang nơi khác.

“Tiểu Mã, lại đây lại đây, Trần ca của cậu đang giáo huấn một nàng dâu mới ồn ào, đúng lúc đang tới cao trào, cậu cũng đến góp vui đi.”

Mã Thần Nhất mỉm cười nhàn nhạt, vừa tiêu sái bước đi vừa mở miệng nói: “Ai lại có bản lĩnh như thế, khiến cho Trần ca phải tự mình ra tay, tôi quả thật rất muốn nhìn thử xem.”

Lý Huyền Lương nghe xong, tức giận đến suýt chút nữa thì hộc máu, môi cắn mạnh đến rách cả da. Khốn nạn, cậu có còn là người không hả?

Mã Thần Nhất tùy tiện ngồi xuống ghế sofa, đưa tay kéo một nam sinh ôm vào ngực vô cùng thân thiết. Nam sinh đó có chút vừa mừng vừa sợ ngã vào lòng hắn. Mã Thần Nhất làm như vô ý liếc mắt nhìn Lý Huyền Lương một cái, thấy môi y đang run rẩy, cả người cuộn tròn lại, không hề nhìn đến hắn. Lòng mày hắn khẽ động, khoe miệng lập tức giương lên nụ cười tự giễu, bàn tay cũng tiến vào bên trong lớp áo của nam sinh, khiến cho nam sinh nhẹn không được phát ra thanh âm rên rỉ.

Trần Chí Phong liếc nhìn Mã Thần Nhất rồi chỉ vào Lý Huyền Lương quần áo không chỉnh tề, nói: “Tiểu Mã, nghe nói cậu thích loại này đúng không? Trần ca cho cậu chơi trước, thế nào?”

Mã Thần Nhất nhướn mày, mỉm cười không đồng ý, hắn vừa nhìn mặt Lý Huyền Lương vừa nói: “Trần ca, loại như thế tôi chơi nhiều đến phát ngán luôn rồi, xin tặng lại cho anh với Tiền ca vậy.” Sau đó hắn ôm nam sinh vào lòng, giọng điệu không đúng đắn: “Gần đây tôi muốn đổi khẩu vị, phải giống như Tiểu Phong đây mới hợp với sở thích của tôi.”

Nằm trên sofa, thân thể Lý Huyền Lương không khỏi co rụt lại, những câu chữ bới muốn thoát ra đều nghẹn trở vào trong ngực, cuối cùng, mang theo ánh mắt ảm đạm cúi đầu xuống.

Nam sinh trong lòng Mã Thần Nhất do dự mãi, cuối cùng nhẹn không được, mặt đỏ lên nhẹ giọng nhắc nhở: “Mã ca, anh nhớ lắm rồi, em không phải Tiểu Phong, em là Tiểu Lam a...”

Nhất thời, trước mắt mọi người như có một đàn quạ đen bay ngang. Mã Thần Nhất có chút xấu hổ cười cười.

“Khụ khụ...” Người nọ ngồi trên ghế sofa xua xua tay: “Trần ca, anh cũng biết rồi đó, hai ngày nay tôi bị tên tiểu yêu tinh kia ép đến sức cùng lực kiệt, bây giờ lực bất tòng tâm rồi. Anh cứ ra tay trước, còn tôi từ từ cũng được.”

Trần Chí Phong sờ sờ mũi, việc Tiền lão đại mê đắm tên nhóc con ở nhà hắn cũng có biết. Vì vậy hắn liền không khách khí, tự cởi vài nút áo trên người, cười nói: “Thôi được. Cứ để Trần ca tôi giúp các cậu thử nghiệm trước, một lát nữa hẵng tới phiên các cậu.”

Nói thật thì, lúc đầu Trần Chí Phong đối với tên nhóc đang nằm trên sofa cũng có chút cảm tình, bằng không hắn sẽ không vừa nhìn thấy y đã nảy sinh hứng thú, ngay cả việc mời y uống rượu cũng là hành động vô thức. Nhưng điều hắn không nghĩ tới chính là, tên nhóc kia lại thẳng thừng cự tuyệt, nói hắn không tức giận thì đúng là gạt người. Thử nghĩ xem, Trần Chí Phong hắn lẫn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, bao nhiêu phong nguyệt cũng đều trải qua hết, có tên công tử đứng đầu bảng khuôn mặt đẹp như tiên như ngọc nào mà hắn chưa từng chơi đùa qua? Cần gì phải ở đây dây dưa với tên nhóc trên người dính đầy bụi đất cơ chứ?

Hắn sai người bắt y tới đây, hoàn toàn chỉ muốn làm nhục y một chút, để y biết được cái gì gọi là tự chuốc lấy hậu quả. Thế nhưng sau khi hắn cho y một cái tát, hắn liền sững sốt cả người. Thật không nghĩ tới chỗ đó của hắn thế mà lại cương lên, cứ nhiên chỉ vì thế mà cương lên, lại còn có một cảm giác vui vẻ hứng thú...

Nhất là khi tên nhóc đó dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn trừng trừng, hắn càng sướng khoái hơn gấp bội!

Trần Chí Phong liếm liếm môi dưới, không ngừng xoa nắn hai điểm hồng anh trước ngực Lý Huyền Lương. Phải thừa nhận, tên nhóc này xác thực có chút vốn liếng, một thân da thịt nõn nộn không nói, lại còn có màu da ôn nhuận như ngọc vô cùng hiếm thấy. Thân thể mềm dẻo mười phần, thân hình cân đối, xương quai xanh cùng bờ vai đều đẹp đến thần kỳ, đường cong bên hông cũng hoàn mỹ khó nói thành lời. Quần jean của y đã bị đắm thuộc hạ kéo xuống hơn phân nửa, cái mông trắng nõn như ẩn như hiện lộ ra, nhỏ nõn vênh vênh, khiến Trần Chí Phong nổi lên muốn tàn sát bừa bãi.

Vì vậy, hắn gần như là mang theo sự vui thú ấy đè lên người Lý Huyền Lương, thô bạo lột sạch sẽ cả quần jean lẫn quần lót của y, dùng chân đè chặt y xuống ghế sofa, không ngừng vờn về đủ chỗ.

Bởi vì được tính của viên thuốc lúc này, cả người Lý Huyền Lương không còn chút khí lực nào, hai tay mềm nhũn bị người ta trói trên đầu, muốn cử động cũng rất khó khăn, chỉ có thể khuất nhục mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Cơ thể vừa nóng vừa phải chịu đau đớn khiến mọi thứ trước mắt có chút mơ hồ, y chỉ có thể không ngừng thở dốc, cắn chặt môi để giữ cho bản thân được tỉnh táo.

Lý Huyền Lương dùng tay che ngang mặt, đôi môi run rẩy đầy thống khổ, cổ ngấn tiếng rên phát ra từ sâu trong cổ họng. Qua khe hở giữa những ngón tay, y nhìn thấy gương mặt băng lãnh của Mã Thần Nhất, nội tâm như bị tạt một gáo nước lạnh. Y quả thật rất ngu xuẩn, trong khoảnh khắc tên khốn nạn đó xuất hiện, y đã nghĩ rằng hắn sẽ giúp y. Nhưng lúc này, y chỉ biết lặng lẽ cười thầm một tiếng, hóa ra trong mắt tên khốn nạn ấy, y chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi, thể thân hay gì gì đó đều là mượn cớ. Mặt mày y trắng bệch, đôi môi cũng bị cắn chặt, khiến vết thương mới chồng lên vết thương cũ, máu chảy ra đỏ thẫm thê lương.

Mã Thần Nhất cứng ngắc ngồi trên ghế sofa, bàn tay đặt trên thành ghế siết chặt thành quyền, đôi mắt hung tợn nhìn chằm chằm Lý Huyền Lương, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Chết tiệt, y thật sự chán ghét hắn như vậy sao? Thà bị người ta cưỡng bạo cũng không chịu mở miệng cầu xin hắn? Chỉ một tiếng cầu xin tha thứ mà thôi, chẳng lẽ khó khăn lắm ư? Mã Thần Nhất gần như bị cơn phẫn nộ làm cho hắn phát điên lên.

Nam sinh trong lòng Mã Thần Nhất hơi hé miệng, trán đổ đầy mồ hôi, bởi vì vai của hắn đã sắp bị Mã thiếu gia bóp nát. Hắn thầm nghĩ, hắn sắp không nhìn nổi nữa rồi. Người nọ ngồi trên ghế sofa mỉm cười, dường hồ như rất đồng tình với hắn, vừa giả bộ xoa xoa cổ vừa lắc đầu, cười đến thật hài lòng.

Chỉ xoa nắn khắp người y làm sao thỏa mãn được Trần Chí Phong, hắn rốt cuộc không dần được nữa, bẻ ngoặt đôi chân Lý Huyền Lương, thô lỗ đè chặt y từ phía sau, ngón tay trực tiếp tiến vào trong tiểu huyết, tại một điểm khiến hắn tiêu hồn, khẽ “Ừm” nhẹ một tiếng, cảm thấy nơi ấy vừa chặt vừa nóng, làm hắn như phát rồ lên, chỉ chạm một ngón tay vào thật sự là không đủ.

Cơn đau đớn khiến Lý Huyền Lương từ trong được tính tỉnh táo lại vài phần. Y cau mày xoay người lại, dùng bàn tay bị trói nắm chặt y phục của Trần Chí Phong. Trần Chí Phong biết rõ tác dụng của thuốc kích thích, hắn nở nụ cười thâm tà, trở ngược Lý Huyền Lương lại, mở rộng hai chân y ra, giữ chặt hai cổ chân y, sau đó hắn mới buông tay, bắt đầu tự cỡi dây nịt của mình.

Lý Huyền Lương nắm lấy y phục của hắn, cắn răng ngồi dậy, nghiêng người dựa vào vai hắn. Trần Chí Phong đang vội vã muốn giải phóng dục vọng, hoàn toàn không chú ý đến y. Đột nhiên, một cơn đau đớn như kim châm truyền tới, khiến hắn gào to lên, lùi về phía sau.

Lý Huyền Lương bị đẩy mạnh vào ghế sofa, trong miệng toàn là máu. Y nở nụ cười, lẩm bẩm hai tiếng, bàn tay giữ chặt tay vịn ghế sofa, bắt đầu thở dốc từng cơn.

“Mày... con mẹ nó!” Trần Chí Phong sờ lên cổ, thấy trong tay toàn là máu, gân xanh cũng nổi hết cả lên. Hai tên thuộc hạ thấy thế vội vàng chạy ra ngoài, bảo nhân viên phục vụ đem thuốc cầm máu đến. Trần Chí Phong lúc này đã hoàn toàn phát hỏa, hắn không nói hai lời, trực tiếp rút dây nịt ở thắt lưng, ‘chất chất’ quất thật mạnh lên người Lý Huyền Lương, càng quất càng dữ tợn.

Lý Huyền Lương cả người run rẩy, liều mạng bám chặt lấy ghế sofa không rên một tiếng, nỗi đau trên cơ thể khiến cho mọi thứ trước mắt y dường như biến thành màu đen. Đau đớn như vậy, y chẳng thà trực tiếp chết đi cho xong.

Trần Chí Phong bị Mã Thần Nhất cùng Tiền lão đại kéo mạnh ra ngoài. Tiền lão đại nói: “Trần ca, Trần ca, xin bớt giận, đừng kích động như thế, trước tiên cứ xử lý vết thương cho tốt đã.”

Trần Chí Phong nghe vậy, hung hăng quăng dây nịt xuống đất, “Mẹ nó, tên chó chết mày dám cắn tao. Con mẹ nó mày cứ nhiên dám cắn tao! Hôm nay tôi không thể dễ dàng buông tha cho nó đâu, bằng không người ta sẽ xem Trần Chí Phong tôi như trò cười.”

Trần Chí Phong giẫy khởi Mã Thần Nhất cùng Tiền lão đại, quát lên với Lý Huyền Lương: “Nhóc con, mày

giỏi lắm, tao bội phục mày. Được rồi, mày chờ đó cho tao, hai người các cậu ở đây trông chừng nó. Bây giờ tôi phải ra ngoài xe lấy camera, rồi kêu mười gã đàn ông đến, ngày mai tôi muốn cho tất cả mọi người ở thành phố A biết, thằng nhóc kia bị người ta luân phiên cưỡng hiếp sẽ có bộ dạng dâm tiện đến đâu! Chó đẻ, cho mày cắn tao, con mẹ nó...” Trần Chí Phong ôm lấy cổ, bồng bồng nổi giận đập cửa xông ra ngoài.

Tiền lão đại xua xua tay, ý bảo mấy nam sinh bị hù dọa đến choáng váng kia lui xuống hết. Sau đó, hắn liếc nhìn Lý Huyền Lương bị đánh đến thâm vô cùng trên ghế sofa, rồi lại nhìn qua Mã Thần Nhất sắc mặt tái nhợt bên cạnh, bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Mã Thần Nhất, nói: “Tiểu Mã, cậu thật sự có thể nén được cơn giận, hiện tại cậu đã biết yêu rồi đúng không? Mau dẫn y đi đi, Trần ca cứ giao cho tôi.” Sau đó, vỗ vào lưng Mã Thần Nhất mấy cái, rồi lắc lắc đầu đi ra khỏi phòng.

Lý Huyền Lương thở dốc không ngừng, đau đớn trên người càng lúc càng dữ tợn. Mã Thần Nhất ngồi xổm phía trước, nét mặt có chút phức tạp nhìn y, tới khi nhìn thấy vết thương đỏ đỏ tím tím trên người y mới bất giác vươn tay ra. Cánh tay lơ lửng giữa không trung đến nửa ngày, rốt cuộc hắn cũng buông xuống, muốn đứng lên. Lý Huyền Lương đột nhiên thở dốc, run rẩy giơ tay lên bắt lấy hắn, động tác có chút nôn nóng, có chút bất lực, liều mạng giữ chặt y phục của hắn, các khớp xương nơi ngón tay đều trắng bệch cả ra. Mã Thần Nhất dừng lại nhìn y, không nhúc nhích chút nào.

Lý Huyền Lương cuộn tròn người lại, thân thể run rẩy dữ dội, mấp máy đôi môi khẽ nói: “Dẫn tôi đi... Thế thân hay gì đó tôi đều hứa cậu, đều hứa với cậu...”

Mã Thần Nhất nhắm chặt hai mắt, chậm rãi né tránh cánh tay của y, có chút tự giễu, đã tới tình trạng này rồi, cậu vẫn kiên cường không muốn nói một câu cầu xin với y? Thật sự chán ghét tôi lắm sao?

Lý Huyền Lương âm thầm cười, quả nhiên, y chỉ là đang tự rước lấy nhục mà thôi.

Đóng chặt đôi mắt, Lý Huyền Lương run rẩy xen lẫn tuyệt vọng cầm lấy mảnh vỡ dưới mặt đất. Ngoại trừ biện pháp này, y thật không nghĩ ra bất cứ cách nào có thể giúp y thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại.

Khi Mã Thần Nhất ý thức được Lý Huyền Lương muốn làm gì thì trong tay y đã cầm lấy một mảnh thủy tinh vỡ. Hắn phần nộ đoạt lấy mảnh thủy tinh, hung hăng ném xuống đất, đưa tay ôm lấy y kéo vào trong lòng, vừa ôm chặt vừa đổ ngẫu hai mắt, tàn bạo quát: “Cậu muốn làm gì hả? Cậu còn thiếu nợ tôi hơn một trăm vạn, đừng nghĩ tới chuyện đi tìm cái chết. Ngu ngốc, chết không giải quyết được gì cả! Có nghe hay không? Có nghe hay không!?”

Lý Huyền Lương bị Mã Thần Nhất lay mạnh, có chút ngạc nhiên, là thứ gì làm cho hốc mắt y nóng lên chứ? Nắm chặt áo sơ-mi của hắn, nhiệt độ ấm áp trên cơ thể kia làm y khó mà kiềm chế được nữa, mở miệng gọi khẽ:

“Mã... Thần Nhất...”

Mã Thần Nhất chấn động toàn thân, đây là lần đầu tiên hắn nghe được Lý Huyền Lương dùng loại thanh âm này để gọi tên hắn.

“Mã... Thần Nhất...” Thanh âm run rẩy mang theo chút nghẹn ngào cầu xin.

Mã Thần Nhất ôm chặt Lý Huyền Lương, vùi đầu vào cổ y, hắn quả thật chưa bao giờ lại thấy hối hận như lúc này. Hối hận bởi vì muốn nghe chính miệng y cất lên thanh âm cầu xin tha thứ mà thờ ơ lạnh nhạt, nếu như ngay từ đầu hắn chịu ngăn cản... Chết tiệt, hắn đúng là một tên khốn nạn!

Từng giọt lệ ấm nóng đột nhiên rơi xuống cổ Mã Thần Nhất, làm hắn càng thêm khiếp sợ mà ôm chặt lấy người đang run rẩy trong lòng. Người này khi còn trẻ là một nam sinh rất quật cường, dù bị đánh cũng tuyệt đối không bao giờ rơi lệ, rốt cuộc y đã bị bức ép tới mức nào mới có thể thành ra như vậy?

Lý Huyền Lương nhắm nghiền hai mắt, thanh âm khàn đục không ngừng lặp đi lặp lại một cái tên: “Mã Thần Nhất, Mã Thần Nhất... Xin cậu... Cầu xin cậu, dẫn tôi đi...”

15. Chương 15

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

16. Chương 16

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

17. Chương 17

Bác sĩ Chu vẻ mặt nghiêm túc khám cho Lý Huyền Lương đã nóng sốt đến mức lâm vào trạng thái nửa hôn mê. Xong việc, ông tháo găng tay ra, đẩy chiếc kính nơi sống mũi lên một chút, liếc mắt nhìn Mã Thần Nhất, mạch lạc chậm rãi nói: “Tiểu Mã, không nghĩ tới cậu lại chơi SM.”

Mã Thần Nhất tựa lưng vào tường, trong miệng ngậm điều thuốc. Nghe bác sĩ Chu hỏi, lông mày của hắn hơi nhíu lại một chút, không trả lời.

Bác sĩ Chu mở hòm thuốc ra, bắt đầu lấy thuốc, vừa làm vừa nói: “Bình thường tiêu khiển một chút cũng không sao, nhưng phải chú ý đừng làm chết người đấy. Cậu nói xem, hiện tại cậu đã ra tay tàn nhẫn như vậy, sau này còn muốn chơi đến thế nào? Cậu chẳng những đè y ở phía sau, còn đánh vào phía trước của y nữa. Chỗ đó của đàn ông là nơi cậu có thể tùy tiện đánh hạ?”

Mã Thần Nhất nhả điều thuốc ra, bực bội đứng thẳng dậy, ngắt lời ông: “Thương tích thế nào? Không có vấn đề gì lớn chứ?” Hắn lại ngậm điều thuốc vào miệng, dự định bước đến giường sửa lại góc chăn bị Lý Huyền Lương làm xê dịch. Đột nhiên, như nghĩ đến điều gì đó, hắn vội dừng bước, xoay người đem điều thuốc đi dập tắt.

Bác sĩ Chu cầm kim tiêm nói với chai nước biển, hừ một tiếng: “May là roi ngắn, chứ nếu đổi lại là roi dài thì y xem như xong rồi. Rốt cuộc thì cậu có thâm thù đại hận gì với y mà phải đánh y ra nông nổi này để giải hận?”

Bàn tay Mã Thần Nhất đang đặt trên trán Lý Huyền Lương, nghe bác sĩ Chu nói thế, nhịn không được quay đầu lại nạt nhẹ: “Đừng nói dông dài nữa, làm nhanh lên một chút đi, y sốt cao dữ lắm.”

Bác sĩ Chu dùng ánh mắt ‘đã sớm biết cậu sẽ như thế’ liếc Mã Thần Nhất một cái, xong rồi lại tiếp tục làm việc của mình, treo chai nước biển lên chỗ cao cao một chút, “Được tính của thuốc kích dục rất mạnh, mấy ngày này tôi sẽ thường xuyên theo dõi cho y. Cậu cứ để y nghỉ ngơi nhiều một chút, mấy vết thương thì nghìn vạn lần đừng chạm vào nước, cho y ăn thức ăn nhẹ nhẹ thôi, còn phải cố gắng không làm cho y tức giận.”

Mã Thần Nhất “Ừ” một tiếng, cũng không quay đầu lại chăm chú nhìn gương mặt Lý Huyền Lương, liên tục lấy tay lau mồ hôi trên trán y.

Bác sĩ Chu điều chỉnh tốc độ chảy của chai nước biển, rồi đột nhiên nhìn thật kỹ Mã Thần Nhất, nói: “Tiểu Mã, có phải cậu thích người ta không? Kết quả người ta không muốn chơi với cậu, cậu liền trực tiếp cường bạo dã man người ta?”

Mã Thần Nhất vừa nghe xong, cánh tay đang chống lên giường suýt nữa thì trượt xuống. Hắn có chút xấu hổ, nhẹ giọng ho khan một tiếng, nói vòng vo mấy câu bảo ông thật lắm miệng, xong lại cắn răng bổ sung thêm một câu: “Ông đừng có đoán mò, tôi muốn chơi một người mà cần phải ép buộc sao? Mặc cười!”

Bác sĩ Chu sờ mũi, cười cười: “Được rồi, cứ để nguyên tốc độ thể này, đừng di chuyển.” Sau đó, ông bắt đầu thu thập đồ nghề, vừa làm vừa nói: “Nhiều năm như vậy rồi, tôi còn không hiểu rõ cậu quá sao? Từ khi còn bé đến giờ, cái tật xấu luôn dùng sức mạnh để đoạt lấy thứ cậu thích, cậu chưa bao giờ sửa đổi. Kỳ thực, đó chính là tính cách của cậu. Cho nên, nói cậu không dùng sức mạnh để ép buộc người cậu thích, tôi quả thật tin không nổi. Bất quá cậu ép buộc cũng không sao, vấn đề là chỉ có được thân thể của người ấy, cậu thỏa mãn ư?”

Mã Thần Nhất hừ lạnh một tiếng: “Ông đi nhanh đi, đừng xen vào việc của người khác.”

Bác sĩ Chu nói: “Tôi vốn không thích xen vào việc của người khác, chỉ là tôi thấy đứa nhỏ này thật đáng thương thôi. Nếu cậu không thích y mà chỉ muốn chơi đùa với y, vậy bây giờ chơi xong rồi, mau mau tha cho người ta đi, cậu nhìn coi cậu đã biến y thành cái dạng gì? Nhưng nếu cậu thích y, cậu nên đối xử tử tế với y, đừng cưỡng bách y nữa, sẽ chỉ càng làm y thêm căm hận cậu thôi.”

Chân mày Mã Thần Nhất nhíu lên một chút, hần nắm lấy lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi của Lý Huyền Lương, trầm mặc cả nửa ngày mới phiền muộn hỏi: “Vậy ông nói xem, tôi nên làm sao bây giờ?”

Bác sĩ Chu cười ha hả, “Cũng đơn giản thôi. Nếu cậu có thời gian thì xem mấy bộ phim tình cảm trên TV ấy, cậu thấy nam diễn viên làm sao theo đuổi nữ diễn viên thì cứ bắt chước y như thế.”

Mã Thần Nhất nghe xong, sắc mặt lập tức biến thành màu đen. Xem cái đó không bị đau mắt sao? Tôi thấy rõ ràng đó là sở thích của ông thì có!

Vì vậy, hần không chút khách khí đứng dậy đuổi người: “Được rồi được rồi, ông là bác sĩ chắc không rảnh rồi đâu phải không? Còn rất nhiều người chờ ông cứu mạng đó, ông đi nhanh đi, tôi không tiễn. Ngày mai hăng quay lại.” Nói xong, vội vàng đẩy người ta ra ngoài, muốn đóng cửa.

Bác sĩ Chu vừa chặn cửa vừa nói: “Nè nè, để tôi lấy hòm thuốc đã. Cậu đó, phải mau chóng sửa cái tính nết khó chịu ấy đi, ít nhất cũng đừng làm cho người ta thấy cậu đáng ghét. Cậu xem cậu xem, cái mặt của cậu hiện nay thật là đáng sợ mà, có khác gì dọa người ta bỏ chạy đâu. Phải có vẻ mặt ôn hòa, vẻ mặt ôn hòa một chút hiểu không? Đừng bĩu môi, nếu như người ta bỏ chạy thật, cậu hối hận cũng không kịp đâu...”

Mã Thần Nhất hung hăng đạp bác sĩ Chu ra ngoài, đóng cửa lại. Hô... Cuối cùng thế giới cũng thanh tịnh rồi. Sau đó hần xoa người lại, xăn tay áo lên, vừa vuốt vuốt cằm vừa tự định giá bản thân.

...Vẻ mặt ôn hòa ư? Nghĩ nghĩ, đột nhiên dừng tay lại, nhìn nghiêng gương mặt của chính mình trong gương treo tường. Người trong gương ấy, mắt hơi nheo lại, gương mặt lạnh lùng... Chạm rai gương khoe môi lên, như vậy... có tính là vẻ mặt ôn hòa chưa nhỉ?

Ngoài cửa, bác sĩ Chu vỗ vỗ hòm thuốc của mình, vẻ mặt tươi cười đến hả hê. Tiểu tử thôi, khi còn bé muốn chích thuốc cho cậu khó khăn muốn chết, hiện tại cuối cùng cũng có người trị được cậu rồi. Trời xanh có mắt, xem như tôi đã trả được thù.

.....

Khi Lý Huyền Lương tỉnh lại thì Mã Thần Nhất đang gọi điện thoại xử lý công việc ở công ty. Quay đầu, thấy y đã tỉnh, hần cư nhiên nhìn y mỉm cười. Lý Huyền Lương mí mắt thoáng run lên, mặt không cảm xúc dời ánh mắt đi nơi khác, chuyển đến cây kim tiêm đang truyền từng giọt nước biển vào tay mình.

Mã Thần Nhất vội vàng cúp máy, chạy lại gần giữ chặt tay Lý Huyền Lương, nói: “Đừng lộn xộn, chùng nào xong mới có thể rút ra. Bên công ty của cậu, tôi đã giúp cậu xin nghỉ rồi. Mấy ngày nay cậu chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, biết không?”

Lý Huyền Lương trực tiếp xoa mặt đi, không thèm nhìn đến hần...

Mã Thần Nhất có cảm giác nụ cười trên khoe miệng hơi cứng lại, nhưng hần vẫn như cũ, mặt không đổi sắc tiếp tục cười nói, “Tiểu Lương, buổi trưa cậu muốn ăn cái gì? Ăn một chút cháo được không?”

Lý Huyền Lương vẫn duy trì im lặng.

“Bác sĩ nói cậu chỉ có thể ăn mấy thức ăn nhẹ thôi. Vậy cứ ăn cháo đi, cái này đơn giản, tôi sẽ nấu cho cậu. Thêm chút nấm tuyết cùng hạt sen chắc là được chứ, cậu thấy sao?”

Lý Huyền Lương ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt có chút lạnh nhạt. Y mở miệng nói, thanh âm khàn đục: “Mã Thần Nhất, cậu không cần làm bộ giả nhân giả nghĩa với tôi. Tôi hiểu quá rõ lòng dạ của cậu rồi. Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, một năm sau, có thật là cậu sẽ buông tha cho tôi với Lý Lâm hay không? Sẽ không dây dưa gì với chúng tôi nữa?”

Sắc mặt Mã Thần Nhất có chút khó coi, “Đến lúc đó, tôi tự nhiên sẽ không làm khó dễ các người.”

Về mặt Lý Huyền Lương hết sức lạnh nhạt, gật đầu nói: “Mong là Mã thiếu gia cậu biết giữ lời, không giả trò lật lọng. Được, tôi sẽ ở lại nơi này hết một năm.” Nói rồi, sắc mặt y tái nhợt, nhắm mắt lại.

Mã Thần Nhất cảm thấy giọng điệu của Lý Huyền Lương lúc này hơi khác thường. Đáng lẽ y phải kêu gào rống giận, hoặc là giãy dụa đòi bỏ đi. Thế nhưng phản ứng hiện tại của y đúng là ngoài dự liệu của hấn, tựa như xa cách một trời một vực. Dù vậy, hấn vẫn vì sự thỏa hiệp của y mà cao hứng, trong lòng nhin không được nổi lên ham muốn. Hấn cúi đầu xuống hôn lên môi y, dùng giọng điệu cưng chiều hỏi y muốn ăn cái gì.

Lý Huyền Lương không phản kháng, chỉ lấy tay chùi miệng, lạnh nhạt nói: “Tùy cậu. Cậu muốn chơi trò chơi thể thân gì đó, tôi đều không có hứng thú.”

Những lời này khiến cho nội tâm của Mã Thần Nhất vừa có chút cao hứng liền rất nhanh chóng nguội lạnh. Hấn nheo mắt nhìn y, đây căn bản không phải thỏa hiệp và nghe lời, mà là một kiểu chán ghét và chống đối ngầm ngấm.

Con người hấn có chút băng lãnh, thế nhưng nhớ tới những lời bác sĩ Chu nói, hấn đành nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Cứ ngoan ngoãn nằm đó, tôi đi nấu cháo.” Đứng dậy, trực tiếp đi vào nhà bếp. Chỉ cần y đồng ý ở lại đây, dù có phản kháng thế nào cũng không sao.

Hấn nấu ăn không tốt lắm. Dù đã từng nhìn thấy người ta nấu cháo, các bước cơ bản cũng nhớ rõ, tuy nhiên đến khi hấn tự mình ra tay thì cho dù chỉ là những việc đơn giản như vo gạo hay đổ nước cũng đều có thể khiến cho hấn luống cuống tay chân, mồ hôi đầm đìa.

Lý Huyền Lương nét mặt phức tạp nằm trên giường, nghe từ nhà bếp không ngừng truyền đến tiếng ‘Loảng xoảng’, còn kèm theo tiếng cái nồi rơi xuống đất “Rầm” một cái, quả thật nghĩ không ra tên khốn kiếp kia đang làm cái gì. Rõ ràng là một kẻ tàn nhẫn, nhưng tối hôm qua, cứ hết lần này tới lần khác nói ra câu nói kia, tôi chỉ muốn cậu... Chỉ muốn cái gì? Muốn y làm thể thân cho Cao Lộ sao? Là như thế đúng không? Lý Huyền Lương lấy tay che khuất đôi mắt, cười khổ, thầm suy nghĩ... đây quả nhiên rất phù hợp với tác phong của tên khốn nạn ấy. Cũng may thời gian một năm không dài, sau đó thì tất cả mọi thứ có thể kết thúc rồi...

Rốt cuộc, gạo cũng đã nấu thành cháo. Mã Thần Nhất múc một tô, bưng đến cho Lý Huyền Lương.

Lý Huyền Lương vừa mới truyền nước biển xong, đang quay quay cánh tay cho bớt mỏi. Quay đầu lại thấy tô cháo, y thoáng sửng sốt, sắc mặt có chút quái dị. Ngẩng đầu lên nhìn Mã Thần Nhất, chỉ thấy nét mặt hấn càng quái dị hơn, giống như là xấu hổ. Lý Huyền Lương trầm mặc cầm lấy cái thìa múc một miếng, bỏ vào trong miệng, nhai nhai, sau đó không hề báo trước, dừng lại.

Nhìn vẻ mặt của y, hấn lập tức đứng dậy mặc áo khoác vào, nói: “Tôi đi mua một phần đem về cho cậu, cái này đừng ăn nữa.” Nói xong, tiến đến dự định đoạt lấy tô cháo.

Không ngờ, Lý Huyền Lương lại giữ chặt cái tô. Y nhìn nó chằm chằm, lên tiếng: “Không cần đâu, cái này...” Y có chút gượng gạo giải thích: “Mùi vị này, rất giống với cha tôi từng làm, ông ấy cũng luôn luôn đem cháo nấu đến cạn khô nước thể này...” Nói xong, lặng lẽ múc một miếng, cho vào miệng.

Mã Thần Nhất nghe xong, chậm rãi ngồi xuống. Lý Huyền Lương ngồi trên giường yên lặng ăn cháo, hấn cũng lẳng lặng ngồi trên ghế nhìn y. Cái loại cảm giác này, phẳng phất như tất cả mọi đời thường đều tan biến hết.

Lý Huyền Lương ăn xong, ngoài ý muốn còn nói một câu cảm tạ, sau đó tiếp tục nằm xuống giường.

Chỉ hai chữ này thôi đã khiến Mã Thần Nhất cả một buổi chiều ở công ty cứ duy trì nụ cười trên môi. Sau khi xử lý xong công việc ở công ty, hấn trở về nhà thì phát hiện Lý Huyền Lương vẫn còn đang ngủ. Sờ sờ

trán y, thấy không còn nóng nữa, hấn mới tháo cravat, bước vào phòng tắm.

Khi Lý Huyền Lương mơ hồ tỉnh lại thì trời đã tối. Y vội vã ăn một chút cơm rồi nằm xuống ngủ tiếp, cho đến khi cảm nhận được thân thể có chút ẩm ướt mới choàng tỉnh, phát hiện Mã Thần Nhất đang vô cùng chuyên tâm lau người cho y. Lý Huyền Lương liền nhắm mắt lại giả đồ ngủ say, đưa lưng về phía hấn. Chỉ cảm thấy tay hấn dịu dàng quá mức, vô cùng cẩn thận tránh đụng phải các vết thương, tỉ mỉ lau lòng bàn chân bàn tay, di chuyển thật chậm rãi, tựa như y là một món đồ dễ vỡ. Lau xong toàn thân, hấn mới dùng khăn bọc y lại thật kỹ.

Mã Thần Nhất tựa sát vào người Lý Huyền Lương, lẳng lặng nhìn y. Không biết đã nhìn bao lâu, hấn cúi đầu hôn vào tai y, sau đó tiến đến đôi môi. Kế tiếp, hấn cũng chui vào trong chăn, thật nhẹ nhàng nhưng kiên quyết ôm y vào ngực, siết chặt vòng tay. Vùi mặt vào gáy Lý Huyền Lương, hấn gần như muốn đem y hòa vào trong thân thể của mình.

Lý Huyền Lương rất muốn đẩy hấn ra, hoặc là đá văng hấn, lớn tiếng chửi mắng hấn, bảo hấn cút đi các loại. Thế nhưng, ngay lúc y chuẩn bị hành động, Mã Thần Nhất đột nhiên ghé vào tai y, nhẹ giọng nói ra một câu, tựa như sấm sét nổ bùng đoàn đờn bên tai.

Mã Thần Nhất gắt gao ôm chặt lấy bờ vai y, không chút nào che dấu sự thống khổ sâu sắc, thì thầm: “Tiểu Lương, tôi yêu em...”

18. Chương 18

Mã Thần Nhất đang đứng trước bàn làm việc tìm tư liệu thì trợ lý Phùng gõ cửa, tiến vào: “Quản lý Mã, chủ tịch cho gọi ngài có chút việc.”

Vẫn cúi đầu, hấn lên tiếng ý bảo đã biết. Sau khi trợ lý Phùng rời đi, ngón tay hấn gõ gõ lên mặt bàn máy nhíp. Nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng hấn lộ ra một nụ cười lãnh khốc. Chậm rãi đứng dậy, hấn khoác áo lên người rồi đi ra khỏi phòng.

Khi thang máy tới tầng cao nhất, Mã Thần Nhất ngoài ý muốn gặp phải một người. Người nọ cánh tay bó bột thạch cao treo trên cổ, ngẩng đầu nhìn hấn. Thế là, hai người chỉ cách nhau có vài chục bước chân, dùng ánh mắt sắc bén như mang theo điện tích âm, trong không gian không ngừng bắn phá lẫn nhau.

Mã Thần Nhất vẫn đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt, mở miệng nói: “Ồ, chỉ mới có mấy ngày không gặp, xem ra thương tích của quản lý Hứa không nhẹ a?”

Hứa Dương ở đối diện mặt không đổi sắc, trả lời: “Đa tạ quản lý Mã quan tâm. Chỉ là khớp xương bị rạn nứt một chút thôi, không đáng nhắc tới. So với vết thương lớn phải khâu hơn mười mũi, đây chỉ có thể xem là vết thương vặt, ha ha.”

Mã Thần Nhất hừ lạnh một tiếng, dời ánh mắt đi nơi khác. Sau đó, hai người một trước một sau tiến vào phòng làm việc của Mã Quốc Hùng.

Mã Quốc Hùng tuy rằng đã bước vào tuổi trung niên, thế nhưng nhờ chăm sóc thỏa đáng, ông ta thoát nhìn trẻ hơn tuổi thật rất nhiều. Tóc được vuốt kỹ lưỡng về phía sau, nét mặt hồng hào, hai mắt lấp lánh hữu thần. Ông ta đang tựa người vào chiếc ghế bằng da to đùng, các đốt ngón tay khép vào mở ra như suy tính chuyện gì.

Hai người bọn họ sau khi gõ cửa thì trực tiếp đi vào. Mã Quốc Hùng nhìn thấy bọn họ, liền tục xua tay nói: “Nào nào, Thần Nhất Dương Dương, hai đứa ngồi xuống trước đi, ta có việc cần nói với hai đứa.”

Mã Thần Nhất không ngồi, chỉ khoanh tay đứng trước bàn làm việc, còn Hứa Dương thì lại thoải mái dựa lên cạnh bàn, cười nói: “Cậu à, loại thuốc lần trước con mua cho cậu thật có hiệu quả nha. Nhìn sắc mặt cậu lúc này tốt hơn trước rất nhiều.”

Mã Quốc Hùng ha ha cười nói: “Không sai không sai, đúng là hàng tốt, lại không có tác dụng phụ gì. Dương Dương thật có lòng.” Nói xong, vỗ vỗ vai Hứa Dương.

Mã Thần Nhất đứng một bên cắt ngang bọn họ: “Chú Mã, chú gọi bọn con có chuyện gì?”

Mã Quốc Hùng lúc này mới rút tay lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Hai đứa hẳn là có nghe nói rồi, nhân vật số một trong giới sòng bạc ngầm Trần Chí Phong, ngày hôm qua trên đường về nhà, ở sườn núi xảy ra tai nạn xe cộ.”

Hứa Dương ở bên cạnh “Xì” một tiếng: “Báo ứng a, tên họ Trần đó mấy năm nay hại chết không biết bao nhiêu mạng người, tuy bên ngoài đồn là tai nạn xe cộ, nhưng bên trong không chừng còn có nội tình gì đó.” Nói rồi, hẳn quay đầu sang cười với Mã Thần Nhất, “Mã ca, anh nói có đúng không?”

Mã Thần Nhất mặt không biểu tình, từ chối cho ý kiến.

Mã Quốc Hùng gật đầu nói: “Hắn bị chấn thương đầu, còn có thể bị liệt nửa người, trên cơ bản xem như là phế nhân rồi.”

Hứa Dương nở nụ cười quỷ dị: “Con nghe nói, tối qua tên họ Trần kia vừa lái xe xuống sườn núi thì đụng phải một tốp đua xe nên mới gặp chuyện không may. Nhưng điều kỳ quái chính là, sườn núi đó bình thường đâu có ai tới đua xe, lại còn không sớm không muộn, đúng lúc tên họ Trần đi ngang qua thì bị người ta đụng trúng.” Vừa nói lời này, Hứa Dương vừa nhìn chằm chằm Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Hứa Dương, làm ra vẻ như không có việc gì, hỏi: “Cậu muốn nói cái gì?”

Lại một lần nữa, hai người dùng ánh mắt kỳ quái bắn phá lẫn nhau. Vài giây sau, Hứa Dương quay đi, trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Cậu, cậu nói xem chuyện này có phải là không bình thường không, có lẽ là có người cố ý nhúng tay vào?”

Mã Quốc Hùng nhìn Mã Thần Nhất một chút, hơi thoáng trầm tư, “Trước tiên khoan nói đến việc này có phải do ai đó ra tay hay không. Lần này Trần Chí Phong gặp chuyện không may, thuộc hạ của hắn khẳng định sẽ mau chóng nổi loạn. Cơ hội hiếm có này, ta muốn hỏi ý kiến của hai đứa một chút.”

Mã Thần Nhất suy nghĩ nhanh một chút, trả lời: “Tên Trần Chí Phong này đồ kị nhân tài, dám thuộc hạ của hắn trên cơ bản là không có giá trị sử dụng nhiều. Miếng thịt béo bở này hiện tại đã nằm trên thớt, bị chia năm sẻ bảy cũng là chuyện sớm muộn thôi, vấn đề là chia thế nào cho hợp lý.”

Hứa Dương vuốt mũi, nói: “Vây lần này chúng ta nên ra tay trước giành ưu thế đúng không?”

Mã Thần Nhất phản đối: “Không được, ra tay trước trái lại chỉ chuốc họa vào thân. Dám người Trần Chí Phong đều có tính cách thô bạo, chúng ta không nên trực tiếp lấy đá chọi đá với chúng.”

Mã Quốc Hùng nhìn Mã Thần Nhất với ánh mắt tán thưởng, sau đó vỗ vỗ vai tay Hứa Dương, nói: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau. Trước tiên cứ yên lặng quan sát xem tình hình biến đổi thế nào rồi hẵng ra tay. Chuyện này ta giao cho hai đứa toàn quyền xử lý, để hai đứa sớm thấu hiểu được thương trường tàn khốc thế nào. Dương Dương, con phải hỗ trợ thật tốt cho Thần Nhất, cố gắng xử lý nhanh gọn mọi việc.”

Hứa Dương cười đến thật xán lạn: “Dạ, cậu cứ yên tâm đi.”

Mã Quốc Hùng thỏa mãn gật đầu.

Khi hai người đã rời khỏi phòng làm việc của Mã Quốc Hùng, Hứa Dương ở phía sau liền cất giọng mỉa mai: “Mã ca, lão đầu vẫn cứ trước sau như một thiên vị anh, là vì anh với ông ấy cùng họ sao?”

Mã Thần Nhất quay đầu lại nhìn Hứa Dương: “Cậu đồ kị?”

Hứa Dương liếc nhìn Mã Thần Nhất bằng nửa con mắt: “Thôi đi, anh đừng xem tôi là đồ ngu. Mấy vụ bê bối của Mã gia các người, đừng cho là tôi không biết.”

Mã Thần Nhất sắc mặt khó coi, hừ một tiếng: “Cái tên không cùng họ như cậu có tư cách gì mà biết?”

Hứa Dương biến sắc, “Khác họ thì sao chứ, tốt xấu gì thì trong cơ thể của tôi cũng chảy một nửa dòng máu Mã gia.”

Mã Thần Nhất quan sát Hứa Dương từ trên xuống dưới, “Cậu không có vấn đề gì đấy chứ? Tự mình tát vào miệng mình thoải mái lắm không?” Nói rồi, xoay người bước đến thang máy.

Hứa Dương bị chọc tức, từ phía sau nhìn theo Mã Thần Nhất, thầm nghĩ: anh giỏi lắm Mã Thần Nhất, thật hối hận vì lần trước không trực tiếp sai người đâm chết anh!

Mã Thần Nhất đi được nửa đường thì đột nhiên dừng bước. Tựa như cảm giác được sự tức giận trong lòng Hứa Dương, hắn quay đầu lại, mỉm cười đầy quỷ dị với Hứa Dương: “Dương Dương à, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho cẩn thận một chút. Nếu tôi xảy ra chuyện gì, người đầu tiên lão nhân nghi ngờ chính là cậu. Coi chừng sau này, một phần di sản của Mã gia cũng không chiếm được.” Nói xong, hắn cười nhạt hai tiếng rồi đi vào thang máy, để lại Hứa Dương mặt mày giận dữ phía sau.

Mã Thần Nhất nhìn đồng hồ một chút, tự hỏi không biết Lý Huyền Lương có ăn uống đàng hoàng hay không.

Dựa vào thang máy, hắn nghĩ thầm: buổi tối cứ cố gắng trở về thật sớm đi.

Lý Huyền Lương buồn chán nằm nghiêng trên giường, ánh mắt vô thức nhìn đến chiếc laptop.

Câu nói của Mã Thần Nhất đêm hôm đó vẫn cứ xuất hiện hết lần này đến lần khác trong đầu y, đồng thời cũng dẫn dắt ý nghĩ của y theo một chiều hướng quái dị. Nghĩ tới nghĩ lui, y rốt cuộc cho ra một kết luận đáng sợ.

Người Mã Thần Nhất thích vốn không phải Cao Lộ? Người hắn thích chính là...

Nghĩ đến đây, Lý Huyền Lương đột nhiên cúi đầu xuống, nhin không được thở dài một hơi. Y có bị ngu ngốc hay không vậy? Y thật ra đang suy nghĩ cái gì a?

Nói giỡn sao? Bị loại người như Mã Thần Nhất yêu thích, ai có thể tiếp thu cho nổi?

Buồn bực, y bất giác mở thư mục lưu trữ hồ sơ bạn học của Mã Thần Nhất. Những cái tên lần lượt hiện ra, đồng thời cũng có rất nhiều lời nhắn nhủ của bạn học để lại. Lý Huyền Lương tập trung nhìn vào màn hình thật lâu, rồi đột nhiên ngừng lại, ánh mắt rơi vào một cái tên trong đó.

Y nhìn đến chăm chú, lông mày cũng bắt đầu nhíu lại.

Năm XX trung học: Cao Lương (sau khi nhập học đổi tên thành Cao Lộ).

Cao Lương? Lông mày Lý Huyền Lương giật giật mấy cái.

Cao Lương, Tiểu Lương? Đầu óc đột nhiên thông suốt, y rốt cuộc cũng hiểu ra mọi chuyện.

Bàn tay run rẩy, y không ngừng click chuột vào hai chữ Cao Lương.

Thì ra là thế, thì ra là thế...

Đây chính là trò chơi thể thân của Mã Thần Nhất.

Tiểu Lương, tôi yêu em...

Tiểu Lương, tôi yêu em...

Chỉ khác nhau một chút, nhưng bởi vì đồng âm, thế nên chữ Lương () này mới có thể so với chữ Lương () kia.

*Cả hai chữ đều đọc là [liáng], nhưng chữ “Lương” trong Lý Huyền Lương có nghĩa là lạnh, còn chữ “Lương” trong Cao Lương (được in nghiêng) nghĩa là xà nhà hay cây cầu.

Lý Huyền Lương nắm chặt tay, tâm tình như rơi vào vực sâu không đáy.

Trách không được tên kia mỗi lần gọi Tiểu Lương đều gọi một cách đầy thâm tình như vậy.

Tiểu Lương, Tiểu Lương...

Cái hắn gọi vốn không phải Tiểu Lương, mà là tên của Cao Lộ.

Lý Huyền Lương mặt không cảm xúc, chỉ cảm thấy trong đầu dường như có sợi dây nào đó đứt phụt một tiếng.

Sắc mặt tái nhợt, y nghiêng rằng nghiêng lợi nắm chặt con chuột trong tay...

Mã Thần Nhất, cậu cái tên này... Khốn nạn!

Mặc dù rất muốn trở về sớm, thế nhưng công việc ở công ty rất nhiều, khi Mã Thần Nhất về nhà thì đã khuya. Hắn bước vào phòng, chỉ thấy Lý Huyền Lương nằm nghiêng trên giường, có vẻ như đang ngủ. Vì vậy, hắn cố gắng bước đi thật nhẹ nhàng, đến bên giường đứng yên một hồi lâu, sau đó mới xoay người vào phòng tắm. Chỉ một lát sau liền có tiếng nước truyền ra.

Ồn ào muốn chết! Lý Huyền Lương mở mắt, nghiêng rằng kéo chăn che kín đầu.

Mã Thần Nhất tắm rửa xong liền bước đến chỗ Lý Huyền Lương. Hắn ngồi xuống giường, tiện tay rút điều thuốc ra ngậm vào miệng, lại đột nhiên thấy do dự, sau đó quyết định đặt điều thuốc sang một bên. Chậm rãi dựa sát vào người Lý Huyền Lương, hắn nhẹ giọng thử kêu một tiếng: “Tiểu Lương?”

Thấy Lý Huyền Lương không phản ứng, hắn lại dựa vào sát hơn nữa, bàn tay chạm nhẹ vào vành tay của y, cánh tay đặt trên vai, “Tiểu Lương...”

Lý Huyền Lương không nhận được nữa, lấy tay che lỗ tai của mình, cắn răng nói: “Đừng có dựa sát vào như vậy, cậu cái tên chết tiệt này. Còn nữa, không được gọi tôi cái gì Tiểu Lương, tôi có tên có họ đảng hoàng.”

Mã Thần Nhất sửng sốt, “Xin lỗi, tôi đánh thức cậu à?” Vẫn đặt tay lên vai Lý Huyền Lương, hắn hỏi tiếp: “Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, cậu đang tức giận cái gì không?”

Lý Huyền Lương chán ghét né tránh cánh tay của hắn, xoay người gằm nhẹ: “Tôi muốn ngủ!”

Mã Thần Nhất hoàn toàn ngây ngốc không hiểu chuyện gì, lấy tay lau lau mồ hôi trên mặt. Sau đó, hắn quyết định thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Hai ngày nay thân thể cậu khá hơn chưa?”

Lý Huyền Lương trầm mặc không trả lời.

Mã Thần Nhất cau mày, ôm lấy thắt lưng Lý Huyền Lương, “Tôi đang hỏi cậu mà! Nói chuyện xem!”

Lý Huyền Lương cắn răng gạt tay hắn ra, “Cậu buông tay!”

Mã Thần Nhất vẫn kiên quyết ôm chặt y, bất mãn hỏi: “Tôi vừa hỏi cậu đó, cậu có nghe hay không?”

Lý Huyền Lương dự định cố nhẫn nại không trả lời, thế nhưng cánh tay kia cứ càng ôm càng chặt hơn, cuối cùng y đành oán hận nói: “Nghe rồi, cậu mau buông tay đi!”

“Tiểu Lương...”

“Đừng gọi cái tên mắc ói đó!”

“Cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

“...”

“Tôi hỏi lại lần nữa, vết thương của cậu ổn chưa?”

“Phiền muốn chết!”

“Để tôi nhìn xem...”

“Cút ngay!”

Mã Thần Nhất có chút bực bội, hắn xoay gương mặt Lý Huyền Lương lại, nhíu mày nhìn y: “Cậu có thể nói rõ ràng xem, rốt cuộc cậu đang phát cáu chuyện gì?”

Lý Huyền Lương dời ánh mắt sang nơi khác, “Tôi muốn ngủ, buông tay.”

Mã Thần Nhất rất tức giận, hắn nói: “Cậu vẫn là muốn phản kháng tôi? Cậu cho là cậu có thể phản kháng tới lúc nào hả?”

“Tôi...” Lý Huyền Lương nhìn vẻ giận dữ của Mã Thần Nhất, đột nhiên từ trong cơn tức giận tỉnh táo lại. Y hiểu rõ, trong mắt tên khốn kiếp này y vốn là thể thân, vậy rốt cuộc y nổi điên gì chứ? Là tức giận vì bị tên khốn kiếp này lợi dụng? Hay là tức giận vì từ đầu đến cuối đều bị hắn đem ra bỡn cợt?

Thế nhưng, những chuyện này không phải đều đã thỏa hiệp hết rồi sao? Lý do y tức giận lúc này hoàn toàn vô căn cứ, hết sức kì lạ. Y mệt mỏi suy nghĩ, y rốt cuộc đang làm cái gì?

Mã Thần Nhất cúi đầu nhìn đôi môi của Lý Huyền Lương, cảm thấy trong lòng khó nhịn, hắn do dự một chút rồi đặt lên trên đó một nụ hôn. Khác với bình thường, Lý Huyền Lương không hề phản kháng, cứ thuận theo nụ hôn ấy, mặc cho chiếc lưỡi của hắn dạo chơi khắp nơi trong khoang miệng mình.

Lấy tay che kín đôi mắt, y đột nhiên nghĩ đến trong tương lai cho dù có rời khỏi Mã Thần Nhất, tất cả cũng không thể quay về như trước được.

19. Chương 19

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

20. Chương 20

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

21. Chương 21

Từ sau khi cha qua đời, đã rất lâu rồi Lý Huyền Lương chưa gặp ác mộng.

Không người thân, bơ vơ không nơi nương tựa, nỗi thống khổ ấy đã đeo bám y rất nhiều năm. Y thậm chí không thể giống như Lý Lâm, muốn khóc thì khóc, bởi vì y tự hiểu, người khiến y đau lòng rơi lệ, đã mất rồi.

Gương mặt dữ tợn của Trần Chí Phong, nét mặt âm hàn của Mã Thần Nhất, tất cả đều khiến y trong vô thức nắm chặt drap giường. Giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng, trán y đã đổ đầy mồ hôi.

Bên ngoài cửa sổ nằm sát mặt đất, ánh mắt trời có chút chói mắt. Lý Huyền Lương nhin không được, muốn giơ tay lên che mắt. Đột nhiên, từ phía sau có người nhẹ giọng nói: “Đừng nhúc nhích!”

Lý Huyền Lương để phòng quay đầu lại, thấy bác sĩ Chu đang kéo chăn của y lên, tỉ mỉ giúp y kiểm tra vết thương trên người. Sắc mặt y có chút tái nhợt, vô thức muốn che chắn bản thân. Bác sĩ Chu lắc đầu, ngón tay rất nhẹ nhàng chạm xuống một chỗ nào đó làm y nhin không được rên lên thành tiếng. Ông ngẩng đầu nhìn y một cái, buông chăn ra, đứng dậy.

Lấy cuốn sổ ghi chép ra, ông vừa viết vừa nói, “Vết thương trên người cậu không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là ổn. À, xung quanh hậu môn có chút sưng đỏ, tôi sẽ kê một đơn thuốc, khi Tiểu Mã mua về cậu nhớ uống đúng liều. Trên cơ bản là không có gì đâu.” Viết xong, ông tiện tay xé tờ giấy

xuống, đặt lên bàn. Sau đó, ông đẩy gọng kính lên cao, nhìn Lý Huyền Lương đang nằm trên giường, nói: “À, quên nói với cậu, Tiểu Mã bảo công ty có việc, sau khi xử lý xong hẳn sẽ về, dặn cậu cứ ngoan ngoãn nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Nói xong, bác sĩ Chu dừng một chút, tiện tay tháo mắt kính xuống lau lau vài cái rồi mới chậm rãi hỏi: “Tiểu Lý, cậu quen biết thế nào với Tiểu Mã?”

Lý Huyền Lương nhìn bác sĩ Chu, không biết vì sao ông ấy lại hỏi như vậy. Bất quá, sau khi trầm mặc một chút, y vẫn trả lời: “Chúng tôi là... bạn học.”

“À, hóa ra là bạn học.” Bác sĩ Chu gật đầu, trên mặt hiện lên chút ý cười, “Tôi và cha của Tiểu Mã cũng là bạn học. Khi cha nó còn sống, tôi chính là bác sĩ riêng của gia đình này. Trên cơ bản thì tôi đã chứng kiến Tiểu Mã trưởng thành. Đứa nhỏ này từ bé đã mất cha, lại không có mẹ bên cạnh, cho nên tính cách hơi cô độc, khi làm việc quả thật rất cực đoan, có chút không thỏa đáng.”

Vừa nói, bác sĩ Chu vừa nhìn sắc mặt của Lý Huyền Lương, nhẹ giọng ho khan một tiếng, “Kỳ thực, chuyện Tiểu Mã là người đồng tính luyến ái tôi có biết. Việc làm ăn của Mã gia cũng thường phải tiếp xúc với những người như vậy, thế nhưng đứa nhỏ ấy dù có chơi đùa, cũng rất hiếm khi trực tiếp mang người ta về nhà, lại còn liên tiếp cưỡng ép đến hai lần...”

Thấy Lý Huyền Lương nhíu mày lại, bác sĩ Chu xấu hổ cười cười, vội vàng nói: “Cậu ngàn vạn lần đừng trách lão già này nhiều chuyện. Đúng là tôi không biết giữa cậu với Tiểu Mã rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng tôi là bác sĩ, tôi thật sự không muốn nhìn thấy một thanh niên tốt như cậu bị tên tiểu tử thối kia ức hiếp thành ra như vậy. Tuy hiện tại thân thể không sao, nhưng thẳng nhóc chết tiệt ấy tính tình hung bạo, tôi không dám bảo đảm lần sau sẽ thế nào.”

Lý Huyền Lương nghe vậy, toàn thân cứng đờ, bất giác rụt người về phía sau. Bác sĩ Chu vội nói: “Đừng cử động mạnh quá, nào, cứ từ từ nằm xuống.”

Lý Huyền Lương nghiêng người nằm xuống, do dự một chút mới nói: “Bác sĩ Chu, ông... cũng ngồi xuống rồi hãy nói tiếp.”

Bác sĩ Chu luôn miệng nói không sao. Ông kéo ghế lại ngồi sát bên giường, sờ sờ mũi hỏi thử: “Có thật là, cậu thấy nó rất đáng ghét không?”

Lý Huyền Lương dời ánh mắt sang hướng khác, trầm mặc không đáp. Bác sĩ Chu thở dài, “Cậu không nói tôi cũng có thể nhìn ra, bằng không nó cũng không đem thân thể của cậu biến thành như vậy.” Cúi đầu suy nghĩ một chút, ông tiếp tục: “Nói thật, tuy rằng tôi có quen biết với Tiểu Mã, thế nhưng lòng tôi thì đứng về phía cậu. Đứa nhỏ này đôi khi thực sự rất khốn kiếp, tôi sẽ không nói giúp nó đâu. Cậu nghĩ xem, đồng tính luyến ái thì cũng được đi, nhưng không nên ép buộc người khác chứ, làm vậy là có phần quá đáng rồi. Có người đàn ông bình thường nào lại nguyện ý giống như phụ nữ, mặc cho nó đè cơ chứ? Lòng tự tôn không cho phép, đúng không? Huống chi, cậu hoàn toàn không thích nó.”

Lý Huyền Lương càng nghe, sắc mặt càng trở nên hết xanh rồi trắng. Bác sĩ Chu vội nói: “Tôi lắm miệng rồi, cậu cũng đừng suy nghĩ quá nhiều. Tôi thật lòng muốn giúp cậu mà. Hơn nữa, thân thể của cậu yếu ớt như vậy mà bị lấn qua lấn lại thì chịu không nổi đâu.” Suy nghĩ một chút, ông nhẹ giọng nói: “Tính tình của tên tiểu tử thối ấy, ít nhiều tôi cũng có thể lý giải một chút. Cậu đừng nhìn bên ngoài nó có vẻ hung tợn, kỳ thực nó đối xử với những người thân thiết bên cạnh cũng không quá cứng rắn. Nếu bình thường cậu thuận theo ý nó một chút, nó sẽ trở nên rất ôn hòa. Ừm, cũng tựa tựa như mấy con chó trung thành ấy. Khụ, tâm tình nó tốt lên, cậu cũng bớt phải chịu khổ, đúng không nào?”

Lý Huyền Lương ngẩng lên nhìn bác sĩ Chu đang lắc đầu. Nửa ngày sau, y mới dùng thanh âm mang theo chút nghi hoặc, giọng gào nói: “Bác sĩ Chu, tôi căn bản không có quen biết gì với ông. Ông đâu cần phải... nói những lời này với tôi.”

Bác sĩ Chu nghe vậy, nhếch miệng cười cười, “Tính tôi là vậy đó, những ai quen biết tôi đều hiểu rõ, tôi thích ăn ngay nói thật, trừ bạo giúp yếu. Khụ, nói chính xác hơn là tôi không quen nhìn tên tiểu tử kia điều võ giương oai trước mặt tôi. Nó đâu có xem tôi là trưởng bối, tôi nói gì nó cũng đều coi như gió thổi ngoài tai. Lẽ nào nó đã quên rồi sao? Khi nó còn bé bị tôi dọa chích thuốc, nó cứ ôm cứng lấy tôi, rồi còn tè dầm ướt cả quần tôi luôn.”

Lý Huyền Lương ngồi yên một chỗ, gương mặt nổi đầy hắc tuyến...

Bác sĩ Chu đứng thẳng dậy, nghiêm túc nói: “Tiểu Lý à, dù trong lòng cậu không tình nguyện, nhưng dù sao đi nữa cũng không nên đem thân thể ra đày đoạ, đúng không? Tính tình nó rất cứng đầu, tôi có khuyên nó cũng không nghe, cho nên tôi chỉ đành khuyên cậu thôi. Nếu như sau này hai người không ở chung thì không nói, nhưng nếu như còn ở chung, vậy cậu nên suy nghĩ lại đi. Cố gắng khoan dung một chút, lấy cứng đối cứng không phải biện pháp tốt. Loại người như nó là thích mềm không thích cứng, cậu cứ thuận theo nó, cho nó ăn chút kẹo ngọt. Trong lòng nó vui vẻ rồi, cậu cũng đỡ khổ hơn nhiều, phải không nào?”

Lý Huyền Lương yên lặng lắng nghe, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Bác sĩ Chu đánh giá thần sắc của Lý Huyền Lương, nhưng quả thật đoán không ra y đang nghĩ gì. Tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục khuyên nữa thì có khi sẽ trở thành ‘nói dài, nói dai, nói dở’. Vì vậy ông đứng lên, cầm lấy hòm thuốc, “Tôi nói nhiều như vậy, cậu nhất định sẽ chê tôi là lão già lải nhải. Thôi cậu cứ từ từ nghỉ ngơi cho khỏe, đừng quên uống thuốc, chú ý bổ sung dinh dưỡng. Chắc, mấy chuyện này chắc tôi phải lải nhải với tên tiểu tử thối kia một lần nữa quá. Được rồi, tôi đi đây.”

Lý Huyền Lương gật đầu nhìn bác sĩ Chu rời đi, sau đó lẳng lặng nằm trên giường nhìn ngấm ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, đến khi đôi mắt có chút mệt mỏi mới lấy tay che bớt ánh sáng, trong miệng giống như đang thì thầm: nếu thật sự chỉ cần nhẫn nại thôi thì tốt rồi...

[PHÒNG LÀM VIỆC CỦA MÃ QUỐC HÙNG]

Mã Quốc Hùng ném cho Mã Thần Nhất cùng Hứa Dương hai xấp tài liệu, nói: “Tự mình xem đi!”

Hai người vội vàng cầm lấy tài liệu, đọc lướt qua một lần, giật mình ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện thu mua này, làm sao bọn họ lại biết?”

Mã Quốc Hùng vẽ mặt cau có, lấy tay vỗ bàn, nghiêm khắc nói: “Ta đã sớm dặn hai đứa rồi, mọi việc phải thận trọng, suy nghĩ kỹ lưỡng, không được nôn nóng. Chuyện ta giao phó, hai đứa lại để thành ra như vậy. Nói thử xem, sau này ta làm sao có thể yên tâm giao sản nghiệp cho hai đứa?”

Mã Thần Nhất đóng tài liệu lại, đưa mắt nhìn Hứa Dương.

Hứa Dương một bên cầm tài liệu, một bên gãi gãi tai, “Cậu à, chuyện này con cũng nghe theo Mã ca thôi. Mã ca với các vị chủ quản đều đồng ý, chỉ với ý kiến của một mình con thì đâu thể thay đổi được gì. Lúc đầu, là tự Mã ca nói không nên ra tay trước, cậu cũng đã tán đồng. Ai biết kết quả lại là ra tay trước mới là thượng sách chứ. Bây giờ để lỡ thời cơ, chúng con quả thật nên chịu trách nhiệm, đúng không Mã ca?” Nói xong, hần đảy đẩy tay Mã Thần Nhất một chút. Mã Thần Nhất khẽ chau mày, mặt không đổi sắc, hoàn toàn lờ hẩn đi.

Mã Quốc Hùng quay sang nhìn Mã Thần Nhất, hỏi: “Lúc đầu tính toán thế nào, sao lại để lỡ thời cơ?”

“Chú Mã.” Mã Thần Nhất cau mày nói: “Chuyện này chúng ta bị kẻ khác đâm sau lưng.”

Mã Quốc Hùng và Hứa Dương đều nhìn chằm chằm Mã Thần Nhất. Mã Quốc Hùng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mã Thần Nhất suy nghĩ một chút, nói: “Có người ở phía sau làm chuyện mờ ám. Bình thường, chúng ta vẫn giao hảo khá tốt với Trần Chí Phong, hơn nữa địa bàn cũng có sự liên kết. Nếu như nội bộ của hắn xảy ra vấn đề, hắn sẽ ưu tiên sang tay cho chúng ta. Cho nên, miếng thịt béo bỏ ấy trên cơ bản là lọt vào tay chúng ta.”

Thấy Mã Quốc Hùng gật đầu, Mã Thần Nhất tiếp tục nói: “Vấn đề còn lại là chọn thời cơ ra tay cho thích hợp. Nếu chúng ta chủ động đứng ra thu mua trước, sẽ bị người ngoài nghi ngờ động cơ của chúng ta, gây ra phản tác dụng. Còn nếu ra tay quá chậm, sẽ bị các tổ chức khác phồng tay trên. Vốn dĩ, chúng ta đã lên kế hoạch là đợi bọn chúng nhện không được phải ra tay, chúng ta liền lập tức theo sau. Như vậy, sẽ không có vẻ là chúng ta quá nôn nóng, mà mặt mũi của bạn bè chúng ta cũng không bị hao tổn gì.”

Mã Quốc Hùng nhăn mặt, “Vậy cuối cùng là sao?”

Mã Thần Nhất hừ lạnh một tiếng, “Kỳ thực có người đã ngầm tung tin đồn, nói tai nạn xe cộ của Trần Chí Phong không phải sự cố ngoài ý muốn mà là do có kẻ muốn chiếm đoạt thị trường đến phát rồ. Sau đó, lại khiến cho mọi người hiểu lầm chúng ta, bảo chúng ta đã ra tay thu mua trước. Các tổ chức khác nghĩ rằng nếu đến sau, thị phần còn lại sẽ chẳng được bao nhiêu. Ra đòn thâm độc này để tiêu diệt chúng ta, bọn họ mới có thể kiếm được món lợi khổng lồ.”

Mã Thần Nhất lại cầm lấy xấp tài liệu, lật ra vài chỗ: “Hiện giờ kết quả đã hiện rõ trên tài liệu rồi. Là do sai lầm của chúng ta, ra tay quá sớm dẫn đến mất cơ hội. Điều tệ hại nhất chính là bị kẻ khác quăng một đồng phân chó vào người mà không cách nào bắt xuống được.” Hắn ném xấp tài liệu xuống, “Chú Mã, người đứng phía sau chỉ huy chuyện này khẳng định không đơn giản. Tôi nghi hắn là người rất quen thuộc với cách làm việc của chúng ta. Hắn chớp thời cơ ra tay rất chuẩn xác, tựa như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn, không ngừng dẫn dắt chúng ta đi theo kế hoạch hắn đã vạch ra sẵn, để chúng ta rơi vào tròng, thủ đoạn rất độc ác.”

Mã Quốc Hùng gõ gõ tay trên xấp tài liệu, suy nghĩ cả nửa ngày mới nói: “VẬY ĐI, Ở TỈNH S TA CÓ MỘT KHU NGHỈ MÁT. Mấy ngày này, con với Hứa Dương cứ đến đó thư giãn một chút.”

Mã Thần Nhất cau mày: “Công ty đang ở vào thời điểm mấu chốt, sao chúng con có thể đi nghỉ ngơi được?”

Hứa Dương đứng bên cạnh cũng phụ họa theo Mã Thần Nhất.

Mã Quốc Hùng phát tay: “Chuyện này hai đứa đừng nhúng tay vào nữa, để ta xử lý. Vừa rồi có người gọi điện thoại báo với ta, nói em trai của Trần Chí Phong là Trần Bình hiện tại đang nghỉ ngơi hai đứa có liên quan đến tai nạn của anh trai hắn. Thằng nhóc ấy tuổi trẻ hăng máu, không thể bảo đảm hắn sẽ làm ra chuyện gì. Để an toàn, trước tiên hai đứa cứ qua đó lánh tạm mấy ngày đi.”

Hứa Dương tức giận nói: “Cái gì? Cậu, hắn dựa vào cái gì mà dám nghỉ ngơi chúng con? Hắn có chứng cứ hay không? Chúng con đã làm gì cả?”

Mã Quốc Hùng nói: “Bởi vì rất trùng hợp, lời đồn nói hai đứa trước đây hay đua xe chung với Trần Chí Phong. Hiện tại tất cả mũi dùi đều chĩa về hai đứa, không nghỉ ngơi hai đứa thì nghỉ ngơi ai đây?”

Hứa Dương phẫn nộ đập bàn: “Thực đúng là con chó hung hăng chỉ giỏi cắn người. Nhưng nếu chúng con rời đi, vậy cậu phải làm sao bây giờ?”

Mã Quốc Hùng mỉm cười tự tin: “Thằng nhóc Trần Bình ấy ra đời được bao nhiêu năm? Chỉ có mấy ngày thôi, hắn dám làm gì chứ? Muốn đụng tới cậu của con, còn sớm lắm, yên tâm đi.” Nói rồi, phát phát tay ra hiệu, “Hai đứa thu dọn một chút rồi đi liền đi, sau khi rời khỏi thành phố A sẽ không còn gì phải lo nữa.”

Đến lúc hai người ra khỏi phòng làm việc của Mã Quốc Hùng, Mã Thần Nhất cũng không có dư thời gian để cãi nhau với Hứa Dương, vội vã xuống lầu quay về nhà. Nếu hắn rời khỏi thành phố A, vậy Lý Huyền Lương làm sao bây giờ? Hắn làm sao có thể yên tâm để y một mình ở lại nơi đây...

22. Chương 22

Khi Mã Thần Nhất về tới nhà thì thấy Lý Huyền Lương đang từ trong nhà vệ sinh chống tường bước ra, sắc mặt rất kém. Thấy hắn bước tới gần, y theo bản năng lui về sau mấy bước, dùng ánh mắt ngờ vực nhìn hắn trừng trừng, dưới đáy mắt đều tất cả đều là vẻ cảnh giác. Mã Thần Nhất xấu hổ, chậm rãi rút tay về, cố gắng trấn định, mở miệng hỏi: “Bác sĩ Chu nói thế nào? Thân thể không sao chứ?”

Lý Huyền Lương trầm mặc bước ngang qua hắn. Hắn đứng nguyên tại chỗ, nhú nhú mày không nói gì, lập tức đi theo y. Ánh mắt chằm phải tờ giấy nhắn trên bàn, liền cầm lên nhìn một chút.

“Mấy loại thuốc này... là cậu phải uống à?” Mã Thần Nhất ngẩng đầu lên hỏi.

Lý Huyền Lương tựa người vào giường, sắc mặt rất lạnh nhạt, ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ. Tựa như không hề nghe Mã Thần Nhất nói gì, y vẫn tiếp tục duy trì vẻ trầm mặc.

Mã Thần Nhất thần sắc có chút phức tạp nhìn Lý Huyền Lương. Hắn thà rằng y chửi mắng hắn, còn hơn là y cứ giống như một con rối không nói không rằng, âm thầm phản kháng hắn.

Vì vậy hắn bước tới gần y, cúi đầu nắm lấy cái cằm mấy ngày nay trông có vẻ gầy đi rất nhiều, lên tiếng hỏi: “Không nghe thấy sao? Tôi đang nói chuyện với cậu mà.”

“Khốn kiếp, buông ra!” Lúc này, y mới đau đớn kêu lên một tiếng, lông mày gắt gao nhú chặt lại, cổ dùng sức đẩy tay hắn ra.

Thấy bộ dạng thống khổ của Lý Huyền Lương, Mã Thần Nhất nghi hoặc nâng mặt y lên, nhìn trái nhìn phải một chút, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve lên làn da của y. Đột nhiên, ánh mắt của hắn rơi vào vùng cổ bên dưới cằm, bắt gặp một khối vết thương màu xanh tím, lập tức sững sốt, buông lỏng tay ra.

“Sao lại bị như vậy?”

Ánh mắt Lý Huyền Lương có chút phẫn nộ, vốn định mở miệng chửi hắn, bỗng nhiên như ý thức ra điều gì, vội vàng ngừng lại, chỉ tức giận lấy tay vò đầu, ngồi nguyên tại chỗ kích động thở dốc.

Mã Thần Nhất cũng đoán được tám chín phần đây là do hắn gây ra tối qua. Vì vậy, hắn ho nhẹ một tiếng rồi dời trọng tâm câu chuyện: “Tôi có hai vé VIP ở khu du lịch tỉnh S. lát nữa cậu thu thập hành lý rồi đi với tôi.”

“Tôi không đi, cậu tìm người khác.” Lý Huyền Lương thẳng thắn cự tuyệt.

Mã Thần Nhất nhíu nhíu mày, “Đây không phải do cậu quyết định, nhất định phải đi!”

Lý Huyền Lương không thể nhịn được nữa, cắn răng phẫn hận nhìn hắn trừng trừng: “Mã Thần Nhất, cậu đừng có quá đáng như thế. Cậu dựa vào cái gì mà tự ý quyết định chuyện của tôi? Cậu có thể tôn trọng sự lựa chọn của người khác một chút hay không? Tôi chỉ là một người bình thường, tôi còn phải đi làm, tháng này tôi đã xin nghỉ phép quá nhiều ngày rồi. Tôi không có cách và cũng không có hơi sức đâu mà cùng đám đại thiếu gia mấy người ra ngoài dạo chơi. Cậu tha cho tôi đi.”

Mã Thần Nhất thoáng trầm xuống, khẩu khí cũng có phần dịu dàng hơn: “Về phía công ty của cậu, tôi sẽ nói bác sĩ Chu kê một bệnh án giả để giúp cậu xin nghỉ. Chúng ta chỉ đi mấy ngày thôi, không ở đó lâu lắm đâu, sau khi sự tình giải quyết xong thì chúng ta có thể quay về.”

Lý Huyền Lương kiên quyết quay đầu đi nơi khác, tiếp tục lặp lại ba chữ: “Tôi không đi.”

Mã Thần Nhất khẽ nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Cậu phải đi.”

Lý Huyền Lương có chút kích động nắm chặt drap giường, kiềm chế cơn thở dốc. Đột nhiên y cúi đầu xuống, cười khổ: “Mã Thần Nhất, cậu cưỡng ép giày vò tôi như vậy, có phải rất hài lòng không? Phải chăng cậu muốn bức tôi đến phát điên lên, cậu mới có thể thỏa mãn?”

Mã Thần Nhất thấy dáng vẻ của Lý Huyền Lương như vậy, đáy lòng không tránh khỏi cảm giác tê dại. Hắn cầm lấy tay y, nói: “Không phải, Tiểu Lương, kỳ thực tôi chỉ...”

Lý Huyền Lương dùng sức gạt tay hắn ra, biểu tình trở nên lạnh nhạt: “Hiệp nghị chỉ có một năm thôi, vậy cứ tùy ý cậu đi.” Nói xong, tiếp tục hờ hững đưa tay vuốt tóc.

Mã Thần Nhất thấy thế, chậm rãi đứng dậy... Hắn cảm thấy một điều gì đó mềm mại vừa mới nảy sinh trong lòng, ngay lập tức đã bị thái độ đậm mặt cùng lời nói lạnh lẽo của Lý Huyền Lương, những thứ mơ hồ không rõ hình dáng kia, tàn nhẫn đè lên chỗ đau trong tim hắn. Nét mặt hắn trở nên âm hàn, giọng nói cũng cứng ngắt: “Nếu đã vậy, cậu còn chờ gì nữa? Lập tức thay quần áo đi theo tôi, đây là mệnh lệnh!”

.....

Khí trời vẫn lạnh khủng khiếp, tuy chưa đến nỗi nước đóng thành băng, thế nhưng muốn khiến những người qua đường phải nghiêng răng lập cập chịu đựng giá rét thấu xương thấu thịt thì hoàn toàn dư sức. Hơn nữa, từng cơn gió Tây Bắc thổi mạnh khô hanh còn khiến cho làn da cũng đều nứt nẻ ra hết. Mùa đông này quả thực là muốn lấy mạng người.

Khi Mã Thần Nhất dẫn theo Lý Huyền Lương rời khỏi nhà, bầu trời tựa như sắp có tuyết rơi. Rất may là hần đã ép y phải mặc nhiều lớp quần áo.

Lý Huyền Lương sắc mặt vốn đã suy yếu tái nhợt, bị gió lạnh thổi qua càng khiến cho bờ môi run rẩy của y không còn một tia huyết sắc. Mã Thần Nhất bình thần bước lên phía trước, che chắn cho y trước cơn gió lạnh, lại kéo y dựa sát vào bên hông mình, sửa sang lại chiếc áo khoác lông màu xanh nhạt, để nó bao kín lấy chiếc áo thun màu trắng bên trong, rồi mới đưa cho y chiếc khăn choàng cổ bằng lông dê màu trắng mà che khuất gương mặt.

Bước ra đường lớn, Mã Thần Nhất khoát tay gọi một chiếc taxi. Lúc lên xe, Lý Huyền Lương cố gắng muốn ngồi cạnh tài xe. Thấy vậy, hần liền trực tiếp ôm lấy y rồi đặt y ngồi lên đùi mình.

“Buông ra!” Lý Huyền Lương cố sức đẩy Mã Thần Nhất, ý muốn ngồi sang bên kia.

Mã Thần Nhất càng siết chặt đôi tay hơn, gắt gao cố định Lý Huyền Lương ngồi yên tại chỗ.

“Cậu...” Lý Huyền Lương hung tợn tóm lấy cổ áo khoác màu đen tuyền của Mã Thần Nhất, nét mặt vô cùng tức tối.

Mã Thần Nhất giương khóe miệng lên, trên mặt mang theo vẻ khiêu khích nhìn Lý Huyền Lương đang ngồi trên đùi mình. Lý Huyền Lương rốt cuộc bị hần chọc giận thành công, cắn răng nhìn hần trừng trừng, thậm chí mắng tên khốn kiếp không biết xấu hổ này có biết đâu là giới hạn không chứ?

Lý Huyền Lương cố sức khiến cho cự ly giữa hai người xa ra một chút, kết quả Mã Thần Nhất chỉ cần dùng một chút lực đã kéo y quay ngược về vị trí cũ. Lý Huyền Lương lại cắn răng nhích ra, Mã Thần Nhất tiếp tục mặt không đổi sắc kéo y quay về. Trong khi hai người cứ liên tục tranh chấp quyết liệt, vị tài xế đại thúc rốt cuộc cũng phát hiện ra, sắc mặt nhất thời ngầy ngốc, cứ liên tiếp dùng đuôi mắt liếc nhìn về phía sau, cho đến khi bị Mã Thần Nhất trừng mắt một cái, mới ngưng ngừng thu hồi ánh mắt hiếu kỳ.

Mã Thần Nhất lại quay sang nhìn Lý Huyền Lương uy hiếp, nhưng Lý Huyền Lương không hề có ý định lui bước, vẫn phần nộ nhìn hần trừng trừng.

Mã Thần Nhất khẽ hừ một tiếng, bàn tay đặt bên hông Lý Huyền Lương không chút khách khí chui vào bên trong chiếc áo lông. Khi bàn tay ấm áp ấy tiếp xúc với da thịt lỏa lồ, tựa như mang theo một luồng điện tê dại làm Lý Huyền Lương cả người cứng đờ, ánh mắt của y cũng bốc hỏa theo.

“Khốn kiếp!” Lý Huyền Lương túm lấy bàn tay Mã Thần Nhất bên trong áo khoác, nhin không được chửi nhỏ một tiếng, nhưng đồng thời cũng run rẩy cả người, rất sợ hần thật sự sẽ ở ngay trong xe làm ra chuyện cầm thú gì đó, không thể làm gì khác hơn là cố gắng kiềm chế lại, không nhúc nhích nữa.

Mã Thần Nhất thấy cơ thể y khẽ run lên nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên, rốt cuộc cũng lưu luyến mà rút tay về, bàn tay to lớn ngược lại đặt trên mái tóc mềm mại có hơi chút rối loạn mà vuốt ve, tựa như rất hưởng thụ với động tác này. Lý Huyền Lương chán ghét né tránh sang một bên, ngẩng đầu trừng hần bằng ánh mắt phần nộ. Khốn kiếp, tôi là người, không phải món đồ chơi của Mã Thần Nhất cậu, hiểu không?

Sắc mặt Mã Thần Nhất hơi thoáng biến đổi. Nếu đổi lại là người khác, đừng nói chỉ ngồi trên đùi hần, kể cả có can đảm trừng mắt nhìn hần cũng không tới mấy người. Chỉ có Lý Huyền Lương là cứ hết lần này đến lần khác làm càn, luôn luôn phản kháng hần. Cái người trước mắt này, rõ ràng chỉ là một con thỏ yếu ớt chỉ biết trừng mắt giận dữ, nhưng tại sao lúc nào cũng kiên cường một cách kỳ lạ như thế?

Lý Huyền Lương cứ giữ thái độ chống độ mãi làm khóe miệng Mã Thần Nhất trở nên cứng ngắc. Hần âm trầm nhìn Lý Huyền Lương nửa ngày, không chút do dự cường ngạnh nắm lấy cổ y, hung hăng đè lên vai y, bắt y phải ngồi yên, không chừa cho y cơ hội tránh thoát nào. Lý Huyền Lương ngừng thở, bàn tay hần đặt trên vai y mạnh đến nỗi làm y thấy đau nhức, cả người run lên.

Khi đã đến sân bay, thậm chí lên máy bay, cả hai vẫn không nói với nhau câu nào. Lý Huyền Lương ngã xuống chiếc ghế nằm vô cùng mềm mại, hơn nữa nhiệt độ trong khoang hạng nhất lại rất ấm áp, thể lực có chút không thể chống đỡ thêm, cởi áo lông ra xong thì dự định ngủ liền một giấc. Mã Thần Nhất thấy vậy, vỗ vỗ vào chân mình, ý bảo Lý Huyền Lương nằm lên đó mà ngủ, nhưng y lại xoay đi không thèm để ý đến hần. Thế là, hần cường ngạnh đưa tay đè y ngã xuống đùi mình. Y chỉ kịp từ chối một chút thì tinh thần đã gần như kiệt quệ, chỉ mới nằm sắp xuống có mấy giây đã chìm vào giấc ngủ.

Mã Thần Nhất cúi đầu, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Lý Huyền Lương, đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve làn da trên gương mặt y thật nhiều lần. Khi này lúc ở trên xe taxi tròng mắt nhìn hấn, da mặt y còn tái nhợt, nhưng lúc này làn da ngọc bạch đã hiện ra chút ửng hồng nhàn nhạt, khiến cho nội tâm của hấn dấy lên một cơn ngứa ngáy khó chịu.

Cố gắng đè nén nhiệt hỏa trong tâm, hấn hít sâu một hơi, kéo hai bên trái phải của chiếc áo lông lên, che kín Lý Huyền Lương.

Nhân tiện có chút mệt mỏi, hấn tựa người vào chiếc ghế phía sau, ngón tay chậm rãi vuốt ve từng sợi tóc của Lý Huyền Lương. Nhìn y ôn thuận say giấc trước mặt mình, không hề lộ ra vẻ đề phòng, trong mắt hấn bất giác lộ ra một tia khát vọng.

Nếu có thể có một ngày,

Tiểu Lương... tiếp nhận tình cảm của hấn,

Đồng thời... cũng thật sự yêu thương hấn,

Khi hấn ôm sẽ không phản kháng,

Hai người dựa vào nhau,

Yêu nhau... lẫn nhau,

Không cần dùng ngôn ngữ cùng thò bạo tổn thương đối phương,

Thật là tốt biết mấy...

Đến tận khi hai bên có người đi qua đi lại, Mã Thần Nhất mới đưa tay ấn ấn vùng xung quanh lông mày, cố ép chính mình phải tỉnh táo lại. Ánh mắt hấn có chút thất bại, khóe miệng cười khổ, khát vọng ấy luôn luôn quá mức xa vời. Hấn và Lý Huyền Lương có lẽ không bao giờ đi đến được ngày đó.

Chậm rãi ngửa đầu ra sau ghế, hấn nhắm mắt lại, thở dài, cảm giác như gần đây mọi việc đều vượt ra ngoài dự tính của hấn, phát triển theo một hướng hoàn toàn không ổn, làm hấn không thấy bất cứ tia hi vọng nào...

Khi máy bay đáp xuống tỉnh S thì tuyết đã rơi đầy trời, hoa tuyết bay tán loạn, trên mặt đất cũng tích tụ một lớp tuyết thật dày. Hai người từ trong cabin ẩm áp đi ra, gương mặt Lý Huyền Lương gần như đã bị Mã Thần Nhất dùng khăn choàng cổ bao kín lại. Y chịu không được, kéo xuống, nhưng chỉ chớp mắt sau hấn lại kéo lên. Nếu không phải hiện giờ thân thể vô cùng khó chịu, y đã cho hấn mấy bạt tai để trút mối hận trong lòng.

Mã Thần Nhất sợ Lý Huyền Lương sẽ bị cảm lạnh nên kêu xe chạy thẳng đến khách sạn kế bên khu du lịch. Hấn đã đặt phòng từ trước, sau khi lấy chìa khóa thì dẫn y lên lầu hai. Mở cửa ra, Lý Huyền Lương bước đến gần giường thì đột nhiên dừng lại, ngây ngẩn cả người.

“Sao lại là giường đôi?” Lý Huyền Lương u ám hỏi.

“Không có cách nào khác. Hiện tại rất đông du khách nên chỉ còn phòng dành cho tình nhân thôi.”

Biết rõ là hấn đang nói dối nhưng Lý Huyền Lương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận. Y ngồi xuống, sắc mặt hết sức khó coi. Chết tiệt, lẽ nào thật sự một giây cũng không thể thoát khỏi hấn sao?

Mã Thần Nhất lại gần giúp Lý Huyền Lương tháo khăn choàng cổ ra, sau đó xóc chân lên để y chui vào, nói: “Ngủ đi, tôi xuống dưới mua thuốc cho cậu. Khi nào đến giờ ăn tôi sẽ gọi cậu dậy.”

Lý Huyền Lương gối đầu lên chiếc gối êm ái, xoay người né tránh cánh tay của Mã Thần Nhất, lưng cũng đưa về phía hấn, không hề nói một lời nào.

Đến khi nghe được tiếng đóng cửa phòng, y mới cuộn tròn thân thể lại, nhắm mắt, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

23. Chương 23

Lý Huyền Lương ngủ liền cả hai ngày ở khách sạn, sau khi tinh thần khá hơn mới lấy di động từ trong áo khoác ra, dự định gọi về công ty. Kết quả vừa nhìn, đã thấy có hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, xem lại thì đa số là do Trương Hoàng Văn gọi tới. Không biết hẳn gọi có chuyện gì, y liền gọi lại.

Trương Hoàng Văn rất nhanh bắt máy, hỏi y cả nửa ngày bệnh tình ra sao, rồi mới nói cho y biết, quản lý đối với việc y xin nghỉ lần này rất bất mãn, còn nói nếu sau này cứ tiếp tục như vậy, khi công ty giảm biên chế thì tên y sẽ ở đầu danh sách được chọn. Lý Huyền Lương nói với hắn thêm vài câu nữa thì cúp máy, trong ngực thực sự là phiền muộn không chịu nổi.

Y mặc duy nhất một chiếc áo thun ngồi trên giường, đưa mắt nhìn một chút những bài trí xa lạ trong phòng, buồn bực vô đầu, thầm nghĩ cuộc sống của mình, thế giới của mình, tất cả mọi thứ đều trở nên hồng bét, hoàn toàn không biết sau này nên làm cái gì bây giờ.

Đến tột cùng thì vì sao lúc đầu y phải đáp ứng hiệp nghị kia với Mã Thần Nhất? Thật ghê tởm! Y khẳng định là bị điên rồi, nhưng hiện tại có muốn hối hận cũng không còn kịp nữa. Lẽ nào, y cứ như vậy bị hắn tùy tiện khống chế? Bị hắn tiếp tục xem như thể thân của Cao Lộ, tựa như phụ nữ mà bị áp đảo dưới thân...

Lý Huyền Lương tức đến nghiến răng, bất giác nắm chặt tay lại. Rốt cuộc thì mình có còn được xem là một người đàn ông không chứ?

Nhưng mà, y có thể làm sao đây? Sự tình đã như vậy rồi, căn bản là không có bất cứ một pháp ngăn cản nào để khiến nó ngừng lại. Cho dù y cố nhẫn nhịn đến hết kỳ hạn một năm, nhưng nếu khi đó Mã Thần Nhất muốn đổi ý, y cũng không có cách nào, bởi vì lời hứa hẹn của hắn dành cho y vốn không có gì bảo đảm.

Lý Huyền Lương ngồi trên giường, cau mày suy nghĩ thật lâu. Trừ khi... Y mấp máy đôi môi, bất chợt nghĩ tới một khả năng.

Trừ khi... Khiến Mã Thần Nhất mau chóng chán ghét mình, như vậy biết đâu có thể sớm thoát khỏi hắn.

Lý Huyền Lương lấy tay bó gối, suy nghĩ đến xuất thần. Nếu muốn làm Mã Thần Nhất chán ghét, sau này y tốt nhất là không nên liên tục phản kháng hắn nữa, bởi vì một người khi bị nghịch ý sẽ nảy sinh tâm lý trái ngược. Y càng phản kháng hắn bao nhiêu, dự vọng chinh phục của hắn càng mạnh bấy nhiêu, và như vậy cũng đồng nghĩa với việc khiến cho mục tiêu làm Mã Thần Nhất chán ghét xa vời hơn bao giờ hết.

Lý Huyền Lương đang mãi nghĩ ngợi thì Mã Thần Nhất đẩy cửa bước vào. Y nhất thời chột dạ, buông chân xuống, vội vàng cầm lấy quyển tạp chí, giả vờ như đang đọc chăm chú.

Mã Thần Nhất ngược nhìn Lý Huyền Lương, có cảm giác hai ngày nay khí sắc của y đã tốt lên nhiều rồi. Vì vậy, hắn đem thứ gì đó để lên bàn, nói: “Lát nữa tôi sẽ dẫn cậu ra ngoài dùng bữa. Đây là quần áo mới, sau khi tắm rửa xong thì trực tiếp mặc vào.”

Lý Huyền Lương tiếp tục đọc tạp chí, miệng lên tiếng trả lời nhưng thân thể vẫn ngồi yên trên giường, không hề động đậy.

Mã Thần Nhất thấy vậy, rất tự nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh Lý Huyền Lương. Lúc này, y mới thấy hơi sợ sợ, vội nhích sang một bên hai tấc. Mã Thần Nhất ấn nhẹ lên vai Lý Huyền Lương, đánh giá gương mặt như bị trúng tim đen của y, khóe môi hiện ra nụ cười tà ác: “Thế nào? Không phải là cậu muốn tắm chung với tôi đấy chứ?”

Lý Huyền Lương nhẫn nhịn gạt nhẹ tay hắn ra, rồi có chút nôn nóng đứng lên, giọng điệu hốt hoảng: “Tôi đi tắm trước.” Nói xong, ba chân bốn cẳng chạy ào vào phòng tắm, đóng cửa “Rầm” một tiếng thật mạnh.

Mã Thần Nhất nhìn Lý Huyền Lương đi vào phòng tắm, ánh mắt hơi nghi hoặc. Tuy rằng lúc này hắn chỉ tùy tiện đùa với y một chút, nhưng thái độ của y khiến hắn phát hiện dường như có một chút thay đổi thật nhỏ. Hắn ngồi bên giường, cúi đầu nhìn tay mình, đắm chiêu suy nghĩ.

Lý Huyền Lương tựa người vào vách tường phòng tắm, ngửa đầu ra sau để gội đầu. Y càng nghĩ càng thấy buồn bực. Đáng chết, rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến tên chết tiệt kia chán ghét mình? Cứ tiếp tục

thuận theo hần ư? Phải chờ bao lâu đây?

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, Mã Thần Nhất đứng dậy, lấy trong túi xách ra bộ quần áo mà hần mới mua cho y, khoác lên cánh tay, chậm rãi đi tới trước cửa phòng tắm, dự định mở cửa nhưng cửa lại khóa. Hần chau mày, sau đó giơ tay gõ cửa. Lý Huyền Lương lúc này vẫn đang suy nghĩ nên làm thế nào để thoát khỏi hần, bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa thì sợ đến mức cả người run lên, đứng ngây ngốc một chỗ không biết làm sao.

Mã Thần Nhất thấy y không mở cửa, cau mày gõ gõ thêm hai cái nữa. Lý Huyền Lương căn bản không biết vì sao hần lại gõ cửa, nhớ đến khi nãy hần có nói muốn tắm chung với mình, vừa gấp rút vừa hoang mang vớ lấy cái khăn bên cạnh, lau lung tung những giọt nước còn đọng trên người, sau đó mau chóng mặc áo choàng tắm vào, cẩn thận mở cửa. Bên ngoài cửa là Mã Thần Nhất nghiêm mặt nhìn y, nhưng thật lạ là hần không nói gì, chỉ đưa quần áo cho y.

Hóa ra là đưa quần áo, Lý Huyền Lương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt có chút hòa hoãn đưa tay tiếp nhận, rồi đóng cửa lại, đứng yên tại chỗ thật lâu.

Nhớ lại những chuyện xảy ra với Mã Thần Nhất trong khoảng thời gian gần đây, mọi thứ dường như bị một tầng sương mù dày đặc phủ kín, không thoát ra được. Tên khốn kiếp ấy tâm tư quái dị, thật sự làm y không cách nào nhìn ra nổi.

Đầu tiên là giống như phát rồ ghen tuông với em trai Lý Lâm của y, sau đó lại cố tình dồn y vào chỗ chết, bây giờ lại vô cùng ôn nhu? Mỗi ngày đều rất cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc cho y, thậm chí còn mua thuốc và quần áo cho y? Thái độ trước sau khác nhau nhiều như vậy, sự chuyển biến quá đột ngột này làm y cảm thấy lộn mớ hồ.

Y đoán không ra Mã Thần Nhất rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Vì sao phải làm như vậy?

Lý Huyền Lương tựa vào cửa, ngửa đầu ra sau, phải chăng hiện tại Mã Thần Nhất đã hoàn toàn xem y như Cao Lộ? Y đột nhiên run lên, bị suy nghĩ vừa rồi của chính mình làm cho kinh ngạc không thôi. Càng nghĩ càng thấy chuyện này nhất định là như vậy, hần đúng là một tên biến thái mà!

Thử hỏi, có một người bình thường nào lại đem toàn bộ tình yêu đặt vào thể thân hay không? Cũng đâu phải là lắp ráp người máy, cứ nói muốn đổi trái tim là có thể đổi?

Lý Huyền Lương nghiêng răng, cảm hờn suy nghĩ, hai đàn ông ở trên giường làm cái loại sự tình kia đã biến thái lắm rồi, hơn nữa còn phải chơi trò chơi thể thân với kẻ chán ghét, tên hỗn đản đó quả thật biến thái đến cực điểm.

Đến khi Mã Thần Nhất ở ngoài cửa bắt đầu thúc giục, Lý Huyền Lương mới chậm chạp đứng dậy mặc quần áo. Đối với y mà nói, tên khốn kiếp ấy quá mạnh bạo, tất cả chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

Không thể không thừa nhận rằng, quần áo do Mã Thần Nhất mua rất đẹp. Chiếc áo trắng cổ cao đính thêm chút lông dê, khi mặc trên người Lý Huyền Lương càng tôn thêm nước da ngọc bạch của y, có vẻ non nớt mà sáng bóng, mềm mại. Xương bả vai duyên dáng, phối hợp cùng vòng eo thon thả như ẩn như hiện, nhàn nhạt phảng phất một loại gợi cảm dị thường.

Khi Lý Huyền Lương mặc chiếc quần jean bó màu đen mười phần khó chịu và đôi giày ngắn bước ra, trong một thoáng, Mã Thần Nhất liền cảm thấy thứ gì đó dưới hạ phúc rục rịch ngẩng đầu khó kiềm chế. Hần vội vã dời ánh mắt đi nơi khác, nửa ngày sau mới có thể miễn cưỡng đè nén.

“Nè, cậu có đúng là mua quần cho đàn ông mặc không vậy? Sao lại giống y như quần của phụ nữ, chật quá.” Lý Huyền Lương lửa giận ngút trời hỏi hần.

“Chật sao?” Mã Thần Nhất hơi sững sốt, đứng lên nhìn trái nhìn phải một chút rồi nói với giọng điệu hơi quái dị: “Là cho đàn ông mặc thật đó, ở cửa hàng POPO bán rất chạy. Tôi nhìn qua thấy rất đẹp nên mới mua một cái cho cậu. Ừm, không tệ, mặc trên người cậu hiệu quả rất tốt...”

Nhìn Mã Thần Nhất bước tới gần, Lý Huyền Lương thầm cảm thấy không ổn, đang định tìm một lý do né tránh thì Mã Thần Nhất đã nhanh tay lẹ mắt tóm lấy thắt lưng của y, ngăn không cho y chạy trốn.

Lý Huyền Lương vốn muốn giãy ra, nhưng đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, vội dừng lại. Sắc mặt y có chút khó coi nhưng vẫn cố nhịn để mặc cho hắn ôm, không lên tiếng.

Mã Thần Nhất một bên ôm lấy thắt lưng Lý Huyền Lương, một bên đưa tay di chuyển đến phía sau đôi cánh mỏng, rồi cách một lớp quần, không nặng không nhẹ bóp nắn hai cái, dùng biểu tình chăm chú nói: “Ừm, nơi này đúng là có hơi chặt.”

Bị đàn ông sờ mỏng còn chưa đủ khuấy nhục sao? Lại còn nói ra những lời bốn cọt? Lý Huyền Lương ghen tới mức gương mặt cũng sắp tái đi, nhưng lại sợ hắn nổi lên thú tính, cho nên không có can đảm dùng lực đẩy mạnh hắn ra, chỉ hơi nhích người đi một chút, vội vàng nói: “Lúc này tôi nhầm, quần rất tốt, không bị chặt, tôi mặc vừa lắm...”

Mã Thần Nhất nheo mắt lại, ôm chặt Lý Huyền Lương, giống như không hề nghe những lời y vừa nói, ánh mắt chỉ tập trung vào đôi môi đang khép mở kia, tay giữ chặt phía sau gáy y, chậm rãi dựa sát vào. Y khẽ nhủ mày chán ghét, muốn ngửa đầu ra sau né tránh nhưng hắn lại tựa như đã đoán ra từ trước, chỉ dùng một chút lực đã trực tiếp kéo y lại gần, nhanh chóng đặt xuống một nông nhiệt.

Lý Huyền Lương bất giác nhớ đến nụ hôn hai hôm trước, nhịn không được toàn thân run rẩy. Cảm giác đau đớn khi bị cắn xé trong khoang miệng phẳng phất còn lưu lại trong kí ức, chỉ cần bị Mã Thần Nhất hơi chút đụng chạm vào sẽ tự động truyền đến não bộ.

Y mở to hai mắt nhìn hắn, vẻ mặt giống như muốn phản kháng rồi lại cố kiềm chế, muốn nổi giận rồi lại không dám nổi giận. Hết sức kinh ngạc rời khỏi đôi môi y, nhìn y một chút, hắn thật không ngờ hôm nay y lại hiền lành như thế? Mặc dù trong ngực vẫn còn nghi hoặc, nhưng đôi môi đỏ hồng trước mắt thật sự rất mê hoặc. Ngón tay hắn nhẹ nhàng nâng cằm y lên, rồi tiếp tục nụ hôn đang dở.

Lý Huyền Lương từ từ nhắm đôi mắt đang run rẩy lại, nhưng cơn bùng phong bão táp trong suy nghĩ của y lại không hề xảy ra. Thấy y như thế, hắn làm sao còn nỡ hù dọa y, thậm chí còn mang theo chút thương tiếc mà giảm bớt tốc độ, chậm rãi thăm dò, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đôi môi y, sau đó mới linh hoạt lướt nhẹ qua khoang miệng, trực tiếp chạm vào chỗ sâu nhất. Hắn khẽ cắn mút đầu lưỡi y, cho đến khi thấy người trong lòng từ chỗ cứng ngắc đã dần dần thả lỏng, hắn mới tăng thêm chút lực.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, khoang miệng Lý Huyền Lương đã bị Mã Thần Nhất dùng đầu lưỡi tỉ mỉ liếm tới liếm lui mấy lần, ngay cả lợi cũng không buông tha. Cho đến khi đôi môi của y đã sắp sưng phồng lên, hắn mới buông y ra, ngẩng đầu lên, lấy tay giúp y lau chùi khóe miệng. Vuốt ve gương mặt có chút ửng đỏ của y, sâu trong mắt hắn là một tia sùng nịnh mơ hồ.

Lý Huyền Lương buồn nôn nhích ra phía sau, cúi đầu lau lau miệng, thầm nghĩ tên khốn kiếp này quả nhiên rất biến thái, ngay cả nước bọt của người khác cũng không buông tha, bộ không sợ bắn sao chứ? Thật là buồn nôn muốn chết.

Mã Thần Nhất xoay người đi đến chỗ chiếc túi lớn khi nãy, lấy ra một chiếc áo khoác nhung may thủ công màu xám tro nhạt có đính lông dê, mặc vào cho Lý Huyền Lương. Vóc người y thon gầy, áo mặc vào trên người dường như giữ nguyên hình dạng nguyên bản. Sau đó, hắn lại khoác thêm cho y chiếc khăn choàng cổ có họa tiết ca-rô nhỏ, rồi tỉ mỉ giúp y sửa sang một chút, để phần đuôi dài vắt nhẹ trên vai y. Cuối cùng, hắn ui ra sau hai bước, vừa nhìn ngắm vừa vuốt vuốt cảm thỏa mãn.

Lý Huyền Lương cố gắng nén xuống cảm giác chán ghét khi bị hắn tùy ý xoay tới xoay lui, nửa ngày sau mới cắn răng nói ra một câu: “Bây giờ đi được chưa?”

Lúc này, Mã Thần Nhất mới hoàn hồn. Hắn gật đầu với Lý Huyền Lương, sau đó dẫn y rời khỏi phòng để ra ngoài dùng bữa.

24. Chương 24

Những kiến trúc xung quanh khu du lịch rất có phong cách địa phương, bố cục thiết kế bên trong nhà hàng cũng mang đậm không khí nông thôn. Phòng khách bày biện bằng ghế trúc, phía trên là những tấm nệm được đan bằng tay, màu sắc thanh lịch, hoa văn tươi sáng dễ nhìn.

Chỉ cần có tiền, khách du lịch có thể có được cảm giác mới mẻ, áp lực cũng giảm đi rất nhiều

Khi Mã Thần Nhất cùng Lý Huyền Lương bước vào nhà hàng thì chỗ ngồi ở lầu một đã đầy kín người, nhân viên phục vụ nhiệt tình dẫn bọn họ lên lầu hai. So với lầu một thì lầu hai có vẻ rộng rãi, lịch sự tao nhã hơn, phòng ốc cũng rất thoáng mát, trong không khí tràn ngập tươi mát. Các vật dụng trang trí bằng trúc gần như là đặc sản ở đây, trên vách tường xuyên suốt nhà hàng đều treo đầy mấy vật phẩm trang trí nhỏ xanh, du khách chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy.

Khi hai người vừa bước lên lầu thì đã thấy trong đại sảnh có mấy người ngồi sẵn rồi.

“Ở đây này, Mã ca.” Hứa Dương ngồi trên chiếc ghế trúc kê sát bên cửa sổ, tay đặt lên thành ghế, mở lời bắt chuyện với Mã Thần Nhất.

Bên cạnh Hứa Dương có ba chiếc ghế trúc dài, ở giữa có một cái bàn trang trí, hai bên trái phải đối diện có vài người đang ngồi. Mã Thần Nhất gật đầu với Hứa Dương rồi bảo nhân viên phục vụ cứ lui xuống trước, thuận miệng nói với Hứa Dương một câu chào buổi sáng, sau đó mới dời ánh mắt đến mấy người ngồi đối diện.

Vừa nhìn rõ bọn họ, trong mắt Mã Thần Nhất liền hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn lập tức cười nói: “Hóa ra là Tiền thiếu gia, lâu quá không gặp. Sao cậu lại có thời gian đến đây tiêu khiển?”

Đại công tử của Tiền lão đại – ông trùm bất động sản thành phố A – Tiền Chính Giai. Không tính lão ba của hắn, tại thành phố A hắn tuyệt đối gần như là bá chủ. Sở dĩ có thể nói như thế, bởi vì không chỉ có lão ba của hắn là ông trùm hùng bá một phương, bên phía mẹ hắn còn có mấy người cậu, người nào cũng là tinh anh rất có thế lực. Từ phó thị trưởng cho đến kiểm sát trưởng rồi quản lý trại giam, hầu như thu tóm trong tay mọi chức vụ quan trọng, căn cơ gốc rễ thâm sâu, thế lực không ai sánh bằng.

Tiền Chính Giai kéo nam hài bên cạnh vào lòng, ngẩng đầu lên cười nói với Mã Thần Nhất: “Mã ca, ai nha, đúng là lâu quá không gặp rồi. Nào nào, ngồi xuống ngồi xuống, tán gẫu với lão đệ.”

Dù không nể mặt Tiền Chính Giai, cũng phải nể mặt lão ba của hắn. Hai người ngồi hai bên của hắn rất thức thời, mau chóng đẩy ra hai chiếc ghế trúc. Mã Thần Nhất không cự tuyệt, liền ngồi xuống. Lý Huyền Lương ở bên cạnh thấy thế vội lui ra sau mấy bước, dự định âm thầm rời khỏi đây, không ngờ vừa chần chừ chân lên đã bị Mã Thần Nhất kéo xuống, bắt phải ngồi bên cạnh.

Lý Huyền Lương thoáng phần nộ trùng Mã Thần Nhất một cái, nhưng lại không thể nổi điên lên ở chỗ này, chỉ đành cố gắng nén giận mà thôi.

Tiền Chính Giai hướng ánh mắt sảo soi về phía Lý Huyền Lương, hỏi: “Người bên cạnh Mã ca trông rất lạ mặt? Không phải người của câu lạc bộ?”

Mã Thần Nhất tựa người vào ghế trúc, lấy một điều thuốc bỏ vào trong miệng, liếc nhìn Lý Huyền Lương rồi khẽ háng giọng: “Y không phải người trong giới.”

Hứa Dương ở bên cạnh phì một tiếng bật cười, “Mã ca quả nhiên lợi hại, đã bắt đầu chuyển sang chơi với người ngoài giới, chúng tôi so với anh quả nhiên không cùng đẳng cấp.”

Tiền Chính Giai vuốt ve nam hài trong lòng, cũng mỉm cười theo, nói: “Đúng vậy, tính cách nhu thuận cứ chơi mãi cũng phát ngán, ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị sẽ thấy thú vị hơn nhiều.”

Lý Huyền Lương ngồi đó, toàn thân cứng ngắc, thầm nghĩ mấy câu nói này thật khiến cho người ta buồn nôn mắc ói. Y hoàn toàn không muốn ngồi đây thêm một giây nào nữa, nhưng tay vẫn bị Mã Thần Nhất giữ chặt trên ghế. Mặt đỏ bừng, y cố gạt tay hắn ra.

Mã Thần Nhất mặt không đổi sắc trả lời: “Người ngoài giới muốn tìm cũng không khó, nếu Tiền thiếu gia có hứng thú, lần sau tôi sẽ tìm hai người tới cho cậu chơi thoải mái.”

Vừa nghe xong, ánh mắt Tiền Chính Giai nhất thời sáng bừng lên. Hắn buông nam hài kia ra, cả người nghiêng về trước: “Thật sao? Lúc nào thì có thể? Anh nói làm tôi thật có hứng thú quá đi.”

Mã Thần Nhất nhả ra một làn khói thuốc, mỉm cười: “Khi nào Tiền thiếu gia rảnh rồi cứ đến câu lạc bộ của tôi, tôi sẽ thu xếp cho.”

Tiền Chính Giai có chút nản lòng, hắn dùng sức day day mái tóc của nam hài trong lòng, nói: “Còn phải chờ hả? Mỗi ngày nay tôi không có gì để chơi, ngày nào cũng chán muốn chết luôn.”

Nét mặt của nam hài trong lòng hắn dường như rất thống khổ.

Hứa Dương ngồi trên ghế hơi nhúc nhích một chút, rồi nhìn xung quanh trái phải, nói: “Nếu Tiền thiếu gia thật sự muốn chơi, ở đây cũng không phải không có... Cứ dùng tạm xem như có còn hơn không.”

Tiền Chính Giai sắc mặt khó coi, phất tay một cái, “Đừng nói nữa, có thì có đó, con mẹ nó ngày hôm qua tôi xem thử rồi. Toàn là xấu đến ma chê quỷ hờn, làm tôi nhìn xong suýt nữa thì phát ói. Đây là cái thứ mặt hàng gì a? Miễn cưỡng cũng chỉ có tên nhóc này trông tương đối vừa mắt, như cừu non vậy, khi chơi cũng thật vừa ý.” Nói rồi, Tiền Chính Giai bỏ tay ra khỏi mái tóc nam hài, sau đó lập tức vói vào trong quần, xoa xoa đôi cánh móng. Nam hài gương mặt đỏ bừng, ngã vào lòng hắn, đầu cúi xuống, quả thật rất nghe lời, dù chỉ khẽ động đập một cái cũng không.

Ánh mắt của Hứa Dương cùng Mã Thần Nhất đều tập trung vào một chỗ. Sau đó, Hứa Dương hỏi: “Sao lúc này Tiền thiếu gia lại có hứng thú đến đây du ngoạn?”

Tiền Chính Giai vừa sờ mó nam hài vừa thuận miệng nói: “Còn không phải do tên chó chết họ Trần kia báo hại sao? Mẹ nó, càng nói càng phát điên, cậu tôi lại bảo tôi phải tránh hắn, tránh cái gì a? Trực tiếp đem hắn đập chết không hay sao, sau này mỗi ngày khỏi phải sợ bị một con khỉ loi nhoi diễu võ giương oai trước mắt.”

Mã Thần Nhất rít một hơi thuốc, “Tiền thiếu gia hà tất gì phải vì hắn mà làm bẩn tay mình. Trần gia sụp đổ chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Tính mạng của Trần Bình vốn không đáng một xu, huống hồ nếu sau vài ngày hắn không có hành động, tự nhiên sẽ có người xử lý hắn.”

Tiền Chính Giai sờ sờ cái móng nam hài đến phát nguyền, liền trực tiếp đặt xuống môi nam hài một nụ hôn cuồng nhiệt, vừa liếm vừa hút tận hưởng sự rung động, miễn cưỡng nói: “Ừm, cậu tôi cũng nói vậy. Nhưng mà mấy ngày này thì thảm rồi, nếu không phải hôm nay gặp được Hứa Dương với Mã ca, tôi thật sự sẽ phát điên lên mất, buồn chán muốn chết.” Đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó, Tiền Chính Giai tràn đầy hưng phấn quay sang hướng Hứa Dương và Mã Thần Nhất: “Ai da, Mã ca, Hứa Dương, hay là hôm nay chúng ta đi đâu đó chơi thỏa thích đi. Tìm mấy bảo bối mới mẻ đáng đập không tề đến chơi cùng, thế nào? Các người có hứng thú không?”

Lý Huyền Lương ngồi một bên thật sự nghe không nổi nữa, phần nộ muốn đứng dậy bỏ đi. Đám người này toàn bộ đều là lũ cặn bã, mắc gì y cứ phải ở đây? Kết quả phát hiện, thân thể không biết từ lúc nào đã bị Mã Thần Nhất giữ chặt. Hắn ngồi bên cạnh, vô cùng tự nhiên ôm lấy thắt lưng y, mỉm cười sáng khoái: “Tốt lắm, đúng lúc cũng không có việc gì để làm.”

Tiền Chính Giai thấy Mã Thần Nhất đồng ý, vỗ đùi một cái, nói: “Quả nhiên Mã ca rất sáng khoái. Cứ quyết định như vậy đi. Đến lúc đó mỹ nhân bên cạnh Mã ca cũng nhớ nể mặt đến góp vui nha, ha ha.” Nói rồi, hắn cũng không có chút kiêng nể gì nhìn chòng chọc về phía gương mặt đang phần nộ của Lý Huyền Lương, trong mắt lóe lên một tia dục vọng cùng hứng thú.

Một tia u ám thoáng lóe lên trong mắt Mã Thần Nhất, thế nhưng hắn vẫn mỉm cười nói tiếp: “Đó là chuyện tất nhiên rồi, y không trốn được đâu.” Nói xong, quay sang cười cười với Lý Huyền Lương đang tức giận đến phát run, bàn tay thoải mái vỗ nhẹ thắt lưng y, sau đó cúi đầu tiếp tục hút thuốc.

Trong lòng Mã Thần Nhất hiểu rất rõ, vừa rồi Tiền Chính Giai nói đông nói dài cả buổi trời, đơn giản chỉ vì muốn nể thử tư vị mới lạ. Ý rằng có mấy người cậu làm chỗ dựa, bệnh cũ của thằng nhãi này lại tái phát.

Ở thành phố A, đại công tử Tiền gia nổi tiếng là một tên háo sắc, mà không chỉ háo sắc, hắn còn rất quái dị. Hắn vô cùng thích chiếm đoạt những thứ người khác yêu thích, nhìn người ta phải thống khổ, hơn nữa,

khi đối phương càng căm hận hần, hần lại càng hài lòng hơn.

Chơi phụ nữ của kẻ khác, chiếm người yêu của kẻ khác, đối với Tiền Chính Giai trước đây mà nói là chuyện bình thường như cơm bữa. Sau này, khi hần đột nhiên chuyển qua thích nam sắc thì có hơi bớt phóng túng một chút, nhưng thói quen vẫn như trước không hề thay đổi, vẫn thích dòm ngó đồ của kẻ khác, cho dù là ăn nằm với người cùng giới cũng nổi tiếng bá đạo, đặc tội với không ít người. Nếu không phải gia đình hần thế lực rất lớn, lại có một đám cậu ở phía sau chống lưng, chỉ sợ thằng nhãi này đã sớm bị người ta chém cho nát bét, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn.

Tiền Chính Giai nhìn trúng người của Mã Thần Nhất, đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Trước đây có vài người trong câu lạc bộ đi theo Mã Thần Nhất, bị hần cướp mất, Mã Thần Nhất cũng tha thứ dễ dàng. Trước tiên khoan nói đến chuyện hần có bối cảnh hùng hậu, chỉ riêng việc lão ba của hần Tiền lão đại đã có vài chục năm làm bạn tốt với Mã Quốc Hùng, cũng đủ để nể mặt hần.

Đại khái do thái độ của Mã Thần Nhất luôn vô thường vô phạt, khiến Tiền Chính Giai càng chơi càng quá đáng, thậm chí phát nghiện cảm giác chọc tức Mã Thần Nhất. Hần luôn luôn không từ bỏ việc tìm kiếm cơ hội, muốn được một lần thực sự đoạt lấy thứ mà Mã Thần Nhất yêu thích, bắt Mã Thần Nhất phải hứng một đòn trí mạng.

Mã Thần Nhất ngồi đó, tiếp tục tán gẫu với Tiền Chính Giai thêm vài câu. Cuối cùng, Tiền Chính Giai không dần được nữa, quyết định thời gian gặp mặt tối nay ở quán bar. Mã Thần Nhất gật đầu đáp ứng rồi tùy tiện tìm một lý do dẫn Lý Huyền Lương đi trước.

Khi hai người vừa rời đi, Tiền Chính Giai liền quay sang hỏi Hứa Dương: “Người bên cạnh Mã ca kia là ai?”

Hứa Dương nhún nhún vai tỏ ý không nhận ra.

Tiền Chính Giai nhìn theo bóng lưng Lý Huyền Lương, hứng thú sờ sờ chân mình, trên môi nở ra nụ cười hèn mọn. Ừm, nhìn dáng dấp nhỏ nhắn của y, khi chơi chắc hần cảm giác rất tuyệt.

Lý Huyền Lương xuống lầu rồi, cả cơm cũng không thêm ăn, trực tiếp quay trở về. Mã Thần Nhất ở phía sau đuổi theo y, kéo y lại hỏi: “Cậu đi đâu?”

Lý Huyền Lương nổi giận dưng dưng gạt tay hần ra, “Về nhà!”

Mã Thần Nhất vẫn kiên quyết giữ lấy y, “Không được về!” Ven đường có không ít người qua lại, thấy bọn họ bộ dáng khác thường đều quay đầu lại dòm ngó. Lý Huyền Lương hơi mất mặt, vội vàng bước nhanh hơn về phía con đường vắng người, nét mặt u ám khó coi.

“Khốn kiếp, cậu tránh ra!” Lý Huyền Lương dừng bước, tức giận đẩy mạnh Mã Thần Nhất một cái.

Mã Thần Nhất không tránh, chỉ nhìn y hỏi: “Cậu đang tức giận chuyện gì? Hả? Chỉ là buổi tối đi xã giao một chút thôi. Có tôi ở đây, cậu sợ cái gì chứ?”

Lý Huyền Lương giận dữ khùng khiếp: “Mã Thần Nhất, tôi không có biến thái như cậu. Các người đều là một lũ cận bã, cút đi! Bây giờ tôi phải về nhà, cậu đừng đi theo tôi.” Nói rồi, đạp Mã Thần Nhất một cước.

Mã Thần Nhất buông lỏng tay ra, nhìn bộ dáng phẫn hận của Lý Huyền Lương, cư nhiên lại mỉm cười. Đã bao nhiêu năm nay rồi, hần vẫn rất thích tính cách này của y, khi tức giận thì bộ dáng hết sức mê người. Hần sờ sờ cằm, chậm rãi bước theo y.

Khốn kiếp! Vương bát đản! Cận bã! Lý Huyền Lương vừa đi vừa mắng, sau đó y nhanh như một cơn gió chạy về phòng khách sạn, lấy quần áo và điện thoại di động bỏ lung tung vào vali, chuẩn bị rời đi.

Mã Thần Nhất đẩy cửa bước vào, nắm lấy tay y nói nhỏ: “Được rồi, đừng thu dọn nữa. Dù sao cậu cũng không có tiền để về. Yên tâm, buổi tối tôi không dẫn cậu theo là được chứ gì.”

Thấy Lý Huyền Lương căm tức quay đầu lại nhìn mình trừng trừng, Mã Thần Nhất mỉm cười: “Cậu không nghe ra sao? Tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi mà.” Hần đặt một tay lên vai y, giải thích: “Tại cậu không biết tên Tiền Chính Giai ấy, hần chính là phú nhị đại nổi tiếng ở thành phố A, nếu tôi ngay tại chỗ làm hần mất mặt sẽ phiền phức lắm. Lúc này tôi nói như vậy chỉ là giữ thể diện cho hần. yên tâm đi! Tối nay tôi tùy tiện tìm một lý do từ chối là được, cậu không cần phải đi.”

Lý Huyền Lương nghe xong, nửa ngày sau mới chậm rãi ném quần áo trong tay xuống. Y cau mày ngồi trên giường, trầm nghĩ y thật sự là chịu đựng quá đủ rồi, cái cuộc sống như thế này khi nào mới chấm dứt? Nghĩ đến nếu một ngày nào đó Mã Thần Nhất thật sự chán ghét y, đem y tặng cho tên họ Tiền ấy...

Lý Huyền Lương vò vò đầu, tinh thần có chút suy sụp. Loại giao dịch này chỉ nghĩ thôi cũng thấy mắc ối rồi, có lẽ Mã Thần Nhất sẽ không làm. Nhưng nếu thật sự có ngày hắn làm thế, vậy y phải làm sao bây giờ...

Mã Thần Nhất thấy nét mặt tuyệt vọng của Lý Huyền Lương, đột nhiên sinh ra cảm giác thương yêu. Hắn nhìn không được ôm lấy y, có chút nghi hoặc hỏi: “Đã nói tối nay cậu không cần đi mà, cậu làm sao vậy?”

“Khốn kiếp! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa, cậu cút ngay!” Lý Huyền Lương cắn môi đẩy hắn ra, rồi không nói thêm một câu nào chạy nhanh vào phòng tắm. Đôi tay run run đóng cửa, trong lòng cũng trở nên lạnh giá. Y quay người lại, chậm rãi tựa lưng vào cửa, ngồi xồm xuống...

25. Chương 25

Thoảng chốc, tâm tình Lý Huyền Lương trở nên nặng nề, khiến cho nỗi sợ hãi chôn sâu dưới đáy lòng, cùng với nỗi bất lực về tương lai mờ mịt phía trước, tất cả cùng nhau bắt đầu trôi dạt... Y cứ như thế, lặng lẽ ngồi yên tại chỗ thật lâu.

Mã Thần Nhất ở bên ngoài đi qua đi lại liên tục, xoay người đốt một điếu thuốc, cau mày rít vài ngụm, lại hung hăng dập tắt.

Mấy hôm nay Lý Huyền Lương rõ ràng gầy đi rất nhiều, trưa nay cũng không có ăn cơm. Hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra gọi nhà hàng mang cơm đến.

Một tiếng sau, nhân viên nhà hàng mang cơm đến. Hắn trả tiền xong, đóng cửa lại, thấy Lý Huyền Lương vẫn còn đang tự nhốt mình trong phòng tắm, liền buông hộp cơm xuống, tiến đến gõ cửa.

Đợi chừng nửa ngày, cánh cửa phòng tắm mới mở ra. Lý Huyền Lương sắc mặt hơi tái nhợt, liếc nhìn Mã Thần Nhất một cái, đẩy hắn ra, đi tới bên giường, lặng lẽ cầm vài bộ quần áo bỏ vào vali.

Mã Thần Nhất thấy vậy thì có chút lo lắng, hắn không biết cũng không rõ tại sao y lại đột nhiên làm như thế. Hắn bước đến gần, nắm lấy cổ tay y, hỏi: “Đừng thu dọn đồ nữa, cậu lại muốn đi đâu?”

Lý Huyền Lương đứng dậy, giọng điệu khô cứng, tùy tiện nói: “Đi đâu cũng được, chỉ cần có thể rời khỏi tên khốn kiếp cậu.”

Y đang nói cái gì? Mã Thần Nhất vừa nghe xong, cơn tức giận phút chốc hiện lên nơi đáy mắt, bàn tay cũng không kiềm được tăng thêm lực đạo. Hắn gắt gao nắm lấy cổ tay Lý Huyền Lương, nói: “Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ. Thế nào? Muốn mặc kệ sự sống chết của em trai cậu sao?”

Lý Huyền Lương né tránh cánh tay của hắn, đầu có chút choáng váng khiến cho sắc mặt y càng khó coi hơn. Y quay đầu lại, nhìn thẳng vào hắn: “Cần gì phải tìm Lý Lâm cho phiền phức? Cậu trực tiếp đem tôi đi giết là được rồi mà.”

Thấy trên mặt Lý Huyền Lương là vẻ chán chường cùng thống khổ, ánh mắt hắn thoáng chốc hơi tối xuống. Hắn dùng giọng điệu mềm mỏng hỏi: “Vì sao đột nhiên lại nói muốn rời đi? Ít nhất cậu cũng phải cho tôi một lý do chứ.”

“Cho cậu lý do thì có thể thả tôi đi?” Lý Huyền Lương cười thảm, “Vậy tôi đây chán ghét cậu có tính là lý do không?”

Mã Thần Nhất cúi đầu xuống, dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú Lý Huyền Lương, đột nhiên đưa tay ôm lấy y, kéo vào lòng. Hắn nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lương, có phải cậu vẫn tức giận vì chuyện lúc trưa không?”

Không phải tôi đã giải thích với cậu rồi sao, lúc đó chỉ là thuận miệng nói chơi vậy thôi. Lời nói của tôi thật sự không đáng để cậu tin tưởng ư?”

Lý Huyền Lương xoay người đi, có chút chán ghét né tránh hắn, trong mắt vẫn mang theo một tia tự giễu: “Tôi thật sự không có cách nào tin tưởng cậu. Tôi không phải thần tiên, không thể đoán ra tâm tư của cậu. Ai biết cậu đang suy nghĩ cái gì chứ? Tuy hiện tại ngoài miệng cậu nói thế, nhưng biết đâu cậu lại đang cùng với tên Tiền thiếu gia kia thông đồng đóng kịch, có cần không hả? Tôi có bị ngu đâu, còn muốn tôi tin tưởng cậu, cậu dựa vào cái gì?”

Mã Thần Nhất càng nghe, sắc mặt càng trở nên âm trầm. Cánh tay hắn hung hăng siết chặt thắt lưng y, hỏi: “Cậu nói gì? Cậu nói tôi cùng Tiền Chính Giai thông đồng sao?” Hắn chăm chú nhìn y, nhưng chỉ thấy trong mắt y là vẻ bi thương cùng phẫn nộ. Hắn thở sâu một hơi, dùng giọng điệu chậm rãi kiên định nói từng chữ từng chữ một: “Tiểu Lương, cậu yên tâm, tôi với Tiền Chính Giai không phải là bạn bè. Mà cho dù là bạn bè đi nữa, tôi cũng sẽ không đem cậu giao cho hắn, lại càng không giao cho bất cứ kẻ nào. Bởi vì, cậu thuộc về tôi, cậu là của tôi, biết không?” Nói xong, hắn cúi đầu xuống, hung hăng ôm siết Lý Huyền Lương, mạnh bạo không chút ôn nhu, ma sát kịch liệt giữa hai thân thể mang theo phẫn nộ.

“Mã Thần Nhất, cậu buông ra...” Lý Huyền Lương cảm nhận được Mã Thần Nhất dường như đang tức giận, nhưng dù y có muốn né tránh thế nào cũng đều trốn không thoát vòng tay mạnh mẽ kia.

Lý Huyền Lương càng giãy dụa thì lại càng khơi dậy lửa tình cùng dục vọng chinh phục của Mã Thần Nhất. Một ngày nay, hắn vẫn cố kiềm chế để không chạm vào y, tình dục tích tụ từng chút một lúc này đã sắp sửa hoàn toàn bạo phát, không thể vãn hồi.

Bị Mã Thần Nhất mạnh bạo cưỡng chế hết mọi động tác khiến Lý Huyền Lương nhịn không được, toàn thân run rẩy, muốn đẩy hắn ra nhưng không sao thoát được đôi tay ấy. Mã Thần Nhất ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chú, sau đó lại cúi sát xuống bên tai y, dịu dàng nói: “Tiểu Lương, đừng cự tuyệt tôi mà. Tôi không muốn tổn thương cậu. Cậu là của tôi, tôi sẽ không đem cậu giao cho bất cứ kẻ nào. Là thật đó, tôi thề. Xin cậu hãy tin tưởng tôi được không?” Trong giọng nói của hắn có chút khát vọng, có chút yêu thương, có chút cầu xin...

Lý Huyền Lương xoay đầu sang hướng khác, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Y không hiểu, rõ ràng chính mình mới là người thống khổ, nhưng tại sao biểu tình của Mã Thần Nhất lúc này so với y lại càng có vẻ thống khổ hơn? Dù có muốn lừa gạt y cũng không cần làm mức độ này chứ?

Nếu là trước đây, khi Mã Thần Nhất vừa nói ra câu kia, Lý Huyền Lương tuyệt đối sẽ trực tiếp đá văng hắn, sau đó túm lấy cổ áo hắn mà nói rằng, những lời này chính là sự sỉ nhục lớn nhất.

Thế nhưng, giờ này phút này, Lý Huyền Lương đã không còn ngạo khí như vậy nữa. Cho dù hắn xem y là thể diện cũng tốt, là chính y cũng được. Hiện tại y chỉ thầm nghĩ mau mau một chút vượt qua thời gian một năm này, sau đó càng tránh xa hắn được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu.

Nói thật lòng, y cảm thấy sợ... Mặc dù y và hắn chỉ có mối quan hệ dựa trên hiệp nghị, mặc dù y rất khó chịu việc hắn uy hiếp Lý Lâm để ép buộc y làm ra những chuyện quá đáng, mặc dù y đối với hắn luôn cảm thấy sợ hãi, chán ghét và phẫn nộ, thế nhưng hiện tại y mới nhận ra rằng, thời gian gần đây có rất nhiều chuyện khiến y không cách nào chống đỡ, chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Bởi vì những thỏa hiệp không cách nào đoán trước đó, y vẫn thường xuyên nửa đêm giật mình tỉnh giấc, sau đó hốt hoảng mất ngủ đến hừng đông. Thậm chí chỉ cần một câu nói hoặc một tiếng động đơn giản cũng khiến y toàn thân run rẩy, thể xác và tinh thần yếu ớt đến cực điểm. Từ sâu trong đáy lòng, lúc nào y cũng giống như bị một tảng đá lớn đè chặt, nặng nề trói buộc, khiến y khao khát được đối xử dịu dàng cùng che chở.

Y đã chịu đựng đủ rồi. Ngoại trừ lo lắng đề phòng Mã Thần Nhất, y còn nơm nớp lo sợ sự sỉ nhục khi bị hắn đem tặng cho người khác.

Thế nhưng, y thật sự bị điên rồi sao? Chỉ vì một câu nói của hắn mà cảm thấy tảng đá trong lòng được nhấc xuống, thoải mái dễ chịu vô cùng? Lý Huyền Lương xoay người đi, lấy tay che ngang mặt. Đây thật sự là mình sao? Một người yếu đuối tự ti đến thế thật sự là mình sao?

Mã Thần Nhất cúi xuống hôn Lý Huyền Lương rồi lại trần trọc cắn hút cổ y, bàn tay cũng rất tự nhiên chơi đùa với hai điểm đỏ hồng trước ngực, cả người tỏa ra khí thế bá đạo như muốn đem toàn bộ thân thể y nuốt vào bụng.

Lý Huyền Lương xoay mặt đi, bối rối lấy tay tự che khuất đôi mắt của mình, đáy lòng giống như bị cuốn vào hang động tối tăm bên dưới vực sâu không đáy. Ngoại trừ nỗi sợ hãi ban đầu, cư nhiên còn nảy sinh một loại cảm giác sáng khoái. Loại thống khoái này khiến y rơi vào hắc ám vô biên, toàn thân vô lực khẽ rên rỉ một tiếng. Thân thể bị Mã Thần Nhất nhiệt tình vuốt ve từng tắc da thịt, khiến y thở gấp gấp, bên hông cùng đầu gối cũng không khống chế được nữa, bất giác run rẩy liên hồi.

Mã Thần Nhất vẫn hôn đến thật hưng phấn, bởi vì hắn phát hiện thân thể Lý Huyền Lương cư nhiên lại có cảm giác, thậm chí còn không phản kháng những hành động của hắn. Đây chính là khát vọng cực độ bao nhiêu năm nay của hắn, mong mỗi có một ngày y sẽ tiếp nhận mình, tiếp nhận thân phận đồng tính luyến ái của mình, đồng thời hai người cũng có thể giống như những đôi tình nhân khác yêu thương nhau, nương tựa vào nhau.

Mặc dù tình trạng hiện giờ còn xa lắm mới đạt đến điều hắn ước ao, nhưng ít ra cũng đã tiến triển thêm một bước rồi. Trải qua mấy lần hoan ái, thân thể của y rốt cuộc đã có thể có cảm giác quen thuộc, khiến cho ngọn lửa dục vọng dưới đáy lòng hắn cứ hừng hực thiêu đốt.

Mã Thần Nhất dùng ánh mắt như có lửa nhìn chăm chú Lý Huyền Lương, kéo cánh tay đang che mặt của y ra, thấy y cũng đã có chút động tình, đôi mắt hơi hé mở nhìn hắn, nơi khóe mắt thấp thoáng vài giọt lệ như sương. Lý trí của hắn rất nhanh chóng bị tiêu tan hoàn toàn, nhin không được cúi xuống vừa hôn vừa liếm đôi môi y, bàn tay cũng liên tục vuốt ve khắp thân thể, dịu dàng như đang chạm vào một món hàng dễ vỡ, nhưng đồng thời lòng bàn tay lại mang theo sự bá đạo nồng đậm, giữ chặt lấy y.

Lý Huyền Lương chỉ cảm thấy thân thể nóng bừng bừng, đầu đau như muốn nứt ra, ý thức hỗn loạn, đôi mắt gần như không còn tiêu cự. Nhưng bàn tay vẫn đang di chuyển khắp người y như khơi dậy mọi xúc cảm đã khiến cho thần trí của y thanh tỉnh lại chút ít. Y miễn cưỡng kéo tay hắn ra, thanh âm khàn khàn nói: “Tôi khát, nước...”

Mã Thần Nhất đang bị vẻ mặt của y khiến cho lửa lòng khó nén, nghe vậy khó khăn lắm mới gọi được lý trí quay về. Bàn tay hắn di chuyển về phía thắt lưng của y, kinh ngạc phát hiện ra nhiệt độ bên dưới nách y rất nóng. Hắn thở dốc, cố gắng tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên dùng tay đặt trên trán y, lại nhìn một chút vẻ đỏ ửng lạ thường trên mặt y. Cố ép buộc bản thân nhắm mắt lại, cưỡng chế phân thân đang rục rịch, nửa ngày sau hắn mới gian nan đặt y lên giường, bình tĩnh giúp y chỉnh trang lại y phục. Xong việc, hắn cúi người xuống, nói nhỏ: “Tiểu Lương, chờ một lát, tôi đi gọi bác sĩ cho cậu.”

Cho đến khi Mã Thần Nhất đã đóng cửa lại, Lý Huyền Lương vẫn nằm ngửa trên giường, cảm giác xương cốt toàn thân đều đau đớn. Y chậm rãi nghiêng người qua một bên, tựa đầu vào giường, ý thức dần dần nặng nề chìm vào hôn ám.

Không lâu sau, Lý Huyền Lương bị Mã Thần Nhất lay tỉnh. Hắn đứng bên giường, trong tay cầm ly nước cùng mấy viên thuốc, đỡ y ngồi dậy.

“Bác sĩ đã tới khám rồi, mấy hôm trước cậu bị cảm lạnh, vẫn còn tích tụ trong cơ thể nên bây giờ mới phát sốt. Bác sĩ đã chỉ định thuốc hạ sốt cho cậu. Nào, uống thuốc trước đi.” Mã Thần Nhất ngồi xuống, đưa nước cùng thuốc cho y.

Lý Huyền Lương nhìn ly nước một chút rồi đưa tay ra tiếp nhận, có chút khó khăn bỏ thuốc vào miệng, uống sạch ly nước, uống xong còn liếm liếm môi. Mã Thần Nhất này giờ vẫn nhìn y với ánh mắt sâu thẳm khó dò, yên lặng đứng dậy rót thêm cho y một ly nước nữa. Lý Huyền Lương nhận lấy, uống hết xong thì đưa ly nước trống không lại cho hắn, lắc lắc đầu ý bảo đủ rồi, không cần rót thêm.

Mã Thần Nhất ngồi xuống giường, sờ tay lên trán Lý Huyền Lương. Ủm, đúng là còn hơi nóng, nhưng đã đỡ hơn trước rất nhiều rồi.

Lý Huyền Lương ánh mắt mịt mờ, vì nhớ tới chuyện khi này nên có chút không được tự nhiên. Y ho khan một tiếng, thấp giọng nói muốn đi ngủ, sau đó liền né tránh cánh tay của hắn, nằm xuống giường.

Cánh tay Mã Thần Nhất lạc lõng giữa không trung, sắc mặt thoáng hiện ra vẻ thất vọng. Hắn do dự một chút rồi nói: “Cậu ngủ trước đi, tôi ra ngoài một chút. Cũng không biết chừng nào về, có gì tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

Lý Huyền Lương ở trong chăn ấm ừ ừ mấy tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Mã Thần Nhất giúp y chỉnh lại chăn, kế tiếp mới đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Đến khi cửa đã đóng lại, Lý Huyền Lương mới ở trên giường âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Y mở mắt, nhìn một mảnh trời đêm đen kịt bên ngoài, chỉ có những ngọn đèn LED là không ngừng chớp tắt, lóe ra từng tia sáng đủ màu mờ ảo, khiến cho y có chút say mê.

Y đương nhiên biết Mã Thần Nhất muốn đi đâu. Vừa rồi, y đột nhiên phát sốt quả thật rất đúng lúc. Y mệt mỏi nhắm mắt lại, không chỉ là thân thể, ngay cả trái tim đang dần vỡ nát cũng cần được thư giãn. Hồ khan hai tiếng, y vốn muốn đứng dậy tìm viên thuốc chữa đau họng, bỗng nhiên nghe có tiếng gõ cửa.

Y dừng lại, lẽ nào Mã Thần Nhất quên mang chìa khóa? Chậm rãi bước xuống đất, đi ra mở cửa, mi mắt y cứ giật giật không ngừng. Nhìn thấy cái người ngoài cửa đang nở ra một nụ cười hạ tiện với mình, đáy lòng y thoáng chốc trầm hẳn xuống.

26. Chương 26

Người đứng ngoài cửa kia chính là Tiền Chính Giai.

Lập tức, phản ứng của Lý Huyền Lương là muốn trực tiếp đóng cửa, kết quả lại bị tên vệ sĩ bên cạnh Tiền Chính Giai ngăn cản. Hắn tự nhiên đi vào phòng, nhìn xung quanh một chút, sau đó mạnh mẽ khoát tay lên vai y, nói: “Mã Thần Nhất cho cưng ở một nơi thế này sao? Hừm? Xem ra trong mắt hắn, cưng cũng chẳng đáng giá bao nhiêu, ha ha.” Nói xong, hắn còn cợt nhả sờ tay lên mặt y.

Lý Huyền Lương nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng gạt tay hắn ra, “Cậu tìm Mã Thần Nhất? Hắn không có ở đây.”

Tiền Chính Giai lắc lắc ngón trỏ: “NO NO, tôi không phải tìm hắn, tôi là tới tìm cưng.”

Lý Huyền Lương sửng sốt. Y cùng Tiền Chính Giai căn bản không quen biết, hắn tìm y làm gì?

Tiền Chính Giai lấy tay vỗ vỗ xuống giường rồi ngồi xuống, “Ừm, rất thoải mái. Cưng đã ở đây chơi với Mã ca mấy lần?”

Lý Huyền Lương nghe vậy thì có chút phẫn nộ, y lạnh nhạt nói: “Tôi không quen cậu, mời cậu đi ra ngoài.”

Tiền Chính Giai bật cười hai tiếng bờn cợt, tấm tắc nói: “Tính cách quả nhiên cay độc a, hóa ra Mã Thần Nhất có khẩu vị tốt thế này, thật khiến tôi hứng thú. Thế nào? Theo tôi đi, Mã Thần Nhất cho cưng lợi ích gì, tôi cho gấp bội.”

Tên cận bá này quả nhiên không thể dùng lời mà nói. Lý Huyền Lương quyết định không để ý tới hắn nữa, hắn không đi thì y sẽ đi. Cầm lấy áo khoác, y xoay người tiến đến cửa, kết quả vừa chạm tay vào nắm đấm đã bị tên vệ sĩ chặn ngang. Y cau mày, quay đầu lại hỏi: “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

Tiền Chính Giai thư thả ngồi xuống giường, một chân bắt chéo nhàn nhã như đang dạo chơi, nói: “Như vậy đi, chỉ cần cưng bỏ Mã Thần Nhất để theo tôi, tôi sẽ tặng cưng một căn biệt thự có giá khoảng sáu nghìn vạn tại thành phố A. Thế nào?”

Ngữ khí của Lý Huyền Lương đầy chán ghét: “Có tiền thì giỏi lắm sao? Có tiền thì muốn gì cũng được? Quá ngây thơ rồi!”

Tiền Chính Giai sửng sốt, sau đó ‘phụt’ một tiếng, vừa cười vừa nói: “Khoan hãy từ chối sớm. Cho tới bây giờ, tôi cũng chưa từng gặp qua thứ gì tôi không thể dùng tiền để mua. Được rồi, nể tình cưng thú vị như

thế, tôi cho cứng thêm một tấm chi phiếu sáu nghìn vạn, sao hả? So với Mã Thần Nhất cho thì nhiều hơn đúng không? Tiền Chính Giai tôi chưa bao giờ keo kiệt với kẻ khác. Cứng là người của hắn, tôi đoán hắn cho cứng được mấy nghìn vạn thôi. Bây giờ tôi cho cứng hắn mười hai nghìn vạn, như vậy chắc có thể thỏa mãn cứng rồi chứ?”

Lý Huyền Lương vô cùng phần nộ, mấy lời tên cận bã này nói quả thật là sỉ nhục y mà. Tuy rằng y không có tiền, nhưng cũng chưa thấp hèn đến mức phải bán thân.

Cực kỳ lạnh lẽo, y nói với hắn: “Xin lỗi, mời cậu đi ra ngoài.”

Vốn dĩ Tiền Chính Giai trong lòng vô cùng tự tin rằng y sẽ nhận lời. Thử hỏi, có người bình thường nào khi đối diện với mười hai nghìn vạn mà không động tâm? Không ngờ, hắn lại bị cự tuyệt. Cười lạnh một tiếng, hắn nghiêng nghiêng đầu nhìn y: “Làm người đừng tham lam quá, kéo nuốt không kịp sẽ mắc nghẹn đấy. Lòng tham của cứng quả nhiên không đáy nhỉ?”

Lý Huyền Lương ném áo khoác trong tay xuống, tâm tình đã xấu đến cực điểm. Y trừng mắt nhìn hắn, cất lời châm chọc: “Mấy tên đại thiếu gia các người có đúng hay không tứ chi quá phát triển, dẫn đến lỗ tai không còn nghe hiểu được tiếng người? Tôi lặp lại lần nữa, có tiền chẳng có gì hay ho cả. Dù cậu có cho tôi một trăm nghìn vạn tôi cũng không thèm, không có khả năng, nằm mơ đi! Cậu nghe hiểu hay không? Nếu hiểu rồi thì xin mời đi ra ngoài.”

Tiền Chính Giai nghe xong, gương mặt trở nên méo mó. Một lúc sau, hắn đột nhiên giống như phát điên mà bật cười, cười ha hả, cười đến lăn lộn: “Giỏi, giỏi, giỏi lắm. Tôi thật sự rất thích nói chuyện với người thông minh. Cứng đúng là không đơn giản, cư nhiên lại hết sức thâm sâu khó lường, làm tôi phải bội phục, thật sự bội phục cực kỳ.”

Hắn vỗ vỗ chân, phảng phất như mới nghĩ thông suốt ra điều gì, “Cho tôi một trăm nghìn vạn tôi cũng không thèm? Kinh điển! Những lời này thật sự rất kinh điển a! Cái cơ này có thể hiên ngang lẫm liệt đến mức nào chứ? Hay cứng còn định nói, cứng với Mã Thần Nhất là tình yêu chân thành? Ha ha, không sai phải không? Bất quá, cái tình yêu chân thành đó nói chơi cũng không ai tin. Nói thật đi, cứng vẫn là vì tiền thôi, vốn dĩ cứng đã biết rồi?” Nói rồi, hắn nhìn y với ánh mắt đầy quỷ dị.

Lý Huyền Lương nhú mày, nghi hoặc nhìn Tiền Chính Giai, thầm tự hỏi cái tên cận bã này thần kinh có bình thường hay không? Y hoàn toàn không biết hắn đang nói hay cười về cái gì.

“Đừng có giả bộ không biết với tôi. Một người bình thường không quyền không thế như cứng, cho hơn mười nghìn vạn cứng vẫn chê ít, cho hơn một trăm nghìn vạn cứng cũng nhất quyết không chịu bỏ. Cứng nghĩ tôi là tên dân à? Mục đích của cứng, tôi chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra ngay! Cứng không cần làm bộ với tôi đâu.”

Lý Huyền Lương cau mày, “Cậu nói bậy bạ gì đó, tôi không muốn nói chuyện với cậu nữa. Cậu đi ra ngoài.” Nói xong, y xoay người muốn mở cửa, nhưng tên vệ sĩ kia vẫn kiên quyết chắn ngang, nhìn trừng trừng y đầy hung bạo. Hắn thân cao đến 1m9, vai rộng lưng thô như ngọn núi, Lý Huyền Lương chỉ có 1m75, đứng trước mặt hắn giống hệt như đứa bé.

Lý Huyền Lương không tự chủ được, lui về sau mấy bước, cố gắng bình tĩnh nhìn thẳng vào Tiền Chính Giai đang ngồi trên giường, “Cậu rốt cuộc muốn làm gì? Cậu nói những lời này với tôi có ý nghĩa gì chứ? Nếu cậu với Mã Thần Nhất có thâm thù đại hận, cậu cứ việc tìm hắn trả thù, không liên quan đến tôi.”

Tiền Chính Giai nghe vậy, mỉm cười đứng lên, nhẹ nhàng tiêu sái đi đến trước mặt Lý Huyền Lương, tùy tiện cúi xuống nói nhỏ bên tai y: “Nghe giọng điệu của cứng, kỳ thực cứng cũng rất khinh thường hắn phải không?” Hắn cười quỷ dị, nói tiếp: “Mã Thần Nhất là tên tạp chủng do Mã Quốc Hùng và mẹ hắn thông dâm sinh ra, chuyện này từ lâu đã không còn là bí mật rồi. Tuy chuyện xấu của Mã gia không truyền ra ngoài, thế nhưng làm sao mà cấm cản được miệng lưỡi thế gian, chuyện này dĩ nhiên không thể chỉ có một mình cứng biết.”

Lý Huyền Lương nghe xong thì sửng sốt cả người. Tuy rằng không đến mức khiếp sợ, nhưng xác thực là có chút không dám tin. Tiền Chính Giai ở bên cạnh thấy phản ứng trên mặt y, liền cười nhạt châm chọc: “Đừng có làm bộ như không biết. Cứng đi theo Mã Thần Nhất, chỉ bởi vì hắn là con hoang của Mã Quốc Hùng thôi. Nếu trong tương lai, sản nghiệp được giao cho hắn thì quá tuyệt vời rồi. Thảo nào cứng lại chê

tiền của tôi. Cũng đúng thôi, một trăm nghìn vạn so với mấy trăm triệu vạn thì khác gì hạt cát trong sa mạc, tôi nói có đúng không nào?”

Lúc này, Lý Huyền Lương rất cuộc đã hoàn hồn. Y hừ lạnh một tiếng với Tiền Chính Giai, “Kỳ thực, tôi cũng rất khinh thường cậu. Cậu so với Mã Thần Nhất lại càng dè tiện vô sỉ hơn, đúng là tên cặn bã, là sâu mọt của xã hội.” Y trực tiếp cầm lấy điện thoại di động trên bàn, “Nếu cậu không đi, tôi sẽ gọi 110.”

Nghe Lý Huyền Lương nói vậy, ý cười trên mặt Tiền Chính Giai cũng biến mất. Hắn lạnh lùng nhìn y, nói: “Đừng làm cái vẻ mặt không biết xấu hổ đó. Chẳng được mấy người có can đảm nói thế với tôi đâu.” Hắn ngẩng đầu lên, đưa mắt ra hiệu với tên vệ sĩ. Tên vệ sĩ gật đầu, từ phía sau xông tới tóm chặt lấy cổ Lý Huyền Lương, thừa cơ đoạt mất điện thoại, ném ra ngoài.

Lý Huyền Lương bị tên vệ sĩ dè chặt khiến cho đầu văng mắt hoa, thân thể đổ đầy mồ hôi. Tiền Chính Giai đi xung quanh nhìn ngắm y, thấy áo của y đã dính sát vào người liền vô cùng đắc ý, vừa cười vừa nói: “Kể thức thời mới là trang tuấn kiệt. Không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, cứ theo tôi chơi vài lần, tôi sẽ thay cứng giữ bí mật, hơn nữa còn tặng cho cứng một căn biệt thự hạng nhất, thế nào?”

Lý Huyền Lương ghê tởm ‘hừ’ một tiếng, trừng mắt nhìn hắn, chửi rủa: “Người như mày sao không đi chết đi? Sống trên đời thật đúng là lãng phí lương thực!”

Dám trù hắn chết? Khỏe miệng Tiền Chính Giai giật giật mấy cái, bộ dáng tươi cười không còn nữa. Hắn hung hăng tát mạnh Lý Huyền Lương một cái, khiến cho y suýt nữa thì phun máu ra khỏi miệng. Máu nghẹn lại trong cổ họng, khiến y ho khan hết cả nửa ngày.

Cổ tay Tiền Chính Giai run lên, “Tính cách ương ngạnh lắm, nhưng tao mặc kệ mày có nguyện ý hay không, hôm nay lão tử nhất định sẽ làm thịt mày. Có muốn trách thì trách cái lưng của mày, ai kêu nó dựa dẫm vào tên Mã Thần Nhất ấy.” Nói rồi, hắn khoát khoát tay với tên vệ sĩ. Tên vệ sĩ gật đầu, bẻ ngược hai tay của Lý Huyền Lương về phía sau, kéo tiếp lại dùng chân đá mạnh vào chân y, ép buộc y phải quỳ gối trên giường. Hai cánh tay bị lực đạo mạnh mẽ bóp chặt làm y đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, gần như phải kêu lên thành tiếng.

Tiền Chính Giai vỗ vỗ đùi, vô cùng hưng phấn. Mỗi lần nhìn người khác thống khổ thế này, tính dục của hắn lại tăng lên gấp bội, tựa như nghiện thuốc phiện vậy. Hắn xoay xoay hai bên vai, tinh thần phấn chấn, rất nhanh chóng tự cởi bỏ thắt lưng của mình, vừa làm vừa nói: “Trước tiên phải chơi thế nào đây nhỉ? Ừm, cứ dùng miệng của mày thổi kèn cho lão tử trước đi, coi như thư giãn gân cốt.”

Lý Huyền Lương tức giận đến mức toàn thân run rẩy, mắng: “Khốn nạn, biến thái, buông ra!” Sau đó, y liều mạng giãy dụa. Tên vệ sĩ không chút do dự, nhấc chân đạp y một cước. Cơn đau đớn trên lưng khiến y nhất thời nằm rạp xuống, không cách nào kiềm chế được cơn run rẩy liên hồi.

Tiền Chính Giai ngồi đối diện với Lý Huyền Lương, lấy tay kéo y dậy. Nhìn gương mặt thống khổ của y, hắn cười đến thật hài lòng, “Nhóc con, chỉ cần mày có thể làm cho lão tử sướng khoái, tao bảo đảm một chữ cũng không nói với Mã Thần Nhất, sau này mày muốn đeo bám hắn thế nào thì cứ việc đeo bám. Nào nào, mau dùng kỹ thuật mày vẫn sử dụng để hầu hạ Mã Thần Nhất làm lão tử sướng khoái đi, để lão tử cũng được nếm thử mùi vị trong miệng mày như thế nào.”

Lý Huyền Lương đau đến nỗi hít thở không thông, hai mắt mơ hồ, trong miệng còn đọng lại mùi máu tươi, lại nghe những lời Tiền Chính Giai nói bên tai, rốt cuộc nhịn không được bắt đầu nôn mửa. Nhưng hôm nay đến cơm y cũng chưa ăn, cho nên không nôn ra được chút gì.

Sắc mặt Tiền Chính Giai hết đen rồi trắng, vắn vẹo méo mó cả nửa ngày, bỗng nhiên bùng phát lên, giáng xuống hai bạt tai, lớn tiếng mắng: “Cho mày nôn, cho mày nôn. Mẹ nó, dám chê lão tử bẩn à? Lão tử đây còn chưa chê cái mồm bẩn thỉu của mày! Đã bị người ta chơi đùa qua rồi còn dám làm bộ đáng thanh cao, cho mày giả bộ, cho mày giả bộ này!” Nói rồi, cổ sức nắm tóc Lý Huyền Lương kéo vào giữa hai chân hắn.

Lý Huyền Lương bị Tiền Chính Giai đánh đến hoa cả mắt, tức giận nhổ một ngụm nước bọt vào người hắn. Hắn không tránh kịp nên hứng trọn, lập tức gào lên, vội vàng đứng dậy chùi chùi ống quần, sau đó xoay người đá Lý Huyền Lương một cước, cuồng nộ hét: “A Quyên, đánh nó, đánh chết nó!! Dám nhổ vào tao, mẹ nó chứ, đánh chết đi, tao chịu trách nhiệm.” Hắn gần như điên cuồng, vừa mắng vừa đá đá Lý Huyền Lương.

Tên vệ sĩ được gọi là A Quyền kia gật đầu, giờ nắm tay lên chuẩn bị giáng xuống, đột nhiên cánh cửa “Rầm” một tiếng bị người ta đá văng. Mã Thần Nhất xông vào, liếc mắt nhìn liền thấy Lý Huyền Lương đang từ từ nhắm hai mắt lại, toàn thân run rẩy cuộn mình trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn đọng lại vết máu. Ngẩng lên, thấy tên vệ sĩ kia nắm tay còn đang giờ ra, sắc mặt hắn thoáng chốc trầm xuống, cơn tức giận từ trái tim truyền thẳng lên não, gần như không cách nào khống chế.

Mã Thần Nhất xông tới, không nói câu nào trực tiếp đâm xuống một quyền, rồi lại hung hăng đá thêm một cước. Tên vệ sĩ kia không có gan đánh trả, chỉ đành ôm lấy hốc mắt và phần dưới háng, ngồi xồm xuống đất không ngớt kêu rên. Hắn không phải kẻ ngốc, hắn biết rõ Mã Thần Nhất không phải là người hắn có thể đắc tội được, đành phải cố gắng nhẫn nhịn, ít ra còn giữ được tính mạng.

Tiền Chính Giai đứng bên cạnh, có chút xấu hổ chỉnh trang lại quần áo, nói: “Mã ca, tôi vốn tưởng sẽ gặp anh ở nhà hàng, ai ngờ kết quả anh lại không đi. Có muốn trách thì cứ trách vệ sĩ của tôi, thật không ngờ tính tình của hắn lại hung bạo như thế, một chút cũng không hiểu phép tắc. Kỳ thực tất cả chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi. Mã ca, thực sự chỉ là hiểu lầm thôi mà.”

Mã Thần Nhất sắc mặt u ám, không nói tiếng nào ôm lấy Lý Huyền Lương đặt lên giường. Không ngờ, tay vừa chạm tới chỗ thắt lưng, Lý Huyền Lương đã kêu lên một tiếng đau đớn. Hắn âm trầm kéo áo y lên nhìn thử, trên lưng tím bầm một mảng, trên mặt cũng có vết tích bị đánh. Khóe miệng hắn không khỏi co giật liên hồi, chết tiệt! Cánh tay đang nắm lấy y phục của y bất giác nổi đầy gân xanh.

Mã Thần Nhất vẫn duy trì tư thế đó, hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén lại cơn giận như cuồng phong bão táp trong lòng. Hắn thuận thế ngồi xuống giường, sắc mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh, gật đầu nói: “Ừ, tôi dĩ nhiên rất tin tưởng Tiền thiếu gia sẽ không dẫn theo con chó ấy đến cắn vào mặt Mã Thần Nhất tôi. Dù sao con người ai cũng có lớp da trên mặt, một khi bị xé rách sẽ rất khó coi!”

Mã Thần Nhất ngẩng đầu nhìn về phía tên vệ sĩ, ánh mắt lạnh lẽo đến mức khiến hắn phải rùng mình, cánh tay đang bưng lấy con mắt cũng nhất thời run rẩy. Mã Thần Nhất nheo mắt nhìn hắn, chậm rãi mở miệng: “Đừng mãi mê cười trên đầu người ta mà thả ra phân như thế, khi sự nhẫn nại đến giới hạn thì không kịp chuẩn bị hậu sự đâu. Tôi rất hi vọng, ‘người anh em’ của cậu không gặp phải sự cố không may gì.”

27. Chương 27

Tiền Chính Giai hiểu rõ, lần này Mã Thần Nhất thật sự đã nổi giận rồi. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng nhìn thấy Mã Thần Nhất có ánh mắt lạnh lẽo như thế. Nhưng Tiền Chính Giai hẳn vốn là kẻ không sợ trời không sợ đất, hắn tin tưởng Mã Thần Nhất không dám làm gì hắn, vậy nên hắn mở miệng cười cầu tài: “Mã ca, nó không phải chỉ là một món đồ chơi thôi sao? Hà tất gì phải nóng nảy dữ vậy? Lần sau đứa em này sẽ giúp anh tìm một tên còn tuấn tú hơn nhiều để bồi thường.”

“À, phải rồi!” Tiền Chính Giai tựa như mới nghĩ ra chuyện gì đó, sờ sờ mũi, “Mã ca, món đồ chơi này của anh cũng không trung thành lắm đâu. Nó vừa nói với tôi, nó chỉ muốn dựa dẫm anh thôi, sau đó sẽ tìm cách moi chừng tám mươi một trăm vạn rồi cùng người tình bỏ trốn. Đứa em này chỉ sợ anh bình thường thì khôn khéo, lại bị người chung chạ gối đầu sau lưng một nhát. Hơn nữa, loại như nó Mã ca muốn bao nhiêu chẳng được, rất nhiều rất nhiều là đằng khác. Chi bằng sớm vứt đi, tránh cho sau này nó đi theo người tình rồi trở về làm vậy bẩn Mã ca.”

Tiền Chính Giai hoàn toàn không nhận ra sắc mặt của Mã Thần Nhất đang càng lúc càng âm trầm hơn, tiếp tục nói: “Vội lại, nó đã biết rất nhiều chuyện của anh, lại còn nói với tôi rằng nó xem thường thân phận của anh, nó chỉ theo anh vì tiền thôi. Tôi chính là do nguyên nhân ấy nên mới kêu A Quyền đánh nó. Dám sỉ nhục anh, nó thật sự to gan mà. Mã ca là người nó có thể đắc tội sao? Thứ như nó mà dám khinh thường thân phận của anh, quả thật không đánh không được. Vốn dĩ tôi muốn sai A Quyền cắt đứt xương sườn của nó, hủy dung mạo của nó, bất quá nếu Mã ca đã trở về, tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện này thêm nữa, cứ giao nó cho Mã ca xử lý là được rồi.”

Nói tới đây, Tiền Chính Giai đại khái đã nhìn ra được Mã Thần Nhất rất không bình thường, ánh mắt nhìn hắn có phần hung ác độc địa, khiến cho đáy lòng hắn có chút sợ hãi. Nhưng hắn lập tức nghĩ rằng, Mã Thần Nhất sẽ không vì một tên đem cái móng ra bán như tên kia mà trở mặt với mình. Do đó, hắn thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tùy tiện nói thêm vài câu rồi tìm đại một lý do gì đó, mang theo A Quyền vui vẻ tiêu sái rời đi.

Mã Thần Nhất vẫn đen mặt ngồi trên giường, không nói tiếng nào. Hắn quay đầu lại nhìn Lý Huyền Lương còn đang khẽ run rẩy, do dự một chút, thương tiếc dời ánh nhìn về phía vết máu nơi khoe miệng y. Sau đó, hắn kiên quyết đứng dậy, cầm lấy điện thoại di động đi vào nhà vệ sinh.

Trong mơ hồ hỗn loạn, Lý Huyền Lương biết đó là Mã Thần Nhất, thế nhưng Tiền Chính Giai như thế nào rời đi thì y không rõ. Phần đầu vẫn đau nhức này giờ cùng cơn buồn nôn trong ngực đã từ từ tan biến, lại nghe trong nhà vệ sinh loáng thoáng truyền ra tiếng nói. Y cắn răng cố gắng đứng dậy, thế nhưng vừa cử động một chút thì cánh tay, bắp đùi cùng sau lưng liền đau đớn vô cùng, tựa như bị kim châm. Lý Huyền Lương thống khổ nắm chặt tay lại, nhớ tới tên cận kề Tiền Chính Giai kia, cảm giác chán ghét cùng buồn nôn bắt gặp tuôn trào ra mãnh liệt.

Mã Thần Nhất nói điện thoại xong thì bước ra ngoài, vừa lúc thấy Lý Huyền Lương đang bước từng bước khó khăn về phía phòng tắm. Hắn vội vàng chạy đến đỡ lấy y, hỏi: “Muốn đi tắm? Tôi giúp cậu.”

Lý Huyền Lương chịu đựng cơn đau đớn, yên lặng đẩy hắn ra, lắc đầu. Y cố dùng sức giúp cơ thể đứng thẳng lên, vừa vịn tay vào tường vừa chậm rãi đi thêm mấy bước. Kết quả dưới chân đột nhiên mềm nhũn, khiến y thiếu chút nữa thì trực tiếp quỵ rạp xuống đất.

Mã Thần Nhất ở phía sau thực sự nhìn không được nữa, tiến đến ôm lấy Lý Huyền Lương, nửa dịu dàng nửa cường ngạnh ôm y vào phòng tắm. Y cắn răng lấy tay chống tường, thở hổn hển đứng dưới vòi hoa sen. Từ phía sau, hắn đưa tay ra thử thăm dò nhiệt độ bên dưới nách y, rồi giúp y cởi lần lượt từng cúc áo sơ mi. Lý Huyền Lương đôi tay run run cản hắn lại, nhúm mày nói: “Cậu muốn làm cái gì?”

Mã Thần Nhất dừng tay lại, giọng điệu hết sức bình tĩnh: “Giúp cậu tắm.”

Sắc mặt Lý Huyền Lương hơi khó coi, thẳng thắn cự tuyệt: “Không cần, tôi tự tắm được. Cậu đi ra ngoài...”

Đôi mắt Mã Thần Nhất tối sầm lại. Hắn nhìn vùng cổ trắng nõn của Lý Huyền Lương, lại nhìn không được sờ nhẹ lên gương mặt có chút sưng đỏ, khẩu khí than thở đầy bất đắc dĩ: “Trên người cậu có thương tích, hơn nữa còn đang phát sốt, tôi sẽ không làm gì cậu đâu, cứ xem như tôi chỉ giúp cậu tắm thì được rồi...”

Lý Huyền Lương định mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ yên lặng đứng vịn tay vào tường, để Mã Thần Nhất ở phía sau chậm rãi giúp y cởi hết quần áo. Nhìn thấy bên hông, sau lưng và đầu gối của Lý Huyền Lương đều hiện lên vết bầm và dấu tay, hai bên vai lẫn bắp đùi cũng còn vết máu bầm, nội tâm hắn đau xót vô cùng. Hắn nhắm mắt lại, xoay người đi lấy chai sữa tắm. Lý Huyền Lương chỉ quần duy nhất một chiếc khăn mỏng bên hông, toàn thân trần trụi chờ đợi đứng yên tại chỗ. Hai đầu gối vừa tiếp xúc với nước nóng đã nhẹn không được run rẩy dữ dội, giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào. Y cắn chặt răng, cố ép buộc bản thân phải chống đỡ.

Mã Thần Nhất yên lặng xoay người lại, bắt đầu đổ sữa tắm lên người Lý Huyền Lương, nhẹ nhàng vẽ loạn khắp nơi. Khi chạm tới vết thương bên hông, thân thể y càng thêm run rẩy dữ dội, cơn đau đớn bén nhọn khiến y phải rên khẽ một tiếng, đầu ngón tay gắt gao bám chặt lấy vách tường.

“Rất đau à?” Mã Thần Nhất xoa nhẹ thắt lưng y, từng động tác ma sát nơi ngón tay đều hết sức dịu dàng, như thể muốn làm dịu cơn run rẩy của y, “Nơi này không sao chứ?” Vừa đỡ lấy thắt lưng y, hắn vừa nhìn đôi tay cùng đôi chân kia còn đang khẽ run, nhẹ giọng hỏi.

Lý Huyền Lương gật đầu, vùi mặt vào cánh tay, cắn răng chịu đựng.

Bàn tay Mã Thần Nhất bắt đầu di chuyển từ dưới nách lên đến trước ngực, ngón tay mang theo bọt xà phòng không ngừng xoa nắn đụng chạm hai điểm nõn hồng. Lý Huyền Lương chỉ cảm thấy ngực mình nóng bừng bừng như muốn bốc khói, y cau mày, gương mặt đỏ ửng, cắn răng hỏi: “Cậu có thể... tắm nhanh lên một chút hay không?”

Nghe vậy, bàn tay đang di chuyển của Mã Thần Nhất thoáng chốc dừng lại. Nửa ngày sau, hần mới chậm rãi rời khỏi vị trí trước ngực, đầu ngón tay trượt theo vùng eo thon nhỏ tròn mịn đi xuống hai bắp đùi thon dài cân đối, xoa nắn liên hồi.

Đỗ sữa tắm lên cổ chân, chà sát nhẹ vùng đầu gối bầm đen hơi run rẩy, hần nghe được tiếng Lý Huyền Lương rên lên thống khổ, không khỏi giảm bớt lực đạo đi, nhưng bàn tay đặt giữa hai chân vẫn chậm rãi di chuyển từ đầu gối cho đến bên trong lẫn bên ngoài bắp đùi. Chân y càng lúc càng run rẩy dữ dội hơn, cho đến khi ngón tay hần lơ đãng chạm vào nơi bên dưới chiếc khăn, y rốt cuộc không chịu nổi nữa, cánh tay đang bám vào tường từ từ trượt xuống phía dưới.

Mã Thần Nhất rất nhanh chóng kịp thời đưa tay ra đỡ lấy thắt lưng y, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ đó không ổn à?”

Lý Huyền Lương đầu óc có chút mê man, gương mặt cũng rất nóng. Y cắn răng nói: “Dừng lại, tôi không tắm nữa...”

Mã Thần Nhất vẫn dùng một tay ôm lấy y, giọng điệu trấn an: “Đợi thêm chút nữa đi, phía trước còn chưa tắm mà, sẽ lập tức ổn thôi.” Nói xong, bàn tay mang theo đầy bọt xà phòng tiến vào nơi giữa hai chân bên dưới chiếc khăn.

“Nè...” Lý Huyền Lương cau mày, muốn né tránh hần, thế nhưng hơi nước nóng lại tràn ngập trong phòng tắm, khiến y phảng phất như nhìn thấy đến hai bóng người. Y thoáng hoảng hốt, bởi vì ngón tay của hần đã di chuyển từ phía trong bắp đùi đến phân thân phía trước, loại kích thích mạnh mẽ này làm hai chân y như muốn nhũn ra. Người đàn ông nào có thể chống lại sự vuốt ve này chứ? Y cũng đâu có bị bắt lực đâu.

“Cậu làm gì thế? Đã nói không cần tắm nữa mà.” Lý Huyền Lương mặt đỏ bừng bừng, gần như đem toàn bộ tức giận tập hợp thành sức mạnh, dùng toàn lực đẩy Mã Thần Nhất ra. Y lui về sau một chút, nhưng vết thương nơi bắp đùi lại đau nhói lên. Y “Hừ!” một tiếng, cảm giác sắp té lăn ra đất.

Trái tim Mã Thần Nhất suýt chút nữa thì vọt ra ngoài, vội vàng ôm Lý Huyền Lương vào trong ngực.

Lý Huyền Lương chông chênh tưởng chừng thở dốc, cố gắng ổn định lại. Một lát sau, y đẩy tay hần ra, muốn tự mình lấy vòi hoa sen, kết quả hai tay đều đau nhức muốn chết, ngay cả vòi hoa sen cũng cầm không xong. Y nhìn không được, tức giận đến mức hai mắt cay cay, cúi đầu mắng một câu: Mẹ nó!

Mã Thần Nhất thấy vậy, từ phía sau lảng lạng giúp y cầm lấy vòi hoa sen, tẩy rửa sạch sẽ bọt xà phòng còn vương trên người, lại nhân tiện gọi đầu luôn cho y. Lý Huyền Lương lúc này chẳng những không giận dũa, ngược lại còn rất phối hợp với hần, để hần giúp y lau khô người, choàng thêm chiếc khăn lông to rồi rời khỏi phòng tắm.

Hần đỡ y nằm lên giường, giúp y đắp chăn, sờ tay lên trán y, cơn sốt từ nãy tới giờ vẫn chưa giảm bớt. Mã Thần Nhất đứng dậy, đi nấu bột yến mạch, lại cầm theo thuốc hạ sốt bước đến gần giường, nâng Lý Huyền Lương ngồi dậy, giúp y uống thuốc, ăn hết bát yến mạch, sau đó mới giúp y nằm xuống.

Lý Huyền Lương không cách nào mở mắt ra, trong giấc ngủ mơ hồ, tựa như nghe được tiếng Mã Thần Nhất đang nói chuyện điện thoại. Có tiếng bước chân lại gần bên giường, sau đó thì càng lúc càng xa, cuối cùng là thanh âm cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại. Lập tức, y mơ màng chìm vào giấc ngủ sâu.

Bởi vì bình thường không có cảm giác an toàn, Lý Huyền Lương vẫn hay đột nhiên giật mình tỉnh giấc giữa đêm. Y mở mắt ra, dường như cảm giác được Mã Thần Nhất không có bên cạnh, nghi hoặc nhìn lướt qua căn phòng. Khi đôi mắt đã dần dần thích ứng được với việc nhìn mọi thứ trong bóng tối, y rốt cuộc cũng bắt gặp bóng dáng quen thuộc của người đó.

Lúc này đã gần nửa đêm, trăng sáng treo cao, mây nhạt sao thưa. Mã Thần Nhất lảng lạng đứng một mình trước cửa sổ, trên ngón tay mang theo điệu xì gà. Trong bóng tối, đốm lửa ấy phát ra ánh sáng tịch mịch, rực rỡ mà cô đơn.

Đây là lần đầu tiên Lý Huyền Lương nhìn thấy Mã Thần Nhất lộ ra vẻ mặt này, khiến cho y nhất thời nhìn đến ngây ngốc.

Dưới bóng đêm bao phủ, nơi đáy mắt lạnh nhạt của hắn, tựa hồ đang cất giấu một khát vọng mãnh liệt cùng một sự cô độc, nét mặt có chút chán thường càng khắc sâu thêm nỗi thống khổ mơ hồ.

Từ tận đáy lòng, Lý Huyền Lương có chút khó tiếp thu. Một người vừa bá đạo vừa lãnh huyết như Mã Thần Nhất cũng sẽ có tình cảm sâu sắc như vậy sao? Nếu thật sự hữu tình, hắn như thế nào lại đi tổn thương người khác, ép buộc họ, khiến họ sống không bằng chết?

Thế nhưng hiện tại, một người như thế cư nhiên cũng thấy hoang mang? Cũng biết thống khổ? Đột nhiên nhớ lại những điều Tiền Chính Giai đã nói, Lý Huyền Lương khẽ cau mày.

Tên cận bã đó dường như đã nói, Mã Thần Nhất là con riêng của Mã Quốc Hùng, chuyện này trong thương trường chắc hẳn sẽ khiến mọi người khinh thường gièm pha.

Hắn đau khổ? Bởi vì phải mang trên lưng thân phận không thể thừa nhận cùng ánh mắt chán ghét của người đời?

Lý Huyền Lương nhắm mắt lại, có chút khó chịu ho khan vài tiếng. Cánh tay đang cầm điều xì gà của Mã Thần Nhất bất giác run lên, tàn thuốc thật dài rơi xuống sàn nhà. Hắn quay đầu nhìn về phía Lý Huyền Lương, biểu tình đau xót khó có thể nói bằng lời. Vội vàng dời ánh mắt đi, hắn quay đầu tiếp tục hút thuốc.

Lý Huyền Lương trở người, làm bộ ngủ tiếp. Chỉ chốc lát sau, Mã Thần Nhất đã cởi áo, chui vào trong chăn, chậm rãi dựa sát vào y. Khí tức bình ổn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay y, sau đó từ từ đem y ôm vào trong ngực.

Lần đầu tiên, Lý Huyền Lương không nảy sinh ra ý niệm kháng cự trong đầu. Có lẽ là do khí tức cô độc trên người hắn đã ngấm sang y, khiến y thấy đồng cảm? Hay là do chính lòng thương hại của y đã dâng tràn, cảm thấy thương cảm hắn mà không đành lòng cự tuyệt?

Cho đến khi cái ôm quen thuộc phía sau đã trở nên nóng hổi, tựa hồ như muốn đốt cháy trái tim y, Lý Huyền Lương vẫn không phát ra âm thanh nào, chỉ có chút thở hổn hển gấp gáp.

“Tiểu Lương, Tiểu Lương...” Lực đạo từ đôi tay Mã Thần Nhất càng thêm siết chặt, tràn đầy thống khổ ghé vào bên lỗ tai y, không ngừng khàn khàn lẩm nhẩm.

Lý Huyền Lương nín thở, chỉ cảm thấy như có một thứ gì vừa rơi trên mặt mình, sau đó chậm rãi lướt qua gương mặt mà rơi xuống gối. Y có chút kinh ngạc, có chút không dám tin. Tên khốn kiếp này, tên khốn kiếp này, hắn cư nhiên... rơi lệ ư? Vì sao chứ? Một người như hắn...

Cứ như vậy, chỉ trong nháy mắt mà hận ý của Lý Huyền Lương dành cho Mã Thần Nhất đã giảm xuống đến cực điểm. Y nghĩ không ra, Mã Thần Nhất vì sao lại thành ra thế này? Một người lãnh huyết, cư nhiên cũng sẽ rơi lệ...

Người nên rơi lệ không phải là y sao? Người càng nên rơi lệ hẳn phải là y mới đúng chứ?

Mang theo nghi hoặc nồng đậm, ý niệm kia cứ không ngừng lẩn quẩn trong đầu Lý Huyền Lương. Rốt cuộc, không cưỡng lại nổi cơn buồn ngủ đang nặng nề kéo tới, hai người ôm lấy nhau, ngủ thẳng giấc cho đến bình minh.

28. Chương 28

Từ sau khi xảy ra chuyện với Tiền Chính Giai, Lý Huyền Lương phải ở lại khu du lịch dưỡng thương mấy ngày. Mã Thần Nhất nhận ra được, Lý Huyền Lương đã có chút thay đổi nhỏ. Tuy rằng ánh mắt y nhìn hắn vẫn còn chút lạnh nhạt, nhưng không giống như trước đây tràn ngập địch ý cùng chán ghét.

Mấy ngày trước, hắn bảo muốn lấy tinh dầu hoa hồng xoa lên vết bầm của y cho mau tan, y cư nhiên không cự tuyệt cũng không phản kháng. Thậm chí y chỉ cần rằng nhẩn nại chịu đựng đau đớn, lại càng không mở miệng mắng hắn ra tay độc ác hay muốn trả thù các loại. Nếu đổi lại trước kia, chuyện của Tiền Chính Giai

cộng thêm hận ý mà y dành cho hắn, căn bản không có khả năng thuận theo hắn, mặc cho hắn bài bố mà không phản kháng.

Trước đây, Mã Thần Nhất đã phát hiện Lý Huyền Lương rất gầy, sau khi bị bệnh lại càng trở xương hơn nữa, buổi tối khi hắn ôm y ngủ, cảm thấy y thật sự gầy như que củi. Cho nên, mỗi bữa cơm hắn đều dùng đủ mọi biện pháp để ép y ăn càng nhiều càng tốt, kể cả những món bình thường y không thích, vậy nhưng y chỉ cau mày rồi nhẩn nại ăn hết. Nếu là trước đây, y căn bản sẽ không thèm nhìn tới, hoặc trực tiếp không ăn, thậm chí quay đầu đi ngủ luôn.

Vào ban đêm khi hai người ở trên giường, trong lúc Lý Huyền Lương còn thanh tỉnh, nếu Mã Thần Nhất nói muốn ôm y ngủ, y sẽ dùng mọi lý do để cự tuyệt, nét mặt chán ghét cùng phản cảm lộ rõ ra, thậm chí còn có mấy lần y trở mặt với hắn, trực tiếp rời khỏi giường. Hắn chỉ có thể đợi lúc y ngủ say thì mới được thỏa lòng khát khao. Thế mà mấy ngày nay, khi hắn nhìn không được ôm sát lấy y, rõ ràng y chưa hề ngủ nhưng thái độ lại rất khác thường, chỉ nhắm mắt giả đồ đã ngủ, không hề phản kháng quá mức hành động của hắn.

Tất cả những điều này đều khiến Mã Thần Nhất nảy sinh một loại ảo giác. Có đúng hay không, như vậy cho thấy nội tâm Lý Huyền Lương đã bắt đầu chậm rãi tiếp nhận hắn? Dù không phải hoàn toàn tiếp nhận, chắc chỉ được phân nửa, hoặc có lẽ chỉ một phần ba... Nhưng dù ít thế nào đi nữa, chỉ cần đã có một bước tiến, sau này khẳng định sẽ ngày càng nhiều hơn, thậm chí còn có hi vọng sẽ tiếp nhận hoàn toàn?

Nghĩ tới đây, Mã Thần Nhất xoa xoa thái dương, có chút bất đắc dĩ. Tất cả những giả thiết này... quá xa vời rồi. Rất có khả năng, đây là do hắn tự mình ảo tưởng mà thôi.

Lý Huyền Lương tắm rửa xong, lau khô thân thể, chầm chậm rời khỏi phòng tắm. Vết thương nơi thắt lưng và bắp đùi đã không còn nghiêm trọng như mấy ngày trước. Y trực tiếp đi đến bàn, rót một ly nước. Sau khi đã uống cạn, y trở lại giường, tiện tay cầm lấy điều khiển từ xa chuẩn bị mở TV.

Mã Thần Nhất ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn Lý Huyền Lương một cái, sau đó đứng dậy đoạt lấy điều khiển trong tay y. Hắn nhìn ra ngoài trời một chút, nói: “Đừng xem nữa, thay quần áo đi, tôi dẫn cậu ra ngoài ăn.”

Lý Huyền Lương nhìn hắn, gật đầu. Mấy hôm nay cứ phải ở mãi trong phòng, quả thật đã chán muốn chết rồi, y rất mong được ra ngoài sớm một chút.

Mã Thần Nhất quay người đi, giúp y chọn lấy một bộ quần áo đặt lên giường. Đã giúp y xoa vết bầm mấy hôm liền, thế nên y không còn kiêng kỵ gì hắn nữa, trực tiếp cởi từng chiếc nút áo ngủ ra.

Vết bầm bên hông cùng trên vai đã chuyển thành màu một đen sậm, ở trên da thịt trắng nõn nhìn có chút đau lòng. Mã Thần Nhất chạm nhẹ vào, hỏi: “Còn đau không?”

Lý Huyền Lương lắc đầu, sau đó nhanh chóng mặc vào chiếc áo thun màu vàng nhạt có nón trùm phía sau. Do dự một chút, y cởi luôn chiếc quần ngủ ra. Động tác mặc quần jean của y có hơi chút gấp gáp, góc độ căng chân gấp lại hơi lớn, khiến y thoáng cau mày vì đau, liền ngồi trở lại giường, xoa xoa lên bắp đùi phải. Mã Thần Nhất thấy thế vội ngồi xổm xuống, nắm lấy chân y nhìn một chút, lòng bàn tay chậm rãi đỡ lấy đầu gối, giúp y xoa nhẹ vài cái. Bởi vì phạm vi của vùng đầu gối hơi nhỏ, động tác của hắn không lớn lắm, tay còn lại liền muốn dựa vào cạnh chân để cố định. Lý Huyền Lương vội vàng cúi người xuống đẩy tay hắn ra, nói: “Không cần làm nữa, được rồi.”

Ngày nào Mã Thần Nhất cũng giúp Lý Huyền Lương xoa vết bầm, thế nhưng cứ mỗi khi xoa đến đầu gối, y đều có loại phản ứng này. Lúc đầu, hắn còn cho là y bị đau, nhưng hắn vẫn không hề buông tay, chỉ chăm chú nhìn nét mặt y để đoán xem rốt cuộc đầu gối có bị thương nghiêm trọng lắm không? Có phải khớp xương đã bị tổn thương nên y mới không cho hắn chạm đến đó? Thế nhưng, hắn thấy động tác bước đi của y cũng coi như bình thường, chắc hẳn là không có gì đáng ngại.

Hắn lấy tay đỡ nhẹ đầu gối, hỏi: “Có phải rất đau không?”

Đầu gối Lý Huyền Lương thoáng run lên, ánh mắt tức giận nhìn hắn, nửa ngày sau mới cắn răng nói: “Buông tay.”

Mã Thần Nhất làm sao lại buông ra? Hắn tỉ mỉ kiểm tra trên dưới một lượt, thấy đúng là không có vấn đề gì, nhưng vẫn chưa yên tâm lắm, thầm nghĩ ngày mai có lẽ phải đưa Lý Huyền Lương tới bệnh viện chụp CT. Biết đâu xương bánh chè đã bị một vết rạn nhỏ?

Lý Huyền Lương đẩy tay hắn ra, gương mặt đỏ ửng, giọng nói có chút giận dỗi: “Này, cậu mau buông tay. Tôi không nói tôi bị đau, tôi chỉ nói cậu bỏ tay ra khỏi chỗ đó thôi.”

Mã Thần Nhất nghe xong thì hoàn toàn ngây ngốc. Bỏ tay ra khỏi chỗ đó? Hắn nhịn không được, ngay dưới đầu gối của y vuốt nhẹ hai cái. Lý Huyền Lương nhất thời toàn thân run lên, muốn trực tiếp đập mạnh hắn một cái, kết quả lại không cách nào rút chân ra được.

“Nè, Mã Thần Nhất, cậu buông tay.”

Vẫn nắm chặt đầu gối của y, hắn đột nhiên hiểu ra, lập tức buông tay. Đáng lẽ hắn phải nghĩ ra từ sớm, thể chất của y vốn dĩ mềm cảm hơn người bình thường rất nhiều, đặc biệt là những nơi ít khi chạm đến, lại càng mềm cảm hơn những bộ phận khác.

Nở một nụ cười đầy ý vị sâu xa, hắn đỡ lấy cổ chân của y, giúp y từ từ mặc quần jeans vào. Lý Huyền Lương sắc mặt rất kém, gạt tay hắn ra, cúi người xuống tự mình nhanh chóng mặc quần.

Mã Thần Nhất đứng một bên vuốt cằm, tâm tình hưng phấn. Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, thầm nghĩ nếu sau này có làm ‘chuyện đó’ với y, hắn nhất định phải thử ở những chỗ mềm cảm kia xem sao...

Sau khi giúp Lý Huyền Lương mặc chiếc áo khoác lông màu trắng, lại choàng thêm một chiếc khăn choàng cổ, hai người mới rời khỏi khách sạn.

Hai ngày nay, nhiệt độ bên ngoài đột nhiên hạ xuống, khiến cho từng trận tuyết cứ rơi liên tục, không hề có chút dấu hiệu ngừng lại. Xuống lầu rồi, hai người đi qua đường nhỏ, đến khu vực phía sau khu du lịch, đứng trên lầu cao nhìn về phía xa xa bên trái, toàn bộ khu du lịch như bị bao phủ bởi một tầng tuyết trắng, núi cao cùng thung lũng giăng khắp nơi. Lý Huyền Lương nhịn không được, phóng tầm mắt vượt qua tầng tầng lớp lớp núi non nhìn về phía chân trời. Ở nơi xa xôi nhất đó, phẳng phất như có một dòng sông, mặt bằng phản xạ ánh sáng mặt trời buổi hoàng hôn, chạm vào đáy mắt, đẹp tới nỗi dường như muốn đóng băng đôi mắt.

Lý Huyền Lương cúi đầu xuống, lấy tay che ngang mắt, đầu ngón tay có chút lạnh lẽo. Mã Thần Nhất đang hà hơi vào tay cho bớt lạnh, xoay người nhìn y một cái rồi trực tiếp ôm lấy y, kéo trở về.

Phía sau khách sạn là một quán ăn nhỏ, mặt tiền hết sức đơn giản, ngay cả phía trên hộp đèn quảng cáo cũng viết sai mấy chữ. Lúc hai người đi ngang qua, Mã Thần Nhất cả nhìn cũng không thèm nhìn. Hắn muốn đến những nhà hàng sang trọng hơn, thế nhưng Lý Huyền Lương lại dừng bước, tỏ ý muốn vào đây ăn.

Y là một người bình thường, không cần phải giống như Mã Thần Nhất, ăn một bữa cơm đến mấy trăm hay thậm chí mấy nghìn đồng. Người giống như hắn thật sự là có bệnh mà, trong lòng y tràn đầy khinh bỉ: bệnh nhà giàu, hết thuốc chữa!

Mở cửa buôn bán là một cặp vợ chồng người bản địa, tuy vị trí quán ăn không tốt lắm, nhưng bù lại giá thức ăn khá rẻ, chủ quán cũng nhiệt tình hiếu khách. Hai người tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, Mã Thần Nhất miễn cưỡng gọi vài món ăn, sau đó lại gọi thêm một lon nước trái cây.

Lý Huyền Lương nhìn nhân viên phục vụ đem lon nước trái cây tới, nhíu mày hỏi: “Gọi cái này làm gì?”

Mã Thần Nhất ngẩng đầu nhìn y một cái, “Gọi cho cậu uống.”

Lý Huyền Lương có chút tức giận: “Tôi không phải đàn bà, sao lại uống nước trái cây hả?”

Mã Thần Nhất ngó người nhìn y: “...”

Trong khi chờ đợi, Mã Thần Nhất theo thói quen lấy gói thuốc ra mới phát hiện nó đã trống không rồi. Hắn cau mày nhìn về phía quầy hàng, hình như cũng có bán thuốc lá. Hắn gọi nhân viên phục vụ tới hỏi thử, hóa ra loại xì gà hắn thường hút ở đây không có. Trong quán chỉ bán những loại thuốc thường thường rẻ tiền, giá cao nhất là 50 đồng. Vốn định bảo nhân viên phục vụ cứ đi đi, nhưng suy nghĩ một chút, hắn lại

lấy tiền ra mua một gói. Sau khi mở ra, hần nhét điều thuốc vào miệng, lại tiện tay đem chiếc bật lửa bằng bạc mạ vàng ra châm lửa. Hít vào một hơi, hần nhất thời nhú mày lại, nét mặt có phần cứng nhắc. Nhìn điều thuốc trong tay một chút, hần quyết định dúi vào gạt tàn.

Ngẩng đầu lên, thấy Lý Huyền Lương đang uống cạn lon nước trái cây, hần sững sờ hỏi: “Cậu không phải không uống nước trái cây sao?”

Sắc mặt Lý Huyền Lương hơi ngượng ngùng, đành trả lời qua loa: “Đang khát, có thì uống thôi.”

Mã Thần Nhất: “...”

Sau khi cơm nước được dọn ra, Mã Thần Nhất chỉ ăn có mấy miếng đã buông đũa xuống, tựa lưng vào ghế nhìn Lý Huyền Lương ăn.

Những người ngồi phía sau cứ liên tiếp đưa mắt nhìn về phía bọn họ, trong đó có một nữ sinh gần như ăn một miếng lại liếc nhìn một cái, những người ngồi phía trước cũng không ngừng quay đầu lại quan sát chăm chú. Tất cả mọi người đều có chung suy nghĩ, người như bọn họ sao lại đến dùng cơm ở một quán ăn có giá chỉ hơn 10 đồng một món này?

Người ngồi bên ngoài anh tuấn nghiêm nghị, phong độ lồi lạc, ánh mắt thâm trầm sâu sắc, đường cong chiếc cằm kiên nghị hữu lực. Toàn thân đều là hàng hiệu của Pháp, trên quần áo không có lấy một nếp nhăn, trên cổ tay là chiếc đồng hồ đắt tiền sáng chói, vừa nhìn đã biết hần thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội, nhất cử nhất động đều vô cùng có khí thế.

Người còn lại tuy chỉ mặc một chiếc áo khoác trắng thông thường, quần jean vào xanh nhạt cộng thêm chiếc khăn choàng cổ, vóc người cũng có chút gầy gò. Thế nhưng da thịt của y lại trắng nõn, mặt mày tuấn tú, thần sắc hồng hào, bộ dạng đầy quyến rũ cuốn hút, chỉ là lúc ăn không đẹp mắt cho lắm.

Ngay đến chủ quán cũng có phần nghi hoặc, hai người bọn họ vừa bước vào thì ông đã nhìn ra được, bọn họ với cái quán nhỏ này hoàn toàn không hợp nhau.

Mã Thần Nhất thấy Lý Huyền Lương đã ăn xong rồi liền đứng dậy trả tiền, sau đó ngay cả tiền thừa cũng không thèm nhìn đến, cứ như vậy túm lấy Lý Huyền Lương kéo ra ngoài, để lại nhân viên phục vụ đã hoàn toàn hóa đá. Một tay hần cầm năm sáu tờ một trăm đồng, tay còn lại cầm hóa đơn chỉ có 89 đồng, nhất thời vui sướng vô cùng, khiến những nhân viên phục vụ khác trên mặt tràn đầy ước ao.

Tới nơi này đã nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Lý Huyền Lương được ra ngoài dạo chơi ngắm cảnh. Tuy sắc trời có hơi tối, thế nhưng y vẫn tràn đầy hứng nhìn trái nhìn phải khắp nơi.

Xa xa có một tòa nhà nhỏ với kiến trúc khác biệt, tạo hình mang đậm phong cách cổ xưa, rất có cảm giác an nhàn tách biệt thế gian. Nhìn gần hơn một chút, lại cảm thấy rất có ý cảnh, là một nét cao ngạo xa rời cõi tục, tuyệt thế mà độc lập, rồi lại hòa làm một thể với phong cảnh xung quanh.

Mã Thần Nhất nhìn y một chút, thử thăm dò: “Nếu cậu thích, sau này tôi sẽ xây một ngôi biệt thự ở đây để hai chúng ta ở, cậu thấy thế nào?”

Lý Huyền Lương thoáng sững người, ngẩng đầu nhìn hần, hỏi ngược lại: “Sau này? Hai chúng ta ở?”

Mã Thần Nhất nhìn y, đáp: “Ừ, cậu ở lại bên cạnh tôi, sau này hai chúng ta sẽ ở đây.”

Lý Huyền Lương quay đầu nhìn hần: “Cậu đang nói chuyện buồn cười gì vậy hả? Hiệp nghị không phải chỉ có thời hạn một năm thôi sao?”

Nắm lấy tay y, hần cố gắng bình tĩnh nói: “Tiểu Lương, chuyện hiệp nghị tôi thật sự rất xin lỗi. Lúc đó tôi không còn cách nào khác nên mới ra kỳ hạn một năm với cậu. Thật ra, tôi chỉ muốn cậu mãi mãi ở bên cạnh tôi, tôi thật sự rất...”

Lý Huyền Lương nghe vậy, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, cảm thấy như mới bị ai đó quất thẳng một roi vào tim. “Chát!” một tiếng, y gạt tay hần ra, tức giận nói: “Ý của cậu là hiệp nghị căn bản không có ý nghĩa gì hết? Tất cả đều do cậu muốn đùa giỡn với tôi?”

Thấy y có chút kích động, trong lòng hần biết là không ổn rồi, hần đã nói ra chuyện này quá sớm. Lập tức, hần có chút khó khăn thay đổi giọng điệu: “Tiểu Lương, cậu trước tiên đừng kích động, vừa rồi tôi chỉ...”

Điều Lý Huyền Lương sợ nhất trong lòng chính là Mã Thần Nhất sẽ nuốt lời. Không cách nào không chế, y lui về sau hai bước, tràn đầy phần nộ cắt ngang lời hắn: “Mã Thần Nhất, cậu làm người sao có thể dè tiện như thế? Hiệp nghị rõ ràng chỉ có một năm, hiện tại cậu lại muốn đổi ý, muốn chúng ta ở cùng nhau? Cậu đang nói chuyện cười à? Điều này sao có thể?”

29. Chương 29

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

30. Chương 30

Buổi sáng ngày thứ hai, Mã Thần Nhất sau khi nhận một cú điện thoại thì sắc mặt trở nên rất khó coi, lập tức thu dọn đồ đạc, dẫn theo Lý Huyền Lương đáp máy bay quay trở về thành phố A.

Từ khi trở về đến nay cũng đã mấy ngày, nhưng Mã Thần Nhất dường như lúc nào cũng có việc bận, cứ thoát ần thoát hiện trong nhà. Trong khoảng thời gian này, thái độ của cả hai người rất lạnh nhạt, giống như muốn giả đồ rằng chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Vốn dĩ Lý Huyền Lương cũng chẳng muốn nhìn mặt hắn, vì thế hiện tại xem như đã thỏa lòng mong ước. Y nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày, sau đó đi làm.

Điều ngoài dự đoán chính là hôm đi làm, lãnh đạo trực tiếp của y liền gọi y vào phòng làm việc, nhưng ông ta không những không chỉ thẳng vào mũi y mà mắng đến thao thao bất tuyệt, ngược lại còn mỉm cười đầy thân thiện với y, thái độ gặt đầu chào hỏi vô cùng nhiệt tình, sau đó hỏi y xem bệnh tình hiện tại thế nào, có khỏe hẳn chưa. Cuối cùng, ông ta kết luận bằng một câu nói rất nhân đạo: Như vậy đi, nếu thấy khó chịu, cứ xin nghỉ thêm hai ngày nữa, vân vân và vân vân...

Lý Huyền Lương nghe xong, quai hàm suýt chút nữa rơi xuống sàn nhà. Thái độ của quản lý so với trước đây khác xa nhau một trời một vực, khiến y có chút không quen. Yên lặng nghe ông ta nói hết, y đi ra ngoài, đóng cửa lại. Lấy tay sờ sờ lên trán, y có cảm giác mình như người mộng du. Suy nghĩ một chút, đại khái có thể đoán ra, nhất định là Mã Thần Nhất ở phía sau đã nhúng tay vào. Hối lộ, quà cáp, uy hiếp, tên khốn kiếp đó chuyện gì cũng dám làm ra.

Trương Hoàng Văn nhân lúc rảnh rỗi không phải làm việc, đem Lý Huyền Lương quan sát một lượt từ trên xuống dưới, giọng điệu lo lắng hỏi: “A Lương, cậu rốt cuộc bị bệnh gì? Nhìn, nhìn cậu đi, da dẻ tái nhợt, nét mặt trầm cảm, chỉ một thời gian ngắn không gặp mà đã gầy tới mức toàn thân chỉ còn da bọc xương. Nói thật cho Văn ca nghe đi, có phải cậu bị bệnh nan y hay khối u ác tính gì đó không? Bởi vì không có tiền điều trị nên cứ chờ chết? Như vậy không được đâu, cậu còn chưa tới số chết mà, không thể chán nản như vậy. Rốt cuộc là bệnh gì, cứ nói cho tôi biết, nếu thiếu tiền tôi sẽ giúp cậu gom góp, rồi dẫn cậu đến bệnh viện nổi tiếng điều trị tận gốc. Dựa theo giao tình mấy năm nay của hai chúng ta, nhìn cái bộ dạng này của cậu tôi thật sự rất lo lắng.”

Lý Huyền Lương vẫn ngồi yên tại chỗ, đưa tay cầm lấy xấp tài liệu, mặt không cảm xúc nói: “Quản lý tới!” Trương Hoàng Văn tưởng y nói chơi nên không tin, đem xấp tài liệu cuộn tròn thành một khối, gõ gõ xuống bàn, há mồm dự định nói cái gì đó. Không ngờ, quản lý thật sự đã đi tới sau lưng. Ông ta đẩy mắt kính trên mũi lên, nét mặt nghiêm túc vỗ vỗ vai hắn. Trương Hoàng Văn bị dọa đến phát run, đột nhiên dự cảm không lành, quay đầu lại nhìn thử. Má ơi

chết chắc rồi!

Quản lý ho khan mấy tiếng, nói: Trương Hoàng Văn, làm loạn ở công ty lần thứ ba, toàn bộ tiền thưởng tháng này cắt hết...

Trương Hoàng Văn trợn tròn mắt, khóc không ra nước mắt. Con bà nó, hôm nay là ngày cuối tháng rồi, món ăn gần như đã nuốt vào họng lại vẫn bị moi ra!

Nhìn cảm xúc đầy khoa trương của Trương Hoàng Văn, gương mặt nãy giờ vẫn cứ lạnh băng của Lý Huyền Lương cũng bắt giắc lộ ra nụ cười.

.....

Bởi vì đã lâu không có đến tiệm cà phê của Lâm Bằng, vậy nên sau khi tan tầm Lý Huyền Lương liền cố ý ghé qua một chút. Lâm Bằng nhìn thấy y, nét mặt có chút kinh ngạc, trực tiếp hỏi xem mấy ngày nay y đã đi đâu?

Lý Huyền Lương gọi một ly cafe, sau đó bắt đầu ngồi xuống nói chuyện với Lâm Bằng. Nghe hết đại khái sự tình, hần liền cười lớn, khiến y phải bất mãn nhìn hần một cái. Có gì hay đâu mà cười?

Lâm Bằng đưa tay chống cằm, hỏi: “Tiểu Lương, có phải cậu vốn không tính tới một khả năng không?”

Đang định cầm ly cafe lên uống, Lý Huyền Lương ngẩng đầu nhìn hần, nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Lâm Bằng mỉm cười, “Tên Mã Thần Nhất kia có lẽ là rất yêu cậu.”

Lý Huyền Lương vừa mới uống một ngụm cafe vào miệng, nghe xong thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài. Y vội vàng cúi đầu, lấy tay chùi chùi miệng, vẻ mặt hết sức khó coi, “Tôi van cậu! Trong lúc tôi đang uống cafe, cậu đừng có nói mấy chuyện buồn cười như vậy được không?”

Lâm Bằng cúi người xuống nhấp một ngụm cafe, bất đắc dĩ lắc đầu, “Tiểu Lương, cậu đó, đối với mấy chuyện tình cảm quá mức trì độn. Trì độn đến nỗi cho dù người ta nói rõ ràng trước mặt cậu, cậu cũng không tin.” Hần nhìn y một chút, giọng điệu đầy thương cảm: “Tôi thực sự rất tội nghiệp cho tên Mã Thần Nhất kia, thích một người như cậu đúng là xui xẻo.”

Lý Huyền Lương bỏ ly cafe xuống, nhú mày nhìn Lâm Bằng: “Nói thật, đàn ông cùng đàn ông mà đi nói yêu với đương, tôi cảm thấy rất ghê tởm!”

Lâm Bằng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Lý Huyền Lương, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Tiểu Lương, tình yêu vốn không phân biệt chủng tộc, cũng không phân biệt giới tính. Đàn ông thích đàn ông thực sự không có gì sai, chỉ bất quá, người thích cậu lại có cùng giới tính với cậu mà thôi.”

Lý Huyền Lương thấy nét mặt Lâm Bằng như vậy thì hơi sững sốt một chút, rồi đột nhiên cảm thấy có phần áy náy, “Xin lỗi, vừa rồi tôi nói có hơi quá đáng. Nhưng tôi không phải nhằm vào cậu, tôi chỉ lỡ lời...” Y gãi gãi đầu, giống như muốn trút giận, “Gần đây tôi luôn cảm thấy rất khó chịu.”

Lâm Bằng mỉm cười, lắc đầu: “Không cần xin lỗi, tôi hiểu tâm tình của cậu mà. Tâm lý con người nếu muốn lập tức thay đổi sẽ rất khó khăn. Tôi biết cậu chán ghét tên Mã Thần Nhất kia, nhưng hiện tại sự tình đã như vậy rồi, hai người vẫn phải sống chung với nhau, thế thì cố gắng nhẫn nại đi. Kỳ thực Tiểu Lương à, không phải tôi trách cậu, nhưng tính tình của cậu đôi lúc thật sự quá bướng bỉnh, hèn chi lại chịu khổ nhiều như thế. Cho dù cậu không thích một người tới mức nào, cũng không cần biểu hiện hết ra trên mặt. Cậu có thể giả bộ thuận theo hần, giống như nuôi chó thì phải biết vuốt lông, dù hần muốn thế nào cũng cứ chiều theo thế ấy. Chờ hết thời hạn một năm, cậu liền có thể tự do rời đi, ai cần quan tâm mấy lời nói lúc đầu là thật hay giả? Làm sao để sống cho thoải mái mới là điều quan trọng nhất.”

Lý Huyền Lương cúi đầu im lặng nhìn ly cafe, nửa ngày sau mới mở miệng: “Không biết... tôi có làm được không. Cậu nói đúng, tính tình của tôi quả thực rất tệ. Thế nhưng khi tôi nổi nóng thì không cách nào khống chế bản thân. Tại cậu không biết đó thôi, tên khốn nạn kia đúng là một tên cầm thú! Hần... quả thật rất tồi tệ!” Đường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, bàn tay đang đặt trên bàn của Lý Huyền Lương bắt giắc nắm chặt.

Lâm Bằng có chút do dự. Hần nhìn nét mặt của Lý Huyền Lương, mở miệng thử thăm dò: “Lẽ nào tên Mã Thần Nhất kia... có sở thích đặc biệt gì đó?”

Lý Huyền Lương gượng gạo thả nắm tay ra. Y không hiểu rõ lắm lời Lâm Bằng vừa nói nên hỏi ngược lại: “Cái gì gọi là... sở thích đặc biệt?”

Lâm Bằng giải thích: “Khi hai người làm chuyện đó, hẳn có khuynh hướng SM hay không? Giống như dùng dây trói, nhỏ sáp đèn cầy, đánh đập tra tấn các loại, buộc cậu làm rất nhiều chuyện biến thái với hắn...”

Lý Huyền Lương nghe xong, sắc mặt có chút nghi hoặc, kể đó lập tức trở nên tái nhợt. Nửa ngày sau, y lắc đầu, “Không có.”

Lâm Bằng nhìn vẻ mặt của y thì biết là y nói thật, thở nhẹ một hơi: “Cũng may là không có...”

Lý Huyền Lương suy nghĩ một chút, cắn răng nói: “Cái thứ cậu vừa nói có thể xem là con người sao? Quả thật biến thái, đến súc sinh cũng không bằng. Tôi thật sự không hiểu, thế nào lại có người thích làm mấy cái chuyện như vậy? Chỉ nghĩ thôi đã thấy mắc ói rồi!”

Lâm Bằng cười cười nói, “Cậu đừng thấy lạ, cũng như giống gạo có đến hàng trăm loại, mỗi người đều có một sở thích khác nhau. Tuy hành vi này có chút cực đoan, nhưng cũng không tạo ra thương tích gì nghiêm trọng lắm. Cũng may tên Mã Thân Nhất kia dường như là người bình thường, bằng không dựa theo tính tình của cậu, nhất định chịu không nổi. Đây coi như là trong cái rủi có cái may.”

Lý Huyền Lương nhăn mặt cau mày, khoát khoát tay nói: “Không nói nữa, để tôi uống thêm một ly rồi đi.” Y quay đầu, gọi nhân viên phục vụ đến rót thêm ly nữa.

Nhân viên phục vụ chậm chậm đi tới, rót thêm cafe vào ly của y, rồi cứ thế rót mãi rót mãi, cho tới khi cafe đã từ trong ly tràn ra ngoài, rơi xuống sàn nhà, hắn vẫn tiếp tục rót.

Lý Huyền Lương kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, mới phát hiện hắn cũng đang hung dữ nhìn y, hèn chi cafe trào ra ngoài hắn lại không biết. Từ đầu đến cuối, hắn căn bản không nhìn đến cái ly.

“Tiểu Úc.” Lâm Bằng ngồi đối diện, không nể mặt giáo huấn một tiếng, “Cậu đang làm gì?”

Người tên gọi Tiểu Úc kia đột nhiên hốt hoảng, dời hướng nhìn về phía Lâm Bằng, ánh mắt có chút sợ hãi, tay chân rối loạn hết cả lên, quay sang nói với Lý Huyền Lương: “Xin lỗi, xin lỗi.” Sau đó, vội vã lấy khăn lau mặt bàn.

“Tay chân cứ luôn vụng vụng về về như thế, còn không mau đổi ly khác.” Nét mặt Lâm Bằng thoáng có chút không hài lòng.

Lý Huyền Lương vội nói: “Không cần, không cần đâu. Uống xong ly này tôi sẽ đi, đừng phiền phức quá.”

Nhân viên phục vụ bị Lâm Bằng trách mắng có chút ủy khuất, miệng hé ra như muốn nói gì đó rồi lại thôi, ngoan ngoãn đứng cạnh bàn, nhìn Lâm Bằng với ánh mắt tội nghiệp, cho đến khi Lâm Bằng bắt đầu rửa tay xong, hắn mới lưu luyến rời đi.

Lý Huyền Lương có chút không hiểu. Y căn bản không quen biết với người nhân viên phục vụ kia, thế nhưng vừa rồi, trong ánh mắt hắn nhìn y rõ ràng có mang theo địch ý.

“Hắn là nhân viên mới à?” Lý Huyền Lương nhin không được hỏi.

Lâm Bằng chống cằm, liếc mắt nhìn Tiểu Úc, thờ ơ trả lời: “Ừ, là con trai người hàng xóm mà tôi từng nói với cậu đó. Hiện giờ đang nghỉ đông nên nó tới cửa tiệm giúp việc.”

Lý Huyền Lương hiểu ra, gật đầu. Y quay lại nhìn thoáng qua Tiểu Úc, quả nhiên dù đứng chỗ nào thì hắn vẫn tiếp tục nhìn y chằm chằm. Vì vậy, y nhìn Lâm Bằng, giọng điệu kì quái hỏi: “Em trai của cậu có phải hiểu lầm tôi chuyện gì không? Cậu xem ánh mắt của hắn...” Lý Huyền Lương lấy tay diển tả một chút, bởi vì y thật sự nói không nên lời đây là cảm giác gì, vừa có địch ý lại vừa giống như đang giám sát y. Điều quái dị nhất chính là, bọn họ hình như là lần đầu gặp mặt? Vậy địch ý kia từ đâu mà có?

Lâm Bằng chấp hai tay lại, vẻ mặt áy náy, “Tiểu Lương, nó còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Cậu đừng để bụng.”

Lý Huyền Lương vội vàng nói: “Không sao, hắn cũng đâu có làm gì tôi. Tôi sẽ không để bụng, cậu yên tâm.”

Lâm Bằng gật đầu, trầm mặc không nói gì, nửa ngày sau mới mở miệng: “Tôi với nó hiện tại đang hẹn hò.”

Lý Huyền Lương đông cứng cả người, ngẩng đầu nhìn Lâm Bằng, không phải chứ?

Lâm Bằng xoay mặt đi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Ừ, thằng bé này tình cảm quá mãnh liệt, tính cách lại nhạy cảm, dễ buồn dễ giận. Chúng tôi hẹn hò với nhau, bởi vì tôi nghĩ nếu không chăm sóc tốt cho nó, nó rất dễ gặp chuyện không may, tôi thật sự lo lắng. Cứ như bây giờ, đi bước nào tính bước đó, chờ sau này khi tình cảm của nó dành cho tôi phai nhạt, tự nhiên có thể dễ dàng buông tay...”

Ngẩng đầu nhìn kỹ sắc mặt Lâm Bằng, tựa như y không dám tin hẳn có thể nói ra chuyện đó dễ dàng như vậy, nhất thời cảm thấy hơi đau đầu. Loại tình cảm nam nam này phức tạp quá, y không hiểu nổi, chỉ có thể gật đầu: “Trách không được, hóa ra hẳn xem tôi là tình địch...”

Lâm Bằng quay đầu lại, liếc mắt nhìn Tiểu Ưc, nét mặt vừa bực bội vừa mắc cười, “Cậu nói khoa trương quá rồi. Nó biết tôi với cậu chỉ là quan hệ bạn bè mà.”

Lý Huyền Lương gật đầu. Hiện tại đã biết nguyên nhân rồi, tóm lại nếu y cứ ngồi đây thêm nữa, sau lưng sẽ giống như bị một mũi nhọn chĩa vào tới mức ngồi cũng không yên. Y uống thêm hai ngụm cafe rồi mau chóng đứng dậy từ biệt Lâm Bằng, hẳn cũng nhiệt tình tiễn y ra tận cửa.

Vẫy tay tạm biệt hẳn, y rời khỏi tiệm cafe. Vừa ra tới cửa, liền bị từng cơn gió đông thổi tới tấp vào mặt đến mức lạnh run, y vội vàng lấy khăn choàng cổ che khuất cả miệng lẫn mũi. Đứng giữa cơn gió lạnh một hồi, y rút cuộc cũng đón được xe công cộng để quay về nhà.

Xuống xe, Lý Huyền Lương toàn thân run cầm cập tiến về phía ngôi nhà, mới phát hiện Mã Thần Nhất đang đứng ngay bậc thang trước cửa. Y thoáng sửng sốt, sau đó lại chậm rãi đi tiếp.

Thấy y đã về, hẳn vội vàng đứng dậy, do dự mở miệng kêu một tiếng: “Tiểu Lương...”

Lý Huyền Lương hồ hững nhìn hẳn một cái, một chữ cũng không nói, yên lặng đứng tại chỗ.

Mã Thần Nhất cúi đầu, che khuất gương mặt có chút đông cứng, ngượng ngùng nói: “Tôi để quên chìa khóa ở phòng làm việc. Tôi đã đứng ngoài cửa chờ cậu rất lâu, cậu đi đâu vậy?”

Lý Huyền Lương vẫn không nói tiếng nào, lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa bước vào nhà. Mã Thần Nhất có chút thất vọng đứng yên tại chỗ, sau đó mới theo y đi vào. Nhiều ngày như vậy rồi, y vẫn còn đang tức giận sao?

Lý Huyền Lương cầm quần áo sạch, dự định đi vào phòng tắm. Mã Thần Nhất ngăn y lại, thấp giọng gọi một tiếng: “Tiểu Lương...”

Lý Huyền Lương vốn muốn xoay người đi vòng qua hẳn, kết quả cả hai phía đều bị hẳn chặn ngang. Y mặt không cảm xúc, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Cậu đang cản đường, tránh ra.”

31. Chương 31

Mã Thần Nhất nghe vậy, khóe miệng có chút chua xót. Đã rất nhiều ngày nay, hẳn chưa từng cùng Lý Huyền Lương nói chuyện đàng hoàng, thậm chí ngay cả một sự đụng chạm bình thường cũng không có. Hẳn do dự vươn tay ra, khát khao muốn ôm lấy y.

Thế nhưng, Lý Huyền Lương lại tỏ ra phi thường chán ghét, nghiêng người đi để né tránh cánh tay của hẳn. Nhất thời, hẳn như bị đông cứng, nét mặt thụ thương vừa xanh vừa trắng. Nửa ngày sau, hẳn chậm rãi thu tay về, ngấm ngấm chịu đựng những giằng xé trong nội tâm, từ từ lui về sau một bước, nhìn theo bóng dáng lạnh nhạt của Lý Huyền Lương đang cúi đầu đi ngang qua hẳn, bước vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Mã Thần Nhất vẫn cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, lo lắng cùng bất an trong nháy mắt tràn ngập khắp cõi lòng. Hẳn thầm nghĩ, có đúng hay không ngay từ đầu hẳn đã làm sai? Từ khi gặp được Lý Huyền Lương, hẳn đã bắt đầu đi sai hướng?

Trước đây, vì không chiếm được Lý Huyền Lương, hắn thấy không cam lòng. Nhưng hôm nay khi đã chiếm được y rồi, hắn lại càng thống khổ hơn. Rõ ràng hai người chỉ cách nhau có mấy bước chân, khoảng cách gần như vậy, nhưng tại sao cứ phẳng phất như xa xôi dày vò đến tận cùng.

Chỉ một ánh mắt chán ghét của Lý Huyền Lương, hoặc là một động tác dè phòng đều làm cho hắn thấy thống khổ dị thường.

Bởi vì một câu nói lơ đãng của y mà đau đến tận tâm can.

Bởi vì y lộ ra biểu tình xa lạ lạnh lùng mà cảm thấy tổn thương sâu sắc.

Mã Thần Nhất thậm chí đã nhận ra rằng, có lẽ cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng có được Lý Huyền Lương, tất cả đều do một mình hắn đơn phương tình nguyện.

Có đúng hay không chỉ cần hắn buông tay, Lý Huyền Lương sẽ không còn hận hắn, không còn chán ghét hắn nữa? Không cần tiếp tục chịu đựng cưỡng ép cùng ràng buộc, thân thể sẽ không phải gầy gò ốm yếu?

Mã Thần Nhất đau khổ nhắm mắt lại. Đột nhiên, hắn hiểu được, nếu chuyện này còn tiếp tục cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ là phí công mà thôi. Cho dù hắn có thể giữ được Lý Huyền Lương cả đời, cái hắn nhận được cũng không phải thứ hắn muốn, ngược lại chỉ càng khiến cho y thêm căm hận hắn. Không bằng, ngay lúc này buông tha cho y, để y rời đi, cho y đạt được giải thoát cùng tự do mà y luôn ao ước...

Sau đó, trở thành hai người xa lạ, không hề dây dưa, cũng không cần xuất hiện trước mặt nhau...

Chỉ mới nghĩ đến đây, Mã Thần Nhất đã hung hăng siết chặt nắm tay lại. Buông tay, nói thì dễ lắm, bảo hắn làm được thực sự quá mức khó khăn. Chỉ có trời mới biết, rốt cuộc hắn đã tốn bao nhiêu tài lực mới đạt được tình trạng ngày hôm nay, mất không biết bao nhiêu công sức mới có thể khiến cho Lý Huyền Lương ở lại bên cạnh hắn, mỗi lần ép buộc y thì nội tâm hắn có bao nhiêu đau đớn? Nếu có một ngày hắn buông tay, y sẽ bay thật xa như chim sơn ca, không bao giờ quay trở về bên hắn, cũng không tìm bất cứ lý do gì để tiếp cận hắn, hai người tất cả đều quay ngược lại điểm khởi đầu...

Mã Thần Nhất cúi đầu xuống, cảm thấy có chút thất bại, sắc mặt khó nén sự nôn nóng cùng thống khổ. Dù là buông tay hay không buông tay hắn đều không cam lòng, rồi lại không biết nên làm thế nào mới có thể cứu vãn được mối quan hệ đang càng ngày càng xấu đi giữa hắn và Lý Huyền Lương.

Khi Lý Huyền Lương tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy Mã Thần Nhất đang mệt mỏi rã rời, tựa người vào ghế sofa mà ngủ, bên cạnh còn có chai rượu trắng đang ngã nghiêng giống như sắp đổ ra đến nơi. Y thoáng sửng sốt, rồi sau khi do dự một chút, lại gần giúp hắn đặt chai rượu lên bàn cho đừng hoảng, nhân tiện không tránh khỏi liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cho dù đang ngủ say, gương mặt hắn vẫn nhíu chặt lại, tựa hồ như có chuyện gì rất không ổn.

Vào giữa đêm, khi Lý Huyền Lương khó chịu tỉnh lại mới phát hiện chính mình đang giống như một cái bánh chưng bị người ta ôm chặt vào ngực không thể động đậy. Y nhíu nhíu mày, giãy dụa muốn thoát ra, ngược lại càng khiến cho cái người gần ngay trước mắt kia liệu mạng siết chặt y hơn.

Mã Thần Nhất leo lên giường từ lúc nào? Ngay cả khi hắn vô thanh vô tức ôm y, y cũng không phát giác? Lý Huyền Lương cắn răng im lặng một hồi, không biết vì sao, từ bỏ sự sợ hãi cùng chán ghét y dành cho hắn, y lại có khả năng tiếp nhận duy nhất chuyện này... trong vô thức không cự tuyệt vòng tay của hắn.

Khi hắn ngủ say, từng nhịp tim đập chậm chậm nặng nề, làn da truyền đến sự nóng ấm. Lý Huyền Lương yên lặng nhìn thẳng trần nhà, từ từ thư giãn vùng lưng đang nhíu lại, sau đó miễn cưỡng nhắm chặt hai mắt.

Mới ở nhà được một ngày, Mã Thần Nhất lại nói với Lý Huyền Lương hắn phải đi công tác, sau đó rất nhanh chóng rời đi, mấy ngày sau cũng không trở về.

Lý Huyền Lương vẫn tiếp tục sinh hoạt như bình thường, sáng đi làm, tối về nhà ngủ. Hắn nghĩ, nếu như thời gian một năm cứ thế này trôi qua cũng không phải là khó chịu đựng cho lắm.

Mấy hôm trước, khối không khí lạnh đã bắt đầu tan đi, khí trời có chút ấm lại. Tuy vẫn còn khá lạnh, nhưng cũng may ánh mặt trời chiếu xuống rất mạnh mẽ, làm cho tâm tình của y cũng theo đó mà cải thiện.

Tan sở, sau khi tạm biệt đồng nghiệp, Lý Huyền Lương đứng trước cửa công ty, thầm nghĩ tối nay nên ăn gì? Vừa mới bước đi hai bước về phía tiệm cơm, lại quay sang hướng khác, quyết định mua ít thức ăn về nhà tự nấu. Chuẩn bị qua đường, đột nhiên có chiếc xe BMW màu trắng mới cầu “Két” một tiếng dừng trước mặt y.

Lý Huyền Lương thoáng hoảng sợ, bất mãn nhìn về người đang ngồi trước ghế lái. Cửa xe từ từ hạ xuống, lộ ra một gương mặt bốn cột. Người nọ quan sát y một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên nhếch mép cười, nói: “A ha, Lý Huyền Lương! Hai ta từng gặp nhau rồi, người còn nhớ không?”

Lý Huyền Lương nghi hoặc nhìn người nọ, áo sơ mi màu đỏ rực, bên ngoài có thêm chiếc áo khoác, dưới khí trời lạnh lẽo thế này càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn.

“Người là ai?” Lý Huyền Lương thấy hần có chút quen mặt, nhưng trong nhất thời lại nhớ không ra.

Người nọ toét miệng cười như muốn trêu chọc y đã quên sao? Cọ cọ mũi mấy cái, hần nói: “Ta là em họ của Mã Thần Nhất, Hứa Dương. Lần trước hai chúng ta có gặp nhau ở khu du lịch, người quên rồi à? Cùng với Tiền Chính Giai tại nhà hàng A Lý Lỗ, lần hai, nhớ ra chưa?”

Nghe đến cái tên Tiền Chính Giai, sắc mặt Lý Huyền Lương thoáng tái nhợt. Y có chút ấn tượng, lần trước khi đến công ty của Mã Thần Nhất, y cũng từng gặp qua Hứa Dương một lần.

Trong lòng Lý Huyền Lương, y kỳ thực rất chán ghét những kẻ có tiền như thế. Mã Thần Nhất cũng thế, tên họ Trần hay tên họ Tiền cũng vậy, chỉ vì có nhiều tiền mà tùy ý xem người khác là đồ chơi, tùy ý quang minh chính đại lừa bòn người khác, làm đủ những loại chuyện xấu xa vô nhân đạo mà cứ xem là đương nhiên.

Đối với y, những tên này nên tránh càng xa càng tốt, bởi vì bọn chúng giống như cầm thú vậy, tùy thời có thể cắn xé người khác. Tên thiếu gia Hứa Dương này cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, dù dưới tận đáy lòng Lý Huyền Lương không muốn giao tiếp với người như hần đến mấy, nhưng nếu xoay người bỏ đi thì mất lịch sự quá. Vì vậy, y trầm mặc gật đầu, tỏ ý đã nhớ ra hần là ai.

Hứa Dương nhìn trái phải một chút rồi nhiệt tình nói: “Nào, lên xe đi, ta có việc muốn nói với người.”

Lý Huyền Lương ngay tức khắc từ chối: “Không được, ta không có thời gian.”

Hứa Dương nghe vậy, “Nga” một tiếng, sau đó trộm quan sát vẻ mặt của Lý Huyền Lương rồi tiếp tục cười nói: “Người đừng sợ, ta không phải người xấu, ta không giống với Mã Thần Nhất đâu. Ta tìm người thật sự là có việc muốn nói. Như vậy đi, người chưa ăn cơm đúng không? Ta sẽ chạy lại kia đỗ xe, ngay đằng kia, ở đó, ở đó đó.” Hứa Dương chỉ về một nơi cách chỗ này không xa lắm, Lý Huyền Lương nhìn theo, đích thực là bên cạnh có một nhà hàng. “Chúng ta đến đó ăn nhé. Người cho ta chút thời gian đi, chỉ một chút thôi. Có thể vừa ăn vừa nói cũng được, tuyệt đối không tốn bao nhiêu thời gian của người đâu.”

Sắc mặt Lý Huyền Lương không tốt lắm. Y không biết Hứa Dương rốt cuộc muốn nói với y cái gì, có lẽ chỉ là mấy chuyện quái quỷ gì thôi. Vì vậy, y nói: “Nếu thật sự có việc thì cứ nói ngay đây đi.”

Hứa Dương cười “Ha ha” hai tiếng, “Nghe nói người với Mã ca cùng tuổi, vậy ta gọi người là Lý ca nhé. Nếu như người thấy gọi như vậy già quá, ta có thể gọi tên người thôi cũng được. Nói thật, thoạt nhìn thì người trẻ hơn Mã ca rất nhiều, còn hần cứ như một ông cụ non vậy, hử! Mới nhìn, ta cứ nghĩ người nhiều lắm cũng chỉ là sinh viên, các người thật sự cùng tuổi sao? Lý ca, người thấy xe của ta vẫn còn ở dưới lòng đường không? Dù sao người cũng phải cho ta tìm một chỗ đỗ xe chứ. Huống hồ, ta ăn mất ít như vậy, nói chuyện với người xong thì ta đóng cứng mất. Người cũng sẽ không nỡ để ta đóng băng đâu, đúng không? Ta vừa nhìn đã biết, người là một người đặc biệt lương thiện. Cho nên quyết định như vậy đi nha, ta sẽ đỗ xe ở chỗ kia.” Nói rồi, quay ngược tay lái đến nhà hàng gần đó.

Lý Huyền Lương vốn muốn cự tuyệt nhưng lại bị hần cướp lời hoàn toàn. Y có chút ngờ vực, tên Hứa Dương này rốt cuộc muốn tìm y để nói chuyện gì đây?

Bởi vì hôm nay là thứ hai, cho nên nhà hàng có vẻ vắng hơn hôm chủ nhật nhiều. Hứa Dương thấy Lý Huyền Lương không chịu vào phòng riêng, liền chọn một cái bàn ngay ngoài đại sảnh ngồi xuống. Hứa Dương rất có phong thái của người chủ nhà đang mời khách, hỏi Lý Huyền Lương muốn ăn gì rồi gọi món. Sau đó,

hắn chống cằm nhìn Lý Huyền Lương ngồi đối diện, nói: “Lý ca, ngồi lâu như vậy rồi, sao ngươi không hỏi xem ta tìm người có việc gì?”

Lý Huyền Lương đặt tay lên bàn, nhìn hắn một cái rồi hỏi: “Vậy ngươi tìm ta có việc gì?”

Hứa Dương cười ha ha, vừa cười vừa lau lau mí mắt, “Không ngờ Lý ca lại vui tính như thế. Kỳ thực, cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, ta chỉ muốn cùng ngươi chuyện trò tán gẫu thôi.”

Ngay tức thì, Lý Huyền Lương nhìn Hứa Dương bằng ánh mắt đề phòng. Hứa Dương vội vã xua tay, thấp giọng nói, “Lý ca, ngươi yên tâm, ta đã nói rồi, ta không giống Mã ca, không phải người đồng tính luyến ái. Hứa gia chỉ có một mình ta là con trai trưởng, nếu ta là GAY, cha mẹ ta sẽ là người đầu tiên đem ta ra băm cho nát bét. Tính hướng của ta rất bình thường, tuyệt đối chỉ yêu người khác giới, hơn nữa đối với người, ta không có chút nào ác ý.” Hứa Dương vừa nói vừa vỗ vỗ ngực như để bảo đảm đây là sự thật.

Nghe xong, sắc mặt Lý Huyền Lương vẫn không tốt hơn chút nào, “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Y cảm thấy Hứa Dương đã biết chuyện gì đó của y, giống như rất hiểu rõ tâm lý của y vậy. Cái cảm giác bị hắn nhìn thấu này làm y không được thoải mái.

Hứa Dương tiện tay khui chai rượu, rót ra hai cái ly. Thấy Lý Huyền Lương lắc đầu không uống, hắn liền đặt chai rượu sang một bên, tự mình uống một ngụm, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Nói ra cũng không sợ người sẽ chê cười, nhưng ngươi đừng xem ta với Mã ca có họ hàng thân thích, kỳ thực quan hệ giữa ta với hắn không tốt lắm. Từ nhỏ ta đã không quen nhìn hắn tác oai tác quái, nhất là cái điểm luôn ép buộc người khác của hắn thì ta ghét nhất đó.” Thấy Lý Huyền Lương ngồi đối diện vẫn không nói gì, Hứa Dương nói tiếp: “Có thể nói như vậy, ta với hắn từ nhỏ đến lớn đều một mắt một còng, cũng từng động tay động chân với nhau. Con người của hắn đối nhân xử thế đặc biệt âm hiểm, có thể phía trước hắn còn cười với người nhưng phía sau thì đâm người một dao. Đôi lúc, ta thật sự hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi...”

Lý Huyền Lương cau mày cắt ngang lời hắn: “Ngươi nói những chuyện này có liên quan gì tới ta?”

Hứa Dương thoáng sửng sốt, rồi xấu hổ cười cười, “Ta cứ tưởng đang cho ngươi thấy rõ lập trường của ta.” Nói đến đây, cơm nước bắt đầu được dọn lên, hắn lập tức nói: “Lý ca, chúng ta ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói.” Sau đó, cầm ly rượu hướng về phía Lý Huyền Lương, “Lý ca không uống rượu, vậy ta xin cạn ly trước.” Rất kiểu cách, hắn nâng ly rượu lên uống cạn.

Lý Huyền Lương cầm đũa lên chuẩn bị ăn thì chợt nghe Hứa Dương mở miệng: “Lý ca, sao ta thấy ngươi có điểm quen mặt a.” Đang nói, đột nhiên hắn vỗ đùi một cái: “Ta nhớ ra rồi, ngươi rất giống một người.” Đánh giá Lý Huyền Lương từ trên xuống dưới mấy lần, hắn vừa gật đầu vừa nói: “Thực sự... thực sự là càng nhìn càng thấy giống.”

Lý Huyền Lương nhú mày bực bội. Y phản cảm nhất chính là bị người ta nhìn như con khỉ trong sở thú, đặc biệt là với một người không quen biết như Hứa Dương.

Hứa Dương thu hồi ánh mắt, cười nhẹ: “Lý ca, ta nói thật đó. Ngươi rất giống một người bạn học của Mã ca. Khi xuất ngoại chúng ta đã gặp hắn. Hình như hắn gọi là Cao Lộ, ngươi có quen không?”

Cao Lộ? Lý Huyền Lương liếc nhìn Hứa Dương một cái, sau đó cúi đầu, yên lặng ăn tiếp.

“Hắn và ngươi thật sự rất giống nhau, đại khái là có sáu phần tương tự. Ta cảm thấy chỗ giống nhau nhất của các ngươi... ờ, chính là dáng điệu tươi cười.” Hứa Dương tiếp tục nói, “Tuy rằng ta chưa từng nhìn thấy qua Lý ca khi cười thế nào, thế nhưng khi ngươi cười rõ lên chắc hẳn giống y như Cao Lộ. Quên nữa, cái người tên Cao Lộ này rất vui vẻ, đặc biệt là rất thích cười. Khi ở nước ngoài thì Mã ca với hắn là một đôi, nhưng sau đó không biết vì sao lại chia tay.”

Lý Huyền Lương chậm rãi gấp một khối thịt viên bỏ vào trong chén, ngẩng đầu nói: “Ngươi có thể nói thẳng trọng tâm câu chuyện không? Ta sắp ăn xong rồi.”

Hứa Dương tựa hồ đã thích ứng được với vẻ lạnh nhạt của Lý Huyền Lương, nghiêng người về trước, “Có phải ngươi ở cùng một chỗ với Mã ca là do bị hắn ép buộc không? Có lẽ, có liên quan đến Cao Lộ?”

Lý Huyền Lương vừa mới gấp khối thịt viên lên, đột nhiên cánh tay run rẩy khiến cho khối thịt viên cùng đôi đũa rơi thẳng xuống sàn, xoay tít mấy vòng. Y kinh ngạc nhìn Hứa Dương, nghen nghen hỏi: “Là Mã

Thần Nhất nói với người?”

Ngay tức khắc, Hứa Dương đã thông suốt mọi việc, liền ngã người về sau, nói: “Làm sao có khả năng. Ta với Mã ca như nước với lửa, hần mà nói cho ta biết mới là lạ đó.” Nói xong, hần mỉm cười bí hiểm rồi uống một ngụm rượu.

Lý Huyền Lương trừng mắt nhìn hần cả nửa ngày, đột nhiên “Xoạt” một tiếng đẩy cái ghế ra, dự định bỏ đi. Hứa Dương thầm nghĩ không xong, đã làm y tức giận mất rồi, vội vàng nói: “Lý ca, người đừng nóng giận. Đây đều là do ta đoán thôi, thật đó. Từ nhỏ ta với Mã ca đã đối đầu với nhau, mấy thủ đoạn chơi đùa của hần ta hiểu rất rõ, không gạt được ta đâu. Hơn nữa, người với Cao Lộ rất giống nhau, cho nên ta mới có thể đoán ra. Ta nói thật, không hề lừa gạt người.”

Lý Huyền Lương không còn tâm trạng nào mà ăn nữa, buồn bực ngồi xuống, trừng mắt nhìn Hứa Dương: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì thì nói thẳng một câu đi, đừng quanh co lòng vòng nữa, phiền quá!”

“Được rồi được rồi, một câu thôi phải không? Hảo!” Hứa Dương “Khái” một tiếng, nói: “Kỳ thực, hôm nay ta tìm người là muốn giúp người thoát khỏi ma chương* của Mã ca.”

*ma chương: bàn tay quỷ dữ :D

Lý Huyền Lương sững sốt, “Người đang nói giỡn à?”

Hứa Dương nhìn chăm chú Lý Huyền Lương, nghiêm túc nói: “Không, ta không hề nói giỡn với người, ta là nói thật. Ta thật sự muốn giúp người.”

Lý Huyền Lương thấy chuyện này quả thật rất buồn cười. Y cười nhạt, “Người với Mã Thần Nhất có họ hàng với nhau, ta dựa vào cái gì mà phải tin tưởng người?”

Hứa Dương thở dài, “Cho nên lúc này ta đã bày tỏ lập trường trước với người, ta cùng Mã Thần Nhất tuy có họ hàng thân thích nhưng quan hệ rất xấu. Ta luôn xem hần không vừa mắt, cho nên sau khi biết chuyện hần ép buộc người, ta càng không thể cứ mặc kệ ngồi nhìn. Lý ca, lẽ nào người muốn cả đời đều bị hần ta khống chế sao? Nếu như người muốn rời khỏi hần, Hứa Dương ta khẳng định sẽ giúp người. Người có thể tin ta.”

Lý Huyền Lương liếc mắt nhìn hần, “Ta không tin người được. Người nói muốn giúp ta, nhưng chỉ sợ là vì người với Mã Thần Nhất có ân oán gì với nhau, cho nên mới đem ta ra làm cái cớ? Hơn nữa, chuyện giữa ta và Mã Thần Nhất, không cần người khác tới lo.”

Hứa Dương vội vàng nói: “Lý ca, người quả thật đã hiểu lầm ta rồi. Tuy ta với Mã Thần Nhất bất hòa, nhưng cũng không có thâm cừu đại hận gì. Ta chỉ nghĩ người bị người khác khống chế rất tội nghiệp. Có phải Mã Thần Nhất bắt người làm thế thân cho kẻ khác không? Vậy thì thâm lắm, ta thật không muốn thấy người cứ như vậy bị hần tùy ý định đoạt. Người xem, ta và người đều rất chán ghét Mã Thần Nhất, tức là chúng ta có chung lập trường, ta và người đều có ân oán với hần, tức là chúng ta có chung một kẻ thù, ta và người không muốn hần đạt được mục đích, tức là chúng ta có chung nguyện vọng. Vì vậy, chúng ta nên ở cùng trận tuyến, làm chiến hữu của nhau. Ta giúp người, người cũng giúp ta, chúng ta hợp tác vì lợi ích chung, thế nào?”

Lý Huyền Lương đứng dậy, không chút khách khí nói: “Xin lỗi, ta còn có việc phải đi trước.”

Chân còn chưa nhấc lên, đã nghe Hứa Dương đột nhiên hỏi ra một câu: “Lẽ nào người đã thích Mã ca?”

Lý Huyền Lương chợt dừng bước chân, nhin không được quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói cái gì hử? Thế nào có khả năng đó?”

Hứa Dương chống cằm, nở một nụ cười bốn cột: “Vậy sao người không cân nhắc chuyện hợp tác với ta mà cứ vội vã bỏ về? Hay là... người bị ngược đến phát nguyền, không muốn rời xa hần?”

Lý Huyền Lương phẫn nộ đập bàn, “Người nói bậy...”

Hứa Dương nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Người cứ ngồi xuống trước đã, người đứng như vậy sẽ làm người khác chú ý tới người đó. Nếu người không phải như ta nói, vậy nghe cho xong kế hoạch của ta đi. Chuyện này đối với người không có bất cứ tổn thất nào. Hơn nữa, ngoại trừ để đạt được mục đích

của ta, ta giúp người vì ta còn muốn nhìn thấy hình dạng của Mã ca khi tức giận đến mức giậm chân giậm cẳng.”

Lý Huyền Lương do dự một chút rồi quay trở lại ghế ngồi. Hứa Dương thấy vậy, vội vã mỉm cười: “Người cứ nói với Mã ca rằng người đang quan hệ với ta thì được rồi...”

Lập tức, Lý Huyền Lương ngẩng đầu nhìn Hứa Dương đầy phẫn nộ. Hứa Dương vội vàng giải thích ngay: “Ý của ta là, hai chúng ta đóng kịch cho hắn xem. Chỉ là đóng kịch thôi, người yên tâm, ta không phải người đồng tính luyến ái, lúc này ta đã giải thích với người rồi. Hơn nữa, ta đối với nam nhân một điểm cũng không có hứng thú. Người cứ toàn tâm toàn ý làm theo kế hoạch của ta, nói với Mã ca rằng người thích ta, cho nên người muốn rời khỏi hắn. Lúc đó, hắn khẳng định sẽ đến tìm ta, ta với hắn có thể đơn độc giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, dù sao hắn cũng đâu thể làm gì ta. Qua vài ngày hắn sẽ thấy chán rồi tự động đi tìm một thể thân mới. Khi đó người cũng được giải thoát. Bất quá, trước khi hắn tìm được thể thân, người vẫn phải đóng kịch với ta. Sau khi kết thúc, người hoàn toàn tự do. Thế nào?”

Lý Huyền Lương nhìn Hứa Dương, chỉ nói duy nhất một câu: “Người thực sự quá coi thường Mã Thần Nhất rồi.” Móc tiền ra đặt lên bàn: “Tiền ăn chia đôi. Xin lỗi, ta không có cách nào hợp tác với người.” Sau đó, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Hứa Dương thấy thế, thầm nghĩ không xong rồi, phải nhanh chóng trả tiền rồi đuổi theo. Hai người một trước một sau rời khỏi nhà hàng. Ở một con hẻm nhỏ ít người lui tới, Hứa Dương rút cuộc cũng đuổi kịp Lý Huyền Lương. Lý Huyền Lương có chút tức giận, quay đầu lại nói: “Ta van người, người đừng theo ta. Ta không có khả năng đáp ứng cái kế hoạch ngu ngốc như thế của người.”

Khẩu khí của Lý Huyền Lương vô cùng cứng rắn. Tên Hứa Dương kia cứ nhiên lại nghĩ ra chủ ý mắc ới đến thế này? Muốn y nói với Mã Thần Nhất y ở cùng Hứa Dương tốt hơn? Rồi lại muốn tự mình giải quyết với Mã Thần Nhất? Kịch truyền hình lúc tám giờ cũng chưa vớ vẩn đến mức đó. Hắn rút cuộc xem y là cái gì đây hả? Con rồi để đùa giỡn sao?

Ngoài trời lạnh lẽo khiến Hứa Dương phải một tay ôm lấy ngực mình, một tay kéo Lý Huyền Lương lại. Lý Huyền Lương xoay người ra sau, không nghĩ ngợi gì cố sức hất tay hắn ra, kết quả chẳng những không hất ra được, hơn nữa tuyết đọng trên mặt đất lúc sáng, bây giờ đã chạng vạng rồi, nhiệt độ xuống thấp hơn làm cho tuyết đóng thành băng, khiến Lý Huyền Lương nhất thời trượt chân, hai người trực tiếp đụng vào nhau. Hứa Dương đưa tay ra ôm lấy Lý Huyền Lương, tiếp xúc với chiếc áo khoác lông làm cho cơ thể ấm lên rất nhiều.

Lý Huyền Lương vừa mới đứng vững thì đã tức giận muốn đẩy Hứa Dương ra. Không ngờ, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng cửa xe đóng “Rầm” một cái, làm cho hai người hoảng hốt vô cùng. Ở đầu hẻm, có một chiếc xe quen thuộc đang đậu, phía trước là Mã Thần Nhất mặt không cảm xúc đang từ từ bước tới gần, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng cùng tức giận.

Lý Huyền Lương bất giác đẩy mạnh Hứa Dương ra. Hứa Dương không đề phòng nên đứng không vững, té lăn quay ra đất. Lý Huyền Lương có chút run rẩy lui về sau hai bước, nhìn Mã Thần Nhất đang chậm rãi đi tới, không hiểu sao một cảm giác sợ hãi lan khắp toàn thân. Y gần như không hề nghĩ ngợi, xoay người chạy thẳng vào sâu phía trong con hẻm.

32. Chương 32

Lý Huyền Lương cũng không biết chính mình vì sao vừa nhìn thấy Mã Thần Nhất đã muốn bỏ chạy, rối loạn cả nửa ngày mới nhận ra đó là phản ứng bản năng của thân thể. Bởi vì sự sợ hãi của y đối với hắn đã tồn tại từ lâu, cho nên từ khi nhất thời không khống chế được. Thế nhưng, hiện tại dù đã bình tĩnh hơn một chút, y cũng muốn dừng chân, tuy nhiên lại không cách nào dừng, bởi vì Mã Thần Nhất đang đuổi theo phía sau sát nút, hơn nữa khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Lý Huyền Lương tay nắm chặt áo khoác, cứ bán mạng mà chạy. Vòng vèo qua mấy khúc cua, thấy con hẻm ngày càng nhỏ hẹp, y rút cuộc cũng dừng lại, không ngừng thở hổn hển, rồi như có chút e ngại, liền tiếp quay đầu về sau trông chừng Mã Thần Nhất.

Thấy Lý Huyền Lương không chạy nữa, Mã Thần Nhất cũng dần thả lỏng bước chân. Trên mặt hần trần đầy lo lắng, nói: “Tiểu Lương, người quay lại đây, đừng tiến về phía trước nữa.”

Lý Huyền Lương xoay người, tựa lưng vào tường thở gấp. Y hơi hé miệng, nhìn chằm chằm Mã Thần Nhất nhưng không lên tiếng.

Mã Thần Nhất nhìn xung quanh một chút, vẻ mặt hết sức hoang mang. Hần thử bước lên phía trước hai bước, muốn kéo Lý Huyền Lương về, nhưng ngay lập tức Lý Huyền Lương cũng lùi về sau hai bước.

Mã Thần Nhất vội bước lùi ra sau, sốt ruột nói: “Tiểu Lương, vì sao vừa nhìn thấy ta thì người liền bỏ chạy? Ta chỉ muốn dẫn người về nhà thôi. Được rồi được rồi, ta không tiến lên phía trước, ta cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì với người. Người lại đây đi, đừng tiến về phía trước, bên kia rất nguy hiểm đó. Mau tới đây, tới chỗ của ta nào.”

Lý Huyền Lương ngăn người ra, nguy hiểm? Y quay đầu lại, căng hai mắt ra nhìn vào sâu bên trong con hẻm vắng, quả nhiên một màu đen sẫm hờn ám rợn người, tựa như có thể nuốt bất cứ ai vào trong bóng tối vĩnh cửu. Vách tường bốn phía lộ ra những viên gạch nham nhở tạo cảm giác hoang vắng. Mặc dù nơi này là đối diện với công ty của Lý Huyền Lương, thế nhưng đây là lần đầu tiên y đến đây. Là khu nhà bỏ hoang ở trong thành phố sao? Hay là công trường đang thi công? Có vẻ như đã rất lâu rồi không ai lai vãng quanh đây.

Mã Thần Nhất thấy Lý Huyền Lương không chịu di chuyển, nôn nóng tới mức trán đổ đầy mồ hôi. Hần vươn tay ra, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lương, lại đây nào, tin ta đi. Nơi này có một nhà máy hóa chất đã bỏ hoang, bên trong còn chứa rất nhiều chất độc hại. Người đừng đi về phía đó, mau quay lại đây với ta.”

Lý Huyền Lương thần sắc bất định, bất quá y vẫn có chút khinh bỉ liếc mắt nhìn Mã Thần Nhất một cái. Tên hỗn đản này đang lừa con nít sao? Y chưa ngu ngốc đến nỗi đi tin vào cái lý do chất độc hại vớ vẩn hần nói. Tuy nhiên, chỗ này xác thực có chút lạnh lẽo rợn người. Y bất giác rung mình một cái, tựa hồ như cảm nhận được ai đó đang ở trong bóng tối nhìn trộm y. Vì vậy, y hơi do dự một chút rồi bắt đầu tiến từng bước một về phía Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất thấy Lý Huyền Lương đã chịu nghe theo lời mình, thoáng thở phào nhẹ nhõm, dự định tiến lên nắm lấy tay y. Đột nhiên, ngay khúc ngoặt nơi góc tường hiện ra một cánh tay hết sức to khỏe, vô cùng nhanh chóng tóm lấy Lý Huyền Lương đang không chút đề phòng, rồi lại dùng sức bịt kín miệng của y, kéo tuột vào trong bóng tối.

Trong một khắc, tim của hần như ngừng đập. Hần mạnh mẽ chạy vọt lên nhưng chỉ có thể chạm lướt qua bàn tay y chứ không cách nào nắm lấy. Sắc mặt đầy dữ tợn, hần vừa đuổi theo vừa cố sức ném cái bao tay bằng da đang đeo xuống đất. Nếu không vì cái bao tay chết tiệt này, vừa nữa hần đã có thể nắm được tay y rồi.

Ở nơi sâu trong nhất trong con hẻm nhỏ xác thực có một nhà máy hóa chất, nhưng từ rất lâu đã bị bỏ hoang. Năm nay, có một chủ thầu đã tiếp nhận nơi này, dự định sẽ xây khu dân cư. Cho nên trước khi công nhân tới để bắt đầu thi công, nơi này vẫn duy trì nguyên vẹn tình trạng cũ.

Ở đây không có đèn đường, không gian ám muội vô cùng. Mã Thần Nhất chỉ có thể dựa theo âm thanh để truy đuổi. Kết quả, khi đến trước mấy lán trại tạm bợ dựng lên trước cổng thì hoàn toàn mất dấu. Hơn mười cái lán tối đen như mực nuốt chửng ánh sáng, rốt cuộc người kia đã mang Lý Huyền Lương chui vào đâu?

Mã Thần Nhất lòng nóng như lửa đốt, đi tìm xung quanh mấy vòng, lại tiện tay nhặt một khúc gỗ dài không biết là loại dụng cụ gì trong xây dựng lên, trực tiếp xông vào trong một cái lán. Càng tìm càng nôn nóng, sốt ruột bất an hơn. Cho đến khi đã tìm khắp một lượt tất cả các lán, vẫn không gặp được bóng dáng của người kia cùng Lý Huyền Lương.

Cuối cùng, Mã Thần Nhất thở phà phò, đứng trước một cánh cửa. Hần phẫn nộ cầm khúc gỗ trong tay đập

mạnh vào bức tường. “Rầm” một tiếng, từng viên gạch vụn vỡ tan nát khắp nơi, lộ ra tia sáng bên trong. Mã Thần Nhất sững sốt, rồi như nghĩ ra điều gì đó, nhanh chân phóng vào trong. Loại nhà xưởng kiểu cũ này, cư nhiên còn có gian phòng bên trong, có lẽ là phòng làm việc hay gì đó, lúc này vì quá vội vã nên hắn đã không nhìn thấy. Vừa chửi rửa lăm bằm, hắn vừa tìm được một cánh cửa bị che khuất, hung hăng một cước đá văng.

Sau cánh cửa, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Mã Thần Nhất là Lý Huyền Lương đang bị trói ngay kế bên cây cột sắt, khoe miệng bị đánh còn vương chút máu, khiến cho hắn nhất thời bưng bưng tức giận. Thế nhưng, ít ra đã biết y ở chỗ này, hắn cũng có thể tỉnh táo lại. Quét mắt một lượt khắp gian phòng, hắn thấy có thêm rất nhiều người nữa. Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại ở một kẻ đã bị đánh đến mức nhìn không ra hình người. Đại công tử Tiền gia, Tiền Chính Giai?

Nhìn thấy Tiền Chính Giai, Mã Thần Nhất rốt cuộc đã hiểu mọi chuyện. Hắn nở ra nụ cười, ngẩng đầu lên, đầy trấn tĩnh nói: “Trần ca, từ khi từ biệt đến nay đã lâu không gặp. Thân thể của ngươi xem ra bình phục rất tốt a. Gần đây tiểu đệ quả thật bề bộn nhiều việc nên không thể đến bệnh viện thăm ngươi, là do tiểu đệ làm việc không chu toàn. Nhưng Trần ca cũng không cần phải dùng đến phương thức này để mời tiểu đệ chứ?”

Trần Chí Phong mỉm cười, biểu tình có điểm tàn độc. Hắn nhìn chằm chằm Mã Thần Nhất, nói: “Tiểu Mã, rốt cuộc ngươi cũng đã tới, ta chờ ngươi rất lâu rồi.”

Mã Thần Nhất tùy tiện ném khúc gỗ trong tay xuống, xoa xoa tay cười nói: “Sớm biết Trần ca tìm ta, chỉ cần ngươi nói một tiếng, dựa theo mặt mũi của ngươi, ta nhất định sẽ đến. Ngươi hà tất gì phải dùng điện thoại di động của Tiền Chính Giai để nhắn tin cho ta? Như vậy thật sự làm tổn thương cảm tình giữa chúng ta quá.”

Trần Bình đứng bên cạnh quát: “Mã Thần Nhất, ngươi bớt nói mấy câu màu mè giả dối đó lại đi. Bộ mặt thật của ngươi chúng ta đã biết rõ lắm rồi, ngươi không cần giả bộ thân thiết. Chúng ta đúng là có mắt như mù nên mới giao du với loài ác cẩu như ngươi. Ngươi nói, ta với ca ca của ta đã làm gì có lỗi với ngươi? Ngươi cư nhiên lại hại chúng ta như thế?”

Mã Thần Nhất nhìn thẳng về phía Trần Bình và Trần Chí Phong, “Trần ca, ngươi cũng cho là vậy ư? Những gì xảy ra với Trần gia đều là ta làm?”

Trần Chí Phong nhìn Mã Thần Nhất, nhãn thần đầy vẻ âm ngoan, “Tiểu Mã, ngươi rốt cuộc có làm chuyện có lỗi với ta không, trong lòng ngươi tự hiểu rõ.” Hắn chỉ chỉ vào chân mình, nói tiếp: “Thấy không? Cái này là chân giả, bởi vì chân thật bị chặt đứt rồi. Nửa đời sau này của ta, ngay cả bước đi bình thường cũng làm không được. Nếu đổi lại là ngươi, ngươi rốt cuộc có muốn biết ai đã hại ngươi ra nông nổi này không?”

Mã Thần Nhất suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Àn.”

“Hảo, trước nay ta vẫn thích tính cách ngay thẳng của ngươi. Ngươi cũng biết, Trần ca của ngươi là mở sòng bạc kiếm ăn, tuy rằng chỉ là một kẻ thô kệch, nhưng ít ra cũng biết nói nghĩa khí. Ngươi với ta quan hệ không tồi, ta sẽ không vô duyên vô cớ đổ tội oan cho ngươi.” Hắn dùng cái chân tàn tật chỉ về phía Tiền Chính Giai, lăm bằm tự nói: “Tên tiểu tử chết tiệt này nói với ta rằng, ngươi từng nói với hắn chuyện bên sườn núi là do một tay ngươi làm, muốn thần không biết quỷ không hay giết chết ta. Ngươi nói, rốt cuộc có chuyện này hay không? Điều hắn nói có phải sự thật không?” Trần Chí Phong nhìn Mã Thần Nhất, nhãn thần phi thường lợi hại, tựa hồ như muốn qua biểu tình bên ngoài nhìn thấu nội tâm Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất trầm mặc một lát rồi hỏi ngược lại: “Trần ca cũng cho rằng việc đó là do ta làm? Có chứng cứ gì không?”

“Vốn dĩ ta còn có chút không tin, thế nhưng ý trời đã cho ta nhìn thấy hắn, ta buộc phải nghi ngờ thôi.” Tay Trần Chí Phong chỉ vào Lý Huyền Lương. Lúc này, y đang bị Trần Bình bịt kín miệng, tóc bị nắm chặt kéo ngược về cây cột sắt phía sau. Trần Chí Phong quay đầu lại, tiếp tục nói: “Tiểu Mã, Trần ca ngoạn tiểu tình nhân của ngươi, đúng là ta đã sai. Nhưng ta thật không dám tin, ngươi vì một tên nam nhân mà phản Trần ca án tử hình.” Nói xong, Trần Chí Phong một cước đá chiếc móc sắt dưới chân về phía Lý Huyền Lương. “Nếu ngươi tự tay đâm chết hắn, ta lập tức thả ngươi đi, tuyệt đối không làm khó dễ ngươi thêm nữa. Thế nào?”

Mã Thần Nhất nhìn cái móc sắt bén nhọn dưới chân, khóe miệng hơi gật gật. Cuối cùng, hắn ngẩng đầu lên, cười cười nói rằng: “Trần ca, người đang ép buộc ta giết người sao? Đây là tội chết đó. Tuy ta không phải là người tốt gì, nhưng chuyện này xác thực có điểm hơi ép người quá đáng.”

Trần Chí Phong hừ lạnh một tiếng: “Ta đã biết người sẽ nói như vậy mà.” Hắn gật đầu với tên thuộc hạ đứng bên cạnh, tên đó lập tức ném một cây đao cho Mã Thần Nhất. “Không giết hắn cũng được, vậy người cứ chặt đứt một cánh tay của hắn đi. Mã Quốc Hùng gia sản đồ sộ, với tội danh gây thương tích của con mình chắc hẳn vẫn có cách giải quyết ổn thỏa.”

Mã Thần Nhất vẻ mặt lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn thẳng Trần Chí Phong, nói: “Trần ca, người ngày hôm nay dù bất cứ giá nào cũng phải ép buộc ta phải ra tay đúng không?”

Trần Chí Phong cũng không chút khách khí, “Không sai, chỉ cần người chặt đứt một cánh tay của hắn, ta sẽ tin người vô tội. Còn nếu người không ra tay được, vậy đừng trách Trần ca hạ thủ không lưu tình a.”

Mã Thần Nhất neho mắt nhìn chằm chằm Trần Chí Phong rồi lại quay sang nhìn Lý Huyền Lương trên mặt còn vương vết máu, ánh mắt có chút sợ hãi. Nửa ngày sau, hắn đột nhiên nở nụ cười, nói: “Còn muốn ta giải thích cái gì? Các người không phải biết rõ sự thật rồi sao?”

Vừa dứt câu, sắc mặt Trần Chí Phong cùng Trần Bình lập tức trở nên lạnh lẽo. Trần Bình không nói hai lời, trực tiếp tiến về phía trước, hung hăng đập Mã Thần Nhất một cước. Mã Thần Nhất không né tránh, ôm bụng ngồi xổm xuống đất, đau đến mức gương mặt co rúm lại.

Trần Chí Phong cầm đao lên, tàn nhẫn dùng lưỡi đao lướt nhẹ qua mặt Lý Huyền Lương, hung tợn nói: “Quả nhiên là thế. Không ngờ Mã Quốc Hùng lại sinh ra một thằng con trai si tình như vậy. Khi cái tên hỗn tiểu tử Tiền Chính Giai kia nói cho ta biết, ta còn không dám tin, người lại thật sự đi yêu một món đồ chơi. Hảo, Mã Thần Nhất, người coi như cũng là một nam nhân, dám làm dám chịu. Bất quá, nếu người đã thừa nhận, tức là người phải đoán trước hậu quả. Trần ca đối với kẻ thù tuyệt đối không thủ hạ lưu tình. Nể tình chúng ta quen biết đã lâu, người lại là hậu bối, muốn chết hay tàn phế, người tự mình chọn một.”

Mã Thần Nhất khó khăn đứng dậy, lạnh lùng nở nụ cười, cổ họng có chút run rẩy. Hắn nhìn Trần Chí Phong, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía gương mặt Lý Huyền Lương, khóe miệng đầy chua xót.

Cái thứ đang cào xé trong lòng Lý Huyền Lương lúc này không rõ là tư vị gì, bởi vì y chỉ nhìn thấy duy nhất biểu tình đau khổ của Mã Thần Nhất. Trong giây lát ánh mắt hai người bắt gặp nhau, đôi môi y hoàn toàn run rẩy nói không ra lời.

Nãy giờ nghe Mã Thần Nhất cùng tên họ Trần nói chuyện, y cũng hiểu được ít nhiều. Thế nhưng chuyện làm y không cách nào minh bạch chính là những gì Mã Thần Nhất đã nói. Y bất quá chỉ là một thể thân, một thể thân mà thôi. Hắn cần gì phải vì một thể thân mà đắc tội với tên họ Trần, cần gì phải vì một thể thân mà đặt mạng sống của hắn vào tình thế nguy hiểm? Hắn hoàn toàn có thể giết y hoặc là chém đứt một cánh tay của y để đổi lấy mạng sống cho mình. So sánh với một thể thân như y, mạng sống của Mã Thần Nhất hẳn rõ ràng là phải quý giá hơn nhiều chứ?

Khi mấy gã thuộc hạ của tên họ Trần chậm rãi tiến lại gần Mã Thần Nhất, Lý Huyền Lương đột nhiên lo lắng vô cùng. Y cố giả dựa thân mình, cắn răng la lên: “Mã Thần Nhất, người cái tên ngu ngốc, lúc này sao còn không chạy...”

Trần Chí Phong giơ tay lên, “Ba” một tiếng tát thẳng vào mặt Lý Huyền Lương, khiến cho mặt của y nghiêng hẳn qua một bên, quai hàm cùng răng bị chấn động mạnh, đau nhói cả tim. Lý Huyền Lương trong mơ hồ dự định gặp người xuống ói ra ngụm máu, lại bị Trần Chí Phong túm lấy mái tóc, đánh văng về phía cây cột sau lưng. Hắn cầm thanh đao kê lên cổ Lý Huyền Lương, tàn bạo nói với Mã Thần Nhất: “Nếu người dám chạy, ta lập tức sẽ giết hắn.”

Một dòng máu đỏ theo khóe miệng Lý Huyền Lương chảy xuống chiếc áo lông trắng y đang mặc trên người. Máu đỏ và trắng đối lập càng thêm thê lương dị thường. Mã Thần Nhất nhìn thấy gương mặt tái nhợt thống khổ của y, phần nộ nắm chặt tay thành quyền, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhẫn nhịn, nói với y một câu: “Tiểu Lương, người đừng nói lung tung nữa, ngoan ngoan đợi ta.”

Vừa nói dứt câu, một gã ở phía sau lập tức dùng một cây gậy đập thẳng vào sau ót Mã Thần Nhất, khiến

cho bước chân hần lão đảo nghiêng ngã, đầu chấn động đau nhức. Hai gã ở hai bên trái phải tiếp tục xông lên, một gã giữ chặt Mã Thần Nhất, một gã cầm viên gạch hô lớn. Trần Bình liền hung hăng nhảy vào, vừa đâm vừa đá Mã Thần Nhất làm hần phải phun ra mấy ngụm máu, quỳ rạp xuống đất. Ba người bọn chúng bắt đầu luân phiên quyền đâm cước đá, còn Mã Thần Nhất chỉ có thể cố gắng chống đỡ, tay nắm chặt thành quyền, máu chảy ra gần như đã thấm ướt toàn bộ cánh tay.

Lý Huyền Lương toàn thân run rẩy, cắn răng nhìn về phía Trần Chí Phong, mắng: “Súc sinh, ngươi thật là đề tiện!” Nói rồi hung hăng nhổ một ngụm máu vào mặt Trần Chí Phong.

Bất thành linh bị nhổ vào mặt, Trần Chí Phong tràn đầy giận dữ, lấy tay lau đi vết máu trên mặt, sau đó xoay người giơ tay lên, cười lạnh lùng đầy tàn nhẫn rồi thoi một quyền vào bụng Lý Huyền Lương.

Lý Huyền Lương gập người lại, hai mắt đỏ ngầu, đau đớn đến mức nói không ra tiếng. Y có cảm giác như lực phủ ngũ tạng của mình đã bị Trần Chí Phong đập nát, máu chảy từ trong miệng ra liên hồi mà không hề biết.

Mã Thần Nhất thấy Trần Chí Phong đánh Lý Huyền Lương, nhịn không được nữa quét mạnh chân một chân về phía trước, khiến cho hai gã ở hai bên trái phải ngã lăn ra đất. Hần tiếp tục trở người dậy, bẻ quặt cánh tay Trần Bình ra sau, khiến Trần Bình ngay tại chỗ hét thảm một tiếng, cây gậy trong tay cũng rơi xuống đất.

Gương mặt Mã Thần Nhất đầy máu là máu, mới nhìn có chút dữ tợn. Hần trực tiếp ấn mạnh vào đầu Trần Bình, rồi lại cho thêm một cước, làm Trần Bình phải té thẳng xuống mặt đất.

Mã Thần Nhất là ai chứ? Từ khi còn đi học đã nổi danh là vua đánh nhau, hần thấy ai không vừa mắt thì lập tức đem người đó ra đánh, tuyệt không khách khí. Mấy cái chuyện đánh nhau như vậy, trận lớn trận nhỏ nào mà hần chưa từng trải qua? Mã Quốc Hùng cũng biết cá tính của hần rất hiếu chiến, cho nên để phòng ngừa vạn nhất đã dùng không ít tiền mời các vị võ sư về chỉ dạy cho hần.

Vì thế, dù Mã Thần Nhất không hần có thể xem là cao thủ, nhưng ít ra so với mấy tên gà mờ thì vẫn mạnh mẽ hơn nhiều. Hần tàn bạo cầm lấy móc sắt trên mặt đất, đặt ngay vị trí trái tim của Trần Bình, rồi chỉ vào Lý Huyền Lương, nói với Trần Chí Phong: “Ngươi thả hần, ta sẽ tha cho em trai ngươi.”

Trần Bình cúi đầu nhìn cái móc sắt rỉ sét màu đen, bèn nhón lạnh lẽo đang đặt ngay tim mình, bị dọa đến nổi đôi chân như muốn nhũn, toàn thân run lập cập.

Trần Chí Phong thấy vậy chỉ nở một nụ cười quỷ dị. Hần đưa tay lên, làm ra vẻ khát máu vươn đầu lưỡi liếm liếm mấy cái, nói: “Mã Thần Nhất, dùng tính mạng của em trai ta để đổi lấy một mạng của người cũng xem như không thiệt thòi. Tuy nhiên, tiểu tình nhân của người còn đang trong tay ta, người không sợ sao hả? Tùy người thôi, nếu em trai ta không sống được, tiểu tình nhân của người cũng đừng hồng sống sót.” Nói xong, hần kẻ sát lưỡi đao nhón vào động mạch cổ của Lý Huyền Lương, ấn nhẹ một cái, máu tươi lập tức trào ra.

Khóe miệng Lý Huyền Lương bị đánh rách sưng tấy lên, trên trán cũng có mấy vết thương, nhân thần mơ hồ không nhìn rõ nhưng vẫn cố gắng ngẩng đầu lên nhìn Mã Thần Nhất. Từng giọt máu đỏ tươi phản chiếu như huyết ngọc nơi vùng cổ trắng ngần, càng nhìn càng thấy dị thường gai mắt.

Ánh mắt Mã Thần Nhất tràn ngập phần nộ như muốn phóng ra lửa. Nửa ngày sau, hần cố gắng kiềm chế bản thân, từ từ thả lỏng tay để chiếc móc sắt rơi thẳng xuống đất.

Trần Bình thấy vậy, sắc mặt trầm hần xuống. Hần lặng lẽ nhặt chiếc móc sắt lên, rồi xông về phía trước, sử dụng toàn lực tàn nhẫn đâm thẳng vào cơ thể Mã Thần Nhất.

Thấy Mã Thần Nhất kêu rên một tiếng rồi ngã xuống đất, khóe mắt Lý Huyền Lương không hiểu vì sao liền chảy xuống một dòng lệ. Y quay đầu lại, nhìn trừng trừng Trần Chí Phong, mắng: “Tên họ Trần kia, có gan thì cứ giết ta đi. Uy hiếp người khác sao có thể xem là anh hùng hảo hán được? Người đề tiện vô sỉ như thế, thật đáng đời người bị người ta mưu toan ám sát. Người so với cặn bã còn...”

Lý Huyền Lương đột nhiên ngừng lại, chỉ cảm thấy lưỡi đao bén nhọn kia tựa hồ trong nháy mắt sẽ đâm sâu vào cơ thể của mình. Y cắn răng, nhắm chặt hai mắt...

33. Chương 33

Trần Chí Phong nhích lưỡi đao ra, cười lạnh với Lý Huyền Lương, nói: “Người chưa chết được đâu, tên tình nhân của người còn chưa tắt thở mà. Người mở to mắt nhìn thật kỹ cho ta, sau khi hắn chết rồi sẽ đến phiên người.” Ánh mắt Trần Chí Phong nhìn trái phải xung quanh một chút, cuối cùng bắt gặp được tên Tiền Chính Giai đang lui vào trong góc. Hắn tàn nhẫn gãi gãi cằm, mỉm cười: “Àn, ở đây vẫn còn một tên.”

Trần Chí Phong móc từ trong áo ra một khẩu súng lục hộ thân, đường kính miệng súng khoảng 5,56mm, rồi chậm rãi gắn ống giảm thanh vào. Hắn cười nhạt một tiếng rồi chĩa thẳng vào Tiền Chính Giai vẫn đang nằm giả chết trên mặt đất, “Tiểu Giai, đừng ngủ nữa, nên tỉnh lại thôi, để Trần thúc tiễn người một đoạn. Đường xuống hoàng tuyền người cứ hảo hảo đi, Mã ca của người sẽ mau chóng đuổi kịp người mà.”

Tiền Chính Giai nghe vậy, toàn thân run rẩy, trở mình đứng lên ôm chặt bắp đùi Trần Chí Phong, mặt mày sưng phù như một cái đầu heo quỳ trên mặt đất. Hắn vừa run vừa rơi lệ đầy mặt, khóc lóc cầu xin thảm thiết: “Trần thúc, Trần thúc, thúc từ nhỏ đã rất yêu thương ta, nhìn ta lớn lên từng ngày. Thúc đừng giết ta, van cầu thúc. Ta là tên hỗn đản, ta không phải con người, ta chỉ vì nhất thời hồ đồ nên mới bị tên Mã Thần Nhất kia lừa dối, ta bị ma quỷ ám mà. Sau này ta không dám nữa đâu, thật đó, sau này sau này nữa cũng không dám... Ta hứa, ta nhất định phụng dưỡng thúc đến già, dùng thật nhiều tiền để hiếu kính với thúc. Thúc muốn có bao nhiêu tiền ta đều đưa cho thúc hết, chỉ xin Trần thúc đừng giết ta. Ta không muốn chết đâu, ta thực sự không muốn chết, ô ô ô...”

Trần chí phong hừ lạnh: “Bây giờ mới biết cầu xin ta sao? Muộn rồi, khi người tìm người ám sát ta sao người không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay? Khi người chiếm lấy tiểu tình nhân của Trần thúc, sao người không nghĩ tới Trần thúc có thể kết thúc cái mạng nhỏ của người? Người cái tên tiểu súc sinh này, chỉ vì một tên nam nhân mà muốn tiêu diệt Trần thúc, người nói Trần thúc nào có khả năng tha cho người? Hả?” Nói xong, Trần Chí Phong lộ ra một bộ dáng tươi cười đầy tàn độc.

“Trần thúc, đừng mà, đừng như vậy mà, Trần thúc tha...” Tiền Chính Giai kinh hoảng nhìn Trần Chí Phong chậm rãi đặt tay vào cò súng, chữ “mạng” hắn còn chưa kịp nói ra.

“Dừng!” một tiếng nổ nhỏ, Tiền Chính Giai miệng vẫn còn há to, mang theo một lỗ đầy máu ở giữa trán ngã xuống đất.

Một dòng máu đỏ tươi theo vết đạn xuyên thẳng ra ngoài, bắn tung tóe vào vách tường phía Tiền Chính Giai. Nhất thời, hắn giống y như một con rối rách nát, hai mắt trợn trừng từ từ ngã xuống, phía sau não dòng máu đỏ vẫn chậm rãi chảy ra thành một vũng lớn.

Lý Huyền Lương trước đây từng nhìn thấy máu giả dùng trong phim ảnh, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy có một người bị giết trước mắt, máu chảy khắp nơi, y đột nhiên cảm thấy tâm lý không cách nào chịu nổi. Càng nhìn mấy vết máu, dạ dày của y lại càng co quắp từng đợt như sắp nôn ra đến nơi.

Trần Chí Phong nhấc chân lên, đập đập vào thi thể của Tiền Chính Giai, trong miệng hừ lạnh một tiếng. Hắn lại quay đầu nhìn về phía Mã Thần Nhất, thấy Mã Thần Nhất lúc này đã bị Trần Bình dùng móc sắt đâm vào bụng. Mã Thần Nhất một tay đỡ lấy thắt lưng, một tay che vết thương. Máu tươi từ bên trong khe hở không ngừng chảy ra mặt đất, từng giọt từng giọt đỏ thẫm vô cùng gai mắt.

Trần Bình hai mắt đỏ ngầu, cùng với mấy tên thuộc hạ liên tục vây xung quanh Mã Thần Nhất đang cuộn mình dưới đất, không ngừng quyền đâm cước đá. Trần Chí Phong khập khiễng bước tới gần, ra hiệu dừng tay với Trần Bình, bọn chúng mới tạm dừng động tác đâm đá. Trần Chí Phong chỉ đứng cách Mã Thần Nhất hai bước chân. Hắn nở ra một nụ cười, nói: “Tiểu Mã, thế nào rồi? Muốn tàn phế? Hay là muốn chết?”

Gương mặt Mã Thần Nhất chảy đầy máu, nằm rạp dưới mặt đất. Hắn thở hổn hển, cố sức ngẩng đầu lên nhìn Trần Chí Phong, cười nhạt hai tiếng, giọng điệu vẫn duy trì được sự bình tĩnh: “Trần ca, hà tất gì phải khách khí với tiểu đệ như vậy. Sống chết có số, người cứ việc tự quyết định.” Nói xong, hắn dừng lại

một chút, thở gấp mấy cái như để hít thêm dưỡng khí vào ngực rồi nói tiếp: “Bất quá, trước khi ta chết, ta muốn nói cho người biết một chuyện...”

Trần Chí Phong nhìn khẩu súng trong tay, “Hanh” một tiếng: “Được, nể tình mấy năm nay người luôn nể mặt mà hiếu kính với Trần ca, Trần ca sẽ thành toàn cho người. Nói đi, chuyện gì?”

Mã Thần Nhất nhúc nhích thân thể một chút, miễn cưỡng nói rằng: “Tiền Chính Giai dĩ nhiên đáng chết, thế nhưng người thật sự muốn đẩy người vào chỗ chết không phải là hần...”

Trần Bình đột nhiên ném chiếc móc sắt xuống, “Xoát” một cái rút dao ra, nói với Trần Chí Phong: “Ca, còn đông dài với hần làm gì nữa? Mau giết hần đi, đừng làm lãng phí thời gian. Tên họ Mã này vẫn luôn rất giảo hoạt, khẳng định là hần đang muốn kéo dài thời gian với người...”

Trần Chí Phong giơ tay lên, cắt ngang lời Trần Bình. Hần nhìn chằm chằm Mã Thần Nhất, khẩu khí hết sức nghiêm túc: “Có ý gì? Chẳng lẽ còn có thêm người khác? Rốt cuộc là ai? Người nói đi.”

“Ca...” Thấy Trần Chí Phong không để ý tới lời mình nói, Trần Bình đứng bên cạnh nôn nóng gọi.

Mã Thần Nhất cười khan hai tiếng, quay đầu nhỏ ra một ngụm máu trong miệng. Bắt gặp Lý Huyền Lương ở gần cây cột sắt đang dùng vẻ mặt vừa kinh hoảng vừa lo lắng nhìn mình, hần miễn cưỡng giương khóe miệng lên. Sau đó, quay lại nhìn Trần Chí Phong, cất giọng châm chọc: “Trần ca, người còn nhớ tên nhóc đứng đầu bảng ở câu lạc bộ đêm Cửu Hào mà người hết sức sủng ái không?”

Trần Chí Phong biểu tình có chút ngạc nhiên, “Người nói Tiểu Kính?” Lập tức, vẻ mặt trở nên trở nên hung tợn, “Chẳng lẽ là vì tên tiện nhân kia, cho nên tên tiểu tử Tiền gia mới trở mặt với ta?”

Mã Thần Nhất lau vết máu nơi khóe miệng đi, tiểu ý trên môi càng lúc càng đậm: “Trần ca, người có còn nhớ tên nhóc Tiểu Kính ấy là do ai giới thiệu cho người không?”

Trần Chí Phong nghe xong, xanh cả mặt. Hần chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trần Bình. Lúc này, sắc mặt Trần Bình đã tái nhợt như tờ giấy trắng.

Trần Bình vội nói: “Ca, người không thể nghe lời tên họ Mã này được. Hần đang gây xích mích để ly gián chúng ta đó. Chúng ta là anh em, lẽ nào người không tin em trai của mình mà đi tin một người ngoài như hần đúng không? Tên họ Mã này giảo hoạt thế nào đâu phải người không biết, hần đây là đang tìm cách phá hoại tình cảm anh em giữa chúng ta. Ca...”

Trần Chí Phong do dự nắm chặt khẩu súng trong tay, hướng về phía Mã Thần Nhất, hung ác nói: “Mã Thần Nhất, lúc này mà người còn muốn dùng thủ đoạn để lừa gạt ta sao? Ngay bây giờ, ta chỉ cần cử động ngón trỏ một cái, người sẽ giống hệt Tiền Chính Giai, trở thành cái xác không hồn. Người không sợ chết sao?”

Mã Thần Nhất lấy tay che bụng, thanh âm càng lúc càng yếu, cười khổ: “Trần ca, người xem bộ dạng hiện tại của ta đi, ta bị em trai người đâm, máu chảy rất nhiều. Chỉ sợ là dù người không bắn, ta cũng không còn sống được bao lâu, đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Bất quá, khi còn chút hơi tàn, ta vẫn còn có thể nói cho người nghe chân tướng sự thật. Bằng không, người vĩnh viễn cũng không biết được ai mới là kẻ thật sự muốn lấy mạng người. Mà không, có lẽ khi người chết người sẽ biết, đại khái cũng chẳng còn bao nhiêu lâu nữa...” Mã Thần Nhất hoàn toàn vô lực tựa đầu vào đất, vẻ mặt tươi cười nhìn có chút hờ hững.

Trần Chí Phong sắc mặt âm trầm bất định, ánh mắt lóe lên một tia sáng. Hần nói: “Hảo, hiện tại ta sẽ không giết người. Người nói xem, tên kia rốt cuộc là ai?”

Mã Thần Nhất liếc mắt về phía Trần Bình đang đứng bên cạnh nhìn hần trừng trừng đầy hung tợn, nói: “Kỳ thực, trong lòng Trần ca hần đã đoán ra rồi. Chỉ cần ngấm lại ngân sách mấy sòng bạc ngấm đang bị thiếu hụt trầm trọng, vậy tiền có thể đi đâu chứ? Trừ người ra, còn ai có thể rửa tiền để bỏ vào túi riêng? Suy nghĩ cẩn thận vào, người này là ai chắc chắn người có thể tự hiểu rõ ràng.”

Nghe Mã Thần Nhất nói xong, cánh tay cầm súng của Trần Chí Phong bắt đầu run lên. Mã Thần Nhất lại tiếp tục nói: “Trần ca, Tiền Chính Giai cùng Tiểu Kính bất quá chỉ là tấm lá chắn thể mạng mà thôi. Người thật sự muốn người chết chính là người bên cạnh người. Người nghĩ xem, nếu người chết đi, là ai có

thể xem như diệt trừ được mầm mống tai họa, là ai được lợi lớn nhất? Đây không phải chuyện mới nhìn đã biết sao?”

Trần Chí Phong nhìn chằm chằm Mã Thần Nhất, bắt đầu thở dốc nặng nề. Tuy rằng chân tướng sự việc hắn đã ngầm hiểu ra từ sâu dưới đáy lòng, thế nhưng hắn vẫn không muốn tin tưởng những gì Mã Thần Nhất nói. Về mặt âm trầm bất định, hắn ngồi xổm xuống, chĩa súng ngay vào huyệt thái dương của Mã Thần Nhất, tàn nhẫn nói: “Hảo, Mã Thần Nhất người thật sự có dũng khí, trước khi chết còn muốn dụ ta vào bẫy. Người cho rằng ta sẽ tin tưởng cái lý do người nhất thời nghĩ ra trong tình thế cấp bách ư? Nếu người đã biết từ sớm thì tại sao phải chờ đến lúc ta sắp giết người mới nói ra? Hả?”

Mã Thần Nhất nằm nghiêng đầu trên sàn nhà xi-măng lạnh lẽo, phía trên là nòng súng đen nhánh càng thêm băng lãnh. Hắn cười khổ hai tiếng, chậm rãi buông bàn tay đang che kín bụng ra cho Trần Chí Phong nhìn. Trên mặt hắn toàn là máu, dưới đất cũng có một vũng máu to, hắn có thể cảm nhận được khí lực yếu ớt đang không ngừng trôi đi, gần như không còn mở mắt ra nổi, chỉ biết cố gắng hít vào một ngụm khí, gian nan mở miệng: “Dù người không bắn chết ta, nhưng ta chảy nhiều máu như vậy, cũng sẽ chết rất nhanh thôi. Lẽ nào, người chưa từng nghe qua, khi người ta sắp chết chỉ nói những điều thật lòng...” Nói được một nửa, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu, sau đó nhắm mắt lại, toàn thân vô lực, không thể nói thêm lời nào.

Trần Chí Phong nghe xong hết, cánh tay nắm chặt lại, chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Trần Bình đứng ngay đối diện. Lúc này, Trần Bình đã sớm dứt tay vào trong ngực áo, run run đón nhận ánh mắt đầy lãnh khốc của Trần Chí Phong. Mặt mày tái nhợt, Trần Bình Trần Chí Phong, run rẩy kêu một tiếng: “Ca...” Lời còn chưa dứt, về mặt đột nhiên hiện lên một tia độc ác, “Xoạt” một tiếng nhanh chóng rút súng ra chĩa thẳng vào Trần Chí Phong.

Trần Chí Phong cũng gần như đồng thời giơ súng lên. Hai người hai hướng phân biệt chĩa súng vào nhau. Ba tên thuộc hạ lập tức rút lui ra phía sau Trần Bình, toàn bộ đều nhìn chằm chằm Trần Chí Phong.

Trần Chí Phong dù sao cũng mới chữa lành vết thương, thấy cảnh này lại càng thêm khí huyết công tâm. Cái chân giả của hắn chỉ có thể giúp hắn miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đang không ngừng lung lay. Hắn có chút không dám tin, trợn to đôi mắt nhìn đứa em trai đã ở bên hắn từ nhỏ đến lớn, nói: “Trần Bình, người điên rồi sao? Ta là ca ca của người, người cái tên súc sinh này, cư nhiên thông đồng với người khác hại ta?”

Trần Bình nở ra một nụ cười âm lãnh, vẻ nhu nhược lúc nãy đã biến mất hoàn toàn. Vẫn chĩa súng thẳng vào Trần Chí Phong, hắn nói: “Người còn biết ta là em trai người ư? Người không nói, ta còn tưởng rằng ta chỉ là một con chó do người nuôi dưỡng. Trần Chí Phong, hậu quả của người ngày hôm nay đều do một tay người tự mình tạo ra, đừng có trách ai hết. Người đối đãi với ta thế nào, trong lòng người tự hiểu rõ. Trong mắt mọi người, ta là đứa em trai sống rất sung sướng của người, thế nhưng trên thực tế, con mẹ nó ta ngay cả tên tiện nhân người bao dưỡng chơi đùa còn không bằng. Ta phi! Tám trăm năm nữa ta cũng nhận người như người là ca ca, ta chỉ ước sao người chết sớm một chút.”

Trần Chí Phong càng nghe thì càng tức giận đến bầm gan tím ruột. Hắn thật không nghĩ tới người ba lần bốn lượt ám sát hắn, kẻ thù hại hắn tan nhà nát cửa, cư nhiên lại chính là em trai ruột của hắn? Hắn giận dữ hét: “Trần Bình, cái tên tiểu súc sinh như người còn dám nói ra mấy lời này? Người có còn chút tính người nào không hả? Người hỏi ta đối đãi với người thế nào? Mấy năm nay chẳng phải ta đều cung cấp cho người đầy đủ cái ăn cái mặc sao? Cuối cùng ta lại nuôi dưỡng ra một kẻ tàn ác tàn tạ lương tâm?”

Trần Bình cười nhạt một tiếng, nói: “Cái ăn cái mặc cũng có thể đem ra tính? Người là đang nuôi chó đó hả? Người con mẹ nó đã bao nhiêu lần sỉ nhục ta, người có thể đếm hay không? Động một chút thì đem ta ra làm bao cát trút giận. Ta phi! Mẹ nó, ta dù sao cũng là em trai người, thế mà những kẻ trong công ty lẫn người ngoài đều ở phía sau coi thường ta. Người nói xem, ta sống còn có chút giá trị gì? Không tự tôn, không liêm sỉ thì sao cứ phải gọi người một tiếng ca? Quá đáng nhất chính là, người cư nhiên nói với tên nam kỹ chỉ biết mang cái mông ra bán rằng khi người chết, toàn bộ tài sản sẽ giao cho hắn chứ không chia cho ta. Người nghĩ rằng ta không biết sao? Người mà là ca ca gì chứ, mẹ nó, ta ngay cả lúc nằm mơ cũng muốn đâm chết người, người biết không?”

Trần Chí Phong tức đến mức toàn thân run rẩy liên hồi, cánh tay cầm súng cũng không còn nắm chắc, “Hảo, nói rất hay. Dĩ nhiên là như vậy rồi, dù ta có chết, ta cũng sẽ không để lại cho thằng ranh con vong

ân phụ nghĩa như người một đồng nào hết.” Nói xong, hắn quyết định ra tay trước để giành phần thắng, tay bóp mạnh cò súng. “Răng rắc” một tiếng, bên trong ổ đạn cứ nhiên lại trống không, không còn viên đạn nào. Lập tức, Trần Chí Phong liền cảm thấy không ổn, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Trần Bình ngửa đầu ra sau cười ha hả, giọng cười đầy vẻ tàn độc. Cuối cùng, hắn nói: “Ca, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi một tiếng ca. Người tính không bằng trời tính, đường xuống hoàng tuyền ngươi cứ hảo hảo mà đi. Còn bây giờ, hãy để đứa em này tiễn ngươi một đoạn, kiếp sau gặp lại.” Dứt lời, hắn lạnh lùng bóp cò. Từ ống hãm thanh đặc biệt vang lên một tiếng “Đoàng!”, sau đó Trần Chí Phong ôm ngực, há mồm kêu lên thảm thiết, ngón tay vẫn chỉ về phía Trần Bình, đôi mắt không dám tin tưởng trông chừng thật lớn, bên trong ngập tràn tơ máu, nhãn cầu phóng to như muốn lòi hẳn ra ngoài viên mắt. Sau đó, thân thể Trần Chí Phong bắt đầu từ từ nhũn xuống, rồi chậm rãi ngã thẳng ra trên mặt đất.

Trần Bình âm hiểm bật cười thành tiếng. Hắn thối thối nòng súng còn đang bốc khói, sau đó đi lại gần để xác nhận Trần Chí Phong đã thật sự tắt thở. Xoay người lại, dữ tợn tiến về phía Mã Thần Nhất. Vừa dùng cước đá mạnh Mã Thần Nhất, hắn vừa ác liệt cười nói: “Không nghĩ tới? Mã ca, người rốt cuộc phải chết trong tay Trần Bình ta...” Hắn dùng chân trái giẫm lên vai Mã Thần Nhất, tay phải cầm súng chĩa thẳng vào đầu, dự định bóp cò.

Mã Thần Nhất lạnh lùng bình tĩnh nhìn thẳng Trần Bình, “Hứa Dương, người còn đang ngây ngốc cái gì hả? Không nhớ thúc thúc từng nói gì sao?”

Trần Bình nhất thời ngớ người ra, rồi đột nhiên có dự cảm không lành, rất nhanh chóng nhìn khắp một lượt xung quanh, đôi mắt lộ ra hung quang, ngón trở đặt sẵn sàng trên cò súng.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên.

Lý Huyền Lương khiếp sợ nhắm chặt mắt lại. Rồi y nghe được tiếng bước chân của rất nhiều người. Khi mở mắt ra lần nữa, trước mắt y là Trần Bình đã bị người ta bắn nằm trên mặt đất, khắp mặt toàn là máu, có vẻ đã hoàn toàn tắt thở. Ba gã thuộc hạ bên cạnh hắn cũng đã bị giết, khắp nơi toàn máu là máu. Lý Huyền Lương do quá kinh hoàng đã trở nên chết lặng.

Kế đó, một đám người cấp tốc mang Trần Bình cùng mấy tên thuộc hạ trói vào tường, rồi có người đến giúp y mở dây thừng ra. Y bước lững khựng vài bước về phía trước, dưới chân liền mềm nhũn đến mức thiếu chút nữa thì quỵ rạp xuống đất. Y nhìn đám người mới đến với ánh mắt đầy nghi ngờ xen lẫn ngạc nhiên, cho đến khi thấy Hứa Dương từ ngoài cửa bước vào y mới hoàn toàn thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm. Lập tức, y lao đảo bước về phía Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất nằm yên trên mặt đất, khắp nơi trên người đều dính máu sền sệt ghê tởm, cánh tay khi này còn che vùng bụng bây giờ buông lỏng vô lực, chiếc áo cũng thấm đẫm một màu đỏ.

Lý Huyền Lương vội vàng giúp hắn đè chặt lại vết thương ở bụng vẫn còn đang liên tục chảy máu. Y không ngừng vỗ vỗ vào mặt hắn, lo lắng nói: “Này, Mã Thần Nhất, người tỉnh, tỉnh lại đi, uy, hôn dẫn...” Lại vỗ vỗ thêm vài cái. Mã Thần Nhất tựa hồ như nghe được thanh âm của y, chậm rãi hé mở đôi mắt, ngay lập tức bắt gặp gương mặt của y đang ở cách hắn rất gần, viên mắt đỏ lên nhìn hắn chăm chú, biểu tình hết sức khẩn trương. Bất giác, khóe miệng của hắn cứ nhiên lại giương lên một chút.

Hứa Dương che mũi bước đến gần, thấy Mã Thần Nhất như thế càng thêm hoảng hốt. Hắn vội vã hướng về đám người kia, xua xua tay nói: “Mau mau, các người mau đến đây, khiêng hắn đi nhanh lên. Người cái tên ngu ngốc này, nhẹ tay một chút coi. Mã ca chảy máu sắp chết rồi, người còn ra tay nặng như vậy hả? Người coi chừng ta tố cáo người tội mưu sát đó!”

Một đám người tay chân luống cuống nâng Mã Thần Nhất lên, mau chóng rời khỏi nơi này. Hứa Dương đi theo sau, nhìn cái xác của Tiền Chính Giai và Trần Bình một chút, rồi đột nhiên xoay người, hung hăng đập mạnh vào thi thể của Trần Chí Phong, mắng chửi: “Kháo, người đúng là cái tên ác nhân thất đức. Dám dùng điện thoại di động của Tiền Chính Giai nhắn tin cho lão tử, bắt ta phải dụ tiểu tình nhân của Mã ca đến đây, bằng không thì mạng ta khó bảo toàn. Người đúng là đồ chết tiệt! Chết là đúng lắm!” Nói xong, lại đập thêm hai cước để trút giận, sau đó cọ cọ chiếc giày vào quần áo của Trần Chí Phong cho sạch sẽ rồi đi ra ngoài.

“Mã Thần Nhất, uy uy, người tỉnh lại đi, đừng có nhắm mắt như thế, hỗn đản, nếu người chết, hiệp nghị xem như không còn hiệu lực đây...” Bên trong xe, Lý Huyền Lương một bên dùng vải trắng sạch che kín chỗ vết thương ở bụng cho hắn, một bên gấp gấp vỗ vỗ vào mặt hắn, biểu tình vô cùng lo lắng.

Mã Thần Nhất hé mắt ra nhìn Lý Huyền Lương, ánh mắt có chút tan rã. Hắn giơ tay lên, nắm lấy tay y, đầu ngón tay đã trắng bệch không còn một tia huyết sắc.

“Tiểu Lương.” Mã Thần Nhất mở miệng, khó khăn gọi một tiếng, thế nhưng lại phát không ra âm thanh. Lý Huyền Lương vội vã kề sát vào gần hắn, y muốn nhìn khẩu hình miệng để đoán xem hắn muốn nói gì.

Mã Thần Nhất hết sức khó khăn để có thể mở miệng nói ra ba chữ, khiến cho Lý Huyền Lương thoáng giật mình. Rồi ngay sau đó, hắn lập tức nhắm hai mắt lại, phảng phất toàn bộ khí lực của thân thể đều trôi tuột như dòng nước ra bên ngoài, bàn tay đang nắm lấy y cũng buông thõng xuống.

“Mã Thần Nhất.” Lý Huyền Lương nhận ra, lập tức đưa tay nắm lấy áo của hắn, lắc lắc liên hồi, viền mắt bắt đầu có chút ngân ngấn nước. Thấy hắn vẫn không chút nào phản ứng, y thật sự vô cùng kinh hoảng, đứng lên nắm lấy bàn tay mềm nhũn vô lực của hắn, giọng nói trở nên hoảng loạn: “Này, Mã Thần Nhất, tuy người cái tên này rất hỗn đản, thế nhưng, ta vẫn hi vọng người được sống, người đừng chết mà...”

34. Chương 34

Ngọn đèn phòng giải phẫu đột nhiên tắt ngúm, “Xôn xao” một tiếng, cánh cửa bị người ta giật ra. Mấy hộ lý cùng y tá vội vàng đẩy băng-ca đi tới. Lý Huyền Lương tay chân mềm nhũn, lập tức phóng tầm mắt về phía người đang nằm trên xe, hàn ý từ sâu dưới đáy lòng bắt đầu không tự chủ được tuôn trào mãnh liệt.

Sau đó, bác sĩ chính của ca phẫu thuật bước đến gần y, tiếc nuối lắc đầu, trực tiếp thông báo bệnh nhân đã tử vong. Lý Huyền Lương vịn tay vào tường, đáy lòng mơ hồ cảm thấy một sự khó chịu không nói nên lời. Cố gắng giữ cho thân thể được đứng vững, y bình tĩnh tiến lại chỗ băng-ca Mã Thần Nhất đang nằm. Gương mặt hắn bị che phủ bởi một tấm vải trắng, băng lãnh mà gai mắt.

Trong lòng y đấu tranh giãy dụa liên hồi. Kỳ thực, đáng lẽ y phải hận Mã Thần Nhất, y đã từng hận là không thể giết chết hắn cơ mà? Thế nhưng, khi hắn thật sự đã chết đi, y chẳng những không có cảm giác nhẹ nhàng giải thoát, ngược lại tâm tình càng thêm nặng nề gấp bội.

Đôi tay run rẩy, y chậm rãi vạch tấm vải trắng đang che kín gương mặt Mã Thần Nhất ra. Y thầm nghĩ, có lẽ tất cả những chuyện này chỉ là một trò đùa dai, có lẽ chỉ là người nào đó muốn chơi đùa với y mà thôi.

Mã Thần Nhất cái tên hỗn đản này sao có thể dễ dàng chết như vậy được? Chẳng phải người ta vẫn hay nói là kẻ gây tai họa sẽ sống đến một nghìn năm hay sao?

Hành lang bệnh viện vào ban đêm u ám lạ thường, từng ngọn đèn tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, chiếu vào thi thể đã mất đi hô hấp càng thêm trắng bệch thê lương. Mái tóc đen phủ lên cái trán không còn một tia huyết sắc, theo từng động tác run run nơi đôi tay của Lý Huyền Lương mà chậm rãi lộ ra. Y thoáng do dự, dừng lại một chút, cảm giác tim mình đập càng lúc càng nhanh. Nửa ngày sau, y cắn răng, dùng sức kéo mạnh tấm vải...

“A...”

Lý Huyền Lương từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh giấc, mặt đỏ đầy mồ hôi. Vẫn nằm ngửa trên giường, y không ngừng thở suyễn thở gấp, đôi mắt bởi vì cảnh tượng lúc nãy trong mộng mà hơi co rút. Đột nhiên, bàn tay y nắm chặt ga giường, nghiêng đầu qua một bên, đau khổ rên rỉ một tiếng.

Đã ba ngày rồi, Mã Thần Nhất liệu có còn sống hay không?

Ngày hôm đó, Mã Thần Nhất cả người đầy máu được người ta chở thẳng vào bệnh viện. Sau khi truyền máu chưa được bao lâu, ngoài cổng bệnh viện có một chiếc xe cứu thương chạy đến, rất nhiều bác sĩ chạy vào rồi nhanh chóng chuyển hắn đi. Nghe y tá nói là phải chuyển viện.

Lý Huyền Lương mấy hôm nay đi làm mà hồn vía cứ như để tận đâu đâu. Y đã mua rất nhiều tờ báo, hi vọng có thể từ trong đó tìm được một chút tin tức có liên quan đến Mã Thần Nhất. Thế nhưng, mấy tờ báo này chỉ toàn đăng những tin tức đầu đề nghe giật gân mà thôi.

Hắc bang hội vì tiền giết con tin, đại công tử Tiền gia mất mạng!

Sòng bạc ngầm nổi lên sóng gió, Mã Quốc Hùng vì “con trai” yêu mà nổi giận, san bằng Trần thị.

Anh em Trần gia trở mặt thành thù, cả hai đồng loạt tử vong.

Lý Huyền Lương không rõ, rốt cuộc là ai mang chuyện này tiết lộ cho tòa soạn báo mà tin tức viết ra có đến hàng trăm ngàn sơ hở, đây rõ ràng chỉ là suy đoán dựa trên một phần sự thật. Sau này ngẫm lại, chắc là có ai đó đã ngầm ra tay để che giấu sự thật bên trong. Lật tìm khắp các báo, vẫn không thấy nhắc đến Mã Thần Nhất, chỉ có một mẩu tin nhỏ trong góc nói rằng: cháu trai Mã Quốc Hùng cũng bị dính dáng đến án mạng ở Trần thị, hiện tại đang nhập viện cấp cứu, thương thế hết sức nghiêm trọng, khó có khả năng cứu sống...

Lý Huyền Lương ngồi trên giường ngẩn ngơ suy nghĩ cả nửa ngày, đột nhiên xốc chăn đứng dậy, khi trời vừa sáng lập tức đón xe, mau chóng chạy đến tổng công ty Phong Hùng. Nhân viên tiếp tân ở đại sảnh nói quản lý Hứa Dương không có ở đây, đại khái buổi chiều sẽ quay lại.

Lý Huyền Lương ghé về công ty của mình, xin nghỉ buổi chiều. Và bắt đầu từ trưa, y đã ở trước cửa công ty đợi Hứa Dương.

Khoảng chừng hai giờ chiều thì Hứa Dương lái chiếc Land Cruiser về trước cửa. Hắn bước xuống, vừa đóng cửa, ngẩng đầu lên liền bắt gặp Lý Huyền Lương. Hắn hướng về phía y, khoát khoát tay áo.

“Hey, mỹ nhân...”

Khóe miệng Lý Huyền Lương hơi giật giật, vội nói: “Ánh mắt người vậy là sao?”

Hứa Dương bật cười hắc hắc hai tiếng, “Tìm ta?”

Lý Huyền Lương thoáng do dự một chút, “Anh họ của người... có khỏe không?”

Hứa Dương vừa nghe xong, tiểu ý trên khóe miệng chậm rãi mất đi. Hắn cọ cọ vào mũi, nói: “Phải nói chúc mừng người rồi.”

Lý Huyền Lương sửng sốt, vội vàng hỏi: “Có ý gì?”

Hứa Dương trở nên nghiêm túc đến khó tin: “Người rốt cuộc sắp được giải thoát rồi. Mã ca có lẽ không còn sống được bao lâu nữa, ta đoán chắc không đến hai ngày đâu.”

Lý Huyền Lương nghe thế, huyết thái dương giật lên kinh hoàng, “Người có gạt ta không vậy? Không phải nói rằng đã chuyển đến bệnh viện tốt nhất, rồi có bác sĩ giỏi nhất giúp hắn phẫu thuật sao? Thế nào mà không cứu được?”

Hứa Dương tựa người vào xe, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Lão thiên gia muốn người chết, người còn có thể nói đạo lý với hắn sao?” Quay đầu lại nhìn Lý Huyền Lương, Hứa Dương thở dài một hơi: “Mã ca chết, đối với người mà nói không phải chuyện tốt ư? Sao người lại làm ra biểu tình thế này? Người nên cười, nên thấy thỏa mãn, Mã ca chết, người sẽ được tự do.”

Lý Huyền Lương hoàn toàn trầm mặc. Nếu là trước đây, có lẽ y sẽ thật sự giống như lời Hứa Dương nói, sau đó thậm chí còn khoái trá nghĩ rằng, tên hỗn đản ấy rốt cuộc đã chết. Thế nhưng, hiện tại vì sao y có cảm giác tội lỗi thế này? Nó như một tảng đá nặng trĩu chèn ép trong lòng, làm ngực y bức bối khó chịu.

Đúng rồi, chính là bởi vì tình huống lúc đó Mã Thần Nhất chẳng thà mặc kệ tính mạng của hắn để cứu y, cho nên y mới thấy áy náy, đêm gặp ác mộng, ăn không ngon ngủ không yên. Y nghĩ, nếu Mã Thần Nhất thật sự chết đi, cả đời này y sẽ thiếu nợ hắn, sẽ khó chịu vô cùng, tâm tình không bao giờ được thoải mái. Cho nên, y không muốn hắn chết. Y muốn hắn được sống. Chỉ cần hắn còn sống, y sẽ không thiếu nợ hắn nữa. Đúng, là vì như vậy, cho nên y mới không tài nào vui vẻ cho được.

Lý Huyền Lương ngẩng đầu nhìn Hứa Dương, do dự hỏi: “Ta... có thể đi thăm hắn không?”

Hứa Dương nghe vậy thì cười cười, vỗ vào cửa xe, nói: “Đương nhiên có thể. Để ta dẫn người đi gặp Mã ca lần cuối. Người cứ việc tha hồ khinh bỉ hần, thóa mạ hần, làm gì cũng được, ta sẽ canh chừng giúp người.”

Lý Huyền Lương không còn tâm tình nào mà để ý đến lời trêu chọc của hần, vội bước lên xe. Khóe miệng Hứa Dương hơi nhếch lên một chút, sau đó hần cũng ngồi vào ghế lái, chậm rãi lái xe rời khỏi công ty hướng đến bệnh viện.

Tới nơi, cả hai xuống xe, tiếp đó Hứa Dương lại dẫn Lý Huyền Lương đi bộ thêm một đoạn nữa đến cửa sau bệnh viện, ngồi thang máy lên tầng cao nhất. Lý Huyền Lương quan sát chung quanh, thấy môi trường quanh đây phi thường tốt, từng bồn hoa xanh biếc có thể bắt gặp ở khắp nơi, phòng khách ngăn nắp sạch sẽ mà đẹp mắt. Chỉ có điều, người ở đây rất ít, nửa ngày trời chỉ thấy mấy y tá cùng nhân viên đi qua đi lại. Y nghi hoặc suy nghĩ, có phải đến nhầm chỗ rồi không? Đây là bệnh viện lớn rất nổi tiếng cơ mà, sao số bệnh nhân nằm viện lại ít đến như thế?

Thang máy dừng lại, hai người bước ra ngoài. Sân nhà trên hành lang không hề nhiễm một hạt bụi nhỏ nào, dọc theo hai bên vách tường là những dãy ghế sofa mới tinh, cách một khoảng lại có một chậu cây xanh mướt. Một vài bệnh nhân đang ngồi trên sofa xem báo, bên cạnh có kèm theo nhân viên phục vụ, đảm bốp.

Nhất thời, Lý Huyền Lương đã hoàn toàn minh bạch. Ở đây hần là những căn phòng bệnh xa hoa của kẻ có tiền trong truyền thuyết à?

Ngay khi còn đang nghĩ ngợi, Hứa Dương đã dừng bước, quay đầu lại khoát khoát tay áo với y, ý bảo đừng gây tiếng động lớn. Sau đó, hần nhẹ nhàng mở cửa.

Không gian của phòng bệnh rất lớn, màu sắc ấm áp, tràn ngập ánh sáng mặt trời, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào giường bệnh, dưới mặt đất là một tấm thảm mềm mại tối màu. Sofa, giá sách, bàn trà, tất cả đều có đầy đủ. Ngoại trừ việc trên tường có treo cái móc để truyền nước biển, gần như không thể nào nhận ra đây là phòng bệnh.

Bên trong đang có bác sĩ cùng y tá kiểm tra cho Mã Thần Nhất. Hai người bọn họ đành quay trở ra hành lang chờ thêm một lát, đợi đến khi mấy bác sĩ cùng y tá ghi báo cáo kiểm tra xong bước ra ngoài, Hứa Dương mới lại gần hỏi thăm tình hình một chút, sau đó cả hai đi vào.

Có thể là do mất máu quá nhiều nên vẻ mặt Mã Thần Nhất khi nằm trên giường bệnh phi thường tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, trên người mặc y phục bệnh nhân có vẻ yếu ớt đến kỳ lạ. Hình dạng này của hần làm cho Lý Huyền Lương có một cảm giác thật xa lạ.

Hứa Dương ngồi trên ghế sofa, uống một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại hần đang ngủ, người có muốn chờ hần tỉnh lại để nói chuyện với hần không?”

Lý Huyền Lương nhìn nửa ngày, lắc đầu. Đột nhiên, y có chút nghi hoặc: “Người nói hần chỉ còn sống được mấy ngày nữa, thế mà chỉ cần truyền nước biển thôi sao? Không cần ống thở oxy để phòng ngừa trường hợp xấu nhất hay gì gì đó à?” Y vừa nói vừa ước chừng, mấy thứ ở đây trông giống như dành cho bệnh nhân mới thoát khỏi tình trạng nguy hiểm hơn.

Hứa Dương gờ ly trà lên, “A a” hai tiếng, ánh mắt cùng giọng nói trở nên úp úp mở mở: “Mấy cái đó... ần, bởi vì chỉ còn sống được mấy ngày nữa, cho nên bác sĩ không muốn hần phải chịu thêm nhiều đau khổ. Khái khái, để sau này hần cứ thuận theo tự nhiên mà tắt thở sẽ tương đối hạnh phúc hơn, ha ha. Còn mấy cái người nói, đối với hần là vô dụng, vô dụng rồi...”

Nói xong, Hứa Dương uống thêm một ngụm trà, rồi “Phốc” một tiếng, nước trà từ trong lỗ mũi hần phun vọt ra, hần vội vàng lấy khăn giấy lau sạch. Thấy biểu tình không hài lòng trên mặt Lý Huyền Lương, hần đành nói thêm: “Mấy thứ dụng cụ thiết bị đó, ôi chao, ta nhìn thấy là tội nghiệp dữ lắm. Người biết không, Mã ca rất thâm tâm, khi ta vừa vào phòng bệnh, nhìn thấy hần liền không kiềm lòng được mà rơi nước mắt.” Rót cho Lý Huyền Lương một tách trà Nhân Lệ Tinh Nhi mà hần vừa uống, “Xin lỗi, vừa nãy ta thất lễ quá. Ta phải ra ngoài thu xếp vài việc, người ở đây giúp ta trông chừng Mã ca được không? Đây là lần gặp mặt cuối cùng rồi, người cứ từ từ nhìn hần. Nói với hần mấy lời từ biệt để trên đường xuống hoàng tuyền hần được an lòng. Ừ, người chắc hiểu phải làm gì rồi đấy.” Khịt khịt mũi, Hứa Dương vỗ vỗ vào vai Lý Huyền Lương rồi giống như một con mèo tinh, mau chóng chuồn ra ngoài.

Lý Huyền Lương ngây ngốc đứng yên tại chỗ một lúc, sau đó đi đến cạnh giường bệnh.

Đứng trước đầu giường, ngẩng nhìn gương mặt đang say giấc của hần, trong lòng y không rõ là cảm giác gì. Tên hồn đản này... sẽ chết sao?

Người như hần, thế nào có khả năng chết dễ như vậy?

Khóe mắt Lý Huyền Lương chợt thấy hơi cay cay. Nhìn Mã Thần Nhất không hề nhúc nhích, y nhịn không được muốn xác nhận xem có khi nào hần đã bất tri bất giác mà tắt thở hay không. Đến khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt của hần, y mới thu tay về, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

Tay trái của Mã Thần Nhất lộ ra bên ngoài, ngay sát mép giường. Toàn bộ mặt trên đều trầy trụa, nắm tay thì gần như thâm đến mức không nở nhìn, mặc dù có băng gạc băng xung quanh nhưng viền ngoài vẫn đang còn thấy vết máu.

Lý Huyền Lương định giúp hần bỏ tay vào trong chăn, nhưng y không biết vừa đụng tới cổ tay là đụng ngay chỗ đau của hần. Vừa vận lúc này, hần cũng tỉnh ngủ, cau mày mở mắt ra.

Ánh mắt của hần trong suốt lạ thường khiến cho Lý Huyền Lương đột nhiên có chút ngây ngốc, cứ yên lặng nhìn hần mà không hề phản ứng.

Mã Thần Nhất vừa trông thấy Lý Huyền Lương liền chớp chớp mắt mấy cái, giống như không dám tin vào mắt mình nữa, “Tiểu Lương...”

Lý Huyền Lương nhất thời hốt hoảng, vội vã rút tay về. Y đứng lên, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Y không biết khi Mã Thần Nhất đã tỉnh thì phải đối mặt với hần như thế nào, rồi nên nói với hần cái gì. Có thể nói, y vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Mã Thần Nhất thấy vậy thì cười cười. Hần nhìn lên giỏ hoa quả ở trên đầu tủ một chút, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lương, bóc một quả cam cho ta đi.”

Lý Huyền Lương vẫn nhìn hần chăm chú. Nửa ngày sau, y gặt đầu, lấy một quả cam rồi ngồi xuống, chậm rãi bóc vỏ. Khi hần nhìn y, y lại nhìn quả cam.

Bóc bỏ xong rồi, y hơi sững lại một chút, rồi đột nhiên thả quả cam trở lại giỏ. “Đừng ăn cái này, mát lắm. Ta rót cho ngươi một ly nước ấm nhé?”

Mã Thần Nhất lắc đầu. Nhất thời, hai người cứ nhìn nhau mà không nói gì. Một lúc sau, hần mới nhẹ giọng nói tiếp: “Tiểu Lương, ngươi mỗi ngày đều đến thăm ta được không?”

Nghe thanh âm vừa suy yếu vừa nhu nhược của hần, Lý Huyền Lương đột nhiên cảm thấy viền mắt nóng lên. Y cúi đầu không nói, trong ngực có chút đau. Y thật sự không hiểu trong lòng hần đang nghĩ thế nào? Đã đến lúc này rồi, cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, đáng lẽ hần phải cùng với người mà hần thật sự yêu thích ở bên nhau chứ. Lẽ nào trước khi chết, hần còn muốn đem y trở thành thể thân cho Cao Lộ? Biết rất rõ người trước mắt là giả, nhưng vẫn muốn tự lừa mình dối người...

Thực sự là một tên hồn đản đáng thương cảm!

Nhìn ánh mắt tràn ngập hi vọng của Mã Thần Nhất, Lý Huyền Lương cuối cùng cũng không đành lòng nào mà từ chối, gặt đầu đáp ứng.

Nếu như trước khi chết hần chỉ có yêu cầu này... Có lẽ, y có thể làm được.

35. Chương 35

Vừa tan sở, Lý Huyền Lương liền ghé khu chợ gần đó mua mấy thứ thức ăn bổ dưỡng xương cốt, sau đó trở về nhà. Y bước vào bếp, đeo tạp dề, rửa sạch mấy khúc xương sườn heo, bật bếp ga lên, bỏ vào nồi đất, cho nước vào, từ từ hầm nhừ. Lại tiện tay lấy củ cải trắng ra rửa sạch, cắt tỉa kỹ lưỡng đẹp mắt.

Nửa ngày sau, Lý Huyền Lương đứng nhìn nồi canh hầm đang sôi, nghĩ nghĩ gì đó, biểu tình có chút hoang mang.

Đã một tuần trôi qua rồi, Mã Thần Nhất chẳng những không chết, tinh thần còn càng ngày càng tốt hơn. Mỗi lần y thấy có điểm không thích hợp hỏi Hứa Dương thì hắn đều ừ ừ à à nói rằng đây chính là hiện tượng hồi quang phản chiếu trước khi chết, là một hiện tượng tự nhiên, giọng điệu cũng chắc nịch như bắp.

Lý Huyền Lương dùng cái muôi dề dề mấy khúc xương xuống phía dưới. Nồi xương hầm lúc này đã sôi lăm rồi, hơi nước không ngừng bốc lên cuộn cuộn, mùi thơm tỏa ra nức mũi. Thấy xương cũng đã mềm, y buông cái muôi ra, bỏ vào nồi củ cải trắng, muối, gừng, rau thơm. Kế đó, lại tỉ mỉ vớt bọt trong nồi, trở qua trở lại mấy khúc xương cho nó chín đều.

Nhìn củ cải trắng nổi lập lờ, Lý Huyền Lương lại một lần nữa ngẩn người ra.

Mấy ngày nay, dù Mã Thần Nhất muốn ăn rất nhiều thứ khác nhau, y vẫn luôn cố gắng hết sức để thỏa mãn hắn. Thật ra, ở bệnh viện đã cung cấp cho hắn khẩu phần ăn rất dinh dưỡng, nhưng hắn lại nói là không hợp khẩu vị, rồi cái gì đặc biệt nhớ những món y làm. Lúc đó y đã cẩn thận nghĩ thầm, làm thức ăn thôi mà, cũng đâu có gì khó khăn lắm, cho nên liền đáp ứng. Mã Thần Nhất muốn ăn cái gì, y lập tức nấu cho hắn ăn cái đó. Bất kể món gì, bất kể khí trời bên ngoài thế nào, khi nấu xong y lập tức đón xe mang đến bệnh viện cho hắn, không dám chậm trễ một phút nào. Y luôn lo lắng rằng, tên hỗn đản đó bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên tắt thở. Nếu y đến muộn, rất có khả năng hắn sẽ vĩnh viễn không kịp ăn.

Thế nhưng, lúc này đây, y càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Không chỉ có Mã Thần Nhất mới nhìn qua đã vô cùng kỳ quái, đến Hứa Dương dường như cũng hết sức quái dị.

Mới hai hôm trước, y còn trực tiếp gặp mặt Mã Quốc Hùng. Lúc đó, hắn đã cười với y, hoàn toàn không có một chút bi thương nào khi đối diện với chuyện con mình sắp chết, thậm chí hắn còn cười ha hả, bảo Mã Thần Nhất phải hảo hảo dưỡng thương, lúc rảnh rồi hắn sẽ tới đây thăm.

Lý Huyền Lương thật sự không hiểu được Mã Quốc Hùng đang nghĩ gì. Những câu nói chẳng phải rất không bình thường, rất không hợp tình hợp lý sao? Lẽ nào hắn không biết con hắn sẽ chết? Vì sao ngay cả một ánh mắt đau thương cũng không có? Hoặc là, Mã Quốc Hùng người này lòng dạ quá thâm sâu, bao nhiêu đau khổ đều kiềm nén dưới đáy lòng, sợ con mình nhìn thấy sẽ hoài nghi?

Lúc đó, Lý Huyền Lương đã nghĩ như vậy. Nhưng qua mấy hôm, y lại càng nghi ngờ nhiều hơn. Y phát hiện, việc ăn uống của Mã Thần Nhất càng ngày càng tốt, sắc mặt cũng hồng hào hơn, nói chuyện rất có khí lực. Thậm chí có mấy lần, hắn không cần người khác đỡ mà vẫn có thể tự mình ngồi dậy. Nghĩ đi nghĩ lại, y vẫn thấy không thích hợp. Lẽ nào những gì Hứa Dương nói đều là để lừa gạt y? Nhưng mà, y không hiểu vì sao Hứa Dương phải làm vậy. Nói gạt y rằng Mã Thần Nhất sắp chết, đối với Hứa Dương mà nói thì có lợi gì?

Lý Huyền Lương lắc lắc đầu, quyết định hôm nay sẽ đến sớm một chút rồi tìm bác sĩ hỏi xem Mã Thần Nhất thật ra còn sống được bao lâu. Tuy y nghĩ rằng Hứa Dương sẽ không đem sự sống chết của Mã Thần Nhất ra nói giỡn, thế nhưng y vẫn muốn xác định lại, những gì Hứa Dương nói rốt cuộc có đúng sự thật hay không.

Thấy củ cải trắng đã trở nên trong suốt, Lý Huyền Lương rắc vào nồi một ít hạt tiêu, sau đó tắt lửa. Đợi thêm một lát, y đeo bao tay vào, mang nồi đất ra khỏi bếp. Chạm rãi rót hết nước trong nồi vào bình thủy, lại chăm chú bỏ vào đó từng khúc xương một, đập dập. Thu dọn qua loa nhà bếp xong xuôi, y mang theo ly giữ ấm rời khỏi nhà, đón xe đến thẳng bệnh viện.

Bởi vì mấy hôm nay y vẫn thường xuyên đến đây, cho nên khi vào bệnh viện, đi ngang qua phòng trực ban ở lầu một, tiểu hộ lý phụ trách trực ban liền mỉm cười với y, y cũng vội vã theo lễ phép gật đầu lại. Sau đó, trực tiếp vào thang máy lên tầng cao nhất. Vừa định đẩy cửa bước vào, y liền phát hiện ra cánh cửa căn bản chưa đóng lại hẳn mà chỉ khép hờ. Trong phòng truyền ra giọng nói của Hứa Dương, Lý Huyền Lương do dự xem có nên gõ cửa rồi hãy vào không, đột nhiên nghe Hứa Dương nhắc đến tên mình. Vì vậy, y ngừng lại không gõ cửa nữa, lắng lắng nghe trộm cuộc trò chuyện bên trong.

Hứa Dương nói: “Mã ca, chuyện cậu nói hay ngày trước, người có thể hay không khuyên cậu đừng làm như vậy? Người xem, cậu vẫn còn đang tuổi chính trực tráng niên, thân thể khỏe mạnh không hề bệnh tật, lập

di chúc sớm quá làm gì? Đây không phải tự trù mình chết sao? Là diêm xấu a.”

Mã Thần Nhất tựa lưng vào giường, hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ mệt mỏi không hứng thú: “Tiểu tử ngươi đừng có kéo ta vào cuộc. Muốn thì ngươi tự đi tìm cậu ngươi mà nói, không liên quan tới ta.”

Hứa Dương có chút quýnh lên, vội vàng nói: “Mã ca, ngươi nói vậy là không được rồi, nếu ngươi mặc kệ thì ai sẽ lo đây? Ta đã giúp ngươi lừa tiểu tình nhân của ngươi đó, thật không dễ dàng chút nào hết. Nếu ngươi không khuyên cậu sửa lại di chúc, ta sẽ nói cho tiểu tình nhân Lý Huyền Lương của ngươi nghe rằng toàn bộ chuyện này là do ngươi sắp đặt, là ngươi giả chết để lừa gạt sự thông cảm lẫn tình cảm của y...”

Mã Thần Nhất vẻ mặt lạnh lẽo, ngẩng đầu lên nhìn Hứa Dương: “Ngươi thử xem?”

Hứa Dương trong lòng hết sức nôn nóng, hần biết hần đã lỡ lời rồi. Mã Thần Nhất ghét nhất là bị người khác uy hiếp, điểm ấy Hứa Dương biết. Sắc mặt hần có chút xấu hổ, giọng điệu lập tức chuyển thành nhẹ nhàng siểm nịnh: “Mã ca, thật sự là do trước đây là Dương Dương không hiểu chuyện cho nên mới đối nghịch với ngươi, rồi còn tìm người đối phó ngươi nữa. Ta đúng là hỗn trưởng, đầu óc có vấn đề a. Nhưng mà, dù cho ta có hỗn trưởng thế nào cũng không thể ra tay quá đáng với ngươi trong nhà được, đúng không nào? Ngươi xem, sau này ta kiên quyết sẽ cải tà quy chính, hơn nữa ta có thể thề với ngươi, chuyện Trần Chí Phong ngày hôm ấy, ta đúng là chỉ vừa mới đến mà thôi. Ngươi đã hiểu lầm ta rồi, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn người ngoài khi dễ người trong nhà? Nói thật, lúc đó thấy tên tiểu tử Trần Bình chia súng vào ngươi, ta đã vô cùng choáng váng, lập tức bảo đám thuộc hạ nổ súng. Bởi vì có nói sao đi nữa, chúng ta cũng là họ hàng thân thích mà. Chúng ta là chảy cùng một dòng máu của tổ tông, đúng không?”

Hứa Dương thấy vẻ mặt Mã Thần Nhất vẫn như cũ không chút thay đổi, nhưng hần không hề nhụt chí, nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói tiếp: “Mã ca, đây không phải là ta có ý kiến gì với quyết định của cậu, nhưng mà di chúc cậu lập thực sự rất không thỏa đáng, rất dễ gây kích động. Cậu nói cái gì mà nếu như có một ngày ngươi chết... ă, cái đó, cậu sẽ đem toàn bộ tài sản sung vào công quỹ. Đây là cái gì đây? Ngươi chết rồi, ta không cần sống sao? Mẹ ta không cần sống sao? Như thế nào có thể đem món hời giao vào tay người khác? Mã ca, ngươi hãy khuyên cậu đi, việc này không thể tuyệt tình như vậy được, sẽ làm tổn thương tình cảm của chúng ta đó. Tất cả chúng ta nói như thế nào cũng là họ hàng thân thích, dù có xẻ xương lóc thịt ra cũng chảy chung dòng máu. Mẹ ta mấy ngày nay vì chuyện này mà hết sức tức giận, cậu chỉ có một mình mẹ ta là em gái mà thôi, cậu làm như vậy là có điểm quá đáng rồi. Ngươi nói thử xem, có phải cậu làm như vậy rõ ràng là đang khinh thường chính em gái cùng cháu trai của cậu không? Hà tất gì phải vì một tờ di chúc mà khiến cho người trong nhà trở mặt với nhau...”

Mã Thần Nhất cau mày, biểu tình vẫn không tốt hơn là mấy, thấp giọng “Hanh” một tiếng xem như trả lời.

Hứa Dương thấy vậy, tiếp tục nói: “Mã ca, xưa nay cậu vẫn luôn rất xem trọng lời người nói. Lần này, ngươi nhất định phải khuyên cậu hủy bỏ di chúc đó đi. Cậu làm như vậy sẽ không có lợi gì đối với sự hòa thuận của mọi người trong nhà. Hơn nữa, ta dám đảm bảo, sau này Hứa Dương ta khẳng định sẽ đứng cùng chiến tuyến với Mã ca. Được rồi, về chuyện tiểu tình nhân Lý Huyền Lương của Mã ca, ta sẽ giúp ngươi xử lý vẹn toàn. Ngươi cứ yên tâm, ta sẽ lo hết, chẳng những giúp ngươi khuyên y ngoan ngoãn hơn, ta còn có thể làm y cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hầu hạ ngươi. Nói không phải chứ, tên Lý Huyền Lương ấy thật dễ lừa, ngươi mà ra tay thất bại thì đúng là công lực đã thật lùi rồi a.”

Hứa Dương cười ha ha hai tiếng, đột nhiên thấy ánh mắt của Mã Thần Nhất đã chuyển về phía cánh cửa, sắc mặt cũng có chút kinh ngạc. Cả miệng cũng còn chưa kịp khép lại, hần vội vã quay đầu về sau, lập tức hoảng sợ vô cùng, lắp bắp: “A, mỹ nhân, sao ngươi lại tới đây...”

Lý Huyền Lương tay cầm bình thủy cùng ly giữ ấm đứng ở cửa, sắc mặt phi thường khó coi. Không chỉ tức giận vì bị lừa gạt, y còn phẫn nộ vì tấm lòng của mình bị chà đạp sỉ nhục. Vẻ mặt tràn ngập giận dữ, y nhìn Hứa Dương cùng Mã Thần Nhất một cái, sau đó cứng rắn bước vào phòng, đặt hết mọi thứ bàn, rồi một câu cũng không nói, xoay người trở về.

Mã Thần Nhất ở phía sau vội vã kêu một tiếng: “Tiểu Lương...”

Hứa Dương đã ở bên cạnh cũng ập a ập ứng: “Gì chứ, này giờ ngươi vẫn ở bên ngoài a, ta với Mã ca chỉ nói giỡn thôi mà, thật đó, đừng đi nhanh như thế...”

Vào lúc này, Lý Huyền Lương chỉ cảm thấy một nỗi chán ghét không gì so sánh được, thầm nghĩ đủ lắm rồi, không muốn nhìn thấy bọn họ nữa, cũng không muốn tiếp tục trở thành một kẻ ngu si. Y đi rất nhanh, không hề quay đầu nhìn lại lần nào, tiến thẳng ra ngoài cửa.

Trên đường về, Lý Huyền Lương bước chân có chút nôn nóng, cứ nghiêng răng nghiêng lợi với đủ mọi thứ rối loạn trong đầu.

Tên hỗn đản khốn nạn ấy, cứ nhiên dấm thông đồng với Hứa Dương lừa gạt y. Mẹ nó, nhìn y mỗi ngày giống như bảo mẫu hầu hạ hần, ngoan ngoãn lẩn quẩn xung quanh hần thì thỏa mãn lắm sao? Có tiền là giỏi lắm à? Có tiền thì có thể tùy tiện mang tấm lòng người khác ra đùa giỡn? Hần xem y là cái gì? Hỗn đản!

Lý Huyền Lương chạy một mạch ra khỏi bệnh viện, trong miệng nhin không được mắng chửi liên hồi. Trước mặt, từng đợt gió lạnh ào ạt thổi tới, nhất thời từng giọt nước mắt ấm áp của y đột nhiên theo gương mặt chảy xuống. Y lấy tay chùi đi, sau đó cúi đầu, cắn răng tiếp tục bước về phía trước.

Hóa ra tất cả đều là giả, tên hỗn đản ấy không chết được. Tốt, thật tốt quá. Như vậy, y sẽ không thiếu nợ tên hỗn đản ấy cái gì hết, có thể yên tâm thoải mái rồi, không cần cảm thấy nợ hần một cái mạng nữa. Như vậy... con mẹ nó, thật sự là đã quá đủ.

Ở trong phòng bệnh, Mã Thần Nhất mặt không biểu tình nhìn Hứa Dương. Hứa Dương gãi đầu, cười gượng hai tiếng, nói: “Mã ca, việc này sớm muộn gì cũng bại lộ thôi, người không thể đổ hết tội lỗi cho ta.”

Mã Thần Nhất xoa xoa thái dương, “Người đi làm thủ tục xuất viện cho ta, ngay lập tức!”

“Chuyện này sao mà làm được chứ, Mã ca? Tình trạng của người bây giờ người ta không cho xuất viện đâu, chẳng may gặp sự cố rủi ro gì thì chết, ta cũng không thể quyết định được. Hơn nữa hiện giờ bệnh viện đã hết giờ làm rồi, người bảo ta đi tìm ai đây...”

Mã Thần Nhất cảm lấy trái táo, chọi thẳng vào người Hứa Dương, rộng giận một tiếng: “Nhanh đi!”

Hứa Dương nhanh nhẹn né tránh, sau đó mau chóng chạy ra cửa, “Rồi rồi rồi, người đừng kích động, mạng sống quan trọng hơn, ta lập tức đi ngay.”

Cuối cùng, nhờ có bác sĩ Chu đảm bảo, đồng thời Mã Thần Nhất cũng đáp ứng là mỗi ngày sẽ đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, hần mới miễn cưỡng được cho phép xuất viện về nhà.

Khi Hứa Dương đưa Mã Thần Nhất về đến nhà thì Lý Huyền Lương đang thu dọn hành lý, chuẩn bị sáng mai sẽ tìm chỗ khác dọn đi. Thấy Mã Thần Nhất trở về, y có chút ngoài ý muốn.

Hai người vẻ mặt nghiêm túc, người nhìn ta, ta nhìn lại người. Hứa Dương thấy vậy, vô cùng thức thời, nhỏ giọng nói hai câu rồi lập tức rời đi, hay chính xác hơn là bị ánh mắt của Mã Thần Nhất đuổi đi.

Thấy bước chân của Mã Thần Nhất có chút bất ổn, Lý Huyền Lương thoáng do dự, suy nghĩ một chút lại đi qua giúp hần nằm xuống giường. Mã Thần Nhất nắm lấy tay y, nhẹ giọng dò hỏi: “Tiểu Lương, người đang tức giận sao?”

Lý Huyền Lương giật tay ra, “Không dám, ai mà có can đảm tức giận với Mã thiếu gia.”

Mã Thần Nhất hơi sững lại, giọng điệu trở nên chán nản: “Quả nhiên... Tiểu Lương, trong lòng người rất hi vọng ta sớm chết đi đúng không?”

Lý Huyền Lương nhin không được, xoay người lại nói: “Người nói cái gì?”

Mã Thần Nhất nhìn y chăm chú, ánh mắt thoáng chút bi thương: “Người có biết vì sao ta không dám nói với người sự thật không? Là vì ta không muốn nhìn thấy gương mặt thất vọng như thế của người.” Tâm tình của hần đột nhiên trở nên kích động, “Mấy ngày trước, người miễn cưỡng chiều theo ý ta, tất cả đều là vì Hứa Dương đã nói với người rằng ta không còn sống được bao lâu nữa, đúng không? Người xem, khi người biết ta căn bản sẽ không chết, người lập tức phản nộ muốn rời khỏi nhà. Đó là vì người kỳ thực rất mong ta chết. Ta chết rồi người sẽ được giải thoát, sẽ được sống một cuộc sống tự do của riêng người, đúng không?”

Lý Huyền Lương siết chặt nắm tay, quay đầu lại nhìn hần, “Mã Thần Nhất, người đừng có bẻ cong sự thật. Sao người không nói là người lợi dụng sự đồng cảm của ta để lừa gạt ta? Người nói ta nhân cơ hội này muốn rời đi ư? Người biết rõ ta ghét nhất là bị người khác đùa giỡn, người lại gạt ta như thế, làm ta thấy ta giống y như thằng ngu để cho mọi người chê cười, làm ra những hành động ngu xuẩn đến cực điểm. Nếu như ta thật sự giống như người đã nghĩ, khi biết người sắp chết ta cần gì phải tiếp tục nịnh bợ người? Ta là bị lừa hay sao? Làm như vậy thì ta có lợi gì cơ chứ?”

Mã Thần Nhất nghe xong, toàn thân thoáng run rẩy. Hết sức hối hận nắm lấy cổ tay Lý Huyền Lương, giọng điệu của hần trở nên khấp khểnh khẩn cầu: “Tiểu Lương, xin lỗi, đây là lỗi của ta. Vừa rồi ta không nên nói như thế. Người tha thứ cho ta được không?”

Lý Huyền Lương lạnh lùng nói: “Mã thiếu gia xin lỗi, ta thật sự không có khả năng tiếp nhận.”

Mã Thần Nhất nhất thời buồn bực, ho khan vài tiếng rồi buông lỏng tay ra.

Lý Huyền Lương thấy bộ dạng khó chịu của Mã Thần Nhất, lòng cũng mềm xuống, thầm nghĩ những lời nói vừa rồi của y có phải hay không hơi quá đáng.

Mã Thần Nhất trở về từ này đến giờ, áo khoác cũng còn chưa kịp cởi, vẫn mặc trên người. Hần khó khăn một tay ôm bụng, tựa vào giường nhắm mắt lại, biểu tình giống như rất thống khổ.

Lý Huyền Lương vẻ mặt lạnh băng giúp hần gối đầu lên gối đàn hoàng, sau đó lại giúp hần cởi áo khoác ra, như vậy ít ra cũng khiến hần thoải mái hơn đôi chút.

Mã Thần Nhất mở mắt ra, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lương, nồi canh hầm của người ta có bảo Hứa Dương mang về. Người múc ra cho ta ăn một chút đi.”

Lý Huyền Lương gật đầu, xoay người đem cái bình thủy vào nhà bếp, đổ canh vào trong bát, sau đó mới múc riêng xương hầm và mấy khoanh củ cải trắng vào đĩa, rồi mang tất cả ra cho Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất ngồi dậy uống một ngụm canh, mỉm cười: “Ngon lắm.”

Một câu nói này rơi vào trong tai Lý Huyền Lương, nói không nên lời là cảm giác gì, chỉ phảng phất như mọi lửa giận trước mắt đều vì một câu nói này mà tiêu tan không còn vết tích, khiến cho y nhớ lại nhiều năm về trước, lần đầu tiên y làm thức ăn cũng rất khó ăn, thế nhưng đứa em trai Lý Lâm của y lại ngọt ngào mà khen rằng: “Ca, ngon lắm.”

Nhớ lại lúc đó, mặc dù cuộc sống rất cực khổ, nhưng mà... rất hạnh phúc.

Lý Huyền Lương xoay người đi rót cho Mã Thần Nhất ly nước. Hần nói một tiếng cảm ơn, sau đó lại tiếp tục chậm rãi ăn. Lý Huyền Lương ngồi bên cạnh, đợi hần ăn xong mới thu dọn sạch sẽ.

Mã Thần Nhất nhìn một chút mấy món quần áo cùng vật dụng hàng ngày mà Lý Huyền Lương đang thu dọn, thành khẩn nói: “Tiểu Lương, đừng đi. Tiền thuê nhà bên ngoài rất mắc, một tháng người cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Ở lại đây đi nha, miễn phí mà.”

Không biết vì sao, đáy lòng Lý Huyền Lương có chút ân hận đau. Y nghĩ thầm, ít ra thì lý do này so với việc dùng hiệp nghị để uy hiếp y ở lại cũng tốt hơn nhiều. Y yên lặng mang quần áo cùng vật dụng hàng ngày để về chỗ cũ. Rồi đến khi Mã Thần Nhất thúc giục, y mới chậm rãi vào nhà tắm để tắm rửa cho sạch sẽ, sau đó lên giường nằm.

Mặc dù Lý Huyền Lương đã nói với Mã Thần Nhất rằng: “Trên người người còn mang thương tích, đừng có dựa vào gần quá.” Thế nhưng hần vẫn khăng khăng ôm chặt lấy y, hai người nằm sát bên nhau. Nói thêm một hai câu nữa, hần liền vui đầu vào cổ y mà ngủ.

Tiếng thở đều đều của Mã Thần Nhất truyền vào tai Lý Huyền Lương, làm cho phía sau ót của y cứ như đang bị ai khiêu khích chọc ghẹo, rất ngứa. Nhưng dù có muốn, y cũng không dám động đậy. Bởi vì băng vải trên bụng của hần đang kề sát sau lưng y, gần như chỉ cử động một chút sẽ chạm ngay vào vết thương, khiến hần giật mình tỉnh giấc.

Lý Huyền Lương khẽ thở dài, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Mã Thần Nhất ở phía sau vẫn ấm áp như xưa. Y nhắm mắt lại, nằm yên. Không giống như mấy hôm trước thường xuyên khó ngủ, hôm nay y rất

nhANH chóng chìm vào một giấc ngủ sâu.

36. Chương 36

Khi bác sĩ Chu đến tiêm thuốc cho Mã Thần Nhất, ông đã đưa cho Lý Huyền Lương một quyển sổ tay hướng dẫn về ẩm thực, trong đó ông đã căn dặn y không nên cho hấn ăn một số thức ăn cấm kỵ. Y tùy tiện lật xem vài trang, phát hiện ngoại trừ các loại thức ăn có chứa chất kích thích như cà phê, trà, ớt, rượu, hấn còn không thể ăn thức ăn có tính hàn như củ cải hoặc lê tuyết.

Lý Huyền Lương đóng quyển sổ tay lại, nhớ tới trong nhà bếp còn nửa nồi củ cải hầm xương, chột dạ nhìn về phía Mã Thần Nhất một chút.

Bởi vì Mã Thần Nhất kiên quyết không chịu nằm bệnh viện thêm nữa, bác sĩ Chu kiến nghị hấn nên tìm một nhân viên hộ lý chuyên nghiệp đến chăm sóc. Thấy hấn cũng không phản đối, ông liền để lại cho hấn số điện thoại di động của một người. Ông nói chàng trai này trước đây từng làm hộ lý cho nhiều người, chăm sóc cho bệnh nhân rất có kinh nghiệm, lại là người tốt. Nể mặt bác sĩ Chu, Mã Thần Nhất gật đầu đáp ứng, đồng ý trả cho cậu ta tiền lương gấp đôi.

Bác sĩ Chu vội gọi điện cho chàng trai đó, nói địa chỉ nhà Mã Thần Nhất. Rất nhanh chóng, chỉ hơn 10 phút sau thì người đã tới nơi.

Cậu ta quả thực rất giống những gì bác sĩ Chu nói, quần áo sạch sẽ gọn gàng, làn da trắng nõn, là kiểu người rất được yêu thích.

Vừa bước vào cửa, cậu ta liền lễ phép hỏi thăm bác sĩ Chu, sau đó mới dời ánh mắt đi, bắt gặp Mã Thần Nhất đang nằm trên giường. Còn không đợi bác sĩ Chu giới thiệu, cậu ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng kêu lên một tiếng: “Mã ca, sao lại là người?”

Mã Thần Nhất neho mắt nhìn cậu ta cả nửa ngày, tựa hồ như đang cố nhớ xem cậu ta là ai, sau cùng đành hỏi lại với vẻ không chắc chắn: “Tiểu Vũ?”

Thấy hai người bọn họ đã quen biết nhau, bác sĩ Chu quyết định không cần tốn thêm nước bọt nữa, vội vàng thu thập vật dụng, sau đó dặn dò Tiểu Vũ mấy câu, rồi đứng dậy nói ông còn có việc cần làm, phải đi gấp. Lý Huyền Lương tiễn ông ra tận cửa, khi quay trở lại thì nghe được Mã Thần Nhất và Tiểu Vũ đang nói chuyện.

Tiểu Vũ hỏi liền một hơi: “Mã ca, tại sao người lại bị thương? Có phải do dính dáng đến chuyện anh em Trần gia mà báo chí đăng mấy hôm trước không? Ta thật không nghĩ tới người cũng bị lôi vào cuộc. Lúc trước khi còn làm ở câu lạc bộ, ta đã nghĩ anh em Trần gia kia không phải là người tốt rồi mà...” Rồi lại nói thêm: “Mã ca, trước đây người vẫn luôn chiều cố ta, lần này chỉ phí ta không lấy, ta sẽ chăm sóc cho người miễn phí.”

Mã Thần Nhất là người nào a? Đối với chuyện tiền bạc, hấn căn bản không để vào mắt, ít hay nhiều thì cũng chẳng hề quan trọng. Nhưng Tiểu Vũ đã nói thế, hấn cũng không từ chối. Hấn hỏi Tiểu Vũ vài chuyện, Tiểu Vũ đều ngoan ngoãn trả lời hết.

Lý Huyền Lương nghe xong cũng hiểu được đại khái. Tiểu Vũ trước đây hình như là ngư lang trong câu lạc bộ, được Mã Thần Nhất một tay nâng đỡ. Sau này bởi vì xảy ra vài chuyện, Mã Thần Nhất đã cho hấn ít tiền rồi giúp hấn chuộc thân, cho nên hấn mới có thể làm công việc như hiện nay. Khi còn làm ở câu lạc bộ, Tiểu Vũ đã gặp rất nhiều kẻ có tiền, bản lĩnh quan sát người khác thông qua lời nói và sắc mặt cũng rất tốt, vì thế trong sự nghiệp hấn như cá gặp nước, nhờ cái miệng mà ngày càng thuận lợi.

Lý Huyền Lương thấy Mã Thần Nhất đã có người chiều cố, đương nhiên là cầu còn không được. Mấy ngày nay y xin nghỉ làm, lãnh đạo công ty tùy ngoài miệng không nói gì nhưng sắc mặt rõ ràng không tốt. Vì vậy, y thử hỏi ý kiến Mã Thần Nhất, nói rằng y muốn đi làm.

Mã Thần Nhất vội nói: “Người ăn trưa xong rồi hãy đi.”

Lý Huyền Lương thấy thời gian còn sớm liền nói y đến công ty rồi mới ăn, chắc cũng vừa kịp giờ ăn trưa tại căng-tin. Tiểu Vũ thấy y sắp đi, đứng dậy hỏi y xem nhà bếp ở đâu? Lập tức, y dẫn Tiểu Vũ vào nhà bếp vì Tiểu Vũ nói muốn xem một chút. Lý Huyền Lương do vội đến công ty nên đi trước, nhưng vừa đi tới cửa thì y đã nghe được thanh âm vừa lớn vừa kinh ngạc của Tiểu Vũ: “Mã ca, người sao có thể ăn củ cải được? Trời ạ, trên người người có thương tích, không thể ăn củ cải đâu, y muốn mưu sát người hay sao?” Nói xong, liền nghe được tiếng đóng cửa tủ lạnh, sau đó là tiếng nồi canh bị đổ bỏ.

Lý Huyền Lương dưới chân bủn rủn, vội vàng chốt dạ mở cửa bỏ chạy trốn chết. Lúc trước, y thật sự không biết bệnh nhân không được ăn củ cải. Rất may Mã Thần Nhất chưa có ăn, nếu không thì y khó thoát khỏi tội danh mưu sát rồi.

Ra đến cửa, Lý Huyền Lương thầm nghĩ thật con mẹ nó bực bội. Y vốn cho rằng nồi canh kia nếu Mã Thần Nhất không thể ăn thì cứ giữ lại, đến tối y về sẽ hâm nóng lên rồi ăn một mình. Không ngờ lại bị tên Tiểu Vũ kia trực tiếp đổ bỏ, tốt xấu gì cũng là thức ăn buổi tối của y mà, hâm lâu như vậy rồi, thật đáng tiếc quá...

.....

Chớp mắt đã qua hơn nửa tháng, cái tên Tiểu Vũ kia xác thực làm việc rất chu đáo, nhanh tay lẹ mắt, trong khoảng thời gian này đã chiếu cố Mã Thần Nhất hết sức tận tình, cẩn thận từng ly từng tý. Mỗi ngày đều đặn lau rửa thân thể cho hắn, mỗi bữa ăn đều thay đổi thực đơn khác nhau, vừa hợp với khẩu vị của hắn vừa chứa nhiều dinh dưỡng, khiến hắn chẳng những ăn uống vui vẻ lại còn được bổ sung đầy đủ dưỡng chất. Mỗi khi không có việc gì, Tiểu Vũ lại đầm bóp cho hắn, thủ pháp thành thạo chuyên nghiệp.

Tuy rằng thái độ làm việc là không thể chê trách, thế nhưng Lý Huyền Lương vẫn cảm thấy tên Tiểu Vũ kia có điểm không ổn. Không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ biết Tiểu Vũ có điểm kì dị cổ quái, lại còn giống như có chút mê luyến đặc thù khác lạ, thực sự khiến cho y không cách nào đoán ra...

Có lần Lý Huyền Lương khi vào WC phải đi ngang qua phòng khách thì vô tình nhìn thấy Tiểu Vũ đang cầm cái ly uống nước của Mã Thần Nhất đứng trong nhà bếp. Hắn cứ không ngừng liếm lên miệng ly, làm cho y có chút khó hiểu, tự hỏi phải chăng hắn khát nước quá nên mới lấy cái ly của Mã Thần Nhất mà uống nước? Nhưng khi y ra khỏi WC thì đã thấy hắn dùng chính cái ly kia pha trà đưa cho Mã Thần Nhất. Nhất thời, Lý Huyền Lương thấy đầu óc của mình hết sức mơ hồ, chuyện này là sao đây hả? Lẽ nào nước bọt của tên Tiểu Vũ kia có khả năng giảm nhiệt?

Lại có một lần khác, Lý Huyền Lương tan sở về nhà sớm, vừa đi ngang qua hành lang định giặt quần áo thì y đã vô cùng kinh hoàng khi phát hiện Tiểu Vũ đang đứng trước đồng quần áo bẩn, vẻ mặt mê đắm đem nội y của Mã Thần Nhất đặt trên mũi, ra sức hít vào liên tục.

Lúc đó, Lý Huyền Lương cứ đỏ bừng bừng cả mặt. Y hoàn toàn không hiểu tên Tiểu Vũ kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng là một người bình thường, làm sao có thể làm ra một chuyện biến thái như thế?

Ngay khi Lý Huyền Lương còn đang ngây ngốc, Tiểu Vũ đột nhiên quay đầu lại nhìn y, biểu tình không có chút nào là xấu hổ vì bị người khác phát hiện bí mật, tựa như người vừa cầm nội y của Mã Thần Nhất hôn hít không phải là hắn. Trái lại, hắn còn mỉm cười với Lý Huyền Lương, thốt ra một câu nói với mười phần tự tin: “Người cứ chống mắt lên mà xem, sớm muộn gì ta cũng cướp được Mã ca từ trong tay người về.”

*Mắc ói quá trời ơi, cái thằng biến thái này >.

37. Chương 37

Hai ngày nay, Lý Huyền Lương phát hiện thái độ của Tiểu Vũ đối với y đột nhiên tốt lên rất nhiều. Không có việc gì còn quay sang gọi y một tiếng Lý ca, gọi đến thật thân thiết, khiến cho y thấy có chút khó chịu.

Hôm đó, khi y đang ở trong nhà bếp nấu cơm thì Tiểu Vũ đi vào, cố gắng làm ra vẻ thản nhiên, nói: “Lý ca, mấy ngày nay tuy thương thể của Mã ca đã tốt lên rất nhiều nhưng cũng không thể lờ là được. Bác sĩ Chu nói Mã ca bị tổn thương lục phủ ngũ tạng, giai đoạn sau điều trị rất quan trọng. Có thể để ta chăm sóc hẳn thêm hai tuần nữa không? Đợi Mã ca bình phục hoàn toàn rồi ta sẽ đi. Người yên tâm, một phen tiền ta cũng không lấy. Chủ yếu là vì trước đây Mã ca đối xử với ta rất tốt, ta chăm sóc hẳn cũng hợp tình hợp lý thôi. Nếu như ta đòi tiền công với Mã ca thì ta quả thật không đáng làm người.”

Lý Huyền Lương thấy đôi mắt Tiểu Vũ đầy vẻ chân thành, đột nhiên có cảm giác hổ thẹn. Hơn nữa tiền công chăm sóc Mã Thần Nhất đâu phải do y trả, y có tư cách gì đuổi người ta đi? Vì vậy, y hơi chột dạ, nói: “Ta không có ý kiến gì hết, việc này người cứ hỏi Mã Thần Nhất đi.”

Nghe Lý Huyền Lương nói xong, Tiểu Vũ trở nên rất vui vẻ. Hắn liên tục nói tiếng cảm ơn, rồi còn chịu khó ở lại giúp Lý Huyền Lương rửa sạch thức ăn, sau đó mới đi ra ngoài.

Vào ban đêm, Lý Huyền Lương nói với Mã Thần Nhất rằng trước đây là y hiểu lầm Tiểu Vũ, con người Tiểu Vũ kì thực rất tốt. Mã Thần Nhất “Àn” một tiếng, nói rằng trong số những nhân viên ở câu lạc bộ của hắn lúc trước, Tiểu Vũ luôn luôn được mọi người yêu thích, vân vân...

Sau đó, việc này cứ như thế trôi qua.

Cho đến sáng sớm một tuần sau, khi Lý Huyền Lương đi làm, vừa lên xe thì đột nhiên kinh ngạc sờ sờ trong túi. Nguy rồi, quên mang tiền! Y đành nói tiếng xin lỗi với tài xế taxi rồi kêu ông chở ngược về nhà lấy tiền.

Vào nhà, từ phía sau y nhìn thấy Tiểu Vũ đang đứng ở phòng khách bỏ một thứ gì đó vào trong ly nước, sau đó vội vàng vàng mang vào phòng ngủ. Lý Huyền Lương có chút nghi hoặc, thế nhưng đã sắp trễ giờ làm rồi, cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, y mau chóng lấy tiền rồi đi.

Khi đã đến công ty, Lý Huyền Lương vừa vẽ bản thiết kế vừa suy nghĩ, nhưng càng nghĩ lại càng thấy có gì đó không ổn. Cái thứ Tiểu Vũ bỏ vào ly nước nhìn rất quen, đặc biệt giống với loại thuốc mà Trần Chí Phong từng ép buộc y phải uống. Hơn nữa, những hành động của Tiểu Vũ sáng nay rất quái lạ. Vì vậy, y hết sức lo lắng, lập tức lấy điện thoại gọi cho Mã Thần Nhất. Chuông reo cả nửa ngày thì đột nhiên tắt máy. Y gọi thêm lần nữa, vẫn tiếp tục tắt máy.

Lý Huyền Lương càng nghĩ lại càng cho rằng Mã Thần Nhất rất có khả năng đã gặp chuyện chẳng lành. Nhất thời, y cứ đứng ngồi không yên. Tên hỗn đản đó khó khăn lắm mới gặp đại nạn mà không chết, chẳng lẽ mới vài ngày đã có thêm người tìm đến đám hắn hay sao? Cuối cùng, y đành tìm một lý do xin nghỉ, trực tiếp đón xe quay về nhà.

Trên đường đi, y sốt ruột không ngừng, liên tục thúc giục tài xế taxi chạy nhanh một chút. Khi vừa đến nơi, y vội vã thanh toán tiền rồi chạy vào nhà.

Đẩy cửa ra, thấy trong nhà rất im ắng, hình như không có xảy ra chuyện gì, y cũng nhẹ nhõm đôi chút. Mới đi mấy bước về phía phòng ngủ, y đã hoảng hồn rùng mình một cái, bởi vì y nghe được từ trong phòng ngủ truyền ra tiếng gầm nhẹ của Mã Thần Nhất: “Cút...” Tiếp đó là âm thanh đồ vật bị quăng xuống đất.

Lý Huyền Lương vội vã mở rộng cửa, cảnh tượng trước mắt thật sự khiến cho đồng tử của y có chút co rút.

Tiểu Vũ cả người xích lỏa quỳ trên mặt đất, da thịt toàn thân trắng nõn, trên mặt giống như hơi sưng đỏ. Hắn lệ rơi đầy mặt, ôm lấy chân Mã Thần Nhất, nói: “Mã ca, ta vẫn luôn muốn nói với người rằng ta yêu người, ta làm ngu ngơ lang ở câu lạc bộ cũng chỉ để gặp người. Sau này, ta nỗ lực làm lại từ đầu, nỗ lực làm việc, chính là vì để có một ngày ta xứng đáng ở cùng với người. Thật không nghĩ tới, chúng ta có thể gặp lại nhau sớm như vậy, người có biết ta sung sướng đến mức nào không? Vì người, cái gì ta cũng nguyện ý làm. Mã ca, để Tiểu Vũ ở lại bên cạnh người, để Tiểu Vũ hầu hạ người đi, được không?”

Tình trạng của Mã Thần Nhất lúc này rất không bình thường, hắn chống hai tay lên giường, thở hổn hển nặng nhọc, đôi mắt đỏ ngầu, thần tình hoảng hốt, miệng cứ thì thào lộn xộn: “Tiểu Lương, Tiểu Lương...”

Lý Huyền Lương biến sắc, nhớ tới loại thuốc kia, trong lòng tràn đầy căm hận. Y tiến vào phòng, một cước đá văng Tiểu Vũ.

Sắc mặt Tiểu Vũ ửng đỏ, hết sức gọi tình, có vẻ như hần cũng đã dùng thuốc. Lúc này, hần mới ngửa mặt lên nhìn Lý Huyền Lương, mỉm cười: “Làm sao vậy? Lý ca... người muốn ngoạn 3P sao?”

Lý Huyền Lương nhú mày nhìn Mã Thần Nhất, thấy cổ và ngực của hần đầy dấu hôn đỏ tím. Y quay đầu lại nói với Tiểu Vũ: “Người điên rồi, mau rút đi, nếu không ta sẽ báo cảnh sát!” Nói xong, y tiến lại gần đỡ Mã Thần Nhất.

Đường như đã có chút thanh tỉnh, Mã Thần Nhất giữ chặt tay Lý Huyền Lương, nói: “Đừng báo cảnh sát!” Hần đường đường là cháu trai của Mã Quốc Hùng, người đứng đầu trong giới giải trí mà bị người ta lừa uống thuốc kích thích, chuyện này nếu lộ như đồn ra ngoài, chẳng những hần không ngóc đầu lên nổi mà Mã Quốc Hùng cũng không còn mặt mũi nhìn ai.

Mã Thần Nhất cố gắng ngồi thẳng dậy, tay chống xuống mép giường, lạnh lùng nhìn Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ, đã theo ta lâu như vậy rồi, người chắc hẳn phải biết làm như vậy sẽ có kết quả gì chứ? Sao, người không muốn sống nữa đúng không? Mau chóng mặc lại quần áo rồi rút đi!”

Tiểu Vũ vẫn nửa quỳ nửa bò trên mặt đất, vẻ mặt hết sức thê lương, cất giọng cầu xin: “Mã ca, ta thật sự rất yêu người. Người có biết yêu một người mà không có được người đó thì thống khổ đến mức nào không? Nếu như người biết, người sẽ không đối xử với ta tuyệt tình như vậy. Cầu xin người, cho ta một cơ hội đi, chỉ cần được ở cạnh người thì cái gì ta cũng bằng lòng. Mã ca, để ta làm tình nhân của người đi, bất cứ cái gì ta cũng nguyện ý hết.”

Mã Thần Nhất khoát khoát tay, giọng nói đầy mệt mỏi: “Mau rút đi. Nếu là trước đây, ít nhất ta cũng sẽ cắt đứt gân hai đôi chân của người. Hiện tại ta chỉ kêu người rút là tốt cho người lắm rồi. Nếu sau này người còn bám theo ta nữa, ta sẽ phế người, người có tin hay không?”

Nhìn sắc mặt Mã Thần Nhất lúc này, Tiểu Vũ do dự một chút rồi tuyệt vọng đứng lên, chậm rãi mặc lại quần áo. Hần vừa khóc vừa nói: “Mã ca, chuyện ngày hôm nay ta rất xin lỗi. Chỉ vì ta quá yêu người mà thôi. Xin hãy tha thứ cho ta.” Nói xong, hần lau nước mắt, bước chân xiêu vẹo đi ra ngoài.

Lý Huyền Lương hoàn toàn chết lặng. Trong lòng hần, những chuyện Tiểu Vũ làm quả thật biến thái. Nhưng mà, trong lòng Tiểu Vũ, đây chỉ là cách hần biểu hiện tình yêu chân thành của hần dành cho Mã Thần Nhất.

Cổ tay bị Mã Thần Nhất nắm chặt có chút đau nhức, vì vậy Lý Huyền Lương vội rút tay ra. Thấy sắc mặt của hần rất kỳ lạ, quần áo trên người cũng bị kéo xuống nhả nhúm, hần thần rục rủa, y đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nhanh chóng lùi về phía sau, bắt đầu móc điện thoại di động ra, dự định gọi cho Hứa Dương. Nhưng còn chưa tìm được số của Hứa Dương, điện thoại đã bị Mã Thần Nhất đoạt lấy, ném xuống sàn nhà.

Mã Thần Nhất chồm dậy ôm chặt Lý Huyền Lương. Không cho y kịp giãy dụa, hần lập tức đẩy y ngã xuống giường, thống khổ nói: “Tiểu Lương, Tiểu Lương, giúp ta...”

Lúc này, Lý Huyền Lương chợt nhận ra rằng đuổi Tiểu Vũ đi là mười phần sai lầm. Y hoảng loạn đẩy mạnh Mã Thần Nhất một cái: “Người nằm xuống trước đi, ta rót nước cho người uống.”

Mã Thần Nhất vẫn ôm cứng Lý Huyền Lương, căn bản không muốn buông tay. Hần dùng cằm cạy cạy lên đỉnh đầu Lý Huyền Lương, rên rỉ: “Ta không uống được, uống xong sẽ càng thê thảm hơn. Hiện tại ta đã trướng to đến mức sắp nổ tung rồi.”

Lý Huyền Lương nghe vậy thì hết sức sửng sốt. Y cúi đầu nhìn dưới đáy quần Mã Thần Nhất, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt. Đẩy hần ra, y kinh hoảng nói: “Ta không muốn biết người có nổ tung hay không, người mau buông tay đi.”

Vùi đầu vào cổ Lý Huyền Lương, Mã Thần Nhất thống khổ lắm lắm: “Tiểu Lương, giúp ta, ta cầu xin người, ta thật sự rất khó chịu...”

Lý Huyền Lương càng lúc càng cảm thấy muốn nổi da gà. Y cố sức giãy dụa nhưng không sao thoát ra được, chỉ biết tức giận mắng: “Người không phải đã uống thuốc rồi sao? Tại sao sức lực còn mạnh như vậy? Người muốn gạt người à?” Y nhớ rõ, lần kia sau khi uống thuốc xong thì y gần như toàn thân mềm nhũn, căn bản là không còn chút sức lực nào.

Bởi vì những động tác giãy dụa của Lý Huyền Lương mà Mã Thần Nhất nhin không được toàn thân run rẩy. Hắn cố gắng kiềm chế, kiên nhẫn giải thích: “Ta uống tương đối ít, hơn nữa, loại thuốc này với loại thuốc ở câu lạc bộ không giống nhau...”

Lý Huyền Lương có chút hoảng loạn, nói: “Vậy để ta gọi điện thoại cho Hứa Dương, bảo hắn tìm một người ở câu lạc bộ đến giúp người.”

Mã Thần Nhất dè dặt Lý Huyền Lương lại từ phía sau, nhẫn nại nói: “Đừng nói cho Hứa Dương biết, nếu không sẽ rất phiền phức.” Chuyện này, Mã Thần Nhất làm sao có thể để Hứa Dương biết được? Nếu Hứa Dương biết, có lẽ sau này sẽ không ngừng đem chuyện ngày hôm nay ra cười nhạo hắn. Hắn còn chưa ngu ngốc đến nỗi tặng không Hứa Dương nhược điểm của mình.

Lý Huyền Lương cắn răng tức giận: “Cái gì cũng không được, vậy rốt cuộc thế nào mới được?”

Mã Thần Nhất nghe vậy, đột nhiên thân thể trở nên cứng đờ. Hắn thống khổ ngẩng mặt lên, cảm nhận được Lý Huyền Lương nhất quyết cự tuyệt. Chậm rãi mơn trớn những sợi tóc trên trán y, lộ ra vùng trán trơn bóng, hắn cúi đầu hôn lên nơi đó, thấp giọng khàn khàn: “Tiểu Lương, người giúp ta được không?”

Lý Huyền Lương nghiêng mặt né tránh, ánh mắt không được tự nhiên: “Người tự tìm người khác đi, ta không được đâu.”

Lúc này, toàn thân Mã Thần Nhất đã nóng như lửa đốt, phân thân cọ vào đùi Lý Huyền Lương cứng rần đến phát hoảng. Loại tình huống này Lý Huyền Lương từng trải qua, nếu không được giải phóng sẽ có bao nhiêu thống khổ, chính mình cự tuyệt hẳn như vậy có vẻ hơi nhẫn tâm. Do đó, y vội vã bổ sung thêm: “Nếu không, để ta tìm một ngư lang đến giúp người nhé?”

Mã Thần Nhất nắm chặt tay Lý Huyền Lương, thống khổ lắc lắc đầu. Hắn đặt tay y lên ngực mình, để y nghe được tiếng tim hắn đập mạnh như nổi trống, không ngừng rung động trong lòng bàn tay y.

Mã Thần Nhất vừa mới lành bệnh, lại uống phải thứ thuốc này, nếu cứ để phân thân trưởng thành trong một thời gian quá lâu, rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện. Lý Huyền Lương do dự nói: “Bằng không, để ta gọi Tiểu Vũ quay về...”

Còn chưa nói dứt câu, bờ môi của y đã bị Mã Thần Nhất bao phủ. Vừa vuốt ve thân thể y hắn vừa liên tục cất giọng cầu xin: “Tiểu Lương, người giúp ta, giúp ta đi, ta chịu không nổi nữa rồi. Van cầu người, chỉ một lần là đủ rồi, thực sự, chỉ một lần thôi, được không...” Nói xong, bàn tay hắn nhanh nhẹn tiến vào trong quần áo của y, không ngừng mài mò tìm kiếm.

“Này, người tỉnh táo lại chút đi...” Lý Huyền Lương cố gắng đẩy mạnh vào vai Mã Thần Nhất, thế nhưng bao nhiêu sức lực đều trở nên vô ích. Mẹ nó, đây rốt cuộc là thứ thuốc gì? Lại có thể khiến cho khí lực của hắn so với lúc trước càng mạnh hơn gấp nhiều lần, y căn bản là không thể nào trở mình dậy được.

Mã Thần Nhất không ngừng hôn môi Lý Huyền Lương, động tác vừa có chút bá đạo lại vừa mang theo chút ôn nhu, tựa hồ như vẫn còn một tia lý trí. Thế nhưng, khi nỗi thống khổ tăng lên đến đỉnh điểm, trong miệng hắn chỉ còn biết kêu Tiểu Lương, rồi không chút chần chờ đặt tay y xuống nơi giữa hai chân, biểu tình rất vội vàng gấp gáp rồi lại như sợ hãi y sẽ sinh ra phản cảm.

Lý Huyền Lương hoảng sợ vô cùng. Từ dưới lòng bàn tay, y có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của hắn. Y nhất thời mềm lòng, do dự xoa nắn phân thân của hắn vài cái. Hành động này tựa hồ như đã thỏa lòng mong ước của Mã Thần Nhất, giống như người sắp chết đuối vớ được khúc cây, hắn hoàn toàn kích động trở người đặt Lý Huyền Lương vào chính giữa chiếc giường, đôi tay nhanh nhẹn cởi hết toàn bộ quần áo dư thừa trên người y ném xuống đất.

Lý Huyền Lương cau mày, xoa xoa đỉnh đầu, đột nhiên có chút hối hận vì sự mềm lòng lúc nãy. Y cắn răng nói: “Này, Mã Thần Nhất, người điên rồi, làm cái gì...”

Một lần nữa, Mã Thần Nhất lại phủ kín đôi môi Lý Huyền Lương. Sau nụ hôn dài, hắn chuyển đến vành tai y, nhẹ giọng nói: “Tiểu Lương, đừng cự tuyệt ta được không? Cầu xin người...” Thanh âm mong mỏi mang theo chút van nài đầy thương cảm.

Lý Huyền Lương giơ tay lên bóp cổ Mã Thần Nhất, dự định nói gì đó, đột nhiên nhú mào “Hừ!” một tiếng, sắc mặt biến đổi. Vừa hé miệng ra, y lại bị hấn một lần nữa dùng đôi môi ngăn chặn.

Tựa như đã chiếm được vật trân bảo, Mã Thần Nhất ôm chặt Lý Huyền Lương, trao tặng cho y một nụ hôn dài miên man bất tận. Hạ thân hấn liên tục động dẩy, nhưng hấn không muốn để cho y cảm thấy bất cứ một tia thống khổ nào, cho nên hấn đành cố gắng nhẫn nại, từ từ gia tăng tốc độ, cho đến khi mồ hôi của hấn thấm ướt cả gương mặt y...

38. Chương 38

Ngày hôm sau...

Sáng sớm, Lý Huyền Lương mơ mơ màng màng tỉnh giấc, cảm thấy cả người khó chịu muốn chết. Khó khăn trở người một cái, từ bắp đùi trở xuống đều đau nhức đến lợi hại. Y thống khổ rên rỉ một tiếng, cố gắng khiến cho bản thân tỉnh táo, hé mắt nhìn liếc qua đồng hồ. A... bây giờ rồi.

Nhắm mắt lại, Lý Huyền Lương có chút lười biếng lấy tay vò vò mái tóc rối tung. Ý thức được mình vẫn còn phải đi làm, y khổ sở chống giường ngồi dậy. Đột nhiên, thân thể y cứng đờ, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Y chậm rãi quay đầu ra sau, khải, cái gì...?

Hạ thân vừa cử động một chút, lập tức từ phía trong có thứ gì đó theo bắp đùi không ngừng chảy xuống. Lý Huyền Lương bình tĩnh nhìn dòng niêm dịch đục ngầu chảy dọc đôi chân, không khỏi nhớ lại sự điên cuồng tối qua của Mã Thần Nhất, sắc mặt đỏ bừng lên vì tức giận. Y tựa vào giường, nhịn không được toàn thân run rẩy.

“Tên hỗn đản nào không phải đã nói chỉ làm một lần hả?” Lý Huyền Lương túm chặt ga trường, giận dữ hồi tưởng lại xem ngày hôm qua rốt cuộc Mã Thần Nhất đã làm mấy lần? Chết tiệt, y nhớ không ra...

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, Lý Huyền Lương toàn thân ướt đẫm, tay trái chống vào vách tường, nghiêng rặn nghiêng lợi dùng sức tẩy sạch thứ mắc ối bên trong hậu huyệt. Thở mạnh một hơi như để xả giận, thân thể cứng ngắc của y rốt cuộc cũng thả lỏng được một chút. Vòi hoa sen không ngừng phun nước vào cơ thể y, từng giọt nước chảy tràn trên mặt đất. Y cúi đầu xuống, ngẩng ngốc nhìn dòng tinh dịch đục ngầu chậm rãi bị dòng nước cuốn trôi, nhịn không được hung hăng dậm mạnh vào tường.

Tắm rửa xong, y bước ra ngoài, nghe được trong phòng khách truyền đến tiếng bước chân. Cửa phòng ngủ mở ra, Mã Thần Nhất mang theo một cái túi bước vào.

Sáng sớm, khi Mã Thần Nhất từ trên giường tỉnh dậy thì Lý Huyền Lương vẫn còn đang say giấc. Hấn không muốn đánh thức y, chỉ lặng lẽ mặc quần áo vào rồi ra ngoài mua ít đồ ăn.

Bên ngoài lạnh như vậy nhưng tên hỗn đản này sau khi đi dạo một vòng, cư nhiên tinh thần càng có vẻ phấn chấn hơn. So với chính mình, Lý Huyền Lương thật sự hoài nghi, dường như ngày hôm qua người bị chuốc thuốc kích thích không phải hấn mà chính là y.

Mã Thần Nhất dọn túi thức ăn ra, bao gồm sữa đậu nành và mấy cái đùi gà. Sau đó hấn tiến lại gần Lý Huyền Lương, ôm lấy vai y, hỏi: “Tắm rồi à? Có đói bụng không, chúng ta cùng ăn đi.”

Lý Huyền Lương lạnh nhạt gạt cánh tay Mã Thần Nhất ra, xoay người lại, dùng sức nắm chặt cổ áo sơ mi của hấn: “Mã Thần Nhất, ngươi thật quá dè tiện mà! Ngươi nói, chuyện ngày hôm qua người bị chuốc thuốc kích thích, có phải là do ngươi thông đồng với tên Tiểu Vũ kia không? Có phải ngươi vốn dĩ không hề uống thuốc đúng không?”

Mã Thần Nhất cười khổ một tiếng, đưa tay ra ôm lấy Lý Huyền Lương: “Bộ dạng ta thế kia giống như là giả vờ lắm sao? Cho dù miệng ta có thể lừa được ngươi, nhưng ở đây thì không lừa được a.” Nói xong, cầm tay y đặt vào nơi ở giữa hai chân.

Tên khốn này thật hạ lưu! Gân xanh trên trán Lý Huyền Lương thiếu chút nữa thì nổ tung, thật sự rất muốn cho hắn một quyền.

Mã Thần Nhất cười cười, cúi người xuống gần sát bên tai Lý Huyền Lương, hỏi: “Tiểu Lương, tối hôm qua người không thấy đau? Có phải người cũng rất có cảm giác? Kỳ thực, làm chuyện đó với ta cũng không đến nỗi chán ghét như người vẫn tưởng tượng, đúng không?”

Lý Huyền Lương nghe xong, lỗ tai đột nhiên đỏ lên. Y cắn răng, đẩy mạnh Mã Thần Nhất ra, mắng một câu: “Người cái tên này có bệnh hay sao?” Đúng là đồ biến thái tự kỉ!

Mã Thần Nhất thấy Lý Huyền Lương xoay người rời đi, có chút hốt hoảng từ phía sau giữ chặt y lại: “Được rồi, ta không nói nữa, lại đây ăn đi.” Nói xong, nhanh chóng đẩy y ngồi xuống ghế.

Lý Huyền Lương không cách nào lay chuyển được hắn, đành sờ sờ vào bụng, cảm thấy bao tử xác thực đang đánh trống liên hồi. Cầm lấy ly sữa đậu nành, y ngửa cổ uống sạch, thậm chí mùi vị rất giống loại y thường uống vào mỗi buổi sáng. Bất quá, tiệm bán sữa đậu nành đó ở cách đây khá xa, phải qua đến hai con đường.

Mã Thần Nhất ngồi xuống chiếc ghế đối diện, mỉm cười đưa cho Lý Huyền Lương cái đùi gà thơm ngào ngạt để y nếm thử. Lý Huyền Lương thật sự rất đói bụng, cũng không thèm khách khí gì thêm, trực tiếp cầm lấy cái đùi gà gặm ngấu nghiến.

Cho dù tư thế gặm đùi gà của Lý Huyền Lương rất không đẹp mắt, khoe miệng còn dính thêm mấy hạt vừng, Mã Thần Nhất vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi. Bị hắn nhìn chăm chăm như thế, y thấy hơi khó chịu, chán ghét liếc hắn một cái, sau đó không hề nề mặt, nghiêng người đi tiếp tục gặm đùi gà.

Mã Thần Nhất đang uống sữa đậu nành, thấy thế nhin không được bật cười, thiếu chút nữa phun ra hết ngụm sữa. Hắn cố kiềm chế, lấy đũa gấp một khối sủi cảo chiên giòn đặt vào trong chén của y. Lý Huyền Lương không hề cự tuyệt, cầm đũa ăn như hổ đói.

Mã Thần Nhất ngồi một bên chỉ ăn mấy miếng đã buông đũa xuống, trong khi Lý Huyền Lương đã gặm sạch sẽ cái đùi gà vào trong bụng.

Lý Huyền Lương ăn xong thì lấy tay lau lau miệng, thậm chí: đùi gà này ngon quá đi mất, lớp da bên ngoài giòn rụm, phần thịt bên trong vừa mềm vừa ngọt, thật sự ăn mãi không ngán.

Mã Thần Nhất thấy y ăn ngon lành như thế liền nói: “Tối nay ta sẽ mua nữa.”

Lý Huyền Lương tùy tiện chùi miệng, sau đó nhìn hai cái đùi gà còn lại trên bàn, hỏi: “Người không ăn sao?” Vừa nghe Mã Thần Nhất nói không ăn, y liền chụp lấy bỏ vào hộp, “Vậy ta đem cái này cho đồng nghiệp ở công ty nếm thử.” Mã Thần Nhất nghe thế, dự định nói gì đó rồi lại thôi, cứ tùy ý Lý Huyền Lương.

Thay đồ xong, vừa định rời khỏi nhà thì Lý Huyền Lương thấy Mã Thần Nhất cũng mặc áo khoác vào, bước theo sau. “Tiểu Lương, chờ một chút, ta chờ người đi.”

Lý Huyền Lương xua xua tay: “Ta đi xe công cộng là được rồi.” Y biết, mấy hôm trước Mã Quốc Hùng đã mua tặng Mã Thần Nhất một chiếc xe Ferrari mấy nghìn vạn. Y không dám, cũng không thích thú gì ngồi lên chiếc xe xa hoa đắt tiền đó.

Chỉ nhìn lướt qua thôi, chiếc xe mới cáu cạnh này đã có màu vàng rực chói mắt thu hút ánh nhìn, từng đường cong trên thân xe tinh tế hấp dẫn, mã lực kinh người, màu sắc tuyệt đẹp, thật sự khiến cho bất cứ ai cũng phải ngưỡng mộ khát khao.

Mã Thần Nhất không nói nhiều lời, trực tiếp túm lấy Lý Huyền Lương ấn vào trong xe. “Vèo” một tiếng như tên rời khỏi dây cung, chiếc xe phóng vọt ra ngoài. Ngồi trên xe, Lý Huyền Lương gần như không cảm nhận được động cơ đang chuyển động, xe chạy êm ái vô cùng.

Công ty của Lý Huyền Lương cũng khá gần nhà Mã Thần Nhất. Vòng vèo qua mấy con đường, hình như chỉ mất có mấy phút thì đã đến nơi. Khi Lý Huyền Lương còn chưa kịp nhận ra thì Mã Thần Nhất đã dừng xe lại. Đến lúc choàng tỉnh bước xuống xe, hắn mới giữ y lại, nói: “Ta phải ghé qua công ty một chút, đến chiều sẽ cố gắng về sớm. Người nhớ chờ ta về cùng ăn cơm đó.”

Thấy đồng nghiệp xung quanh đã bắt đầu lục tục tiến vào công ty, Lý Huyền Lương qua loa đồng ý, sau đó cũng vội vã đi vào.

Đến tận khi bóng của Lý Huyền Lương đã khuất sau cánh cửa, Mã Thần Nhất mới dời ánh mắt đi, thoải mái lái chiếc xe hơi thể thao phóng ra đường lớn.

Hai tháng này, Lý Huyền Lương đã xin nghỉ phép rất nhiều. Sáng hôm nay có cuộc họp của bộ phận thiết kế, y dám khẳng định mình sẽ bị quản lý đặc biệt phê bình nghiêm khắc, cho nên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Không ngờ, kết quả lại ngoài dự đoán. Quản lý chẳng những không phê bình y, ngược lại còn hết sức nhiệt tình khen ngợi y chưa khỏi bệnh đã đi làm, đúng là một tấm gương sáng cho mọi người noi theo,...

Khoảng một tiếng sau thì tan họp, mọi người cũng rời đi hết. Quản lý kêu một mình Lý Huyền Lương ở lại, kể đó thì nói những câu khiến y như lọt vào trong sương mù.

Đầu tiên, quản lý nói mấy câu khích lệ buồn nôn như mấy năm nay Lý Huyền Lương làm việc rất siêng năng chăm chỉ, chưa bao giờ xin nghỉ phép, là một thanh niên tốt, có tiềm năng. Lần này Lý Huyền Lương bị bệnh thì mọi chi phí sẽ do công ty chi trả. Sau đó, quản lý lại nói đã báo cáo với cấp trên, tháng sau sẽ tăng lương cho y, đề bạt y lên vị trí xứng đáng. Bởi vì y rất có tiền đồ, cấp trên rất coi trọng y, cuối cùng quản lý còn tiết lộ thêm rằng cuối năm nay sẽ trao tặng y danh hiệu nhân viên xuất sắc tiêu biểu.

Từ trong phòng quản lý đi ra, Lý Huyền Lương có chút thụ sủng nhược kinh. Y công tác ở công ty đã nhiều năm, mặc dù trong quá khứ có nỗ lực làm việc thật, thế nhưng danh hiệu nhân viên xuất sắc tiêu biểu thì chưa bao giờ đến lượt y. Năm nay, tiền thưởng cho danh hiệu này đến năm vạn lận a, không ngờ có thể thuộc về y. Càng nghĩ, y càng cảm thấy kỳ quái.

Quay về phòng làm việc, Lý Huyền Lương đã thấy mấy đồng nghiệp đang bu quanh bàn của y. Y mở máy vi tính ra, vừa làm vừa trò chuyện với họ.

Đồng nghiệp A nói: “Tiểu Lý, vừa rồi quản lý nói gì với người?”

Đương nhiên, Lý Huyền Lương không thể nói đến chuyện được trao danh hiệu nhân viên xuất sắc tiêu biểu, bởi vì rất dễ làm người khác đổ kỵ. Do đó, y chỉ nói đại khái rằng được chi trả tiền viện phí.

Đồng nghiệp B nói: “Vậy thì tốt quá rồi, Tiểu Lý. Muốn được quản lý xuất tiền ra còn khó hơn lên trời nữa. Lần trước ta phẫu thuật, có xin quản lý tiền trợ cấp, nửa năm rồi mà ngay cả con số lẻ cũng chưa thấy.”

Đồng nghiệp C nói: “Các người có biết vì sao hôm nay tâm tình quản lý lại tốt như vậy không?”

“Vì sao?” Các đồng nghiệp khác đồng loạt hỏi.

Đồng nghiệp C nói: “Sáng nay ta đi làm sớm, bắt gặp chiếc xe quản lý lái không phải là chiếc xe Santana giá mười vạn khi xưa nữa.”

“Hắn mới đổi xe sao? Đổi xe gì vậy?” Đồng nghiệp A hỏi.

“Là xe Mercedes-Benz giá một trăm vạn, màu trắng nhá, siêu oách luôn.”

“A, chẳng lẽ quản lý phát tài rồi? Sao đột nhiên lại có nhiều tiền như thế? Không phải trong nhà hắn còn ba đứa con nhỏ hay sao?”

“Ai mà biết được, có thể là kiếm tiền bất chính, hoặc trúng số, hoặc chơi cổ phiếu có lời. Tất cả đều có khả năng xảy ra.”

“Thiết, Mercedes-Benz thì tính là cái gì? Sáng nay khi vừa đến cửa công ty ta đã gặp một chiếc Ferrari, mẹ nó thân xe đẹp cực kỳ, màu vàng rực sáng bóng. Đây là loại xe sản xuất với số lượng có hạn, ta đã từng thấy trên tạp chí. Nghe đâu giá trị đến trên một trăm triệu nhân dân tệ, bất quá ai cũng bảo tiền nào của nấy. Còn người lái xe thì cũng đẹp trai hết sức luôn, dáng người nhìn từ xa rất mạnh mẽ, vừa có khí chất lại vừa chững chạc. Con trai của giám đốc chúng ta tuy rằng cũng rất được, tuy nhiên nếu so với người kia thì đẳng cấp còn thua xa lắm, cái khí chất của người kia không phải ai cũng sánh được đâu.”

Đồng sự B cười nhạo: “Người nói thì hay lắm. Người từ đằng xa nhìn trộm người ta mà có thể nhìn ra nhiều điều như vậy, thật sự còn tài giỏi hơn thầy bói nữa. Ta phải bội phục người luôn.”

“Kháo, người dám nghi ngờ nhãn lực của ta hả? Có nói gì đi nữa thì ta cũng lớn hơn người mười tuổi, cũng xem như là tiền bối của người, tiểu tử nhà người lại dám dùng khẩu khí đó nói chuyện ta ư? Mười năm trước khi ta ra đời kiếm ăn, tiểu tử thối nhà người đang làm gì? Chắc còn đang học tiểu học phải không? Một thằng nhóc ăn chưa no lo chưa tới như người lấy tư cách gì mà bình phẩm về con mắt nhìn người của ta...” Đồng nghiệp A lúc này đã có chút nổi trận lôi đình, liên tục mắng chửi.

“Được rồi được rồi, lát nữa để quản lý đi ra nghe được, tất cả mọi người sẽ bị trừ hết tiền thưởng đó...” Đồng nghiệp C thấy tình hình căng thẳng, vội vã lên tiếng can ngăn.

39. Chương 39

Lý Huyền Lương xoay người đi, cầm lấy xấp hồ sơ ngày hôm qua, làm bộ như đang kiểm tra số liệu. Y thầm nghĩ, sau này tuyệt đối không bao giờ để Mã Thần Nhất lái xe chở y đến công ty nữa. Khốn kiếp, cái tên hỗn đản kia con mẹ nó thật biết cách gây họa, mà không chỉ hấn, cái xe của hấn cũng thế.

Nhắc tới xe, Lý Huyền Lương mới chợt nhớ đến chuyện quản lý đổi xe, rồi lại liên tưởng đến chuyện thái độ của hấn đột nhiên tốt lên rất nhiều, thậm chí còn chủ động trao tặng cho y danh hiệu nhân viên xuất sắc tiêu biểu. Nghĩ mãi, Lý Huyền Lương hoảng hốt nhận ra một khả năng, lẽ nào xe mới của quản lý là do...

Lấy tay xoa xoa cái trán, y dám chắc chuyện này Mã Thần Nhất thật sự rất có khả năng làm ra. Buổi tối trở về, y nhất định phải hỏi hấn cho rõ mới được.

Đến trưa, Trương Hoàng Văn vừa gặm đùi gà vừa vui vẻ nói: “Sắc, hương, vị đều hoàn hảo, tay nghe rất cao, khẳng định là do ông chủ của Tiên Hương Yên làm.”

Lý Huyền Lương hỏi: “Sao người lại biết?”

“Ta đã từng ăn món này do ông chủ Tiên Hương Yên làm rồi, vào dịp mừng thọ của lão nhân gia nhà ta. Khi ấy, mọi người đều giành giật điên cuồng, ta với thằng cháu họ mỗi người một nửa. Người thật tốt bụng, có đồ ăn ngon thì chia cho ta, ta yêu người lắm lắm.” Nói xong, hấn há mồm ra thật to, xé một miếng thịt gà nhai ngấu nghiến.

Lý Huyền Lương cảm tờ báo lên để ngăn nước bọt từ phía Trương Hoàng Văn bắn ra, hỏi: “Vì sao lại phải giành giật?”

Trương Hoàng Văn vừa ăn vừa nói: “Người không biết ư? Ông chủ của Tiên Hương Yên trước đây xuất thân từ nhà hàng danh tiếng, cửa tiệm của ông ấy cũng nổi tiếng lâu đời lắm rồi, tay nghề phải nói là xuất chúng. Chỉ là, từ khi trở thành ông chủ thì ông ấy rất ít khi đích thân đứng bếp. Bởi vì lão nhân gia nhà ta khi còn trẻ có giao tình rất tốt với ông ấy cho nên ông ấy mới nhận lời ra tay. Lúc bình thường, người có thể tùy tiện mà được ăn sao? Muốn mua cũng chẳng ai bán đâu.”

Lý Huyền Lương sau khi nghe xong thì hiểu được hoàn toàn, hóa ra mới sáng sớm Mã Thần Nhất đã ra khỏi nhà là vì đi mua đùi gà. Lúc này, động tác của y đột nhiên trở nên phi thường nhanh nhẹn, đoạt lại cái đùi gà từ trong tay Trương Hoàng Văn.

Trương Hoàng Văn nắm tay Lý Huyền Lương lại, trừng mắt: “Làm gì thế? Cho ta là của ta rồi.”

Lý Huyền Lương kiên quyết giật tay về, mặt không biểu tình, nói: “Ta tự nhiên thấy hơi hận.”

Trương Hoàng Văn tức giận: “Nước đổ đi rồi không hút lại được, biết không hả?”

Lý Huyền Lương trả lời: “Lỡ tai không khỏe, không nghe.”

Trương Hoàng Văn cất giọng cầu xin: “Đại ca, ta xin người, quan hệ giữa hai ta mà không bằng một cái đùi gà sao? Lẽ nào trong lòng người, Trương Hoàng Văn ta còn thua một cái đùi gà?”

“Đây không đơn giản chỉ là vấn đề một cái đùi gà thôi. Nó còn đại diện cho tình bằng hữu thân thiết mà một người bạn dành tặng cho ta. Ta không thể để người ăn hết được.”

Trương Hoàng Văn thét lên một tiếng rồi cố sức nài nỉ: “Vậy phải làm sao người mới buông tha cho cái đùi gà này đây? Bằng không, ta dùng 100 đồng để mua lại nó, thế nào?”

Lý Huyền Lương giọng đầy bất mãn: “Này, người xem thường ta quá nha, bộ nhìn ta thiếu tiền lắm sao? Hơn nữa, tâm ý của bằng hữu không thể dùng tiền mà so sánh được. Trừ khi... người đưa ta 200?”

*Té ghê =)))

Trương Hoàng Văn nhất thời “Thiệt” một tiếng, vội vã móc từ trong túi quần ra 200 đồng ném cho Lý Huyền Lương. Giống như sợ y sẽ đổi ý, hắn hai tay cầm chắc cái đùi gà ăn ngấu nghiến liên hồi. Lý Huyền Lương mỉm cười với hắn, nói: “Đi, ta mời người ăn tiệc buffet.”

“A a a, người dùng tiền của ta để mời khách, giao hoạt quá nha, ta hận!” Trương Hoàng Văn miệng vẫn còn đầy thịt gà nói không rõ tiếng, gặm thêm ba miếng thì hết sạch cái đùi gà, nắm chặt tay mau chóng đuổi theo.

Tại phòng làm việc của Mã Thần Nhất, hắn rút cuộc cũng điều tra được tài liệu về Tiểu Vũ trước khi vào làm ở câu lạc bộ. Tiểu Vũ mồ côi cha mẹ, gia cảnh coi như trong sạch. Khi điều tra đến địa chỉ hiện tại thì được cho biết hôm qua Tiểu Vũ đã đặt vé máy bay xuất ngoại, hình như mới kí hợp đồng làm việc tại nước ngoài với thời hạn ba năm.

Mã Thần Nhất sờ sờ cằm, thầm khen Tiểu Vũ coi như nhanh trí, sớm chạy trốn. Bằng không, có khi hắn thật sự sẽ đem Tiểu Vũ ra thử đao.

Bất quá, có nói gì đi nữa thì Tiểu Vũ cũng đã theo hắn kiếm ăn một thời gian dài. Niệm tình xưa nghĩa cũ, kỳ thực hắn cũng muốn chờ cho Tiểu Vũ một con đường sống. Mặc dù chuyện Tiểu Vũ lén chuốc thuốc có hơi dè tiện, thế nhưng cũng nhờ sự kiện này hắn mới có thể mượn cớ mà phát sinh quan hệ thêm một lần nữa với Lý Huyền Lương. Thật ra, lúc đó hắn uống rất ít thuốc, ngoại trừ thân thể hơi khó chịu thì cũng không có gì nghiêm trọng. Cho nên, coi như Tiểu Vũ đã lấy công chuộc tội, chuyện này cứ thế mà quên đi thôi.

* Anh Nhất quả nhiên dè tiện :D

Tối đó, những người ở câu lạc bộ nói rằng muốn mở tiệc chúc mừng Mã Thần Nhất. Mới đi làm ngày đầu tiên, hắn cũng không muốn quét sạch cơn hưng phấn của bọn họ, đành miễn cưỡng đồng ý. Uống đến mức ngà ngà say, hắn viện lý do thân thể không thoải mái, phải về sớm. Bọn họ không nỡ làm khó dễ hắn, sau khi ăn xong bữa cơm thì tàn tiệc.

Trên đường về, Mã Thần Nhất ghé tiệm ăn mua mấy món Lý Huyền Lương thích. Thế nhưng khi hắn lái xe về đến nhà thì trời đã khá khuya, Lý Huyền Lương cũng đang chuẩn bị đi ngủ.

Mã Thần Nhất bày hết thức ăn lên bàn rồi kêu Lý Huyền Lương ra ăn. Tuy nhiên, trưa nay y đã ăn uống no nê với Trương Hoàng Văn rồi, hiện tại không cách nào ăn thêm nhiều nữa, rốt cuộc chỉ ăn có mấy miếng đã vội buông đũa.

Mã Thần Nhất tắm rửa xong, bước ra ngoài thì thấy Lý Huyền Lương đã leo lên giường nằm ngủ. Hắn đi lại gần, thử kêu một tiếng: “Tiểu Lương.”

Lý Huyền Lương dùng giọng mũi hừ một tiếng xem như trả lời.

Mã Thần Nhất vừa mới uống rượu, gương mặt có chút đỏ ngầu. Hắn nằm xuống bên cạnh Lý Huyền Lương, nhìn y mặc chiếc áo ngủ bằng vải thun mỏng lộ ra vòng eo thon nhỏ, lập tức nhin không được thò bàn tay vào bên trong áo.

Đang mơ màng màng, Lý Huyền Lương đột nhiên cảm nhận được phía sau lưng hơi ươn ướt. Y mở mắt ra nhìn, thấy Mã Thần Nhất đang cúi đầu, say sưa liếm hút khắp bờ lưng của mình.

“Này... người bị bệnh hả?” Làm mấy chuyện như vậy với một nam nhân bộ không mắc ói hay sao? Lý Huyền Lương muốn nghiêng người né tránh, kết quả lại bị Mã Thần Nhất gắt gao đè chặt xuống, không cách nào phản kháng. Hắn nheo nheo mắt, liếm tới liếm lui những nơi mẫn cảm trên người y, cho đến khi toàn thân y mềm nhũn, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Lý Huyền Lương cầm lấy cái gối, vừa đập Mã Thần Nhất vừa mắng: “Phi! Hồn đản, ngươi có bao giờ nghĩ đến chuyện khác chưa? Tại sao mỗi ngày chỉ toàn biết nghĩ đến loại chuyện này!?”

Mã Thần Nhất nghe vậy thì dừng lại một chút. Hắn nở nụ cười phản bác, sau đó tiếp tục kéo quần Lý Huyền Lương xuống, liếm dọc đôi chân. Lý Huyền Lương gần như không chịu nổi nữa, vừa run rẩy vừa nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng: “Dừng tay, ngươi có nghe hay không? Biến thái!”

Mã Thần Nhất liếm liếm thêm mấy cái rồi mới ngẩng đầu lên: “Ân, nghe được! Vậy để ta đổi chỗ khác.”

“Đổi cái rắm! Ngươi đừng có đè ta, mau đứng lên!” Lý Huyền Lương oán hận cầm cái gối, dự định ném vào mặt Mã Thần Nhất. Kết quả bởi vì đang nằm sấp nên y ném trật, cái gối trực tiếp bay xuống cuối giường. Mã Thần Nhất cũng không hề không giận, nâng thắt lưng của y lên, uốn cong đôi chân thon dài, cúi đầu nhìn một chút.

Nơi tư mật đó, màu sắc đỏ hồng nhàn nhạt, mặc dù đã làm vài lần nhưng hình dạng vẫn còn nguyên thủy như lúc ban đầu. Chăm chú nhìn kỹ một lát, Mã Thần Nhất há miệng cắn nhẹ một ngụm.

Lúc này, thân thể Lý Huyền Lương đã hoàn toàn mềm nhũn, chỉ biết cắn răng nắm chặt ga giường. Nỗi kích thích quá sức mãnh liệt khiến y run rẩy, nương theo từng động tác nơi đầu lưỡi của hắn lúc sâu lúc cạn, lúc mạnh lúc nhẹ mà rên rỉ.

Đêm dài chậm rãi trôi qua, trong phòng ngủ chỉ còn duy nhất tiếng mắng chửi lẫn tiếng rên rỉ thở dốc của Lý Huyền Lương...

40. Chương 40

Tết âm lịch trôi qua nhanh chóng, sau những ngày nghỉ tết ngắn ngủi, Lý Huyền Lương quay trở lại công ty làm việc cũng đã hơn nửa tháng.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, Mã Thần Nhất tặng một khối ngọc bội cho Lý Huyền Lương. Khối ngọc chỉ to hơn nửa gang tay, có thể dễ dàng đặt giữa lòng bàn tay, toàn khối ngọc là một màu xanh lục, khi cầm vào mát lạnh như dòng nước chảy. Ở đầu khối ngọc trong suốt có luồn qua sợi dây màu đỏ, Mã Thần Nhất đã dùng nó để đeo lên cổ Lý Huyền Lương.

Khi khối ngọc chạm vào da tạo ra cảm giác hơi lạnh lẽo. Lý Huyền Lương nhìn viên ngọc trong tay một chút, thấy mặt trên có điều khắc hình một con rồng cùng một con phượng chân đạp lên mây, ngụ ý cát tường, sống động vô cùng. Y quả thật không hiểu lắm, Mã Thần Nhất tặng y vật này làm gì? Trừ tà tránh quỷ sao?

Mã Thần Nhất mỉm cười, nói: “Ta mua lại từ một người bạn. Hắn nói đây là khối cổ ngọc, có tác dụng dưỡng sinh trừ tà. Ân, tặng cho ngươi.”

Lý Huyền Lương chỉ vào hình khắc rồng phượng trên khối ngọc, nghi ngờ hỏi: “Này, đây rõ ràng là ngọc bội long phượng mà. Một đại nam nhân như ta mà đeo thì hình như không thích hợp cho lắm?” Có nam nhân nào lại đeo ngọc bội long phượng đâu? Hơn nữa, cái này hình như chỉ có nữ nhân đeo có ý nghĩa?

Thấy Lý Huyền Lương hơi kinh ngạc, Mã Thần Nhất tiến lại gần, ôm chặt lấy y, nói: “Ân, lúc đó ta không để ý lắm, hóa ra thực sự là long phượng à? Quả nhiên không sai.” Đặt khối ngọc lên trước ngực y, hắn nói tiếp: “Đừng lo, chỉ cần là cổ ngọc thì được rồi. Nó là vật tốt lành, ngươi mang theo nó sẽ giúp thân thể khỏe mạnh. Ngần vịn lần đừng tháo ra, bằng không sẽ không có hiệu quả.”

Lý Huyền Lương bán tín bán nghi liếc nhìn Mã Thần Nhất một cái, thầm nghĩ hắn cứ cố thuyết phục y như vậy, chắc không phải đã nhờ đạo sĩ yểm thêm bùa phép gì vào khối ngọc rồi chứ?

Mã Thần Nhất cúi sát bên tai Lý Huyền Lương, vừa hôn vừa nói: “Thế nào, Tiểu Lương? Ngươi xem ta tặng ngươi lễ vật thế này, lẽ nào ngươi không dự định báo đáp?”

Lý Huyền Lương bị hấn liếm liếm vành tai, thật sự không nhịn được, lạnh lùng nói ngay một câu: “Ta không có tiền để bày tỏ thành ý, thôi để ta trả lại được không?” Nói xong, dự định tháo khối ngọc xuống.

Mã Thần Nhất thấy vậy, vội vã giữ chặt tay y: “Rồi rồi, đi ngủ nhé. Ta không thiếu tiền, người đừng nên tháo xuống. Chúng ta đi ngủ thôi nào!” Quả nhiên, Mã Thần Nhất chỉ ngoan ngoãn ôm Lý Huyền Lương mà ngủ, cả đêm không làm chuyện gì mờ ám.

Một tháng sau, công ty Lý Huyền Lương thông báo năm ngoái doanh thu đạt được rất tốt, vì thế lãnh đạo đã quyết định sẽ tổ chức một chuyến du lịch tập thể cho nhân viên trong ba ngày. Lúc đầu Lý Huyền Lương vốn dự định không đi, thế nhưng y thực sự bị Trương Hoàng Văn nói mãi mà phát sợ. Vào buổi tối trước khi đi, y đơn giản chuẩn bị vài bộ quần áo, tiện thể nói cho Mã Thần Nhất một tiếng.

Tháng ba mùa xuân, nhiệt độ không khí trở nên ấm áp, những địa điểm du ngoạn tràn ngập ánh sáng mặt trời, cây cỏ xanh tươi mơn mớn, mặt trời rạng rỡ ở phía Đông, xa xa còn có thể nghe được tiếng chuông chùa giữa không trung vọng lại đầy thanh tịnh. Các nhân viên trong công ty ban ngày du sơn ngoạn thủy, thường thức đủ mọi danh lam thắng cảnh, buổi tối thì ăn uống vui chơi. Tất cả mọi chi phí ăn uống và mua sắm đơn giản đều do công ty chi trả.

Ở giữa núi Khiếu Mặc, dọc theo sườn núi có rất nhiều quầy hàng đặc sản địa phương do người dân bản địa bày bán, thu hút khách du lịch vô cùng. Tối nay là đêm cuối cùng của chuyến du lịch, mọi người đều vui chơi thỏa thích, ai nấy đều muốn mua một vật gì đó về làm quà lưu niệm cho người thân, bạn bè. Trương Hoàng Văn cũng không ngoại lệ, nhất định lôi kéo cho được Lý Huyền Lương đến trước một quầy hàng điêu khắc.

“A Lương, người mau nhìn xem, một khối gỗ mà khắc được thành như vậy, thực sự quá tuyệt vời.”

Lý Huyền Lương liếc mắt nhìn, nhất thời nổi lên cảm giác khinh bỉ đối với Trương Hoàng Văn. Nhìn cái bộ dạng chảy nước miếng của hắn, y thầm nghĩ đi cùng hắn thật là con mẹ nó quá mất mặt. Hắn cầm tượng điêu khắc một nữ nhân lồ thể bằng gỗ lên, nhìn nó như nhìn một món ăn hấp dẫn, ánh mắt phi thường dung tục.

Hơn nữa, hắn còn vừa chảy nước miếng vừa nói một câu khiến Lý Huyền Lương nhin không được phải chửi ầm lên: “A Lương, ta càng nhìn càng thấy giống người a...”

Gương mặt Lý Huyền Lương phút chốc trở nên thế này — Y không ngừng mắng Trương Hoàng Văn đến tối tăm mặt mũi, sau đó mới tạm thời nguôi giận.

Bất quá, mấy món đồ điêu khắc thủ công này quả thật rất đẹp, sống động vô cùng. Chủ quầy hàng là một ông lão khoảng chừng hơn sáu mươi tuổi, đã sinh sống ở ngọn núi này từ nhỏ đến lớn. Những món đồ điêu khắc bằng gỗ này đều do ông làm ra lúc rảnh rỗi. Lý Huyền Lương ngồi xổm xuống ngắm nhìn, càng nhìn lại càng kinh ngạc, nhin không được phải tán thưởng tay nghề ông lão quá cao siêu. Mỗi món đồ đều thể hiện trình độ cao thâm, vừa chất phát mộc mạc lại vừa mang theo khí tức tượng tượng vô hạn.

Cuối cùng, ánh mắt Lý Huyền Lương rơi vào một bức tượng điêu khắc gỗ dài chừng hai tấc. Bức tượng được làm từ đoạn giữa thân cây, dùng dao nhỏ xảo diệu chạm khắc. Điều phi thường khó khăn chính là chạm khắc ra đường tầng tầng lớp lớp những đám mây mờ ảo, rất có ý vị sâu xa.

Giữa những tầng mây có một nam nhân đang đứng, mặc y phục thời xưa, tay cầm chiết phiến (quạt xếp), trên đầu là một dây lụa bay phấp phới, vẻ mặt tiêu sái. Lý Huyền Lương nhìn cả nửa ngày, thầm nghĩ diện mạo người này dường như có vài phần giống Mã Thần Nhất, nhất là nụ cười nơi khóe miệng.

Lý Huyền Lương cầm bức tượng trong tay, nhìn nghiêng ngó dọc một lúc, cảm thấy dường như nó vẫn chưa phải là sản phẩm hoàn chỉnh, có nhiều nơi chất gỗ còn khá thô ráp, không được trơn bóng láng mịn. Đặc biệt nhất chính là nam nhân cùng những đám mây xung quanh được xử lý tinh tế, đường cong vừa thanh thoát lại vừa ưu mỹ, thế nhưng chất gỗ cạnh đó lại thô ráp, tạo nên sự đối lập mãnh liệt, và chính vì thế nó càng khiến cho y cảm nhận được cảm giác như bông lai tiên cảnh, còn nam nhân kia chính là thiên tiên đang du ngoạn rừng núi chốn dương gian, phiêu diêu tự tại.

Lý Huyền Lương càng xem càng thích, vì vậy y hỏi giá thử. Ông lão tỏ ra hơi e ngại rồi cũng nói ra một cái giá. Ông ấy nói, bức tượng điêu khắc gỗ trong tay Lý Huyền Lương mặc dù nhìn qua còn thô ráp, nhưng

đây chính là tác phẩm khiến ông tốn nhiều thời gian nhất. Linh cảm của bức tượng này phát sinh vào một ngày nọ khi ông lên núi đốn củi, ngẫu nhiên mà ngẩng đầu lên, nhìn ngắm những đám mây phiêu lãng nơi chân trời, trong đó có một đám mây tuyệt đẹp. Ông nhìn cả nửa ngày, cố gắng ghi tạc hình ảnh vào đầu, khi trở về mới chậm rãi điêu khắc ra hình dáng đám mây đó. Vì thế, cảnh sắc bỗng lai tiên cảnh này cũng không hoàn toàn là do ông tự mình tưởng tượng ra được.

Tuy bức tượng điêu khắc gỗ này rất đẹp, thế nhưng Lý Huyền Lương vẫn cảm thấy nó quá đắt, gần như bằng đến 3 tháng lương của y. Trương Hoàng Văn tiến lại gần nhìn một chút, nói: “A Lương, người thực sự muốn mua nó sao? Nói thật thì nó có chút không tiện cho lắm, hay là thôi đi. Chỉ có thể nhìn, lại không có tác dụng thực tế, nhìn lâu rồi tự nhiên sẽ chán.”

Lý Huyền Lương cách một lớp áo sờ sờ mảnh ngọc bội ở ngực do Mã Thần Nhất tặng. Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc y cũng cắn răng xuất tiền ra mua. Ông chủ thấy y quả thật có thành ý mua bức tượng đó, liền tặng thêm cho y một cái lồng trúc để đựng, phía trong lót rất nhiều cỏ mềm, bên ngoài lại bao thêm mấy lớp báo, bảo là tránh cho dọc đường vận chuyển bị hư hại. Cuối cùng, ông còn tặng cho y bức tượng bức tượng nhỏ của cung nữ thời cổ đại.

Kết quả, cung nữ xinh đẹp kia còn chưa đến tay Lý Huyền Lương đã bị Trương Hoàng Văn mặt dày mày dạn cướp đoạt. Hắn nhìn ngắm cả nửa ngày, yêu thích đến nỗi không nỡ buông tay, vì thế kiên quyết không chịu trả lại cho Lý Huyền Lương.

Kết thúc chuyến du lịch, Lý Huyền Lương mang theo bức tượng điêu khắc đón xe về nhà, trong lòng có chút hưng phấn. Về đến nơi thì trời đã hơi tối, thấy Mã Thần Nhất chưa về, y liền đi vào phòng, tháo hết mấy lớp giấy báo đang bọc bức tượng ra. Sau đó, y đứng dậy cẩn thận khóa cửa rồi ra ngoài ăn.

Ở đối diện khu phố gần nhà có một tiệm ăn gia đình không tẻ lắm, Lý Huyền Lương đã đến đây ăn mấy lần. Kiểm một cái bàn sát cửa sổ, y gọi bà chủ mang đến một bát mì và một đĩa dưa muối, sau đó ngồi xuống chờ.

Một lúc sau, bát mì hải sản được nhân viên phục vụ bưng ra, từng sợi mì nóng hổi vàng ươm kèm theo quả trứng gà béo ngậy, nước dùng ngọt ngào đậm đà, hành băm xanh biếc. Lý Huyền Lương cầm đũa lên trộn đều mấy cái, sau đó bắt đầu điên cuồng ăn từng ngụm lớn, chỉ chốc lát đã ăn sạch nửa bát mì. Y thỏa mãn lấy khăn giấy trên bàn lau miệng, ánh mắt vô thức nhìn ra ngoài. Lập tức, y vô cùng sửng sốt, người kia không phải là Mã Thần Nhất sao?

Khí trời bên ngoài vẫn còn chút lạnh, từng lớp sương trắng đọng lại trên mặt kính thủy tinh khiến y có chút nhìn không rõ. Lau lau mấy cái, y nhìn thêm lần nữa, quả nhiên người ở đằng xa kia chính là Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất một thân mặc tây trang màu xanh đậm, tay trái dứt túi quần, đang nói gì đó với người đối diện, tay phải dường như nhịn không được đập mạnh vào mui xe.

Còn người đang nói chuyện với Mã Thần Nhất bởi vì đưa lưng về phía Lý Huyền Lương nên y không thấy rõ mặt. Hắn ta lúi lét kéo Mã Thần Nhất mấy cái, rồi Mã Thần Nhất gật đầu, sau đó hắn ôm lấy Mã Thần Nhất, hai người đi vào cửa chính.

Lý Huyền Lương nhìn cả nửa ngày, đột nhiên nhớ ra y còn chưa ăn mì xong, vì vậy lại cúi đầu ăn tiếp. Thế nhưng, bát mì đang ngon lành kia không hiểu sao trở nên không còn mùi vị, trong ngực cũng giống như đang bị ai đó đập mạnh. Đợi mãi không thấy bọn họ đi ra, y rốt cuộc không nhịn được nữa, đứng dậy trả tiền.

Vò vò đầu, y đứng trước cửa nhà đi qua đi lại mấy vòng, sau đó cũng đành cắn răng trực tiếp mở cửa đi vào. Thật ngoài dự kiến, y thấy hai người bọn họ đang ngồi đằng hoàng trên ghế sofa.

Lý Huyền Lương vừa vào thì người nọ cũng vừa lúc ngẩng đầu lên, hai luồng ánh mắt giao nhau. Đột nhiên, người nọ mỉm cười, cất lời chào hỏi với y: “Lý Huyền Lương, người có nhận ra ta không?”

Lý Huyền Lương hơi nghi hoặc nhìn hắn. Dường như hắn ta có vài điểm rất giống y, mái tóc màu nâu nhạt, làn da trắng nõn, đôi mắt hẹp dài, mi mắt hơi xếch lên, khi cười lộ lại tựa như trắng rằm.

Người nọ dường như đã đoán trước được Lý Huyền Lương sẽ phản ứng như thế, đứng dậy mỉm cười: “Ta là Cao Lộ, người quên rồi sao? Khi học cao trung chúng ta từng ngồi cùng bàn, chỉ là thời gian hơi ngắn. Sau đó, ta phải xuất ngoại...” Nói xong, hắn lại cười thật tươi, lộ ra hai hàm răng trắng bóng xinh đẹp.

Cao Lộ, là hắn...

Lý Huyền Lương quay sang nhìn gương mặt bình tĩnh của Mã Thần Nhất, cảm thấy lồng ngực như bị vật gì đó đè nặng, không cách nào thở nổi. Y miễn cưỡng gật đầu, cứng nhắc nói: “Các người cứ trò chuyện đi, ta chỉ quay về lấy vài thứ thôi, lập tức sẽ đi ngay.” Nói xong, đưa tay cầm lấy bức tượng điêu khắc gỗ đựng bên trong lồng trúc.

Đột nhiên, Mã Thần Nhất đứng dậy, nói với Cao Lộ: “Trời cũng không còn sớm nữa, người về trước đi.”

Cao Lộ nhìn Lý Huyền Lương một chút, rồi quay đầu cười với Mã Thần Nhất: “Vậy ta về trước.”

Mã Thần Nhất túm lấy Lý Huyền Lương đang định bỏ đi, cúi đầu trừng y một cái, sau đó mới đi ra ngoài tiễn Cao Lộ về. Khi hắn quay trở lại thấy y vẫn còn đứng nguyên ở cửa, trong tay cầm lồng trúc.

Mã Thần Nhất hỏi: “Người muốn đi đâu hả? Ai cho người đi? Người xem đây là nhà trọ sao?”

Lý Huyền Lương tay nắm chặt cái lồng: “Ta muốn ra ngoài đi dạo không được sao? Người là ai, dựa vào cái gì mà quản ta?”

Mã Thần Nhất nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi. Nửa ngày sau hắn mới nhẹ giọng xuống, thay đổi chủ đề câu chuyện: “Mấy hôm nay đi chơi vui không? Người đang cầm cái gì trong tay thế?” Nói rồi, giờ tay ra định cầm lấy.

Lý Huyền Lương dời lồng trúc sang hướng khác, nói: “Đừng nhìn, đây không phải cho người.”

Sắc mặt Mã Thần Nhất thoáng đông cứng, biểu tình có chút xấu hổ, không nói gì. Hắn sợ nếu nói tiếp chủ đề này có thể sẽ làm hai người cãi nhau. Vì vậy, hắn ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Người về lúc nào? Đã ăn gì chưa?”

Lý Huyền Lương đặt lồng trúc xuống, gật đầu, giọng nói đầy lạnh nhạt: “Ta đi thu thập y phục, ngày mai sẽ tìm chỗ khác để ở rồi dọn đi.” Dứt lời, xoay người tiến về phòng ngủ.

Mã Thần Nhất vội vã giữ chặt tay Lý Huyền Lương lại: “Tiểu Lương, có ý gì? Vì sao phải rời đi?”

Lý Huyền Lương rút tay về, nhin không được nói: “Ổ đủ rồi, muốn đổi chỗ khác.”

Mã Thần Nhất đè chặt vai Lý Huyền Lương, thanh âm hết sức khẩn trương: “Có phải vì Cao Lộ không? Tiểu Lương, kỳ thực quan hệ giữa ta với hắn không phải như người tưởng tượng đâu...”

Lý Huyền Lương ngẩng đầu nhìn Mã Thần Nhất: “Không liên quan tới hắn, chỉ là ta không muốn ở đây nữa thôi.”

“Tiểu Lương, người đừng như vậy được không? Nếu như ta làm sai cái gì, người cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ sửa đổi.”

Lý Huyền Lương đẩy tay hắn ra, thần sắc có chút ảm đạm: “Không, người không có làm sai gì hết, người làm sai chính là ta.” Dứt lời, đi vào phòng ngủ thu thập hai vali không có nhiều quần áo và vật dụng lắm.

Mã Thần Nhất đứng yên tại chỗ, cảm thấy tim mình đau nhói. Hắn nắm chặt tay đôi tay, trầm nghĩ nhất định phải làm gì đó để cứu vãn mọi chuyện, bằng không giây tiếp theo Lý Huyền Lương sẽ thật sự rời khỏi hắn. Lặng lẽ đi vào phòng ngủ, hắn từ phía sau ôm lấy cổ Lý Huyền Lương, siết chặt như không nỡ buông tay. Tựa đầu vào sau gáy y, hắn cất giọng cầu xin: “Tiểu Lương, người đừng đi. Ta sẽ kể hết mọi chuyện giữa ta và Cao Lộ cho người nghe, người đừng đi được không?”

Lý Huyền Lương vẫn tiếp tục soạn quần áo, trả lời: “Chuyện giữa người và Cao Lộ liên quan gì đến ta? Ta không muốn biết.”

Mã Thần Nhất vẫn kiên quyết ôm chặt Lý Huyền Lương, khẩu khí chất vấn: “Người sao có thể quá mức nhẫn tâm? Đã ở cùng với nhau lâu như vậy rồi, ta đối với người ra sao chẳng lẽ người một điểm cũng không biết? Người lại tuyệt tình với ta đến thế?”

Lý Huyền Lương dừng một chút mới trả lời: “Ta đối với nam nhân không có biện pháp nảy sinh tình cảm.”

Mã Thần Nhất sững lại, đau đớn đến cực điểm, tựa như có người mới đâm xuyên vào lồng ngực hắn mà mọi sống trái tim ra.

Mã Thần Nhất ghì chặt Lý Huyền Lương, nhìn sâu vào mắt y, trong ánh mắt của hắn là vẻ bi thương cùng sự kiên định được ăn cả ngã về không. Hắn chậm rãi nói: “Tiểu Lương, ta sẽ không cho người rời đi. Bất luận người đi đến đâu ta cũng sẽ mang người trở về.” Có chút khó khăn, hắn nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Bởi vì ta yêu người, yêu từ rất lâu rồi. Yêu từ lần đầu tiên gặp người lúc còn học cao trung cho đến tận bây giờ.” Đây là bí mật lớn nhất trong lòng hắn, bây giờ một khi đã nói ra thì giống như đem trái tim xích lô đặt trước mặt Lý Huyền Lương, bao nhiêu yếu đuối cũng không thể nào che giấu được.

Lý Huyền Lương nghe xong thì cảm thấy dường như có chút không hợp lý. Y suy nghĩ một chút, hỏi: “Người không phải vẫn luôn yêu Cao Lộ sao?”

Mã Thần Nhất cay đắng giải thích: “Đó là trước đây ta gạt người...”

Lý Huyền Lương kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy chuyện này quá sức hoang đường. Y tức giận nói: “Mã Thần Nhất, người đùa giỡn với ta như vậy rốt cuộc là có ý đồ gì?”

41. Chương 41

“Tiểu Lương, ta xin thề, những gì ta nói đều là sự thật. Nếu người có điểm không tin tưởng ta cũng đành vội cự tuyệt, chờ nghe ta giải thích rõ ràng đã, được không?” Mã Thần Nhất thả tay ra khỏi y phục của Lý Huyền Lương, cẩn trọng nói.

Lý Huyền Lương ngược nhìn Mã Thần Nhất, sau đó lặng lẽ ngồi xuống nghe.

Đầu tiên, về chuyện Mã Thần Nhất dùng đĩa ghi hình của Lý Lâm uy hiếp Lý Huyền Lương, bắt y phải làm thể thân cho Cao Lộ, Mã Thần Nhất giải thích rằng nếu lúc đó hắn không nói thể thì hắn không tìm ra lý do nào khác để có lưu lại y bên cạnh.

Kế tiếp là về quan hệ giữa hắn cùng Cao Lộ. Chuyện này xuất phát từ lúc hắn tốt nghiệp cao trung ra nước ngoài du học, nơi đất khách quê người do ngẫu nhiên mà gặp được Cao Lộ. Lúc đó, Cao Lộ đang làm thêm ở sân golf. Đối với Cao Lộ, Mã Thần Nhất có ấn tượng khá tốt, bởi vì dáng điệu Cao Lộ khi tươi cười rất giống Lý Huyền Lương. Hơn nữa, Cao Lộ còn là người đồng tính luyến ái. Dưới tình huống được Cao Lộ tương đối chủ động, quả thật hai người đã có một khoảng thời gian hoang đường bên nhau.

Thế nhưng, thời gian hai người bên nhau rất ngắn, đại khái chỉ có nửa năm. Vừa kết thúc kì du học, Mã Thần Nhất lập tức chia tay Cao Lộ quay về nước. Đã khá nhiều năm hai người không liên lạc với nhau rồi, hắn còn tưởng đã chấm dứt hoàn toàn, không ngờ hôm nay Cao Lộ đột nhiên về nước, sau đó còn xuất hiện trước mặt hắn. Vừa nghe được địa chỉ nhà hắn, Cao Lộ liền nói đã lâu không gặp, muốn đến thăm.

Vừa nãy, hai người cứ giằng co trước cửa cũng chỉ là do Cao Lộ nói rằng khó khăn lắm mới về nước một lần, muốn trò chuyện với Mã Thần Nhất một chút, xem như họp mặt bạn cũ. Nhưng điều Mã Thần Nhất không hề nghĩ tới chính là Cao Lộ lại chạm mặt Lý Huyền Lương.

Mã Thần Nhất nói xong rồi, thấy Lý Huyền Lương vẫn mặt không biểu tình liền có chút bất an ôm lấy y, nói: “Tiểu Lương, nếu người vẫn không tin ta, ta có thể dẫn người đến Mỹ đăng ký kết hôn. Hiện tại kết hôn đồng tính đã được xem là kết hôn hợp pháp. Hơn nữa, ta xin thề, sau này cả đời ta chỉ có một mình người...”

Lý Huyền Lương tung chân đá Mã Thần Nhất một cước, trừng mắt phẫn nộ: “Này, người cái tên này rốt cuộc đang nói cái gì? Ta không phải người đồng tính luyến ái!”

Mã Thần Nhất sững sờ, nhìn thật kỹ vẻ mặt của Lý Huyền Lương, thấy y tựa hồ là đang nói thật. Trong ngực hần nhất thời có chút lo lắng bất an. Hai người đều đã ‘làm’ nhiều lần như vậy rồi, hần cứ cho rằng Lý Huyền Lương ít nhất cũng đã ngẫm đồng ý thân phận đồng tính luyến ái.

Kết quả...

Lý Huyền Lương có chút nhịn không được, lấy tay đẩy Mã Thần Nhất ra, đứng dậy cúi đầu mắng một câu: “Hỗn đản!” rồi mau chóng bỏ đi.

Mã Thần Nhất vội vàng kéo y lại, hỏi: “Tiểu Lương, ngươi muốn đi đâu?”

Lý Huyền Lương trừng mắt nhìn hần, cắn răng trả lời: “Ta đi tắm cũng không được sao?”

Mã Thần Nhất vừa buông tay ra, Lý Huyền Lương lập tức chạy ào vào phòng tắm. Giữa làn hơi nước nóng bốc lên, sắc mặt y xem ra rất khó coi, “Tên hỗn đản đó lại còn dám yêu cầu mình kết hôn với hần? Kết hôn? Giữa hai người nam nhân? Chỉ nghĩ thôi đã thấy mắc ối rồi...” Trong đầu đột nhiên hiện lên hình dạng một nam nhân mặc áo cưới, khiến y nhịn không được mà nôn mửa.

Nghe tiếng nước truyền ra từ trong phòng tắm, Mã Thần Nhất thở phào nhẹ nhõm. Như vậy nghĩa là... Tiểu Lương sẽ không đi đúng không? Sẽ ở lại đây đúng không?

Buổi tối ở trên giường, Lý Huyền Lương bất mãn cắn răng liếc mắt về phía sau, lạnh lùng nói: “Ngươi làm gì mà ôm chặt quá vậy? Ta thở không được.”

Mã Thần Nhất vội đầu vào sau gáy Lý Huyền Lương, đôi môi chậm rãi lướt dọc trên làn da trắng nõn, “Tiểu Lương, ngươi còn đang giận ta sao?”

Lý Huyền Lương vẻ mặt đầy hắc tuyến, bộ dạng của y rất giống đang tức giận sao? Đưa tay đẩy hần một cái, y mắng: “Ngươi phiền chết được!”

Mã Thần Nhất vừa hôn Lý Huyền Lương vừa ghé vào tai y, nhẹ giọng nỉ non: “Tiểu Lương, ta yêu ngươi.”

Lý Huyền Lương không thể nhịn được nữa, quay đầu lại lớn tiếng nói: “Này, Mã Thần Nhất, ta van xin ngươi. Ngươi đừng có...” Mắc ối như vậy được hay không? Còn chưa nói dứt câu, đôi môi đã bị hần ngăn chặn.

Mã Thần Nhất sớm đã hiểu rõ những nơi mẫn cảm trên thân thể Lý Huyền Lương, ngón tay chỉ chạm lúc nhẹ lúc mạnh vài cái thì nhanh chóng có thể khiến y nổi lên phản ứng. Cắn vào vành tai y một cái, hần nhẹ giọng nói: “Tiểu Lương, cho ta đi...”

Thân thể Lý Huyền Lương không cách nào chống cự nổi với tốc độ nơi đôi tay của Mã Thần Nhất. Y run rẩy, cắn răng đè xuống đôi bàn tay không ngừng loạn động ấy, miệng rên rỉ bảo hần mau dừng tay.

Thế nhưng, mỗi ngon đã dâng lên tận miệng, Mã Thần Nhất làm sao có khả năng bỏ dỡ nửa chừng? Cho đến khi Lý Huyền Lương mệt đến mức nói không nên lời rồi chìm vào giấc ngủ say, hần mới đứng dậy giúp y xử lý thân thể sạch sẽ, kế tiếp ôm y ngủ trên giường đến sáng.

Sau đó, Lý Huyền Lương mượn cớ liên tiếp hai ngày không về nhà, bởi vì tên kia cứ lên giường là muốn làm ngay, quả thật giống y như tên lưu manh không biết tiết chế. Càng nghĩ, y càng thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng không phải chỉ vì Mã Thần Nhất, mà quan trọng nhất là vì chính bản thân y. Nghiến răng nghiến lợi vò nát bản vẽ thiết kế trong tay, ném vào thùng rác. Trước đây rõ ràng không phải là như thế, chẳng hiểu vì sao gần đây lại bất thường vô cùng? Thân thể y không cách nào chống lại Mã Thần Nhất được, chỉ cần xoa nắn vài cái thì lập tức phóng thích ra trong tay hần. Chết tiệt, y rốt cuộc bị làm sao vậy?

Trương Hoàng Văn mang tài liệu đến cho y, hỏi: “A Lương, hôm nay vẫn đến ngủ ở nhà ta sao?”

Lý Huyền Lương gật đầu. Tuy rằng Trương Hoàng Văn rất nhiệt tình cho y ngủ nhờ, thế nhưng cứ làm phiền hần mãi cũng không phải cách giải quyết, đến cuối tuần y vẫn nên tự tìm chỗ ở mới thôi.

Trương Hoàng Văn vui vẻ nói: “Tối nay ta sẽ mua cá về, phô diễn tài năng cho ngươi xem.”

Thấy Lý Huyền Lương buồn bực “Àn” một tiếng, Trương Hoàng Văn mới cầm bản thảo đi.

Buổi tối sau khi tan tầm, khi Lý Huyền Lương cùng Trương Hoàng Văn vừa mới đón taxi trước cửa công ty, dự định lên xe thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi: “Lý Huyền Lương.”

Lý Huyền Lương nhìn lại, người vừa gọi y cứ nhiên là Cao Lộ. Hắn mặc áo kẻ caro, quần bò màu nâu, chân mang giày boots, đang đứng cách đó không xa mỉm cười với y.

“Hắn là ai vậy?” Trương Hoàng Văn đẩy đẩy Lý Huyền Lương, hỏi. Lý Huyền Lương đáp qua loa là bạn học cũ rồi bảo Trương Hoàng Văn cứ ngồi xe về trước.

Cao Lộ nói: “Bạn học cũ, có thể vinh hạnh uống với người một ly cà phê không?”

Ba chữ bạn học cũ ấy đã khiến Lý Huyền Lương không cách nào cự tuyệt, đành dẫn Cao Lộ đến quán cà phê của Lâm Bằng. Hai người tìm một cái bàn ngồi xuống rồi gọi Lâm Bằng mang ra hai ly cà phê. Trò chuyện mấy câu với Lý Huyền Lương xong, Lâm Bằng lập tức tránh mặt.

Cao Lộ ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa, cánh tay ưu nhã đặt trên đầu gối. Hắn uống một ngụm cà phê, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề: “Người đang ở chung với Mã Thần Nhất sao?”

Lý Huyền Lương nhìn hắn một cái, trả lời: “Ta chỉ ở tạm nhà hắn thôi.”

Cao Lộ cười cười, “Mã Thần Nhất vẫn luôn rất bá đạo, nhất định là do hắn ép buộc người đúng không? Nghe người ta nói, người vốn không phải là GAY.”

Lý Huyền Lương đang bỏ đường vào ly cà phê Riga, nghe Cao Lộ nói vậy thì ngẩng đầu lên nhìn hắn. Bỗng nhiên, y thấy có cái gì đó không được tự nhiên, nhìn một hồi mới nhận ra là do khóe mắt Cao Lộ có vẽ lên một đường chì cong. Y hơi sững sốt, đường đường là một nam nhân thì vẽ mắt làm cái quái gì chứ? Có khác gì nữ nhân đâu? Chẳng lẽ những người đồng tính luyến ái ở nước ngoài đều như thế? Biến thái chết được!

Tuy nhiên, điều Lý Huyền Lương không biết chính là khóe mắt của y trông rất giống Cao Lộ, đều hơi xéch lên một chút. Bất quá, của y là do tự nhiên, còn Cao Lộ là dùng chì kẻ mắt khéo léo vẽ ra. Chỉ là, nếu không nhìn kỹ thì không thể nhận ra.

Thấy Lý Huyền Lương không nói chuyện, Cao Lộ gõ gõ ngón tay lên bàn, tiếp tục nói: “Ta có thể thông cảm với người, một thằng nam nhưng lại bị người khác ép buộc phải làm những chuyện hoan ái đồng tính, trong lòng người nhất định vẫn luôn nghĩ làm sao mới có thể thoát khỏi Mã Thần Nhất, trở lại cuộc sống ban đầu.”

Lý Huyền Lương càng nghe càng thấy không thích hợp. Buông ly cà phê trong tay xuống, giọng nói trở nên không chút khách khí: “Người nói mấy chuyện này với ta là có ý gì? Vào thẳng vấn đề đi, đừng nói quanh co lòng vòng nữa. Ta đây rất ngu dốt, nghe không hiểu.”

Cao Lộ thoáng sững sốt, sau đó mỉm cười: “Tính tình rất sáng khoái, trách không được tại sao Mã Thần Nhất lại thích thú mà dính chặt lấy người. Được, vậy ta sẽ nói thẳng.” Nhìn chăm chú Lý Huyền Lương, hắn nói: “Người hãy rời khỏi Mã Thần Nhất đi, hắn không thích hợp với người đâu.”

Vừa nghe xong, Lý Huyền Lương liền cau mày. Nói thật, y vốn cũng có nghĩ đến chuyện rời khỏi cái tên hỗn đản kia, thế nhưng lúc này nghe Cao Lộ nói ra, quả thật khiến y phát hỏa. Cái kiểu ra lệnh ấy... hắn dựa vào cái gì? Lý Huyền Lương khuấy khuấy ly cà phê, lạnh nhạt nói: “Ta có rời khỏi hắn hay không thì liên quan gì đến người?”

Cao Lộ cười khê, sau đó từ từ mạch lạc nói: “Bởi vì người chỉ tạm thế chỗ của ta mà thôi. Khi ở nước ngoài, chúng ta vẫn sống chung với nhau. Sau này khi thúc thúc của hắn bảo hắn về nước, chúng ta mới tạm thời chia tay. Hiện tại, ta muốn quay về với hắn, đây cũng không phải chuyện gì quá đáng. Bản thân ta luôn yêu hắn, tính cách chúng ta lại vô cùng hòa hợp, cho đến bây giờ chưa từng gây gổ. Hơn nữa...” Cao Lộ nở một nụ cười thân bí, “Ta cùng hắn, đều là GAY.”

Càng nghe Cao Lộ nói, trong lòng Lý Huyền Lương càng trở nên nóng nảy, sắc mặt cũng không tốt lắm, “Ta mặc kệ người thích ai yêu ai, nhưng đừng nói ta thế chỗ của người. Ta không có vĩ đại được như vậy đâu, ta chống đỡ không nổi cái tên cao 1m82 kia.”

Không ngờ, Cao Lộ nghe vậy mà lại mỉm cười: “Người nói vậy thì ta ân tâm rồi. Vốn dĩ ta còn nghĩ người sẽ nói muốn cạnh tranh với ta hay gì đó. Ngẫm lại cũng đúng, người là thẳng nam, chỉ thích người khác giới và rất kì thị đồng tính luyến ái, đúng không? Khoảng cách giữa người với hần quá xa, các người làm sao có thể sống cùng nhau? Hơn nữa, người thoát nhìn hình như chính là lính mới? Các kỹ xảo hoan ái trên giường của người đồng tính người chắc chắn không hiểu. Tuy rằng kỹ xảo của Mã Thần Nhất không tồi, thế nhưng thời gian lâu dài phải hoan ái với một thẳng nam cứng ngắt như người, thế nào cũng thấy mất hứng.”

Sắc mặt Lý Huyền Lương trở nên khó coi đến cực điểm. Cao Lộ người này ăn nói thực sự quá mức trắng trợn. Cái miệng của hần rốt cuộc có biết đâu là giới hạn không? Chẳng lẽ người nước ngoài phóng khoáng như thế sao? Đến loại sự tình đồng tính luyến ái cũng có thể tùy tiện mang ra nói?

Nhìn sắc mặt Lý Huyền Lương, Cao Lộ chỉ cười: “Lý Huyền Lương, người thấy không phục à? So với người thì ta hiểu rõ Mã Thần Nhất hơn nhiều, sao người lại không tin? Vậy được, ta hỏi người, người biết hần thích dùng ‘áo mưa’ nhãn hiệu gì không?” Nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt Lý Huyền Lương, hần bỏ một chân xuống, tự tin đáp: “Khi hần làm tình, thích nhất là dùng loại Springlove chất lượng cao, rất mỏng. Hần có nói với ta, dùng loại đó cảm giác rất tuyệt. Ta dám cá, chuyện này người khẳng định không biết.”

Lý Huyền Lương quả thật không biết, bởi vì y đột nhiên phát hiện ra một việc, chính là Mã Thần Nhất dường như chưa từng sử dụng ‘áo mưa’ khi làm tình với y, trong ấn tượng một lần cũng không có. Cái tên hỗn đản ấy cứ thế mà đè y xuống thượng. Mẹ nó, đúng là súc sinh mà, cứ nhiên cả ‘áo mưa’ cũng không mang, muốn xem y như công cụ phát tiết sao? Hỗn đản!

Thấy biểu tình của Lý Huyền Lương, Cao Lộ biết ngay đã nói trúng chỗ hiểm, liền cười cười nói tiếp: “Mã Thần Nhất thích nhất là người khác dùng miệng hầu hạ hần, người từng giúp hần thử qua chưa? Kỹ thuật thế nào? Không cần chặt đến mức làm hần bị thương chứ?”

Lý Huyền Lương sắc mặt âm trầm bất định, lời này quá mức sỗ sàng rồi. Nhưng mà, cái tên Cao Lộ này phải chăng đang nói ngược? Chính xác là Mã Thần Nhất thích dùng miệng với y mới đúng. Kháo! Hần đang nghĩ cái gì? Thật con mẹ nó mắc ói! Lý Huyền Lương vội vàng lắc đầu.

Khóe miệng Cao Lộ hơi nhếch lên, thân người nghiêng về phía trước: “Còn nữa, phương thích làm tình hần yêu thích là thượng từ phía dưới.” Thấy Lý Huyền Lương không hiểu, hần lập tức bổ sung: “Thụ ở trên, công ở dưới, hiểu không?”

Lý Huyền Lương suy ngẫm cả nửa ngày trời mới hiểu ra. Thượng từ phía dưới... có nghĩa là y ở phía trên Mã Thần Nhất? Tưởng tượng ra cái kiểu tư thế đó... y chẳng thà cắn răng trực tiếp tổng cho hần hai quyền.

Cao Lộ nhấp thêm một ngụm cà phê, “Cho dù ta có nói với người những chuyện này, đối với người mà nói cũng không có tác dụng. Bởi vì về phương diện này phải có động tác phối hợp cùng kỹ xảo, không thể trong một sớm một chiều mà học được. Tất nhiên, người là thẳng nam, chắc cũng không muốn học làm gì. Với lại, ta nghe nói người rất muốn rời khỏi Mã Thần Nhất, khôi phục cuộc sống bình thường khi xưa. Vậy thì người cứ lo thu dọn hành lý, mau chóng rời khỏi biệt thự của Mã Thần Nhất đi, mọi việc còn lại cứ giao cho ta, sau đó người sẽ hoàn toàn tự do rồi.”

Mặc dù biểu tình cùng giọng điệu của Cao Lộ là không nóng không lạnh, thế nhưng nó vẫn làm cho Lý Huyền Lương phẫn nộ. Tuy y quả thật có nghĩ đến chuyện sẽ rời đi, nhưng bị người khác ra lệnh phải rời đi thì lại là chuyện khác. Y thật muốn hỏi Cao Lộ, nếu y không đi thì sao hả?

Kết quả lại bị Cao Lộ giành trước một bước, cướp lời: “Lý Huyền Lương, lẽ nào người không dự định rời đi? Chẳng phải người vẫn nói người là thẳng nam sao? Bây giờ người lại yêu một nam nhân? Người thực sự đã bị Mã Thần Nhất bẻ cong? Và hiện tại, người là GAY?”

Lý Huyền Lương bị Cao Lộ hỏi mấy câu hỏi đó, gương mặt cũng đỏ bừng cả lên. Y có cảm giác trong ngực mình như đang nghẹn lại thứ gì đó mà không cách nào nôn ra được, khó chịu vô cùng.

Cao Lộ hỏi xong thì tiêu sái đặt ly cà phê xuống, đứng dậy nói: “Xin lỗi, chúng ta dừng ở đây thôi, trời cũng không còn sớm nữa. Với lại, ta đến cơn nghiện thuốc lá rồi. Bạn học cũ, hi vọng người nói được thì làm được a. Hôm khác gặp lại, tạm biệt.”

Lý Huyền Lương nhìn theo bóng lưng thon gầy của Cao Lộ, trong đầu là một dấu chấm hỏi to tướng. Hắn nói cái gì? Bộ y có đáp ứng hắn cái gì sao? Đột nhiên, y có một loại cảm giác xung động đổ vỡ.

Lâm Bằng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nét mặt nhìn có chút hả hê: “Thế nào? Người kia là người tình cũ của Mã Thần Nhất hả? Vậy người chính là kẻ thứ ba xen vào rồi?”

Lý Huyền Lương liếc mắt nhìn vẻ tinh quái trên mặt Lâm Bằng, thần sắc có chút phiền muộn, liền lựa lời mà đem mọi chuyện từ đầu đến cuối kể cho hắn nghe.

Lâm Bằng chống cằm suy nghĩ một chút, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc: “Tiểu Lương, người đối với Mã Thần Nhất có cảm giác gì?”

Lý Huyền Lương đưa tay lên vò đầu, biểu tình hết sức khổ não: “Ta không biết, trước đây thì thấy phản cảm, còn hiện tại thì không chán ghét hắn nữa.”

Lâm Bằng lại hỏi: “Người thực sự kỳ thị đồng tính luyến ái?”

Lý Huyền Lương cười khổ: “Tuy ta không tán thành nhưng tuyệt đối không hề kỳ thị. Chỉ bất quá khi chuyện đó xảy ra với ta thì ta có chút không thể tiếp thu. Ta không biết phải giải thích thế nào...”

Lâm Bằng gật đầu, nói: “Ta hiểu. Tiểu Lương, nếu như tên Mã Thần Nhất kia đối với người là thật tâm, vậy tuyệt đối là đáng quý, người nên hảo hảo quý trọng, không nên dễ dàng đẩy hắn ra hoặc là nhường hắn cho người khác. Người không có kinh nghiệm nên không biết, đối với những người đồng tính luyến ái, muốn tìm được người thật lòng thật dạ với mình không hề dễ dàng chút nào. Có người phải mất rất nhiều năm, lại có người thậm chí mất cả đời cũng tìm không được. Tuy cách làm trước đây của Mã Thần Nhất có chút không thích hợp, thế nhưng dù sao hắn cũng đã yêu người nhiều năm như vậy rồi, quả thật là xuất phát từ tình yêu chân thật, ta có thể thông cảm cho hắn. Người suy nghĩ lại đi, người là thẳng nam, như vậy áp lực dành cho hắn phải lớn đến mức nào? Nếu hai người các người làm tổn thương lẫn nhau, sự thống khổ của hắn khẳng định phải lớn hơn người rất nhiều. Cho nên, nếu người không chán ghét hắn, vậy hãy thử chấp nhận hắn xem, người cũng đâu bị tổn thất cái gì.”

Lý Huyền Lương càng nghe càng cảm thấy như bị công kích liên tục. Y ngẩng đầu lên nhìn Lâm Bằng, nhẹ giọng hỏi: “Lâm Bằng, người cũng nghĩ ta là GAY sao?”

Lâm Bằng sửng sốt: “Vậy người nghĩ là người không phải?”

Lý Huyền Lương chán nản vò đầu: “Ta không biết.”

Lâm Bằng sờ sờ khóe miệng, nhìn Lý Huyền Lương thêm vài lần, sau đó nghiêng người về phía trước, hỏi: “Khi người làm chuyện đó với Mã Thần Nhất, người có cảm giác không?”

Lý Huyền Lương liếc nhanh Lâm Bằng một cái, có chút không được tự nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ một chút mới nói: “Gần đây hình như có...”

Nhất thời, Lâm Bằng nở một nụ cười ám muội, khiến Lý Huyền Lương thấy chướng mắt vô cùng. Y then quá hóa giận, hỏi: “Người cười cái gì?” Sớm biết hắn cười thế này, y nhất định không nói cho hắn nghe.

Lâm Bằng vội vàng nói: “Không cười không cười.” Tựa người vào bàn, hắn cố gắng nhịn cười đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Này...” Từ dưới bàn, Lý Huyền Lương đá Lâm Bằng một cước, phần nộ nhìn hắn trừng trừng: “Người cười đủ chưa?” Có gì buồn cười đâu?”

Lâm Bằng mau chóng gạt đầu, “Àn, người thuộc về trạng thái đặc thù. Dựa theo kinh nghiệm phân tích của ta thì trước đây người tuyệt đối không phải là GAY, ta dám bảo đảm. Thế nhưng hiện tại... người đã dần dần phát triển theo hướng khác mà sức người không cách nào khống chế. Khái khái, hắn là đã trở thành một con người mới siêu cấp đặc biệt, ha ha.”

Lý Huyền Lương nghiêng răng đập Lâm Bằng thêm một cước nữa: “Cái kiểu phán đoán của người căn bản là không chính xác! Bị người khác chạm vào, chỉ cần là nam nhân bình thường thì dĩ nhiên phải có cảm giác. Không lẽ người không có sao?”

Lâm Bằng cười nói: “Ta đương nhiên là có, hơn nữa, ta vốn dĩ là người đồng tính. Tiểu Lương, tư tưởng của người quá cố chấp. Người đừng nên lúc nào cũng cố tình phản kháng, có đôi khi phải thả lỏng tinh thần, đổi sang một góc nhìn rộng hơn, ta khẳng định người sẽ thông suốt. Đồng tính luyến ái thì thế nào? Hiện tại xem như hợp pháp rồi, ngay cả kết hôn cũng đều có thể. Nó căn bản không đáng sợ như người tưởng tượng.”

Lý Huyền Lương ngẩn ngơ cầm ly cà phê lên, cúi đầu uống một ngụm, cảm thấy có chút nguội lạnh.

Lâm Bằng biết nếu nói tiếp có thể gây ra phản tác dụng, liền đứng dậy vỗ vỗ vai Lý Huyền Lương, nói: “Tiểu Lương, đối xử với tên Mã Thần Nhất kia tốt một chút đi. Dù hắn là một nam nhân, nhưng hắn cũng là người mà, cũng sẽ có những lúc yếu đuối. Lòng ngực của hắn làm từ da thịt, khi bị người mình thích cự tuyệt cũng sẽ thụ thương.” Nói xong, lại vỗ vỗ thêm mấy cái rồi bỏ đi.

Khi Lý Huyền Lương vừa ra khỏi tiệm cà phê thì chuông điện thoại vang lên. Là Mã Thần Nhất gọi. Y suy nghĩ một chút rồi nghe máy.

Mã Thần Nhất nói: “Tiểu Lương, người đang ở đâu?”

Lý Huyền Lương trầm mặc một lát, trả lời: “Ở công ty.”

Mã Thần Nhất vội vã nói ngay: “Ta đang ở trước cửa công ty của người.”

Lý Huyền Lương tay cầm điện thoại ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên Mã Thần Nhất đang đứng ở nơi xa xa đối diện. Hắn cũng đang cầm điện thoại, vẫy vẫy tay với y.

Lý Huyền Lương cúp máy, nhìn xe cộ hai bên đường một chút rồi tiến về phía Mã Thần Nhất. Hắn cũng vội vàng chạy tới đón y, “Tiểu Lương, rốt cuộc hai ngày nay người đã đi đâu? Cả điện thoại cũng không nghe?”

Lý Huyền Lương nói: “Ta ở tạm nhà người bạn.”

Mã Thần Nhất nắm chặt tay Lý Huyền Lương, nhẹ giọng nói: “Hôm nay đừng ở đó nữa, chúng ta về nhà đi.”

Lý Huyền Lương dứt tay vào túi, trầm mặc suy nghĩ một lát rồi gật đầu đáp ứng.

Mã Thần Nhất mở cửa xe ra, thấy Lý Huyền Lương chịu bước vào, tâm tình nóng nảy mới dần dần dịu xuống một chút. Có trời mới biết, hắn làm sao sống sót qua hai ngày Lý Huyền Lương không có ở nhà. Hắn thật sự không thể nào thích ứng được với căn phòng quanh quệ cùng chiếc giường trống trải.

Sau khi trở về, Lý Huyền Lương lập tức gọi điện thoại cho Trương Hoàng Văn, nói là hôm nay y không ở nhà hắn nữa. Kế tiếp, y đơn giản chuẩn bị qua loa vài món ăn. Tuy nhiên, ánh mắt y nhìn Mã Thần Nhất vẫn còn vẻ lạnh nhạt. Khi hắn hỏi chuyện, y chỉ gật đầu hoặc lắc đầu.

Mã Thần Nhất rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thừa dịp lúc y đang rửa mặt đem y đẩy sát vào tường, nôn nóng hỏi: “Tiểu Lương, có phải người còn giận ta không? Ta với Cao Lộ thật sự không có gì, sau này ta nhất định không gặp hắn nữa. Cầu xin người đừng đối xử với ta như vậy.”

Lý Huyền Lương bị mấy vật trang trí trên bức tường phía sau lưng làm cho đau đớn. Y nghiêm mặt lại, nhắc chân lên định đạp Mã Thần Nhất một cước. Mã Thần Nhất vội vã dùng chân chặn lại, nói lỏng lực đạo cánh tay, dùng khẩu khí cầu xin hỏi Lý Huyền Lương: “Tiểu Lương, rốt cuộc thì phải làm thế nào người mới bằng lòng tha thứ cho ta?”

Lý Huyền Lương nghiêng mặt sang một bên, cổ nhả nạt đến mức lông mi giật giật, cắn răng nói: “Nếu như người đừng liên tục động dục với ta nữa, có thể ta sẽ tha thứ cho người.”

Khẽ cắn lên cái cổ nhả nhui của Lý Huyền Lương, Mã Thần Nhất có chút không thể kiềm chế: “Ta không nhịn được.”

Lý Huyền Lương đẩy hắn ra, chán ghét nói: “Mỗi ngày ngoại trừ loại sự tình này, người còn có thể nghĩ đến chuyện gì khác không?”

Mã Thần Nhất đau khổ tựa người vào vai Lý Huyền Lương: “Tiểu Lương, người không hiểu sao? Bởi vì quá yêu người cho nên ta luôn luôn ham muốn...”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Huyền Lương trở nên tối sầm. Y rất muốn mắng to Mã Thần Nhất một tiếng “Mắc ói”, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của hắn, y đành phải nuốt ngược trở vào.

Mã Thần Nhất nhân cơ hội này ôm chặt Lý Huyền Lương, sau đó vội vã liếm hút mấy lần bên trong khoang miệng mẫn cảm của y rồi mới buông ra.

Trên giường, những nơi mẫn cảm ở hai bắp đùi của Lý Huyền Lương bị Mã Thần Nhất dùng tay xoa nắn liên hồi, khiến Lý Huyền Lương nhận không được bật ra thanh âm rên rỉ. Kế tiếp, Mã Thần Nhất lại dùng miệng giúp y phóng thích, khước miệng vương vài giọt tinh dịch đục ngầu. Lấy khăn tay ra, sắc mặt y hết sức khó coi giúp hắn lau sạch. Y càng ngày càng hoài nghi, cái tên này thực sự rất thích ăn thứ đó sao? Bằng không... vì sao không lần nào hắn nhổ ra? Quả thật rất quái dị.

Mã Thần Nhất này giờ vẫn vừa hôn vừa xoa nắn thân thể Lý Huyền Lương, lúc này đột nhiên trở người dậy, nằm lên phía trên y.

Lý Huyền Lương buồn bực hừ một tiếng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, giãy dụa quyết liệt. Y biến sắc mặt: “Hỗn đản, sao ngươi không mang ‘áo mưa’ hả?”

Mã Thần Nhất vẫn ôm chặt y, không ngừng hôn lên lưng y: “Vì sao phải mang?”

Lý Huyền Lương thở dốc “Hanh” một tiếng: “Mẹ nó, ngươi lêu lổng với kẻ khác không phải đều mang sao?”

Mã Thần Nhất thoáng sững sốt. Cúi xuống nhìn kỹ Lý Huyền Lương, hắn cẩn trọng giải thích: “Ta mang là bởi vì... bọn họ làm cho ta có cảm giác không an toàn.”

Hôn lên gương mặt y, hắn nói tiếp: “Tiểu Lương, bọn họ khác với người. Với người, ta sẽ không mang...” Thanh âm của hắn trở nên trầm thấp nhẹ nhàng: “Bởi vì... người ta yêu chỉ có một mình người. Người chính là người đặc biệt nhất trong lòng ta.”

Lý Huyền Lương tựa người vào giường, tiếng thở dốc ngày càng nặng nề. Trong suốt quá trình, y một mực dùng tay che ngang mặt, cũng là để ngăn không cho Mã Thần Nhất nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của y.

42. Chương 42

Cuối tuần, Mã Thần Nhất mua hai vé xem phim, dự định đến tối sẽ lái xe chở Lý Huyền Lương đi xem. Vốn còn tưởng là phim võ hiệp, kết quả lại đổi thành phim tình cảm. Hai người ngồi xem cả nửa ngày, quả thật là phát ngán tới cực điểm, chỉ lãng phí thời gian mà không có ý nghĩa gì.

Ngồi bên cạnh là một đôi tình nhân, khi cô gái vừa ngồi xuống thì lập tức cố gắng dựa sát vào Mã Thần Nhất. Phim bắt đầu chiếu, tiếng ăn bông ngô như sấm nổ của cô ta tức khắc vang lên. Hơn nữa, mẹ ơi, nữ diễn viên chính xấu đến muốn thổ huyết, người xem diễn xuất của nàng ta tệ hại đến mức nào, đôi mắt trở ra như mắt trâu, còn cái miệng thì rộng khủng khiếp, y như một cái bát to, dường như có thể chứa cả mấy quả trứng gà a. Nam diễn viên chính càng thảm hại hơn, người như vậy sao có thể trở thành diễn viên chứ? Với cái nhan sắc đó mà có thể làm diễn viên điện ảnh, thực sự mắc cười muốn chết, còn tệ hơn mấy diễn viên quần chúng hay mấy tên lính cầm cờ. Nội dung bộ phim thì không cần nói, ngu ngốc đến cực điểm. Cả nhà sản xuất lẫn đạo diễn không biết nghĩ thế nào mà cho ra đời một tác phẩm như vậy...

Cuối cùng, ngay cả Mã Thần Nhất cũng phải khó chịu cau mày. Bạn trai cô gái căn bản không biết làm sao, chỉ đành liên tục đút bông ngô cho cô gái, tựa như muốn dùng bông ngô để ngăn cản cô gái nói chuyện.

Tuy nhiên, Lý Huyền Lương lại cảm thấy bộ phim này không đến nỗi hoàn toàn là rác rưởi. Mặc dù nó nhảm nhí, nhưng lại tiềm ẩn một đóa Bạch Liên Hoa. Và đóa Bạch Liên Hoa này chính là nam diễn viên phụ. Anh ta diễn xuất tốt, gương mặt cũng đẹp trai. Nếu xét trên góc độ một người diễn viên mà nói, anh ta diễn rất đạt. Nhưng nếu xét trên góc độ ngược lại thì anh ta diễn rất kém. Bởi vì anh ta hoàn toàn khác biệt so với tổng thể bộ phim, giống như anh ta mới là trung tâm của bộ phim vậy. Diễn xuất sinh động, có cảm xúc, cũng không rõ là đang diễn bi kịch hay hài kịch, cứ nhiên gắt gao ngăn cản hai nhân vật chính tỏa

sáng, dứt khoát chỉnh bộ phim này thành của riêng anh ta. Đoạn cuối phim khi anh ta chết, cô gái ngồi bên cạnh cũng hoàn toàn tan vỡ, ném gói bông ngô xuống đất, kích động nhào vào trên vai Mã Thần Nhất mà gào khóc. Nhất thời, cả bạn trai của cô gái cùng Lý Huyền Lương đều trở nên ngây dại. Cô gái này không phân biệt được giữa phim ảnh và đời thực hay sao?

Mã Thần Nhất tỏ vẻ chán ghét đẩy cô gái sang một bên, sau đó đứng dậy kéo Lý Huyền Lương ra ngoài. Bạn trai cô gái hết sức xấu hổ nhìn Mã Thần Nhất với ánh mắt áy náy, nhưng sắc mặt hắn vẫn tối sầm, mau chóng rời khỏi rạp chiếu phim. Vừa lên xe, hắn lập tức cởi áo khoác ra, ném sang bên cạnh, biểu tình có chút không tốt, dọc đường đi cũng không hề nói chuyện.

Về đến nhà, hắn ném ngay chiếc áo khoác vào trong đồng quần áo bẩn. Lý Huyền Lương nhớ rõ là trước khi đi xem phim hắn mới mặc chiếc áo đó, hiện tại không biết hắn đang tức giận cái gì? Lẽ nào hắn đã chán ghét nữ nhân đến mức độ này rồi sao? Ngay cả đụng chạm một chút cũng không thể? Mà cũng đúng, tới tận bây giờ y chưa từng thấy hắn có quan hệ gì với nữ nhân, tựa hồ như con mẹ nó nhìn cũng không thèm nhìn.

Vì vậy, đang ngồi trên sofa, Lý Huyền Lương đột nhiên nhớ tới lần trước khi y đi du lịch có mua một bức tượng điêu khắc gỗ, dự định tặng cho Mã Thần Nhất. Sau đó lại xảy ra chuyện khiến y cất luôn vào ngăn tủ, thiếu chút nữa đã hoàn toàn quên bém. Y vội đứng dậy, lấy bức tượng từ trong ngăn tủ ra.

“Này, tặng cho người.”

Khi Lý Huyền Lương đưa bức tượng điêu khắc gỗ cho Mã Thần Nhất, hắn đang mặc áo ngủ, lập tức nghi hoặc nhìn thật kỹ.

Nhận ra lồng trúc dưới đất, khóe miệng hắn bỗng nhiên tràn ngập tiểu ý: “Lần trước người đi du lịch trở về, không phải đã nói thứ này không phải cho ta sao?”

Lý Huyền Lương nghe xong, gương mặt cứ lúc trắng lúc đỏ. Y giơ tay ra, dự định đoạt bức tượng về, “Người không thích thì thôi, ta tặng cho người khác.”

Mã Thần Nhất vội vã đem bức tượng tránh ra xa, không dám đùa dai nữa: “Đã cho ta rồi thì chính là của ta, đừng hòng đòi lại.” Nói xong, hắn cúi đầu nhìn ngắm bức tượng, miệng liên tục lẩm bẩm ra vẻ thích thú.

Lúc này, Lý Huyền Lương mới rút tay về. Mã Thần Nhất nhìn ngắm một hồi thì trang trọng đặt bức tượng trở vào trong tủ. Lý Huyền Lương thấy vậy, liếc mắt nhìn hắn, có chút không hiểu: “Đặt vào tủ làm gì?” Không phải tượng điêu khắc là dùng để trang trí sao?

Mã Thần Nhất sắp xếp xong xuôi rồi mới quay sang ôm Lý Huyền Lương, hôn y một cái: “Ta phải cất giữ thật kỹ, bởi vì đây là món quà đầu tiên người tặng cho ta, có ý nghĩa kỉ niệm.” Dứt lời, càng ôm chặt y hơn, “Tiểu Lương, người tặng thứ này cho ta, ta phải làm sao để báo đáp người đây?”

Lý Huyền Lương xoa xoa mặt, bĩu môi nói: “Vay tiền ta dùng để mua bức tượng trả lại cho ta đi.”

Mã Thần Nhất cười cười, ôm Lý Huyền Lương ngã xuống giường, nói: “Yên tâm, tất cả mọi thứ của ta đều thuộc về người. Nếu người muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy.”

Lý Huyền Lương bị Mã Thần Nhất mạnh mẽ đẩy ngã rồi đặt xuống một nụ hôn nồng nhiệt. Đến khi hắn hoàn toàn cởi sạch áo thun cùng quần jean của y, giấy dưa cũng biến thành rên rỉ, gương mặt đỏ bừng đĩnh chỉ mọi phản kháng.

Mã Thần Nhất mê muội nhìn gương mặt đỏ ửng của Lý Huyền Lương, nhịn không được nhẹ nhàng đưa tay ra vỗ về đôi môi đỏ hồng mềm mại đó, kế tiếp không thể kiềm chế được mà cúi đầu xuống hôn. Lý Huyền Lương nằm nghiêng trên giường, đôi mắt khép hờ, mặc dù trên mặt vẫn có chút không được tự nhiên nhưng y vẫn chậm rãi mở miệng ra tiếp nhận Mã Thần Nhất. Từng ngón tay thon dài sạch sẽ bị hắn nắm chặt, giữ trong lòng bàn tay. Lần này, y không ngăn cản hay chống cự như mọi lần khác, thậm chí còn nhẹ nhàng phối hợp với hắn, để một phần thân thể hắn hòa vào trong miệng mình, dây dưa triền miên không dứt.

Không cần ngôn ngữ, chỉ dựa theo những phản ứng của thân thể Lý Huyền Lương thì Mã Thần Nhất đã cảm nhận được rồi. Hắn dừng lại, lập tức đẩy lòng kích động như muốn phát cuồng. Tiểu Lương rốt cuộc... có thể tiếp nhận hắn rồi sao? Vô cùng cẩn trọng ôm lấy nam nhân đang thổ dốc dưới thân, hắn có chút run

rầy như không dám tin tưởng đây là sự thật. Vừa hôn y, trong miệng hắn vừa không ngừng trong vô thức lẩm bẩm cái tên của Lý Huyền Lương.

Đêm khuya, hai thân thể như hòa vào nhau làm một...

.....

Bình thường, Mã Thần Nhất hầu như không có ngày nghỉ, cuối tuần vẫn phải đi làm. Sáng hôm sau, khi Lý Huyền Lương rời giường thì hắn đã lái xe đi. Y tắm rửa rồi thay một bộ y phục thoải mái, đi vào nhà bếp nấu vài món ăn. Đang chuẩn bị, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lý Huyền Lương hơi ngạc nhiên, bởi vì vừa mở cửa, người trước mắt cứ nhiên là Cao Lộ.

Đứng ngoài cửa, Cao Lộ vừa cười vừa nói: “Lý Huyền Lương, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lý Huyền Lương nhíu nhíu mày, hai tay dút trong túi quần, cả người tựa vào cửa: “Thật không tiện, Mã Thần Nhất không có ở nhà.”

Cao Lộ mặc quần một bộ quần bằng da màu bạc, bên hông là chiếc thắt lưng tinh xảo. Hắn nói: “Không quan trọng, ta không tới tìm hắn, mà là tìm người.”

Lý Huyền Lương nghi ngờ nhìn Cao Lộ. Nói thật, y đối với hắn một điểm hảo cảm cũng không hề có, càng đừng nói là muốn trò chuyện với hắn. Vì vậy, y cự tuyệt: “Lát nữa ta phải ra ngoài, không có thời gian.”

Cao Lộ mỉm cười xán lạn: “Đừng cự tuyệt nhanh như vậy, chỉ một lúc thôi, không làm mất nhiều thời gian của người đâu.” Nói xong, bước vài bước lên bậc thang, nhìn thẳng vào Lý Huyền Lương: “Thế nào? Người sợ ta sao?” Cầm cửa hắn vốn khá cao, lúc này khi ngược lên càng tạo thành một loại tư thái cao ngạo.

Lý Huyền Lương thấy được trong mắt Cao Lộ là sự khiêu khích. Y do dự một chút, cự tuyệt chính là sợ hắn sao? Buồn cười, hắn có cái gì làm cho y sợ? Nghiêng người sang một bên, y để hắn vào nhà.

Cao Lộ đi dạo xung quanh một vòng, sau đó ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách. Lý Huyền Lương rót một ly nước cho hắn, đặt ở đối diện, “Người muốn nói cái gì với ta thì nói đi.”

Cao Lộ nhìn ly nước trong tay, khuấy khuấy vài cái, sau đó dời ánh mắt về phía Lý Huyền Lương: “Khi nào người rời đi?”

Khóe miệng Lý Huyền Lương co rúm, hỏi ngược lại: “Người đang ra lệnh cho ta?”

Cao Lộ nhún nhún vai, không hề phủ nhận chút nào: “Người xem đây là mệnh lệnh cũng được.”

Lý Huyền Lương nổi giận, “Người dựa vào cái gì?” Tên Cao Lộ này có bệnh không vậy? Y rời đi hay không hình như không liên quan đến hắn chút nào.

Cao Lộ thần nhiên đích nỡ nụ cười, khoát khoát tay áo, sau đó mở túi xách đeo trên người ra, đặt xuống dưới bàn trà một xấp ảnh chụp, “Người trước tiên đừng hỏi, cứ tự nhìn đi rồi sẽ hiểu.”

Lý Huyền Lương nghi hoặc nhìn hắn một cái, cầm xấp ảnh chụp lên, lập tức mặt y trở nên tối sầm, lông mày giắt giắt căng thẳng. Động tác đôi tay nhất thời vừa nhanh vừa lộn xộn, khi xem đến tấm ảnh cuối cùng thì toàn thân đều run rẩy dữ dội.

Những tấm ảnh chụp Cao Lộ đưa ra, người bên trong tất cả đều là y, từ khi còn non nớt lúc học tiểu học cho đến khi trưởng thành lúc học đại học. Hình khỏa thân có, hình khi đang tắm có, kể cả hình mặc nội y say ngủ cũng có luôn, vẻ mặt ngây thơ diễm lệ. Có vài tấm thậm chí còn đặc tả phóng đại từng bộ phận lồ lộ trên cơ thể, đặc tả gương mặt khi ngủ say. Lý Huyền Lương phần nộ đứng dậy, chỉ vào mặt Cao Lộ, lớn tiếng mắng: “Mấy tấm ảnh này... từ đâu mà người có?”

Cao Lộ lấy bật lửa ra, châm một điếu thuốc, động tác dịu dàng như nữ sinh. Thoải mái duỗi thẳng đôi chân, hắn mỉm cười nhìn gương mặt giận dữ của Lý Huyền Lương, “Người đoán không ra sao? Ngoại trừ Mã Thần Nhất, ta còn có thể lấy được những tấm ảnh hết sức đặc sắc này từ đâu?”

Lý Huyền Lương căn bản là không tin những lời Cao Lộ nói. Khi còn học sơ trung (cấp 2 bên mình), y chưa hề quen biết Mã Thần Nhất, làm sao Mã Thần Nhất có khả năng chụp những tấm ảnh này? Hơn nữa, nếu

dựa theo thời gian thì mấy tấm ảnh này đều chụp vào lúc y ở trong trạng thái vô ý thức? Làm sao có khả năng đây chứ? Khi ngủ y luôn luôn đóng cửa, lẽ nào hắn lại xuyên tường vào trong?

Cao Lộ cười nhạt: “Không tin? Ha hã, ta không hề lừa ngươi, những tấm ảnh này đều là lấy từ chỗ Mã Thần Nhất. Khi chúng ta sống chung ở nước ngoài, có người đã đóng gói gửi cho hắn, hắn cứ tưởng rằng ta không biết. Bất quá, điều ta không hề nghĩ tới chính là người trong ảnh chụp chính là ngươi. Mã Thần Nhất vừa nói muốn chia tay với ta, ta liền nhận lúc hắn không có ở nhà hốt sạch một mẻ, cất giữ cẩn thận bên người trong bất cứ tình huống nào. Quả nhiên, lần này thật sự có thể dùng tới rồi.”

Phun ra một làn khói thuốc, hắn mỉm cười vô tội: “Ảnh chụp thật tuyệt, tất cả đều hiện rõ nét một thiếu niên xinh đẹp đang lỏa thể, rất đáng xem. Tuy ta có điểm đồ kị nhưng vẫn phải thừa nhận ngươi lớn lên tuần tú vô cùng, gương mặt ngây thơ khiến người ta phải thương yêu. Khuôn mặt trái xoan cân đối hoàn hảo, chắc là lúc mười lăm mười sáu tuổi phải không? Thực đúng là hồi ức tuổi trẻ, eo nhỏ chân dài khiến ánh mắt mọi người không kiềm chế được mà đắm chìm vào trong đó. Ta đoán có rất nhiều người thích ngươi, trong đó có một kẻ không dám thổ lộ, chỉ biết thừa dịp ngươi bất cẩn vừa chụp ảnh vừa tự an ủi, cảm giác cũng sướng khoái lắm.”

Lý Huyền Lương tức giận đến mức nói không ra lời, cả người run rẩy. Y thật sự rất muốn đem mấy tấm ảnh này ném vào mặt Cao Lộ.

Cao Lộ hít sâu thêm một hơi thuốc, nói tiếp: “Lý Huyền Lương, lời nói của ta đều là sự thật. Ta cũng không muốn gây khó dễ cho ngươi, dù gì cũng từng là bạn học với nhau, sao phải đến mức trở mặt? Ta chỉ hi vọng chúng ta hảo hảo thương lượng thôi. Yêu cầu của ta không nhiều đâu, chỉ cần ngươi đồng ý rời khỏi Mã Thần Nhất, ta sẽ mang ảnh chụp trả lại cho ngươi, thế nào? Ngay lập tức, ngươi sẽ có được tự do.”

Lý Huyền Lương nắm chặt xấp ảnh chụp trong tay, phần nộ đến cực điểm, sắc mặt trở nên trắng bệch. Y cắn răng giận dữ hét lên với Cao Lộ: “Phiền ngươi cắt đi được không? Cút ngay lập tức.”

Cao Lộ không có chút nào sợ hãi lúng túng. Hắn thu hồi bộ dáng tươi cười lại, lạnh lùng nói: “Kêu ta cút ư? Ngươi làm gì có tư cách đó. Đừng tưởng rằng Mã Thần Nhất cho ngươi ở đây thì toàn bộ căn nhà này thuộc về ngươi, muốn kêu ai cút thì kêu. Buồn cười, ngươi còn không xứng

Lý Huyền Lương nghiêng răng gặt đầu, “Được, được lắm, ngươi không đi thì ta đi.” Xoay người lấy chiếc áo khoác, tiến về phía cửa lớn.

Từ phía sau, Cao Lộ cao giọng gọi hắn lại: “Lý Huyền Lương, nếu như ngươi kiên quyết bám theo Mã Thần Nhất, ta sẽ rửa những tấm ảnh này ra thành mấy ngàn tấm, từ trên nóc nhà cao tầng rải xuống phố. Nếu ta mà làm như vậy, hậu quả thế nào ngươi tự hiểu rõ, không cần ta phải nhắc, đúng không? Ngươi sẽ trở thành tâm điểm cho mọi người bàn tán, không quá vài ngày sẽ thân bại danh liệt, cả cái thành phố này sẽ không còn nơi nào cho ngươi dung thân. Đồng nghiệp, khách hàng lẫn bạn bè của ngươi đều xa lánh ngươi, ở sau lưng chửi mắng phỉ nhổ ngươi. Đến lúc đó ngươi thực sự xong đời rồi. Dù trước đây Mã Thần Nhất có thích ngươi đến mức nào đi nữa thì có lẽ cũng chẳng còn ham muốn ngươi. Kết quả, ngươi giống như mang giỏ trúc đi múc nước, công dã tràng mà chẳng thu được điều gì.”

Lý Huyền Lương trán nổi đầy gân xanh. Y không thể nhịn được nữa, xoay người lại túm lấy áo Cao Lộ, nắm tay siết chặt thành quyền hung hăng đấm cho hắn hai đấm. Cao Lộ kêu thảm thiết một tiếng, hắn cũng có thể xem như đứa con cưng ở nhà, được cha mẹ hết mực yêu thương, chưa bao giờ bị người khác đánh như thế. Hơn nữa, cho tới bây giờ hắn chưa từng đánh nhau với ai, cho nên không có kinh nghiệm né tránh. Lúc này, miệng hắn bị Lý Huyền Lương đánh đến hộc ra máu, đành phải bưng mặt mà lui ra sau hai bước, không dám tin tưởng nhìn Lý Huyền Lương, thê lương nói: “Lý Huyền Lương, ngươi dám đánh ta? Ngươi quên rồi sao, những tấm ảnh này vẫn đang còn nằm trong tay ta. Ta muốn ngươi sống thì ngươi sống, ta muốn ngươi chết thì ngươi chết. Ngươi cứ nhiên dấm đánh ta, ngươi muốn chết hả?”

Bàn tay Lý Huyền Lương vẫn nắm chặt, đôi mắt đỏ ngầu, mắng: “Con mẹ nó ta phát hiện ngươi đúng là tên điên, yêu thích Mã Thần Nhất đến nỗi biến thái rồi! Ngươi có bệnh hay không, trả ảnh chụp lại cho ta.”

Cao Lộ bị Lý Huyền Lương làm cho hoảng sợ. Thấy y từ từ tiến đến, hắn vội vàng bước lui về phía cửa, vừa lui vừa chỉ vào y, nói: “Lý Huyền Lương, ngươi nằm mơ đi. Ngươi nghe cho kỹ, ta không nói giỡn đâu, ngày mai ngươi còn chưa dọn đi, ta sẽ đi đến 10 tiệm chụp hình rửa ra mấy ngàn tấm rồi phát tán tất cả

số ảnh này. Vốn dĩ ta còn muốn cho người thời gian vài ngày để chuẩn bị, thế nhưng người cái tên dã man này cư nhiên lại dám đánh ta. Cả đời này ta chưa từng bị ai đánh, người thật quá đáng hết sức, người có biết đã xúc phạm tới điểm giới hạn của ta hay không? Hiện tại không còn thương lượng gì nữa, nếu người không đi thì cứ chờ đến lúc thân bại danh liệt phải nhảy sông tự sát.” Nói xong, hắn liền chạy đi ra ngoài.

Lý Huyền Lương tức giận đến mức toàn thân run rẩy, hơi thở dồn dập gấp gáp, thì thào liên tục: “Mã Thần Nhất, Mã Thần Nhất, hỗn đản...”

Khoan, không đúng. Lý Huyền Lương đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, đưa tay lấy mấy tấm ảnh trên cùng lên xem. Trong đây sớm nhất là ảnh chụp lúc y mười sáu tuổi, khi đó y căn bản không quen Mã Thần Nhất, do đó căn bản cũng không có khả năng bị hắn chụp lén. Không thể nào. Nhanh chóng xem thêm mấy tấm nữa, y nhận ra một tấm ảnh chụp đặc tả nơi giữa hai chân y, có một bàn tay đang đặt lên phân thân, cái tay kia... cái tay kia... tỉ lệ không thích hợp, hơi nhỏ.

Lý Huyền Lương nhìn kỹ một chút, mơ hồ đã đoán ra được điều gì đó rồi. Nhất thời, sắc mặt y tái nhợt, đôi môi run rẩy. Cố gắng hoàn hồn, y nương theo những tấm ảnh chụp mà nhớ lại một khoảng hồi ức xa xưa.

Khi đó, phụ thân y mới mất không bao lâu, căn nhà cũng bị ngân hàng thu hồi. Tuổi đời còn nhỏ lại không có kinh nghiệm sống, y bị người ta lừa phải đóng một năm tiền thuê nhà nhưng lại thuê phải một chỗ rất tồi tàn. Không còn cách nào khác, y cùng Lý Lâm đành phải dọn vào ở. Phòng tắm rất đơn sơ, chỉ có bồn tắm, không có vòi hoa sen, nước nóng cũng phải tự nấu. Hơn nữa còn không có cửa, khi tắm chỉ dùng một tấm màn che ngang tạm bợ. Tấm ảnh bị chụp lén khi tắm nhất định là vào thời điểm này.

Có lần, y muốn tắm chung với Lý Lâm để tiết kiệm nước, thế nhưng Lý Lâm lại nói đang bị cảm, không chịu tắm. Y nhớ khi y quần khăn tắm bước ra, hắn đang đứng ở cửa, gương mặt đỏ bừng. Y hỏi có phải hắn bị sốt không, hắn có chút khấn trương nói không phải, sau đó trực tiếp trốn vào phòng mình. Khi ấy, Lý Lâm mới mười hai tuổi...

Càng nhìn những tấm ảnh này, nỗi nghi ngờ trong đáy lòng Lý Huyền Lương càng thêm rõ ràng. Những đoạn hồi ức như hiện ra trước mắt. Giống như tấm ảnh chụp y đang trốn trong góc tự mình an ủi, lúc đó y tuổi còn trẻ, huyết khí cương thịnh, nhìn không được thỉnh thoảng lấy tay tự giải quyết. Thế nhưng, lúc đó trong nhà chỉ có hai người, rốt cuộc người chụp ảnh là ai...

Cầm mấy tấm ảnh chụp, Lý Huyền Lương cứ đứng yên tại chỗ mà ngây ngốc. Y nhớ Cao Lộ hình như có nói khi hắn với Mã Thần Nhất sống chung ở nước ngoài, bình thường vẫn có người gửi ảnh cho Mã Thần Nhất. Như vậy, người chụp ảnh đồng thời cũng là người gửi kia...

Nhất thời, trong óc y nổ “Oành” một tiếng. Không kịp suy nghĩ gì nhiều, y lập tức mặc áo khoác vào, chạy ra khỏi nhà.

Tối qua Lý Lâm làm ca đêm, cho nên sáng nay ngủ ở nhà. Nghe tiếng Lý Huyền Lương gõ cửa, vẻ mặt y hết sức không kiên nhẫn mở cửa ra, khẩu khí uể oải: “Ca, ta mệt lắm, có việc gì để tối hãy nói được không?”

Lý Huyền Lương vẫn đứng yên nhìn Lý Lâm chăm chú, cho đến khi hắn thấy kinh ngạc, lay lay cánh tay y, nói: “Người làm sao vậy? Có nhớ ta cũng không cần nhớ đến phát ngốc luôn chứ? Hay là đã xảy ra chuyện gì rồi? Người rốt cuộc làm sao vậy?” Nói xong, kéo Lý Huyền Lương vào nhà.

Lý Huyền Lương bước vào, quay đầu lại nhìn Lý Lâm, sắc mặt hết sức khó coi. Y hỏi: “Lâm Lâm, người có phải từng chụp hình ta hay không?”

Lý Huyền Lương thoáng sửng sốt, lập tức có chút hoảng loạn dời ánh mắt đi hướng khác, trấn định nói: “Có chứ. Ta nhớ lúc xưa khi cha mẹ còn sống hạnh phúc hay chụp ảnh gia đình, ta có giúp người chụp...”

Có chút run rẩy, Lý Huyền Lương móc mấy tấm ảnh chụp ra đặt lên bàn, “Mấy tấm ảnh này... có phải là do người chụp không?”

Vừa nhìn đến, sắc mặt Lý Lâm tức khắc đại biến. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lý Huyền Lương, thấy sắc mặt y tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu, đôi môi không còn chút huyết sắc. Không dám nhìn thẳng y, hắn cúi đầu xuống, cả nửa ngày sau mới nói: “Ai làm chứ... Đây không phải ta chụp...”

Lý Huyền Lương nghiêng rằng, đưa tận tay Lý Lâm thêm vài tấm ảnh khác, “Người nhìn kỹ mấy tấm ảnh này đi, thực sự không phải do người chụp?”

Lý Lâm sắc mặt không còn chút máu, áp a áp úng cả buổi như muốn phủ nhận. Đột nhiên, Lý Huyền Lương giơ tay lên tát thẳng vào mặt Lý Lâm. Hắn bưng mặt nhìn y đến ngây dại. Từ nhỏ đến giờ, y chưa bao giờ đánh hắn dù chỉ bằng nửa ngón tay. Khi còn bé đã không, khi lớn lên dù y có làm những chuyện sai quấy đến mức nào, y tối đa cũng chỉ mắng chửi hắn, sau đó có khi y còn xin lỗi hắn. Đây chính là lần đầu tiên y chủ động đánh hắn, hơn nữa còn đánh mạnh như vậy.

Lý Huyền Lương thanh âm run rẩy: “Người dám nói bàn tay trong tấm ảnh này không phải của người? Ta chỉ có duy nhất một mình người là em trai, từ nhỏ ta đã giúp người cắt móng tay, khi tay người bẩn thì ta lại giúp người rửa sạch, vào mùa đông người ra ngoài chơi, ta giúp người mang bao tay để tránh rét. Người cho rằng nhiều năm như vậy rồi, ta có thể nào không nhận ra bàn tay của người? Người cư nhiên nói rằng không phải. Người có dám thề không?”

Lý Lâm cúi đầu, vành mắt ngân ngấn nước, giọng nói trở nên nhỏ xíu: “Ca... Xin lỗi...”

Những lời này tựa như sấm sét giữa trời quang, khiến nội tâm Lý Huyền Lương muốn phát cuồng lên. Tuy là y có hoài nghi, thậm chí còn khẳng định, thế nhưng đến khi nghe Lý Lâm chính miệng thừa nhận vẫn khiến y không cách nào thừa nhận, không cách nào tin tưởng.

Thanh âm của y càng lúc càng run rẩy dữ tợn: “Lâm Lâm, có phải Mã Thần Nhất ép buộc người không? Có phải do tên hỗn đản ấy không?”

Lý Lâm hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu lên nói: “Không phải, là do ta tự mình chụp.”

Đôi chân Lý Huyền Lương đột nhiên có chút bất ổn. Y tựa lưng vào tường, ngực trướng to đau đớn, cảm giác buồn nôn vô cùng.

Lúc này, không hiểu sao y thấy rất buồn cười. Khi đó Lý Lâm bao nhiêu? Mười hai tuổi? Mới mười hai tuổi a. Y thật đúng là một kẻ không có mắt, một kẻ đui mù. Nhiều năm như vậy, ngay cả một tiểu hài tử cũng có thể lừa gạt y. Hóa ra, y thực sự là một kẻ ngu dốt.

Hai hàng nước mắt chảy xuống, y cười thảm: “Lý Lâm, rốt cuộc vì sao người lại làm như vậy? Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ một cái tát khi này, ta cũng chưa từng đánh người. Khi người giao du với đám bạn xấu làm ra những việc hỗn trướng, ta cùng lắm chỉ mắng chửi người. Người nói, ta rốt cuộc đã làm gì có lỗi với người? Mà kể cả khi ta có lỗi với người đi nữa, ít ra chúng ta cũng có cùng cha, cũng có một điểm thân tình, người cần chi phải oán hận ta đến thế? Lẽ nào bởi vì ta với người là cùng cha khác mẹ? Nếu thế, cùng lắm sau này ta không xuất hiện trước mặt người nữa. Nhiều năm như vậy rồi, ta vẫn cho rằng tuy người hỗn đản nhưng kỳ thực chính là hảo hời tử. Cho đến bây giờ, ta chưa từng nói xấu người nửa câu với bất kỳ ai. Lúc người thừa nhận, ta còn cố gắng cho rằng là Mã Thần Nhất ép buộc người, cố gắng mượn cớ giúp người.” Nước mắt của y tiếp tục lăn dài xuống hai má, “Lý Lâm, Lý Huyền Lương ta rốt cuộc đã đắc tội người chuyện gì mà người phải hãm hại ta như vậy? Người nói cho ta biết đi, ít nhất cũng để cho ca ca của người chết được nhắm mắt, được không?”

Nhìn hình dáng tan vỡ của Lý Huyền Lương, Lý Lâm luống cuống tiến đến đỡ lấy y, thấp giọng nói: “Ca, ca... Xin lỗi, là ta sai rồi, ta không hề muốn hại người, ta thực sự không muốn hại người đâu, ta chỉ... ta...”

Nói đến đây, Lý Lâm nhẹn không được nữa rơi nước mắt. Hắn hít hít mũi, nói: “Ca, người sai rồi, ta không phải hận người. Kỳ thực ta... ta vẫn thích người a.”

43. Chương 43

Lý Huyền Lương khiếp sợ nhìn Lý Lâm, có chút không thể tin: “Người cái gì?”

Lý Lâm cúi đầu xuống, thật lâu sau mới nói: “Ca, ta vẫn luôn rất thích người.”

Lý Huyền Lương nghe xong, bắt giắc lui về sau mấy bước. Y chỉ tay về phía Lý Lâm, cả nửa ngày cũng nói không được tiếng nào. Y thầm hi vọng là do y hiểu sai, và ý của hắn muốn nói không phải là như thế.

Lý Lâm suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên, tư thái tựa như đánh canh bạc cuối cùng: “Ca, ta thích ngươi, bí mật này đã cất giấu trong lòng ta nhiều năm lắm rồi. Ta vẫn thường xuyên ngủ không được ngon, khi tỉnh lại liền mắng chửi bản thân mình đúng là một tên hỗn đản. Ta không dám tới gần ngươi, cũng không dám thổ lộ với ngươi, ta sợ khi ngươi biết sẽ xem thường ta, bỏ rơi ta. Mỗi ngày ta đều nơm nớp lo sợ, thần kinh căng ra như dây đàn. Hơn nữa, loại cảm giác này cứ càng ngày càng thống khổ hơn. Kỳ thực, ta vẫn cho rằng sẽ giấu ngươi cả đời, vĩnh viễn không bao giờ để cho ngươi biết. Bởi vì ngươi quá trì độn, nếu ta không tự mình nói ra thì ngươi cũng mãi mãi không nghĩ đến.”

Lý Lâm hít sâu một hơi, dụi dụi khóe mắt rồi nhìn thẳng về phía Lý Huyền Lương: “Cho đến khi ta gặp phải Mã Thần Nhất, sự tình mới biến thành như bây giờ. Ca, ngươi hận ta cũng tốt, không để ý đến ta cũng được, bây giờ ta sẽ đem toàn bộ sự tình từ đầu tới cuối nói cho ngươi biết. Nếu không, cứ để mãi trong lòng thế này thì ta không cách nào chịu nổi. Ta biết rõ ta không giống người bình thường, ta chỉ thích nam nhân, và người ta thích nhất chính là ngươi. Những chuyện này Mã Thần Nhất đều biết hết. Hôm nay, ngươi mang mấy tấm ảnh này đến đây, có phải do hắn đưa cho ngươi không? Hắn uy hiếp ngươi? Tên kia vốn không phải là người tốt, hắn là một kẻ cầm thú, ngươi đừng tiếp tục sống chung với hắn nữa.”

Lý Lâm nhìn tấm ảnh trong tay, nói tiếp: “Lúc đó, ta không biết khống chế bản thân, lại không hiểu chuyện. Ta vẫn hay nhìn trộm ngươi tắm hoặc thay quần áo, còn có thể nhìn đến đồ mật tía tai. Nhưng ta rất sợ ngươi biết rồi sẽ chán ghét ta, cho nên ta chỉ dám ở phía sau mà lén lút. Đến khi lớn hơn một chút, ta càng lúc càng nhịn không được dục vọng của mình, có mấy lần ta đã lén cho ngươi uống thuốc ngủ rồi lấy tay làm...”

Lý Huyền Lương nghe đến đây, quả thật không cách nào tin được, đôi môi run rẩy dữ dội.

Lý Lâm cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt Lý Huyền Lương, “Khi ngươi học lên cao trung, có lần ta đã đến trường học để đón ngươi về nhà. Lúc ấy, ngươi đang nằm ngủ trên bãi cỏ cạnh sân trường, xung quanh không hề có ai. Ngươi xinh đẹp như vậy, khiến cho ta... giống như bị ma xui quỷ khiến, ta đã... Kết quả, ta bị cái tên ma quỷ Mã Thần Nhất kia bắt gặp. Tên hỗn đản ấy tìm một đám nam sinh trong trường đến chặn đường ta, uy hiếp ta. Ta quả thật rất sợ hãi, bọn chúng đông như vậy, ta không biết phải làm sao mới có thể thoát khỏi bọn chúng. Tên cầm thú kia từ trong tay ta cướp đi tất cả ảnh chụp của ngươi, còn nói sẽ đem cho ngươi nhìn...”

Lý Huyền Lương mặt mày tái nhợt nhìn Lý Lâm. Y như thế nào lại có một đứa em trai như vậy? Người này chính là Lý Lâm sao? Cái người có một khoảng thời gian hết sức khả ái thường làm nũng với y chính là Lý Lâm? Đây là đứa em trai do một tay y chăm sóc? Tại sao lúc này thoạt nhìn hắn giống y như một tên súc sinh chứ? Y sao có thể có một đứa em trai như hắn?

Lý Lâm hồi hận nói: “Ca, ta biết ta không phải tốt đẹp gì, nhưng tên Mã Thần Nhất kia lại càng không phải là người tốt. Hắn chẳng những đoạt hết ảnh chụp của ngươi, sau đó còn ngược lại mang ra uy hiếp ta. Kỳ thực, mỗi ngày mỗi ngày ta đều bị cắn rứt lương tâm, ta hận bản thân mình đến chết. Ta sợ nhìn thấy ngươi, sợ tới gần ngươi, sợ nói chuyện với ngươi. Ta thực sự không xứng đáng làm em trai ngươi. Khi Mã Thần Nhất uy hiếp ta, điều ta sợ nhất không phải là hắn nói cho ngươi biết, cũng phải sợ sự uy hiếp của hắn, điều ta sợ nhất chính là hắn đem ảnh chụp truyền ra ngoài cho mọi người đều biết. Ta một điểm cũng không muốn tổn hại ngươi, cho nên hắn nói gì ta đều nghe nấy.”

Lý Huyền Lương tựa người vào tường, cảm thấy cơ thể lạnh như băng, lạnh đến lợi hại. Y nắm chặt nắm tay, thanh âm run rẩy: “Ngươi có gởi những tấm ảnh này ra nước ngoài cho Mã Thần Nhất không?”

Lý Lâm nghe vậy, sắc mặt xám như tro tàn. Áp úng mãi, hắn mới mở miệng nói: “Khi ấy Mã Thần Nhất phải xuất ngoại, ta thực sự cao hứng vô cùng, rốt cuộc ta có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn rồi. Nhưng mà, hắn lại tiếp tục liên lạc với ta, nói rằng hắn muốn ta chụp thêm mấy tấm hình của ngươi, sau đó gởi qua cho hắn. Ta đành phải... Nhưng ngươi yên tâm, những tấm ảnh chụp đó rất bình thường. Từ khi lên cao trung thì ta đã dọn ra ngoài ở, căn bản không có cơ hội chụp lén ngươi nữa. Ta ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng, tỏ thái độ lạnh nhạt với ngươi, tất cả những chuyện này đều do ta bị tên hỗn đản ấy ép buộc. Hắn không cho ta ở chung với ngươi, cũng không cho ta và ngươi chuyện trò nhiều, lại càng không chấp nhận cho

chúng ta liên hệ. Nếu không, hắn sẽ phát tán mấy tấm ảnh chụp ra ngoài. Ta sợ hắn, thật sự rất sợ. Hắn có tiền thì có thể làm được mọi chuyện. Chỉ cần hắn động một ngón tay, người sẽ bị hắn phá hủy, cho nên ta chỉ biết làm theo những gì hắn bắt ta làm.”

“Người... người bị người ta quay đoạn phim NP, còn có hợp đồng nữa, có phải đều do các người lừa gạt ta không?” Lý Huyền Lương đột nhiên nghĩ đến chuyện này, cao giọng hỏi, mắt nhìn thẳng vào Lý Lâm, trong thanh âm tràn ngập phần uất.

Lý Lâm lại cúi đầu xuống, khó khăn lên tiếng: “Ca, chuyện đó là do bản thân ta hỗn đản, ta là Vương An. Ta bị người ta chuốc thuốc, khi tỉnh lại lập tức hối hận. Thế nhưng ta thực sự tìm không được người có thể giúp ta, không còn cách nào khác đành phải đi tìm Mã Thần Nhất. Chuyện đĩa ghi hình đó hắn không hề hay biết, nhưng hắn đồng ý giúp ta mua lại với giá cao, tất nhiên điều kiện tiên quyết chính là ta phải diễn kịch với hắn cho người xem. Xin lỗi, ca... Lúc đó ta chỉ là bất đắc dĩ thôi, anh chụp của người còn nằm trong tay hắn, ta không thể không nghe lời hắn được, ta không có biện pháp. Ta thực sự đã sai rồi, xin lỗi người, ca, người cứ đánh ta đi. Ta là một tên hỗn đản, ta không phải con người, ta không xứng đáng làm em trai người, người hãy đánh ta đi.” Nói rồi, Lý Lâm cầm tay Lý Huyền Lương, tự tát vào mặt mình.

Lý Huyền Lương cả nhìn cũng không muốn nhìn Lý Lâm nữa. Y giật tay ra, lảo đảo bước ra bên ngoài. Nhận thấy tinh thần của y có chút không ổn, Lý Lâm vội chạy lên phía trước kéo tay y, kêu một tiếng “Ca.” Không ngờ, y lại giơ tay tát hắn một cái, mạnh đến nỗi làm khuôn mặt hắn lệch hẳn qua một bên. Nhìn hắn, biểu tình của y vô cùng phẫn nộ, quát: “Người đừng bao giờ gọi ta là ca nữa. Ta không có đứa em trai như người.”

Lý Lâm bưng mặt đứng sững sờ tại chỗ. Những lời này không phải hắn đã sớm đoán được từ trước hay sao? Hắn đã làm nhiều chuyện kinh tởm như vậy, đây là cái giá hắn phải trả. Mọi quan hệ anh em của hắn và y rốt cuộc đã đi đến hồi kết, bởi vì hắn đã không còn nhìn thấy sự quan tâm cưng chiều cùng sự tiếc nuối vì không dạy bảo được hắn đang hoang trong mắt y như lúc xưa. Những điều này, đều do một tay hắn tạo thành, không phải sao?

Lý Huyền Lương nhìn bàn tay trắng bệch đã trở nên ửng đỏ của mình, cắn răng mở cửa bước ra ngoài. Ngoài trời không biết từ lúc nào đã rơi xuống một cơn mưa phùn nồng đậm, sương mù che kín cả tầm nhìn.

Cúi đầu nhìn đôi giày bị nước mưa làm cho sưng nước, khóe miệng tái nhợt của y đột nhiên hiện ra một nụ cười thâm. Một người là em trai ruột của mình, một người là nam nhân luôn miệng nói ta yêu người, thế mà hai người đó lại cấu kết với nhau, xem y như một món đồ chơi mà lừa dối bốn cọt. Y ngẩng đầu lên, để mặc cho nước mưa gột rửa gương mặt của mình. Kể đó, nước mắt cũng nhịn không được nữa mà chảy xuống. Từ sâu dưới đáy lòng, y không ngừng tự hỏi rốt cuộc y đã làm ra chuyện thương thiên hạ lý gì mà ông trời phải nghiêm phạt y như thế?

Vốn dĩ y cứ cho rằng chuyện đĩa ghi hình Lý Lâm đã khiến Lý Lâm hối cải, quyết tâm làm lại từ đầu. Đối với hắn, y luôn tràn ngập hi vọng. Thế nhưng, kết quả... hóa ra toàn bộ đều do y tự mình ngu xuẩn mà tưởng tượng ra.

Thậm chí gần đây y còn nghĩ rằng, nếu như Mã Thần Nhất thật sự muốn sống chung với y, y sẽ nguyện ý thử chấp nhận hắn. Lúc này ngẫm lại, chỉ thấy bản thân còn ngu ngốc hơn một tên đần độn.

Kinh tởm cùng xấu xí, lừa gạt cùng dối trá, tất cả như đồng loạt bủa vây lấy y. Những tấm ảnh chụp đã kích, chân tướng sự thật tàn khốc khiến y đột nhiên nảy sinh cảm giác chán ghét đối với thế giới này, thậm chí còn chán ghét chính bản thân mình. Miễn cưỡng tựa vào một thân cây, y nôn thốc nôn tháo, thế nhưng cái gì cũng đều không nôn ra được. Tuy nhiên, trong ngực y vẫn còn thấy buồn nôn vô cùng, đáy lòng hết sức khó chịu. Không có phương hướng, y mở một bước đi trên đường, trong cơn mưa liên tục tìm kiếm một chỗ cho y dung thân, một chỗ y có thể ẩn trốn, tìm kiếm một người có thể xoa dịu vết thương của y, giúp y có thêm nghị lực mà đương đầu với sóng gió. Vậy mà, y đột nhiên phát hiện ra, trong thế giới này, trong thành phố này, tựa hồ không có bất cứ nơi nào cho y dung thân. Y căn bản không có chỗ để đi, cũng không có chỗ để trốn.

Chỉ có thể một mình cô quạnh trong cơn mưa, không có phương hướng cũng không thể nhìn thấy bất cứ điều gì. Xung quanh là cơn mưa bụi băng lạnh cùng bầu trời hôn ám, cho đến khi cả người y ướt đẫm.

Khi Mã Thần Nhất về nhà thì sắc trời đã tối. Nếu không phải công ty có việc quan trọng, hẳn vốn dĩ muốn về sớm hơn một chút. Bởi vì trước đó mấy ngày, hắn đã đặt làm từ nước ngoài một cặp nhẫn cưới, hôm nay cuối cùng đã nhận được rồi. Mở chiếc hộp tinh xảo ra, hắn nhìn thoáng qua cặp nhẫn, quả nhiên rất đẹp. Hắn cảm thấy hết sức thỏa mãn, hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc, trên mặt mỗi chiếc đều khảm nam châm viên kim cương, ngụ ý là... người có nguyện ý trở thành một nửa của ta hay không? Phía bên trong còn khắc tên của hắn cùng Lý Huyền Lương.

Khóe miệng hắn đột nhiên nhếch lên tạo thành một nụ cười hưng phấn. Trần đầy sung sướng khi tưởng tượng ra phản ứng của Lý Huyền Lương lúc nhận được chiếc nhẫn này, hắn nhẹ nhàng đóng nắp hộp lại, bỏ vào túi.

Xe vừa dừng trước cửa, hắn vội vã chạy vào nhà, mở cửa phòng ngủ ra, thấy bên trong phòng không có mở đèn, còn Lý Huyền Lương đang lê loi nằm co rúm trên giường. Hắn bước vào phòng, cởi áo khoác ra, hết sức nhẹ nhàng tiến lại gần nhìn y một chút, thấy y cứ cúi đầu, vùi mặt vào gối mà ngủ, mũi thở dốc nặng nề. Bị cảm rồi sao? Sờ tay lên trán y, quả nhiên có hơi nóng, hắn cũng không đành lòng đánh thức y dậy. Đi qua đi lại cả nửa ngày trong phòng, cuối cùng hắn cũng lấy hộp nhẫn từ trong túi ra, quan sát xung quanh khắp một lượt, cuối cùng quyết định đặt trên bàn. Suy nghĩ một chút, lại cầm lấy, đặt lên chiếc tủ đầu giường. Một lần nữa, hắn vẫn cảm thấy không ổn. Vì vậy, hắn đi vào nhà bếp, đặt phía trên tủ lạnh, hơn nữa còn cố ý đặt ngay gần cửa tủ lạnh. Như vậy, sáng mai khi Lý Huyền Lương mở cửa tủ lạnh ra, chiếc hộp sẽ rơi xuống. Cứ nghĩ đến dáng vẻ kinh ngạc của y, hắn lại nhịn không được mà nở nụ cười, cảm thấy như vậy là ổn lắm rồi. Vỗ vỗ tay như tự tán thưởng, hắn lui về sau hai bước. Đại công cáo thành.

Sáng sớm hôm sau, lúc Mã Thần Nhất còn đang ôm Lý Huyền Lương thức dậy, cảm thấy nhiệt độ cơ thể của y rất cao, rất khô nóng. Hắn vội vã lay tỉnh y, kêu y ngồi dậy uống thuốc hạ sốt. Miễn cưỡng mở mắt ra, thấy gương mặt của hắn, y lập tức nhắm mắt lại, trả lời: “Một lát nữa sẽ uống.”

Mã Thần Nhất đặt thuốc cùng nước lên cái tủ bên cạnh, trước khi đi làm còn dặn đi dặn lại rằng y đừng quên uống thuốc.

Đầu Lý Huyền Lương đau đến lợi hại. Y ho khan vài tiếng, loạng choạng đứng lên tìm y phục mặc vào. Lúc mặc quần dài, y thiếu chút nữa đã ngã xuống đất. Từ trong tủ quần áo, y tùy tiện lấy ra một cái túi xách, đem vài bộ quần áo còn sót lại của mình bỏ vào trong đó, kể tiếp lại vào phòng tắm đem mấy dụng cụ cá nhân của mình ra, sau đó xoay người đi lấy đôi giày thể thao, chà rửa cho sạch sẽ, bỏ luôn vào túi xách. Mấy bộ quần áo Mã Thần Nhất mua cho y, y không hề mang theo, toàn bộ đều để lại trong tủ. Kể cả cái khăn mặt cũng là thuộc về y. Sau đó, y kéo khóa túi xách lại, nhưng đôi tay cứ run rẩy không ngừng, phải ba lần bốn lượt mới xong xuôi mọi chuyện. Vô lực ngồi xuống giường, y vỗ vỗ cái trán nóng như lửa đốt mình, có chút hoa mắt. Lúc này, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, y lục lọi từ trong túi ra chiếc điện thoại rồi nghe máy.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Cao Lộ: “Lý Huyền Lương, chuyện hôm qua ta nói người có còn nhớ hay không? Hôm nay là thời hạn cuối cùng ta đưa ra cho người, người cứ nói thẳng đi, người đi hay là không đi? Ảnh chụp ta đã rửa xong rồi...”

Cao Lộ còn chưa nói xong, Lý Huyền Lương đã tắt máy, sau đó trực tiếp tắt nguồn. Đôi môi có chút run rẩy, y lấy tay che ngang trán, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà. Nửa ngày sau, y mới chậm rãi đứng dậy, khom lưng đi về phía trước từng bước một, cho đến khi cảm thấy hô hấp ổn định hơn. Ra đến cửa chính, y đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn ra phía sau một chút, viền mắt như nóng lên, tầm nhìn cũng không còn rõ nét nữa. Đưa tay lên dụi mắt, y nhận ra tất cả mọi thứ trong phòng vẫn giống hệt như lúc trước, không vì y rời đi mà thay đổi chút nào. Y cúi đầu, mỉm cười cay đắng, xoay người mở cửa. Ra ngoài rồi y mới rút chìa khóa nhà ra, khi đi ngang qua hòm thư thì tiện tay ném chìa khóa vào đó, nghe được một thanh âm thanh thủy vang lên. Quay về sau nhìn thoáng qua căn nhà thêm lần nữa, trong mắt y là một mảnh tối tăm mờ mịt, phẳng phất như đêm đen tĩnh mịch. Sau đó, y thật sự rời đi, không hề quay đầu lại nữa.

Bến xe người đến người đi, thanh âm ầm ĩ không ngừng. Thế giới lớn như vậy, tựa hồ như mỗi người đều có nơi để đi, đều có một nơi thuộc về mình. Ho khan vài tiếng, y xuất tiền ra mua vé xe, ánh mắt vô định nhìn đoàn người lần lượt bước lên xe lửa. Sau một hồi còi dài, xe lửa từ từ lăn bánh, gào thét khi đi ngang qua giới tuyến với những con người sống trong thành phố này. Chuyến xe nặng nề mang theo rất nhiều giấc mộng hào huyền, cũng đồng thời mang theo rất nhiều hồi ức, cho đến cuối cùng dần dần chìm vào tĩnh lặng.

Có một chuyện Lý Huyền Lương không biết chính là... có một người vẫn nhìn theo y từ lúc y lên xe lửa. Đến khi chuyển xe lặn bánh, người nọ mới chậm rãi mỉm cười, trong tay hắn cũng xách theo hành lý. Khi xe lửa khuất bóng sau một khúc quanh, hắn quay đầu gọi một chiếc taxi, chạy thẳng đến sân bay. Nhìn cảnh sắc trôi qua vùn vụt bên ngoài cửa xe, gương mặt Cao Lộ hiện lên sự vui vẻ vì đã trả được thù. Nụ cười của hắn đầy dữ tợn, Mã Thần Nhất à Mã Thần Nhất, người không phải rất yêu Lý Huyền Lương sao? Yêu đến nỗi sẵn sàng chết vì y? Bây giờ, bảo bối của người đã đi rồi, không còn ở cạnh người nữa, người phải làm sao đây?

Năm đó người không để ý đến nỗi thống khổ của ta mà chịu ở lại, không để ý ta lấy cái chết ép buộc người, khẳng khái về nước chính là vì nam nhân kia, đúng không? Ha ha, người chưa từng bị tổn thương, cho nên người vĩnh viễn không biết lúc đó người đã khiến ta thống khổ thế nào. Lúc này, ta muốn người phải nếm thử tư vị bị người mình yêu vứt bỏ, khiến ruột gan người như đứt ra thành từng khúc, sống không bằng chết.

Ta từng nói qua, người nhất định sẽ gặp báo ứng. Người biết không, khi ta nghe được các người đang sống chung một nhà thì ta có bao nhiêu cảm hận? Ta đổ kị, Cao Lộ ta xin thề, nếu ta không thể chiếm được người, ta tuyệt đối cũng không để cho người kia dễ dàng có được. Ta muốn người phải trả một cái giá đắt như ta, ta muốn người hiểu rõ Cao Lộ này không phải kẻ người có thể thích thì chơi đùa, chán thì vứt bỏ như một thứ rác rưởi. Ta từ bỏ công việc ở nước ngoài để về nước là vì cái gì? Ha ha, là để cho hạnh phúc người vừa đạt được bị hủy diệt triệt để.

Mã Thần Nhất, không có người yêu thương bên cạnh, người sẽ thế nào đây? Người có thể thống khổ không? Có thể phát cuồng không? Có nửa đêm giật mình tỉnh giấc, sờ vào vị trí bên cạnh rồi phát hiện ra người kia không nằm đó mà rơi lệ không? Tư vị này chắc chắn không hề dễ chịu. Lúc trước người khiến ta chịu nhiều đau khổ, hiện tại ta đem hết thủy hỏa trả lại cho người. Ta xem người phải đi đâu để tìm ra người mà người yêu. Thiên hạ rộng lớn, một mình người cứ chậm rãi mà tìm, có lẽ cả đời này đều vĩnh viễn tìm không được. Đây là cái giá người đã nợ vì phụ bạc ta, hãy từ từ hảo hảo mà hưởng thụ!

Máy bay vừa nhanh chóng rời khỏi mặt đất thì gặp phải một trận cuồng phong. Bay về phía không trung, lướt qua tầng tầng lớp lớp mây mù, biến mất tại nơi chân trời. Cao Lộ tựa người vào cửa sổ máy bay, nhìn xuống bên dưới, dùng khẩu hình miệng nói rằng: Tái kiến, người mà ta đã từng yêu, đây là lễ vật cuối cùng ta tặng cho người. Từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp lại người nữa, vĩnh biệt.

Cuối cùng, hắn chậm rãi đặt tay lên môi, hướng về phía thành phố bên dưới những tầng mây làm một động tác hôn gió. Sau đó, khóe miệng hiện lên một nụ cười vô cùng đẹp đẽ...

44. Chương 44

Căn nhà rộng hơn ba mươi bình (1 bình = 36m²), trên chiếc giường gỗ đơn giản trải rộng một chiếc chăn màu trắng. Trong nhà bếp truyền ra mùi thức ăn thơm ngào ngạt. Lý Huyền Lương đứng bên cạnh nồi canh, dùng đũa gấp từng viên thịt cùng với xương bò bỏ vào trong nồi. Nước sôi ừng ực, hơi nóng bốc lên hầm hập. Nhìn thịt bắt đầu chín nhừ, Lý Huyền Lương lộ ra vẻ tươi cười. Y lấy thìa múc một ít nước trong nồi, cẩn thận thổi kỹ cho nguội bớt, sau đó mới đặt lên môi, nhấp thử một chút, cảm giác cũng không tệ lắm.

Vì vậy, y buông thìa xuống, vội vã dùng khăn lau khô những giọt nước đọng lại trên nồi, sau đó xoay người lấy từ trong tủ ra một cái nồi nhỏ hơn, chậm rãi múc canh từ nồi lớn sang cái nồi nhỏ đó. Kế tiếp, y đóng nắp nồi lại, tắt lửa, nhẹ nhàng mang nồi canh sang căn nhà sát vách.

3 năm trước, y mang theo cơn sốt rất cao, tinh thần hoàn toàn tuyệt vọng ngồi xe lửa tới thành phố xa lạ này. Ngày đó, ở đây cũng mưa rất to, y toàn thân ướt đẫm té xỉu bên đường. Vừa đúng lúc bác gái Tôn ra khỏi nhà mua thức ăn bắt gặp, thấy y đáng thương liền có lòng tốt mang y về nhà, giúp y khỏi bệnh. Khi biết y chỉ vừa mới đến đây còn lạ nước lạ cái, bà đã cho y thuê căn nhà nhỏ rộng hơn ba mươi bình đầy đủ tiện nghi của bà, sau đó còn bảo con gái giới thiệu việc làm cho y.

Lúc đó, sự tình mới qua hơn một tháng, cho nên tình trạng của y chưa tốt lắm. Bây giờ không còn nhớ rõ khi phỏng vấn đã hỏi những câu gì, nhưng y chỉ cảm thấy mình trả lời rất tệ, y dám khẳng định mình không cách nào được nhận, mau chóng đi ra ngoài. Không ngờ vài hôm sau lại được thông báo là đã thông qua đợt phỏng vấn. Tuy đây chỉ là một xí nghiệp gia đình quy mô rất nhỏ, lại không có bất cứ đãi ngộ gì, thế nhưng về tiền lương thì ít ra cũng đủ nuôi sống bản thân. Mấy năm nay, Lý Huyền Lương luôn cảm thấy y nợ gia đình bác gái Tôn một món nợ ân tình, cho nên y vẫn xem bà như người thân trong nhà. Những khi rảnh rỗi thì y cùng bà trò chuyện, khi nấu món gì ngon y cũng mang qua cho bà nếm thử. Hôm qua, khi tiễn con gái bà về nhà, nàng có nói bà rất muốn uống canh thịt bò. Lý Huyền Lương nghe vậy, ngay hôm nay vừa tan tầm lập tức đi chợ mua thịt và xương bò về hầm canh.

Lý Huyền Lương đứng bên ngoài gõ gõ cửa. Người mở cửa cho y là con gái của bác gái Tôn, chị Cầm. Nàng vừa thấy Lý Huyền Lương thì liền cười tươi đầy nhiệt tình: “A Lương, tôi cũng đoán ra là cậu mà. Mau mau vào đi, mẹ tôi đang nhắc tới cậu đó.”

Lý Huyền Lương mỉm cười, nói: “Chị Cầm, em mang ít canh hầm qua cho mọi người nếm thử.”

Chị Cầm vẻ mặt rạng rỡ, vừa nhận lấy nồi canh vừa nói: “Cậu thực là có lòng quá. Mẹ tôi ăn mấy món ăn của cậu đến nỗi phát tướng ra rồi, mau vào đi.” Nói xong, nàng quay đầu ra sau nói với bác gái Tôn: “Mẹ à, mẹ xem con nuôi của mẹ hiếu thuận chưa kia, lại mang canh qua cho mẹ nếm đó.”

Bác gái Tôn tóc đã có vài sợi điểm bạc, khuôn mặt hiền từ phúc hậu, da dẻ hồng hào, chỉ là hàm răng chỉ còn lại mấy cái, vài ngày sau mới đi trồng thêm răng giả. Hiện tại, bà chỉ có thể uống canh hoặc ăn cháo. Thấy Lý Huyền Lương đang mau chóng bước vào nhà, bà liền khoát khoát tay: “Lương Lương, mau tới đây đi. A Dân vừa mới trở về, còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon, ta có thừa cho con một ít. Mau lại đây.”

A Dân là con trai út của bác gái Tôn, tên đầy đủ là Cố Vệ Dân.

Chị Cầm cười nói: “Mẹ, mẹ đối với đứa con nuôi này có thể sánh ngang với con gái ruột của mẹ à nha.” Nói xong, nàng mở nắp nồi ra, một mùi thơm phức tức khắc lan tỏa: “Mẹ có lộc ăn rồi, đây là canh thịt bò, là loại canh mẹ thích ăn nhất đó.”

Bác gái Tôn mỉm cười toe toét: “Canh do Lương Lương nấu không biết vì sao ngon hơn các con nấu nhiều, rất hợp khẩu vị của ta.” Nói rồi bà túm lấy Lý Huyền Lương, kéo vào nhà. Lý Huyền Lương mau chóng đưa tay ra đỡ bà, mỉm cười: “Bác gái Tôn, bác đi chậm một chút đi, không cần vội.” Vóc dáng của bà chỉ cao hơn 150cm nhưng so với y thì đi còn nhanh hơn, khiến cho y có điểm lo lắng, bà đã lớn tuổi như vậy rồi, đi nhanh quá chẳng may té ngã thì nguy.

Không khí trong nhà thật ấm cúng. Chị Cầm múc canh vào chén, đưa cho bác gái Tôn. Bác gái Tôn chỉ mới uống hai ngụm đã sạch sẽ hết chén canh. Chị Cầm vừa cười vừa nói: “A Lương, nguy rồi nha, tương lai có ai muốn làm vợ người nhất định phải tích đức từ kiếp trước, cho nên kiếp này mới được hưởng phúc khí.”

Lý Huyền Lương nghe vậy, có điểm ngại ngùng, sắc mặt đầy vẻ xấu hổ. Cố Vệ Dân ở bên cạnh ném một quả trứng gà cho y, nói: “Tiểu Lý, người có hứng thú đến thành phố A làm việc không? Ta có thể giới thiệu giúp người, tiền lương khẳng định cao hơn bây giờ nhiều, hơn nữa muốn đãi ngộ gì cũng có.”

Lý Huyền Lương mỉm cười từ chối: “Không cần, ta đã quen sống ở đây rồi, không muốn dời đi nơi khác.”

Chị Cầm cũng không đồng ý: “A Dân, em đừng có bắt A Lương phải đi làm mấy công việc thấp kém đó. Cái thành phố kia rất loạn, A Lương lại là người tốt như vậy, không thể để cho em phá hủy cậu ta được. Hơn nữa mẹ cũng sẽ không đồng ý đâu.”

Cố Vệ Dân vội nói: “Chị, cái gì gọi là công việc thấp kém? Ở đó có rất nhiều công việc đàng hoàng, nếu chị không biết thì đừng nói lung tung, sẽ khiến Tiểu Lý hiểu lầm đó. Hơn nữa, thành phố A là một thành phố lớn, cái thành phố nhỏ của chúng ta không thể nào so sánh được, để Tiểu Lý ở đây thì làm sao có tiền đồ? Em chỉ muốn dẫn cậu ấy ra ngoài để hiểu biết thêm về cuộc sống. Chờ đến lúc em làm việc thật tốt, em sẽ mua một căn nhà lớn ở đó cho mọi người cùng ở, khi ấy mọi người tha hồ mà thoải mái.”

Chị Cầm vừa bóc vỏ cam vừa nói: “Em nói mua thì mua sao? Giá nhà ở thành phố A rất mắc, mỗi căn có lẽ phải mấy trăm mấy nghìn vạn, một viên chức nhỏ như em làm sao mua nổi?”

Cố Vệ Dân ăn một chiếc bánh đậu đỏ, nói: “Em nói chị này, chị đừng có coi thường em trai của chị như thế được không? Mấy hôm trước em có gặp tổng giám đốc trong công ty, hẳn khen ngợi em rất nhiều, còn nói sẽ đề bạt em làm trợ lý của hẳn. Là trợ lý đó. Nếu thật sự có thể làm ở vị trí này, một căn nhà có đáng là gì? Rất nhanh sẽ mua được thôi.”

Chị Cầm nghi hoặc hỏi: “Thiệt hay giả vậy? Đây không phải chị không tin em, nhưng làm trợ lý thực sự có thể kiếm đủ tiền mua một căn nhà sao?”

Cố Vệ Dân lấy khăn lau lau tay, “VẬY phải xem là trợ lý của ai. Nếu chỉ là trợ lý bình thường thì đương nhiên không được. Nhưng tổng giám đốc của em chính là Mã Thần Nhất, cháu trai của Mã Quốc Hùng, tổng giám đốc của công ty Phong Hùng nổi danh trong thành phố A. Làm trợ lý của hẳn chính là ưu đãi to lớn nhất.”

Lý Huyền Lương ngồi bên cạnh, bàn tay đang cầm quả trứng gà đột nhiên run lên. Quả trứng rơi xuống đất, y liền khom lưng xuống nhặt nó lên.

“Không sao, không sao hết.” Chị Cầm lấy một cái hộp rỗng đựng thức ăn thừa đưa cho Lý Huyền Lương, rồi vừa giúp y thu dọn vừa nói: “Mã Thần Nhất em nói là người như thế nào? Sao lại có uy phong lớn như vậy?”

“Chị, em nói chị là người ở thành phố nhỏ quả nhiên không sai, chị đúng là cái gì cũng không biết hết. Công ty Phong Hùng chị có nghe qua chưa? Theo điều động nội bộ thì hẳn chính là tổng giám đốc kế nhiệm đó.”

“Thật à?” Chị Cầm vừa nghe vậy, vội vàng hỏi tiếp: “A Dân này, em làm trợ lý cho hẳn tiền lương nhất định rất cao đúng không? Làm cấp dưới của hẳn có khó khăn lắm không? Hẳn đối với cấp dưới thế nào?”

Cố Vệ Dân gác một chân lên ghế, trả lời: “Mã tổng đó... phải nói thế nào nhỉ? Làm cấp dưới của hẳn dĩ nhiên là mệt chết được. Trước đây em tiếp xúc với hẳn không nhiều, bởi vì hẳn ở trên tầng cao nhất, rất ít khi chạm mặt. Ta từng nghe người khác kể, ba năm trước hình như hẳn bị chuyện gì đã kích, bỏ bê công việc suốt hai tháng trời đi đâu đó không rõ. Sau khi trở về, hẳn gầy đến mức nhìn không ra con người luôn, thỉnh thoảng còn hồ ngôn loạn ngữ. Bất quá, hiện tại hẳn đã khôi phục rồi, chỉ là khi làm việc rất liều mạng. Có khi cả đêm không về nhà, trực tiếp ngủ lại phòng làm việc.”

Chị Cầm nói: “Trời ạ, hẳn là cuồng làm việc sao? Như vậy, em làm trợ lý cho hẳn sẽ phải khổ cực lắm? Chị tuyệt đối làm không nổi đâu, lỡ thân thể suy kiệt thì chết.”

Cố Vệ Dân bật cười: “Nếu thật sự có thể làm trợ lý cho hẳn, có suy kiệt thân thể em cũng ráng làm.”

Chị Cầm thấy em trai mình nhiệt tình như thế liền nói: “VẬY khi em về thành phố A nhớ mang theo mấy món đặc sản quê nhà, hảo hảo nịnh nọt Mã tổng kia một chút, xem như tạo lập chút quan hệ thân thiết, vân vân.”

Cố Vệ Dân khoát khoát tay: “Chị, chị đừng quan tâm nữa. Người ta không thiếu tiền cũng không thiếu mấy thứ ấy đâu, em biết rõ quá mà.” Nói rồi, hẳn cầm lấy mấy cái bánh pút-đinh xoài đưa cho Lý Huyền Lương.

Chị Cầm giúp bác gái Tôn lau miệng, sau đó bác gái Tôn nói đã mệt rồi, muốn lên giường đi ngủ trước. Lý Huyền Lương thấy vậy cũng vội đặt mấy cái bánh pút-đinh trong tay xuống, đứng dậy nói phải về nhà. Chị Cầm đắp chăn cho bác gái Tôn xong thì quay sang nắm tay y, nói: “Đừng đi vội, chị Cầm còn muốn nói với cậu chuyện này.”

Lý Huyền Lương nghi hoặc bước ra phòng khách. Chị Cầm bảo y ngồi xuống ghế, sau đó y mới hỏi chị Cầm xem có gì không?

Chị Cầm nói: “A Lương à, cậu xem cậu năm nay cũng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi rồi. Có phải nên nghĩ đến chung thân đại sự không?”

Lý Huyền Lương nghe vậy, có chút không được tự nhiên: “Chị Cầm, em vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, hơn nữa hiện tại...”

Chị Cầm cắt ngang lời y: “Cậu cũng đã trưởng thành rồi, làm sao lại không muốn? Tôi dám chắc là cậu muốn nhưng không dám nói. Chị Cầm biết cậu e ngại, cũng không biết phải theo đuổi con gái thế nào.”

Trong công ty của cậu, tôi có quen vài cô gái, nhưng xứng đôi với cậu thì không có mấy người. Hai năm nay tôi vẫn luôn giúp cậu lưu ý, mấy hôm trước có vài cô gái vào làm ở công ty của tôi, rất xinh xắn, là người dân bản xứ, vóc dáng cao gầy thon thả. Có một cô gái tôi đặc biệt ưng ý, khi cười có hai má lúm đồng tiền, quả thật là tiểu cô nương khả ái, khẳng định cậu sẽ thích, nếu quen với cậu thì xứng đôi vừa lứa vô cùng a. Hôm qua tôi đã trò chuyện với cô ấy rồi, cô ấy đã đồng ý gặp mặt cậu một lần. Thế nào, tìm dịp rảnh rồi ăn một bữa cơm chắc là được chứ?”

Lý Huyền Lương vẫn im lặng có chút không dám nhìn thẳng vào chị Cẩm.

Chị Cẩm thấy vậy thì không chút nào khách khí: “A Lương, chị Cẩm xem cậu như người nhà, cậu cũng phải nể mặt tôi một chút chứ. Tôi đã nói tốt cho cậu với cô ấy, cậu cứ đi gặp người ta một lần xem sao. Tới từng tuổi này thì thành gia lập thất là chuyện rất bình thường, đừng thấy ngại ngùng gì hết. Hơn nữa, tuổi của cậu cũng không còn nhỏ. Anh rể của cậu khi ở độ tuổi này đã có đứa con ba tuổi rồi. Cô gái tôi giới thiệu cho cậu không có điểm nào để chê hết, biết đâu khi gặp mặt hai người sẽ phải lòng nhau. Đến lúc đó chị Cẩm sẽ được uống rượu mừng của cậu. Nếu không vừa ý cũng không sao, chị Cẩm còn quen mấy cô rất được. Cậu cứ từ từ mà chọn lựa, thế nào cũng tìm được thôi...”

Lý Huyền Lương biết chị Cẩm đúng là xuất phát từ lòng tốt muốn giúp y, cho nên thấy nàng đã nói đến mức này rồi y cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, liền gật đầu đồng ý. Chị Cẩm vui vẻ hẳn lên, hẹn y buổi chiều cuối tuần này đến quán trà gặp cô gái kia, còn dặn y tới sớm một chút.

Trò chuyện xong, Lý Huyền Lương đứng dậy cáo từ. Quay về nhà, y đóng cửa rồi tựa lưng vào đó, nhắm mắt lại, trong đầu một mảnh lộn xộn. Ba năm, đã qua lâu như vậy rồi, y vẫn cho rằng dù nghe thấy cái tên kia thì cũng có thể thản nhiên mà chống đỡ. Thế nhưng, y phát hiện ra rằng, vừa nghe xong thì tay y đã run rẩy đến lợi hại, không cách nào khống chế được. Cái tên kia giống như đã khắc cốt ghi tâm vào sâu dưới đáy lòng y, mỗi khi đề cập sẽ tổn thương xương thịt, không thể nào chịu nổi.

Sau khi đổi số điện thoại, y chỉ còn liên lạc với duy nhất một mình Trương Hoàng Văn. Trương Hoàng Văn có nói với y rằng, Mã Thần Nhất đã từng giống như phát điên đến công ty tìm y, thậm chí còn hết sức thô bạo tra hỏi quản lý xem y đang ở đâu. Trương Hoàng Văn hỏi y, người có đúng hay không thật sự quen biết tên Mã Thần Nhất của công ty Phong Hùng? Nếu không, sao hẳn phải tìm người? Có phải tìm lầm người không? Biết đâu chỉ là vô tình trùng tên trùng họ? Trương Hoàng Văn nói, lúc đó người không ở đây, cho nên không cách nào hình dung ra được trạng thái của Mã Thần Nhất. Tất cả chúng ta đều bị hắn dọa đến choáng váng. Ta nghe đồn hắn đường đường là kẻ nổi danh trong thành phố A, vậy mà quả thực giống y như tên điên. Khi quản lý nói không biết người ở đâu, hắn thiếu chút nữa đã đưa tay bóp chết quản lý. Sau đó, khi hắn rời đi thì có rất nhiều đồng nghiệp không đành lòng nhìn hắn. Người nói xem, một người phải chịu đựng bao nhiêu nỗi thống khổ mới có thể giống như hắn, không thèm để ý đến thân phận của mình mà làm ra loại sự tình đó? Biểu tình của hắn giống như là chỉ ước sao có thể tan biến, rất tuyệt vọng rất tuyệt vọng. À đúng rồi, giống như trong bài thơ của Tagore, khi mất đi người mình yêu nhất thì thế giới tràn ngập màu đen tăm tối, quả thật là bi thảm vô cùng. Người nói, có nhiều tiền thì sao chứ? Cũng có lúc chịu thống khổ, tất cả mọi người sống trên đời đều không tránh khỏi, chúng sinh bình đẳng...

Khi đó, Lý Huyền Lương vừa nghe xong thì tựa người vào giường, thân thể nhện không được bắt đầu run rẩy. Y cho rằng tất cả khi đã qua đi, thời gian có thể xóa mờ mọi thứ. Thế nhưng vì sao đã nhiều năm trôi qua như vậy, lúc hồi tưởng lại vẫn khó chịu đến nỗi muốn rơi lệ?

Lý Huyền Lương ngửa đầu ra sau, phần gáy đập mạnh vào cửa tạo thành một thanh âm nặng nề. Ba năm rồi, cái tên kia rốt cuộc đã quên y sao? Có thể khôi phục lại như xưa, đem mọi thứ liên quan triệt để kết thúc gọn gàng. Hai người từ nay về sau không cần dây dưa với nhau thêm nữa, sau này khi nhớ lại cũng sẽ không oán không hận, xem như cả hai đều được giải thoát. Người sẽ không yêu ta nữa, và ta cũng không cần oán hận người. Như vậy cũng tốt, cũng tốt...

Bàn tay Lý Huyền Lương cố sức che lấy trái tim. Y chậm rãi cúi đầu, ngón tay không ngừng tinh tế lướt nhẹ theo hình dạng khối ngọc bội trước ngực, nước mắt đột nhiên không cách nào kiềm chế, lăn dài xuống dưới.

45. Chương 45

Bộ phận thiết kế ở công ty của Lý Huyền Lương nếu tính thêm quản lý thì tổng cộng có năm người, ba nam hai nữ. Quản lý họ Dương tên Nguyên, mọi người trong công ty đều công nhận hắn khá đẹp trai, ăn nói lịch sự nhã nhặn, đối nhân xử thế rộng lượng bao dung. Hắn đã gần ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn, trong mắt nhiều cô gái đích thực là một nam nhân tốt.

Lý Huyền Lương nhớ lúc đầu người phỏng vấn y hình như chính là Dương Nguyên. Sau khi vào công ty làm, không hiểu vì sao hắn cũng rất chiều cổ y. Tuy không biểu hiện quá rõ ràng nhưng qua cách nói chuyện bình thường thì cũng có thể nhận ra được. Hắn thường chủ động tìm ăn cơm chung ở căn-tin, đến cuối tuần thỉnh thoảng còn rủ y chơi thể thao.

Người quản lý như vậy thực sự là hiếm có khó tìm, trăm người chỉ được một. Lý Huyền Lương luôn xem hắn như bạn bè, bởi vì hắn lúc nào cũng ôn hòa, làm việc có trách nhiệm, chưa bao giờ la mắng cấp dưới. So với quản lý trước đây của y thì hắn tốt hơn rất nhiều.

Trước giờ tan tầm khoảng năm phút, Dương Nguyên từ trong phòng làm việc đi ra, kể đó còn cố ý dạo quanh một vòng xung quanh chỗ ngồi của Lý Huyền Lương, hỏi: “Tiểu Lý, cuối tuần có thể đi đánh cầu lông với ta không?” Dương Nguyên thích vận động, môn thể thao hắn chơi tốt nhất là cầu lông, thường thường vẫn tìm Lý Huyền Lương cùng đánh chung. Tuy rằng lúc trước y đánh rất tệ nhưng gần đây do hay bị Dương Nguyên ép buộc đánh chung, y đã thay đổi hoàn toàn, kỹ thuật chơi cầu tiến bộ rất nhiều.

Lý Huyền Lương lắc đầu, nói: “Xin lỗi, chiều mai ta có hẹn rồi, không đi được.”

Nghe vậy, sắc mặt Dương Nguyên có chút thất vọng, tuy nhiên hắn lập tức che giấu ngay, mỉm cười: “Không sao, ta sẽ tìm người khác.”

Lý Huyền Lương cúi đầu thu dọn mọi thứ, vừa đúng giờ tan tầm liền nói với Dương Nguyên y phải đi trước. Nhìn theo bóng lưng y rời đi, trong ánh mắt hắn là vẻ yêu thích tán thưởng, vì vậy khi đồng nghiệp chào tạm biệt hắn, hắn cũng không nhận ra.

Cuối tuần, đến tận tám giờ Lý Huyền Lương mới rời khỏi giường. Mới vừa giặt sạch hai bộ quần áo thì nhận được điện thoại của chị Cẩm, bảo y phải tới sớm một chút, tìm chỗ ngồi đợi, tránh cho cô nương nhà người ta đến rồi mà không có chỗ ngồi, thật là mất mặt người mai mối...

Lý Huyền Lương nghe vậy thì mau chóng tắm rửa sạch sẽ, ăn nhẹ vài món ăn rồi thay đồ mới, rời khỏi nhà. Đến tận một giờ rưỡi, chị Cẩm mới dẫn theo cô gái kia từ từ đi đến. Lý Huyền Lương cười khổ, sớm biết các nàng tới muộn như vậy thì y đã có thể ăn no nê ba chén cơm rồi, kết quả lại bắt y ngồi không mà đợi hơn một giờ đồng hồ.

Từ đằng xa, chị Cẩm đã vẫy tay gọi Lý Huyền Lương. Kéo hai người lại gần, chị Cẩm trước tiên giới thiệu đơn giản với y tên của cô gái ấy. Nàng họ Phùng, tên gọi là Tiểu Cửng. Lý Huyền Lương nghe lời giới thiệu xong thì thiếu chút nữa đã bật cười sặc sụa, nghĩ thâm cha của nàng ta không phải tên Phùng Cửng chứ?

Chị Cẩm lại giới thiệu Lý Huyền Lương cho Phùng Tiểu Cửng. Giới thiệu xong, nàng nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi bảo Lý Huyền Lương hảo hảo tiếp đãi Tiểu Cửng, nàng còn có việc phải đi ngay. Cuối cùng, cả ngồi cũng chưa kịp ngồi thì nàng đã trực tiếp rời đi.

Chị Cẩm đi rồi khiến Lý Huyền Lương có chút bối rối. Nói thật, y vốn không phải người giỏi nói chuyện, cả tên của cô bạn gái y từng theo đuổi lúc còn học đại học y cũng đã gần như quên bống. Hơn nữa, y hoàn toàn không có kinh nghiệm nói chuyện phim cùng nữ nhân.

Thế nhưng, Phùng Tiểu Cửng vừa nhìn thấy y thì đã có ấn tượng rất tốt. Lúc đầu, khi chị Cẩm nói Lý Huyền Lương đã hai mươi bảy tuổi thì nàng nghĩ y có hơi lớn tuổi một chút, bất quá thật may mắn là nàng không có từ chối ngay. Người nam nhân trước mắt này bộ dạng đâu có đến hai mươi bảy tuổi, khác xa hoàn toàn so với tưởng tượng của nàng.

Khuôn mặt thon gầy, ngũ quan tuần tú, môi hồng răng trắng hết sức dễ nhìn. Áo thun tay dài màu trắng kèm theo áo khoác ngắn màu lam, cả thân người giản đơn thanh thoát đến cực điểm, khiến cho người ta cảm giác được con người y phi thường sạch sẽ gọn gàng. Kiểu người như y không thể khiến bất cứ ai thấy

chán ghét. Đối với vẻ ngoài của y, Phùng Tiểu Cửng rất thỏa mãn, nghĩ thầm nếu như hai người thật sự có thể thành đôi thì sau này có dẫn theo y đến đâu cũng không mất mặt.

Vì vậy, nàng mỉm cười ngồi xuống, rất chủ động mà tự nhiên nói chuyện phiếm với Lý Huyền Lương. Thăm thở phào nhẹ nhõm, y nhận ra những câu hỏi của nàng không có gì quá sâu sắc, y có thể dễ dàng tiếp thu hết. Do đó, hai người trò chuyện thoải mái vô cùng.

Càng tiếp xúc, Phùng Tiểu Cửng càng có thêm nhiều hảo cảm với Lý Huyền Lương. Người nam nhân này không chỉ có vẻ ngoài hợp với thẩm mỹ của nàng mà ngay cả lời nói cùng cử chỉ cũng ẩn chứa một tia ngại ngùng làm nàng thích thú. Hai người đã nói chuyện lâu như vậy mà y chẳng nói được mấy câu. Tuy nhiên, với bất cứ câu hỏi nào của nàng thì y đều suy nghĩ kỹ lưỡng rồi nghiêm túc trả lời. Quan sát y thật lâu, nàng thấy người như y quả là hiếm có. Dáng vẻ của y rõ ràng rất đẹp nhưng không hề giống những kẻ chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, ăn nói không khoa trương cũng không hời hợt, làm người đối diện có cảm giác thân thiết, đồng thời còn nảy sinh một loại ham muốn tìm hiểu thêm nhiều điều về y.

Tuy bề ngoài là một cô nương khả ái nhưng kỳ thực bên trong nội tâm Phùng Tiểu Cửng đã là một nữ nhân sành sỏi cuộc đời. Tính cách của nàng sẵn khoải độc lập, không thích những nam nhân quá mạnh mẽ hay là những nam nhân nhờ thế lực mà kiếm ăn, loại tính cách như Lý Huyền Lương chính là vừa ý nàng nhất. Do đó, nàng đã vô tình có chủ ý mà tiết lộ gia đình nàng có hai căn nhà trống, cha mẹ đang chờ nàng kết hôn rồi giao cho nàng một căn. Bởi vì, nàng từng lên hỏi chị Cẩm, biết được Lý Huyền Lương đang thuê căn nhà bên cạnh nhà chị Cẩm, không có nơi ở cố định.

Nói xong, nàng lập tức quan sát vẻ mặt Lý Huyền Lương, nhưng y chỉ nhìn nàng một cái rồi nói sang chuyện khác, tựa hồ như không muốn biết quá nhiều về căn nhà đó. Phùng Tiểu Cửng hết sức thỏa mãn, bởi vì trong ánh mắt y không hề hiện lên sự tham lam, thái độ cũng không có gì thay đổi, vẫn thân thiện như trước, ít ra có thể thấy y không hề ham muốn những thứ thuộc về người khác, không phải kẻ tiểu nhân háms lợi. Nàng có chút buồn bực, nam nhân như vậy cư nhiên đã hai mươi bảy tuổi mà vẫn chưa kết hôn, mấy nữ nhân khác bị mù hết rồi sao? Số của nàng thật may mắn mà. Vì vậy, sau khi trò chuyện một lúc, nàng liền chủ động đưa ra yêu cầu trao đổi số điện thoại.

Từ hôm ấy đến nay đã hơn một tháng, Phùng Tiểu Cửng cùng Lý Huyền Lương vẫn duy trì liên lạc. Nếu dựa theo những gì chị Cẩm nói thì chính là tình cảm giữa hai bên đang được từ từ bồi đắp vững chắc. Nàng còn nhấn mạnh rằng sang năm muốn được uống rượu mừng của y và Phùng Tiểu Cửng.

Đôi khi Lý Huyền Lương phải tăng ca, Phùng Tiểu Cửng liền mang cơm nước đến công ty cho y, sau đó chờ y tan tầm cùng nhau về nhà. Quan hệ giữa hai người nhanh chóng truyền khắp công ty, ai nấy đều nói bạn gái của y vừa hiền lành vừa xinh đẹp.

Lý Huyền Lương thỉnh thoảng hay suy nghĩ, nếu nhất định phải kết hôn với ai đó, vậy cứ kết hôn với Phùng Tiểu Cửng đi. Chỉ ít, nàng không làm y thấy chán ghét. Hơn nữa, y không có dư thừa tình lực cũng không có ý định theo đuổi ai khác, vừa lãng phí thời gian lại vừa phiền phức. Cho nên, cứ vậy đi.

Trong khi Lý Huyền Lương đã ngầm chấp nhận Phùng Tiểu Cửng thì trong mắt mọi người bọn họ chính là một đôi tình nhân đang yêu nhau thắm thiết. Tuy nhiên, có một điều khiến y cảm thấy hơi buồn bực. Dương Nguyên gần đây không còn tìm y ăn cơm chung, hơn nữa còn có vẻ xa lánh y. Đôi khi, y chủ động mời hân đánh cầu lông, nhưng vừa nhìn thấy Phùng Tiểu Cửng thì hân lập tức mượn cớ xoay người bỏ đi. Mỗi thêm lần nữa, hân cư nhiên trực tiếp cự tuyệt. Có lần, Lý Huyền Lương nghi ngờ không biết có phải hân quen biết Phùng Tiểu Cửng hay không? Phải chăng bọn họ là người yêu cũ? Thế nhưng, nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng thì biết ngay nàng vốn không nhận ra Dương Nguyên. Càng suy đoán, y càng không tìm được lời giải thích thỏa đáng.

Khi nam nữ yêu nhau đến một thời gian nhất định nào đó thông thường sẽ ở chung một chỗ. Đã rất nhiều lần Phùng Tiểu Cửng gợi ý Lý Huyền Lương đến chỗ của nàng mà ở, nhà cửa rộng rãi vô cùng. Tuy nhiên, y còn muốn chăm sóc bác gái Tôn cho nên luôn luôn tìm cách né tránh trọng tâm câu chuyện. Nàng nói muốn dọn đến nhà y sống, y liền bảo chỗ này thực sự quá nhỏ, nếu nàng ở đây thì ủy khuất cho nàng quá.

Lúc đó, Phùng Tiểu Cửng rất tức giận, hoàn toàn sinh khí với Lý Huyền Lương. Muốn y ở nhà nàng, y không chịu. Nàng muốn ở nhà y, y cũng tiếp tục cự tuyệt. Nàng có chút mệt mỏi, không hiểu được vì sao hai người rõ ràng đã quen nhau lâu như vậy rồi, quan hệ rất hòa hợp, chưa bao giờ cãi nhau, thế nhưng

không có biện pháp nào thân thiết hơn nữa. Là do nàng không có sức hấp dẫn sao? Ngoại trừ một lần sau khi đi xem phim, nàng chủ động hôn y, đến lúc này y chưa từng chủ động hôn nàng. Phải chăng y có điểm nào không ổn?

Kỳ thực thì Phùng Tiểu Cử rất thích bản thân được nắm thế chủ động, như vậy mới có thể thỏa mãn tâm lý điều khiển của nàng. Tuy nhiên, đối với chuyện tình cảm nam nữ, nếu nàng quá chủ động có thể làm cho Lý Huyền Lương nghĩ rằng nàng là người dễ dãi. Vì vậy, nàng phải suy nghĩ mấy ngày mới có thể hạ quyết tâm. Nếu muốn hai người ở cùng một chỗ thì nhất định phải có một người chủ động.

Buổi tối cuối tuần, Phùng Tiểu Cử hẹn Lý Huyền Lương ra ngoài ăn tối nhưng sau đó lại trực tiếp dẫn y về nhà nàng, nói là nàng đã tự tay chuẩn bị thức ăn rồi. Lý Huyền Lương cự tuyệt không được đành phải đi theo nàng. Ngồi không thì hơi ngại, cho nên y cũng vào nhà bếp giúp nàng nấu ăn.

Căn nhà Phùng Tiểu Cử hiện tại đang ở xác thực rất rộng rãi. Vì là nữ nhân cho nên nơi ở của nàng sạch sẽ gọn gàng hơn nơi ở của nam nhân nhiều. Từng gian phòng bày biện đồ trang trí đặc sắc, rất lịch sự tao nhã. Nàng nói trước đây từng theo người ta học về thiết kế mỹ thuật, đồng thời đã từng làm qua công việc này.

Hai người vừa nấu ăn vừa trò chuyện. Phùng Tiểu Cử nói bởi vì trước đây từng học qua thiết kế mỹ thuật, hơn nữa bản thân đối với vẻ đẹp xấu hay góc độ tỷ lệ của sự vật tương đối mẫn cảm, cho nên hiện tại thỉnh thoảng cứ giống như bị bệnh nghề nghiệp, gặp những cửa hàng hay quầy kinh doanh bày biện không cân đối là lập tức có chút nghiêm trọng hóa vấn đề, nhìn không được bình phẩm từ đầu đến chân. Có lần đang đi mua sắm quần áo, nàng thuận miệng góp ý với ông chủ, thế là ông chủ nhờ nàng giúp đỡ ngay. Chỉ thay đổi có vài chỗ thôi, kết quả lần sau nàng đến mua đồ, ông chủ cư nhiên trách nàng làm cửa hàng bị thiệt hại. Bởi vì sau khi thay đổi, tình hình kinh doanh trong tiệm giảm sút rất nhiều.

Sau đó, nàng thay đổi trọng tâm câu chuyện, chuyển hướng sang Lý Huyền Lương, nói rằng nàng rất thích y, bởi vì gương mặt cùng tỉ lệ thân hình của y hợp với tiêu chuẩn của nàng nhất, gần như hoàn mỹ. Nghe nàng nói xong, Lý Huyền Lương vẫn cúi đầu thái rau. Đối với sự biểu lộ tình cảm gián tiếp trong giọng nói của nàng, y có hơi chột dạ. Y cũng muốn nói y rất thích nàng, thế nhưng suy nghĩ cả nửa ngày lại thấy nói như vậy quá giả dối.

Một lát sau, cả hai đã nấu xong nồi canh có sáu món rau. Phùng Tiểu Cử rất có ý tứ, mỗi ngọn đèn ở trong phòng đều tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Nàng lấy trong tủ ra một chai rượu đỏ, rót vào hai ly rượu để cao có buộc ruy-băng hồng. Lý Huyền Lương có cảm giác đêm nay nàng đặc biệt nhiệt tình. Cởi chiếc áo khoác tay dài thường mặc, nàng để lộ ra chiếc áo ren màu lam hở cổ cùng với chiếc váy ngắn liền thân, phi thường xinh đẹp. Hơn nữa, gương mặt nàng lại có chút ửng đỏ, dưới ngọn đèn màu xanh nhạt đôi mắt nàng trong veo như nước, bờ môi đỏ thắm không ngừng mỉm cười dịu dàng với y.

Ánh mắt Lý Huyền Lương nhìn không được phải tránh sang chỗ khác, toàn tâm toàn ý uống rượu. Thế nhưng dù chỉ là rượu đỏ thì uống nhiều cũng sẽ say. Không lâu sau, y cảm thấy không uống thêm được nữa, ngẩng đầu lên nhìn nàng, dự định nói đã ăn no rồi, muốn về nhà. Thế nhưng, y đột nhiên phát hiện ra không biết từ lúc nào nàng đã ngồi sát bên cạnh y, đôi chân mềm mại trắng nõn cọ sát vào quần jean của y.

Lý Huyền Lương thấy có chút không thích hợp, nói: “Tiểu Cử, trời không còn sớm nữa, anh về trước đây.”

Phùng Tiểu Cử kéo tay y, giọng nói có điểm khổ sở: “Có phải anh không thích em không?”

Lý Huyền Lương vội vàng nói không phải, y không hề có ý này.

Phùng Tiểu Cử vẫn nắm chặt tay Lý Huyền Lương: “Chúng ta đã quen nhau lâu như vậy rồi thế nhưng anh chưa từng chủ động hôn em, em thấy em đúng là quá thất bại.” Nói rồi, nàng dùng một vẻ mặt bi thương nhìn về phía y.

Tay chân Lý Huyền Lương trở nên luống cuống. Y do dự kéo tay Phùng Tiểu Cử ra, nói: “Đây không phải do lỗi của em, chỉ là... anh nghĩ rằng em không thích anh như vậy...”

Phùng Tiểu Cử nghiêng người về trước, hai tay ôm lấy bờ vai Lý Huyền Lương: “Cái gì mà ‘như vậy’ a... Anh chưa từng làm sao biết em không thích? Vậy ngay bây giờ anh hôn em đi, hôn xong rồi nói cho em biết anh có thích em không, được chứ?” Thanh âm nàng đầy vẻ dịu dàng.

Bàn tay Phùng Tiểu Cửng vừa chạm đến nút áo của Lý Huyền Lương thì y đã vội vã né tránh. Do dự nhìn kỹ gương mặt của nàng, trong lòng y giãy dụa liên hồi. Kỳ thực, nàng rất đẹp, mới hai mươi ba tuổi, đang ở độ xuân sắc của người thiếu nữ. Mặc dù thường tỏ ra mạnh mẽ nhưng nàng luôn đối xử với y rất tốt. Tuy nhiên, không biết vì sao đối với nàng, y không có đến nửa điểm hứng thú. Mỗi lần hai người ở cùng nhau, điều bình thường y vẫn nghĩ trong đầu chính là lát nữa phải tìm lý do gì để từ biệt. Ngay lúc này, đối diện với một nữ nhân xinh đẹp gần như xích lôa, y mới giật mình nhận ra. Y rốt cuộc làm sao vậy? Những đôi tình nhân phát triển đến lúc này chẳng phải sẽ hôn nhau nồng nhiệt ư?

Đôi môi đỏ thắm của Phùng Tiểu Cửng kề sát trước mắt Lý Huyền Lương, thế nhưng y chỉ dùng ánh mắt hết sức miễn cưỡng nhìn nàng. Do dự suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng y cũng cắn răng chậm rãi tiến lại gần. Tuy nhiên, nàng đã không muốn chờ thêm nữa, lấy tay vòng ra sau gáy y, trực tiếp đổ người về trước.

Đôi môi của Phùng Tiểu Cửng mang theo khí tức dịu dàng cùng hương vị ngọt ngào. Vậy mà... Lý Huyền Lương chỉ hôn nhẹ nàng, trần trọc vài cái rồi vội vã kết thúc. Tựa hồ như chưa được thỏa mãn, nàng cố sức ôm lấy y, cắn vào cổ một ngụm. Lý Huyền Lương nhú nhú mày, không lên tiếng.

Yên lặng một lát, nàng nói: “Em đi không nổi, anh ẵm em lên giường đi.” Thanh âm của nàng như khóc như oán, từ từ lan tỏa.

Lý Huyền Lương hơi sững sốt, sau đó tay chân có một chút lóng ngóng mà ôm nàng tiến vào phòng ngủ. Đặt nàng lên giường, y đứng dậy, dự định nói muốn về trước để nàng hảo hảo nghỉ ngơi.

Thật không ngờ, Phùng Tiểu Cửng lại kéo y xuống giường, khuôn mặt đỏ bừng nhìn y chăm chú: “Lý Huyền Lương, anh... không muốn ở lại sao?”

Lý Huyền Lương nhẹ nhàng ngăn cánh tay nàng lại, nói: “Em say rồi, nghỉ ngơi đi.”

Phùng Tiểu Cửng vẫn kiên quyết nắm chặt tay y không chịu buông, thanh âm khẩn thiết: “Có phải anh không thích em không?”

“Không có, anh rất thích.” Lý Huyền Lương nói.

Phùng Tiểu Cửng cố chấp phản bác: “Thích thì ôm em đi. Anh cái gì cũng không làm, sẽ khiến em nghĩ rằng anh không thích em.”

Nhìn nàng, Lý Huyền Lương có chút không biết phải nói sao. Mím nhẹ đôi môi, y đỡ lấy vai nàng, muốn để nàng nằm giúp, như vậy sẽ tương đối dễ ngủ hơn.

Phùng Tiểu Cửng đột nhiên kéo mạnh Lý Huyền Lương xuống, hôn lên môi y. Sau phút ngại ngùng lúc ban đầu, nàng đột nhiên can đảm hơn, vươn đầu lưỡi ra liếm. Lý Huyền Lương xấu hổ vô cùng, nghiêng người đi né tránh khiến nàng hơi kinh ngạc cùng tức giận, thế nhưng bàn tay nàng vẫn kiên trì cưỡi y phục của y ra.

Lý Huyền Lương cả kinh, loại tình huống này y thật sự không biết phải ứng phó thế nào. Y nên đẩy nàng ra hay là ôm nàng vào lòng?

Lí trí của Lý Huyền Lương mách bảo y hãy tiếp nhận Phùng Tiểu Cửng. Một nữ nhân có thể làm đến mức này... không phải vì da mặt nàng dày hơn người khác mà là vì nàng thật sự thích y. Thế nhưng, không có cách nào khác. Đối với nàng, cơ thể y không có đến nửa điểm phản ứng, một chút cũng không có. Y không biết rốt cuộc y đang làm sao nữa.

Lý Huyền Lương vội vã ngăn chặn bàn tay Phùng Tiểu Cửng đang đặt trên thắt lưng y, “Tiểu Cửng, em...”

Phùng Tiểu Cửng trừng to mắt nhìn y: “Anh thực sự đối với em một điểm hứng thú cũng không có?” Kinh nghiệm của nàng trong chuyện này tuy rằng không nhiều nhưng cũng không phải chưa từng làm với ai, bởi vì nàng sớm đã không còn là xử nữ*. Nàng hiểu rõ khi nam nhân động tình thì sẽ có bộ dáng thế nào. Tuy nhiên dựa theo cảm xúc vừa nãy, Lý Huyền Lương quả thật không có một chút phản ứng, khiến nàng rất khó chấp nhận. Đã ở trên giường rồi, nàng cũng ăn mặc hết sức gợi cảm, vậy mà vì sao y lại như thế?

*xử nữ: cô gái chưa từng abc xyz với ai.

Phùng Tiểu Cửng cắn cắn môi, trong lòng tràn đầy hỗn tạp. Nàng từng suy nghĩ rất nhiều lần, một nam nhân như Lý Huyền Lương, đã hai mươi bảy tuổi vẫn chưa kết hôn. Lúc đầu nàng còn cho rằng mình đã nhật được báu vật, thế nhưng hiện tại xem ra là không phải. Có khi nào là vì nguyên nhân đó?

Chần chờ một chút, nàng mở miệng hỏi: “Lý Huyền Lương, có phải anh bị bắt lực không?”

Lý Huyền Lương không dám nhìn thẳng Phùng Tiểu Cửng. Y thật sự không muốn tổn thương nàng, y cũng muốn đối xử tốt với nàng. Thế nhưng, không một nữ nhân nào lại tìm kiếm một nam nhân không có hứng thú với mình. Y có bị bắt lực hay không, vấn đề này y không thể giải thích và cũng không muốn giải thích. Đứng dậy, y cố gắng giữ bình tĩnh cài nút áo lại, ngay trước ánh mắt hoài nghi cùng thất vọng vô biên của nàng mà chạy khỏi phòng ngủ, có chút khó khăn thậm hại nhật lấy chiếc áo khoác trên ghế, tông cửa xông ra ngoài.

Nhìn thấy Lý Huyền Lương không nói một lời đã vội vã bỏ đi, nước mắt Phùng Tiểu Cửng từ từ rơi xuống. Xoay người úp mặt xuống giường, tiếng khóc thất thanh của nàng vang lên não nùng.

Uống rượu đồ hơi nhiều nên gương mặt Lý Huyền Lương nóng bừng bừng, đầu có chút choàng váng. Chậm rãi leo lên lầu, vừa định lấy chìa khóa mở cửa thì chị Cầm ở sát vách đã mở cửa ra, nói: “A Lương, đưa Tiểu Phùng về rồi à?”

Lý Huyền Lương cúi đầu “Ân” một tiếng. Chị Cầm lại đưa tay ngoắc ngoắc y, mỉm cười thần bí: “Khoan vào nhà đã, sang đây ăn đi, có nhiều đồ ăn ngon lắm. Mẹ tôi bảo phải mời cậu ăn cùng, không được từ chối đâu. Tôi đã ra đây đón cậu ba lần bốn lượt rồi.”

Lý Huyền Lương đầu đầu đến lợi hại, miễn cưỡng cười nói: “Chị Cầm, em ăn rồi, không ăn thêm được nữa đâu. Mọi người cứ ăn đi.”

Chị Cầm vội vàng nói: “Ai da, cậu tha cho tôi đi. Cậu mà không nể mặt, để mẹ tôi biết được cậu đã về mà tôi không mời cậu qua nhà, bà sẽ mắng tôi chết luôn. Huống hồ, chúng ta còn có khách. Tiểu Dân nói muốn giới thiệu công việc tốt cho cậu. Mau qua đây a.”

Lý Huyền Lương thấy có từ chối cũng không được liền bỏ chìa khóa trở vào trong túi, thăm nghĩ ghé qua gặp bác gái Tôn một lát rồi trở lại.

Theo chân chị Cầm bước vào phòng, y nghe được tiếng nói của Cố Vệ Dân truyền đến: “Mã tổng, ngài ném thử món thịt hầm này đi, đây là món ăn sở trường của chị tôi đó.”

Nghe được hai chữ Mã tổng, mí mắt Lý Huyền Lương bắt giắc giật giật liên hồi, bước chân có chút chần chờ. Chị Cầm thấy y chậm chạp quá liền đẩy y một cái. Không chút đề phòng, y lao đảo bước về phía trước hai bước. Cửa nhà bếp vốn không đóng, khi cánh tay y chạm vào liền trực tiếp mở ra.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía y. Lý Huyền Lương hoảng loạn nhìn lướt qua một lượt, đầu óc thoáng cái trở nên một mảnh trống rỗng. Người ngồi bên cạnh Cố Vệ Dân... quả nhiên chính là Mã Thần Nhất.

Lý Huyền Lương có chút bối rối dời ánh mắt đi nơi khác, đầu cúi xuống thấp. Dáng vẻ Mã Thần Nhất không khác lúc xưa chút nào. Ngoại trừ việc hần hơi gầy đi thì đôi mắt vẫn sáng quắc như cũ, khi cười khoe miệng vẫn nhẹ nhàng nhếch lên.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lý Huyền Lương, con ngươi của Mã Thần Nhất trong nháy mắt tựa hồ như co rút lại.

Cố Vệ Dân cười nói: “Lý ca, đây là Mã tổng mà ta đã từng nói với ngươi, là tổng giám công ty của ta.” Quay đầu lại, hần tiếp tục nói với Mã Thần Nhất: “Mã tổng, đây là Lý ca, con nuôi của mẹ tôi, bình thường chúng tôi vẫn xem nhau như người một nhà.”

Bác gái Tôn ngồi bên cạnh Cố Vệ Dân. Hàm răng của bà mới trồng lại hai ngày trước cho nên phát âm không rõ ràng lắm: “Nào nào, A Lương, ngồi xuống ăn đi.”

Lúc này, hai chân Lý Huyền Lương như đeo phải khối sắt nặng nghìn cân. Thấy bên cạnh Mã Thần Nhất có một nam nhân đang ân cần gấp thức ăn cho hần, y có cảm giác toàn bộ sức lực cơ thể đều bị rút đi. Sắc mặt y hết sức khó coi, dừng bước chân lại, đột nhiên phi thường muốn chạy trốn khỏi nơi này, không ở thêm

một giây nào nữa. Y xoay người ra sau, nói với chị Cầm bằng thanh âm khàn khàn: “Ở đây đang có khách, thôi em không quấy rầy nữa.” Nói xong liền bỏ đi.

Chị Cầm vội vã giữ y lại, “Đi đâu chứ? Đã ở đây rồi còn đi cái gì? Ngồi xuống ngồi xuống, đều là người thân trong nhà cả, sao lại quấy rầy, khách sáo quá, không sợ người ta chê cười ư?” Dứt lời, chị Cầm dùng sức ấn Lý Huyền Lương ngồi xuống bên cạnh bác gái Tôn, vừa đúng lúc đối diện với Mã Thần Nhất.

Tim Lý Huyền Lương đập mạnh đến lợi hại, dường như vang vọng thẳng vào trong màng tai. Y run run đón lấy đôi đũa chị Cầm vừa đưa qua. Bác gái Tôn cười ha hả, gấp cho y một khối thịt cá. Lý Huyền Lương chỉ biết cúi đầu ăn mà không nhận ra mùi vị gì.

Mã Thần Nhất đột nhiên mở miệng hỏi Cổ Vệ Dân: “Ta không hiểu lắm. Mọi người ở nơi này có phong tục nhận con nuôi sao?”

Chị Cầm mỉm cười giải thích, từ chuyện lúc đầu Lý Huyền Lương ngất xỉu trước cửa nhà, rồi làm sao bác gái Tôn phát hiện ra, mang vào nhà, cho đến bây giờ đã có bạn gái còn chuẩn bị kết hôn, vân vân... toàn bộ quá trình đều kể tường tận chi tiết.

Mã Thần Nhất yên lặng lắng nghe, cho đến khi chị Cầm nói Lý Huyền Lương đã có bạn gái, đồng thời tình cảm tiến triển rất tốt, sang năm có thể sẽ kết hôn thì ánh mắt hắn đột nhiên phóng thẳng về phía y. Thanh âm của y nghe không ra là nóng hay lạnh, chỉ là khoe miệng không vui không giận hơi nhếch lên, nửa ngày sau mới nói: “Vậy thực sự phải chúc mừng người rồi, sắp được làm chú rể.”

Lý Huyền Lương cứng ngắc cầm đôi đũa, ép buộc bản thân phải ngẩng đầu lên nhìn Mã Thần Nhất, không ngờ lại bị ánh nhìn chăm chú của hắn làm cho tim đập nhanh như trống. Y hoảng loạn né tránh đôi mắt của hắn, không dám đối diện thêm nữa.

Chị Cầm ngồi bên cạnh Lý Huyền Lương, thấy bộ dạng y như thế thì cho rằng y đang ngượng ngùng, liền lấy tay vỗ vỗ vai y, “A Lương, đừng xấu hổ như thế. Cậu cũng muốn làm chú rể quá còn gì.” Chỉ vỗ nhẹ một cái thôi, không nghĩ tới lại phát hiện ra vết son môi trên cổ Lý Huyền Lương.

“Ái chà.” Chị Cầm nhin không được kêu khẽ một tiếng, “Nhìn, nhìn đi. Tôi cứ thắc mắc tại sao tối nay cậu lại về trễ như vậy. Thú thật đi, có phải cậu với Tiểu Phùng đã ‘ăn cơm trước kẻng’ không?”

Cổ Vệ Dân biến sắc, nói: “Chị, chị đang nói gì vậy? Cái gì ‘ăn cơm trước kẻng’, Mã tổng còn đang ở đây a.”

Chị Cầm bình thường vẫn vậy, ăn ngay nói thẳng không chút khách khí. Nàng khoát khoát tay, nói: “Mã tổng đã đến nhà chúng ta thì xem như người trong nhà rồi. Người trong nhà nói đùa một chút có sao đâu chứ. Phải không, Mã tổng?”

Thừa dịp chị Cầm đang nói chuyện với Mã Thần Nhất, Lý Huyền Lương vội vàng lấy tay lau cổ. Đại khái là do lúc này Phùng Tiểu Cửng cắn y đã lưu lại vết son môi.

Chị Cầm liếc nhìn Lý Huyền Lương một cái, nói: “Có chùi cũng vô dụng, tôi đã thấy hết rồi, vết son môi của Tiểu Phùng rành rành ngay đấy. Nói thật đi, hai người đã làm gì? Nếu thật sự đã lỡ làm, tôi có thể giúp cậu chọn một ngày tốt, tranh thủ năm nay cưới Tiểu Phùng vào nhà làm dâu luôn.”

Mã Thần Nhất ngồi một bên vẫn không nói chuyện, nhưng từ khi nghe được chị Cầm nói có vết son môi trên cổ Lý Huyền Lương thì gương mặt liền lạnh băng đáng sợ.

46. Chương 46

Sắc mặt Lý Huyền Lương càng lúc càng khó coi hơn, đầu đau như muốn nứt ra. Y nói với chị Cầm: “Chuyện của em và Tiểu Cửng không vội, cứ để sau này hãy tính.”

Lúc này, chị Cầm mới chịu buông tha cho Lý Huyền Lương rồi mỉm cười đầy mờ ám với y. Sau đó, ánh mắt của nàng chuyển hướng sang Mã Thần Nhất.

“Mã tổng, phu nhân của ngài đang công tác ở đâu a?” Chị Cầm rất nhiệt tình hỏi.

Cố Vệ Dân vội vàng ngăn cản chị Cầm: “Mã tổng vẫn còn chưa kết hôn, chị, chị nói bậy gì đó?”

Chị Cầm lập tức lấy tay vỗ vỗ miệng: “Ai da, tôi tự vả miệng này, thật là nói bậy quá.”

Mã Thần Nhất cười cười tỏ vẻ không có gì.

Chị Cầm lại hỏi: “Vậy ngài có bạn gái chưa?”

Lý Huyền Lương tay nắm chặt đôi đũa đến mức các đốt ngón tay cũng trắng bệch cả ra. Hoảng loạn gấp một miếng thịt, y cúi đầu xuống chăm chú ăn.

Cố Vệ Dân tiếp lời: “Chị, đây là chuyện riêng tư của Mã tổng, chị đừng hỏi chứ.” Sau đó, hắn quay đầu sang phía Mã Thần Nhất: “Mã tổng, chị của ta thích hỏi mấy chuyện lung tung như vậy, nhưng mà kỳ thực chị ấy rất đơn giản, không có ý gì khác đâu, ngài nếu nghe không xuôi tai thì cũng đừng để bụng.”

Chị Cầm liếc xéo Cố Vệ Dân một cái, “Mã tổng của em thấy không thành vấn đề mà, chị hỏi thêm một chút thì có sao đâu.”

Mã Thần Nhất cười cười, tỏ vẻ không thành vấn đề thật. Nam nhân ngồi ở bên cạnh rót cho hắn thêm một ly rượu, hắn uống một ngụm rồi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Huyền Lương, sau đó mới chuyển về phía chị Cầm. Trầm mặc một chút, hắn trả lời: “Ta không có bạn gái.”

Chị Cầm đang gấp thịt cho bác gái Tôn, sau khi nghe xong thì nhất thời thấy vô cùng kinh ngạc: “Không thể nào? Ngài không có người yêu sao?”

Mã Thần Nhất buông ly rượu xuống, chậm rãi trả lời: “Không phải, ta đã từng theo đuổi một người.”

Chị Cầm liền nói: “Phải theo đuổi ư? Tình cảm không thể đợi lâu được đâu. Bất quá, một nam nhân vừa tuấn tú lịch sự vừa thành đạt như ngài, nếu mở miệng cầu hôn thì ai có thể cự tuyệt được? Ha ha.”

Mã Thần Nhất cay đắng nở nụ cười, ánh mắt hiện lên một tia đau thương mơ hồ, tựa như có thể xuyên qua ly rượu mà nhìn về nơi khác. Khóe miệng hắn nhếch lên châm chọc: “Vào cái ngày ta dự định cầu hôn thì người đó đột nhiên biến mất, không quay trở về nữa.”

Đôi đũa Lý Huyền Lương đang dùng để gấp nấm tuyết đột nhiên rơi xuống bàn.

Giữa bầu không khí tựa hồ có chút xấu hổ, bác gái Tôn đột nhiên mở miệng: “Ăn đi!” Sau đó, bà gấp một cái đầu vịt vào chén Mã Thần Nhất, mời hắn ăn.

Mã Thần Nhất ngẩn người, gật đầu với bác gái Tôn một cái: “Không cần khách sáo, bác cứ ăn đi.”

Chị Cầm cũng thấy hơi xấu hổ, lập tức xoa dịu tình hình: “Mã tổng, ngài đừng thương tâm quá, có câu khắp nơi trong trời đất, đâu đâu cũng có hoa thơm cỏ lạ, ngài hà tất gì phải đơn phương yêu mến duy nhất một loài hoa. Nữ nhân trong thiên hạ còn có rất nhiều. Hơn nữa, cái người có phúc đức mà không biết hưởng kia nhất định là loại người vô liêm sỉ, nếu không phải ham tiền của ngài thì cũng là thay lòng đổi dạ, bỏ trốn theo một kẻ khác. Người như thế, tránh càng xa càng tốt, ngài không cần phải tưởng nhớ gì thêm. Châm ngôn có câu ‘mất rồi lại được’, phía trước khẳng định còn có nhiều cô gái tốt hơn đang chờ ngài. Với điều kiện như ngài cần gì sợ không tìm được người yêu. Được rồi, nam tử hán phải có lòng dũng cảm vượt qua trở ngại mà tiến về phía trước. Nào nào, dùng bữa, dùng bữa đi...” Thấy ánh mắt của Cố Vệ Dân, chị Cầm lập tức đổi chủ đề, sau đó quay sang hỏi nam nhân đang ngồi cạnh Mã Thần Nhất: “Nhìn cậu rất có cá tính a, cậu cũng là nhân viên trong công ty của Mã tổng sao?”

Cố Vệ Dân thật không biết nói gì để khóa lấp, bởi vì từ khi làm trợ lý của Mã Thần Nhất thì hắn mới biết đến ‘chuyện đó’. Lần này hai người đi công tác ở thành phố lân cận, vốn muốn ghé nhà hàng dùng bữa nhưng Cố Vệ Dân lại nói với Mã Thần Nhất là nhà hắn ở gần đây, nếu không chê thì xin mời Mã Thần Nhất đến ăn một bữa cơm. Với lại, vì để cố ý lấy lòng Mã Thần Nhất, hắn còn đến câu lạc bộ tìm một ‘nhân viên phục vụ’ tốt nhất, hi vọng người kia có thể giúp Mã Thần Nhất thấy vui vẻ. Kết quả, chị Cầm lại chẳng chút ý tứ mà hỏi như vậy, nếu nam nhân kia tiết lộ mọi chuyện, hắn đúng là mất hết mặt mũi.

Bất quá, nam nhân kia tựa hồ rất nhanh trí, rất chuyên nghiệp. Hắn không tự giới thiệu giống như Cố Vệ Dân đã tưởng tượng mà chỉ trả lời đơn giản: “Chúng ta là bạn bè.”

Cố Vệ Dân lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, chị Cầm lại hỏi: “Vậy cậu đang làm việc gì?”

Nam nhân kia nói: “Chiều cố mọi sinh hoạt hàng ngày của hẳn là việc của ta.”

Chị Cầm gật đầu: “Mãi tổng công việc bận rộn, chắc hẳn rất mệt mỏi, có người bên cạnh chiều cố cũng tốt.”

Lý Huyền Lương ngồi bên cạnh đột nhiên đứng dậy, cúi gầm mặt nói: “Ta vào nhà vệ sinh một chút.” Chưa dứt câu, y đã mau chóng mở cửa phóng ra ngoài, bỏ chạy trốn chết. Ra đến phòng khách, bước chân có chút lảo đảo khó khăn, y trực tiếp rời khỏi đây, trở về nhà của mình.

Tựa người vào cửa, có thể là vì uống hơi nhiều rượu, cũng có thể là vì nhiệt độ trong phòng rất cao, y có cảm giác tim mình đang đập nhanh, ngực buồn nôn muốn ói, toàn thân vô lực, đôi chân như nhũn ra, hầu như sắp không thể chống đỡ cơ thể được nữa.

Y chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Mã Thần Nhất. Tất cả mọi thứ dường như đã được sắp đặt sẵn. Rốt cuộc đây chỉ là trùng hợp hay cố ý? Tên hỗn đản ấy thế nào lại hiện ra trước mặt y, làm y trở tay không kịp. Vốn cho rằng đã quên hẳn từ lâu, lại không nghĩ rằng bản thân mình không cách nào không chế mà luống cuống như vậy.

Lý Huyền Lương ho khan mấy tiếng, cố gắng trấn tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống ghế. Tựa lưng vào chiếc ghế dựa, y thở dài, tâm trạng rối bời.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa khiến Lý Huyền Lương cả người chấn động, sợ hãi vô cùng. Y hoảng loạn đứng thẳng dậy, chần chờ mãi mới quyết định đứng lên mở cửa. Bàn tay đặt trên tay nắm cửa có chút run rẩy, sau đó y cắn răng mở cửa, chỉ thấy chị Cầm đang đứng. Nhất thời, y thở phào nhẹ nhõm, y còn tưởng đâu là...

Trong tay chị Cầm là một cái cà-men: “A Lương, mẹ tôi bảo đem qua cho cậu con cá này để ngày mai ăn a.”

Lý Huyền Lương nhận lấy cái cà-men, hỏi: “Khách đã đi chưa? Sao chị lại mang qua đây nhiều như vậy?”

Chị Cầm nói: “Đừng nói nữa, cậu vừa đi WC, Mã tổng kia cũng lập tức đứng phắt dậy, nói là phải đi gấp. Có nhiều đây sao lại nhiều? A Dân cũng đã đi rồi.”

Thì ra là đã đi...

Lý Huyền Lương gật đầu, nói: “Cám ơn chị Cầm, làm phiền chị quá.”

Chị Cầm khoát khoát tay: “Phiền cái gì, bình thường cậu vẫn rất chiều cố mẹ tôi, tôi còn phải cảm ơn cậu đó. Được rồi, cậu nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Lý Huyền Lương “Ân” một tiếng xem như trả lời, sau đó đóng cửa lại. Đứng yên tại cửa một hồi, cảm giác khoảng không ở đáy lòng đang dần run động. Cũng tốt, đi rồi cũng tốt, y vốn dĩ không muốn nhìn hẳn thêm nữa. Đây là kết quả tốt nhất, cứ như vậy kết thúc thôi.

Nửa ngày sau, y mới chậm rãi đem cà-men đặt lên bếp. Sau đó quay ra phòng khách, cuộn mình trên sô-pha, hai tay ôm đầu gối, nằm yên không nhúc nhích.

Đột nhiên, y lấy tay vò vò đầu, rên rỉ một tiếng. Vì sao? Vì sao đáy lòng lại thấy khó chịu? Mẹ nó, là tên hỗn đản nào trước đây ở sau lưng y cấu kết cùng Lý Lâm làm những cuộc giao dịch kinh tởm chứ? Y đáng lẽ phải cảm hận hẳn, rõ ràng phải là như thế, không muốn cùng hẳn dây dưa mập mờ thêm nữa. Nhưng lúc này, ngực y vì sao khó chịu đến thế? Giống như bùn đất bị gió thổi đến khô cằn, lại bị cuốn qua lần nữa, bao nhiêu nước tích tụ sâu bên trong cũng đều bị rút ra hết, vừa yếu đuối vừa xích lửa không cách nào che giấu, chỉ có thể run rẩy chờ đợi lần thứ hai bị gió lốc thổi qua.

Lý Huyền Lương thống khổ vỗ mạnh vào trán. Đại khái chắc là do uống hơi nhiều rượu nên mới có suy nghĩ lung tung, sau khi ngủ một giấc sẽ tốt hơn thôi. Buông đầu gối ra, y đứng dậy, dự định lên giường nằm ngủ.

Tiếng đập cửa lần thứ hai truyền đến, Lý Huyền Lương trực tiếp mở cửa ra, tưởng đâu chị Cầm bỏ quên cái gì. Thế nhưng lần này người đứng bên ngoài cửa cư nhiên là Mã Thần Nhất. Hẳn đứng một mình, gương mặt lạnh lẽo nhìn y chăm chú.

Lý Huyền Lương nhắm mắt lại, không chút do dự muốn đóng cửa. Thế nhưng Mã Thần Nhất khoát tay một cái đã mở tung cửa ra, sau đó cường ngạnh tiêu sái bước vào rồi mới tiện tay đóng cửa.

Lý Huyền Lương nhìn động tác mang theo vẻ tức giận của hắn, đáy lòng dần dần có chút lạnh ý, thấp giọng hỏi: “Người tới đây làm gì?” Mang theo vẻ tức giận, là muốn trả thù y sao? Bởi vì y bỏ đi làm hắn mất mặt?

Mã Thần Nhất hơi hốt trả lời: “Đến thăm bạn cũ, không được sao?”

Lý Huyền Lương không chút khách khí, trực tiếp cự tuyệt: “Chúng ta cho tới bây giờ chưa bao giờ là bạn. Ta cũng không cần người tới thăm, người đi ra ngoài.”

Mã Thần Nhất tựa hồ như đã kiềm nén lâu lắm. Lúc này, nghe được Lý Huyền Lương nói vậy, hắn đột nhiên phá lên cười, sắc mặt cũng không còn duy trì được vẻ bình tĩnh khi trước. Giống như bị người ta xé rách lớp mặt nạ nguy trang, trong nháy mắt biến thành một người khác.

Chậm rãi bước tới gần Lý Huyền Lương, hắn dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người thực sự không hề có quan hệ gì với ta? Hay là người muốn đem tất cả những gì xảy ra trước đây hoàn toàn tiêu hủy sạch sẽ, không còn một mảnh? Như vậy, người có thể đi làm chủ rể của người rồi, đúng không?”

Lý Huyền Lương cố gắng trấn tĩnh nhìn hắn, cười nhạt một tiếng: “Người nói không sai. Nếu đổi lại là người thì người sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ những hồi ức sỉ nhục nhất sao?”

Mã Thần Nhất hung hăng đẩy mạnh Lý Huyền Lương vào tường, gầm nhẹ: “Lý Huyền Lương, người thế nào có thể tàn nhẫn đến vậy? Hồi ức sỉ nhục? Người dám nói là những gì ta trao cho người chỉ có thế? Bao nhiêu lần người sáng khoái đến ngắt xỉu dưới thân ta, bao nhiêu lần người thuận theo ta, tất cả chỉ toàn là sỉ nhục? Nếu người thật sự nghĩ vậy, ta đây có thể moi trái tim ra cho người xem, để người thấy ta có chút nào muốn sỉ nhục người không. Ta yêu người như vậy, đối xử tốt với người như vậy, người lại cho rằng đó là sỉ nhục? Người có phải cho rằng ta đối với bất cứ ai cũng có thể tùy tiện nói ra ba chữ kia? Cho rằng ta thấp hèn? Sau đó mặc danh kỳ diệu không nói tiếng nào đã biến mất, theo ta chơi trò mất tích? Người có biết ta đi tìm người bao lâu không? Lòng ta có bao nhiêu đau đớn? Có phải nếu ta chết đi rồi, người con mẹ nó mới cho rằng mọi thứ ta trao cho người không phải điều sỉ nhục? Lý Huyền Lương, người rốt cuộc có còn là người hay không? Có còn trái tim hay không? Hà?”

Bờ vai Lý Huyền Lương bị Mã Thần Nhất ấn mạnh có chút đau đớn. Cự ly gần như vậy khiến y có thể nhìn rõ gương mặt đáng sợ cùng nhân thần thống khổ xen lẫn tơ máu sung huyết nơi khóe mắt của hắn.

“Buông.” Lý Huyền Lương nghiêng mặt tránh sang hướng khác, cố sức rút tay về rồi vội vã móc điện thoại từ trong túi ra, muốn gọi 110. Thế nhưng, Mã Thần Nhất đã đoạt lấy điện thoại của y rồi quăng đi thật mạnh khiến nó văng vào vách tường, sau đó rơi xuống đất, tan nát thành từng mảnh, không cách nào cứu chữa.

Lý Huyền Lương nổi giận, cắn răng hỏi: “Mã Thần Nhất, người rốt cuộc muốn làm gì? Người như vậy chính là đang xâm phạm quyền tự do cá nhân của người khác, biết không?”

Mã Thần Nhất lạnh lẽo “Hừ!” một tiếng: “Còn hỏi? Người nói xem ta muốn làm gì?”

Lý Huyền Lương hít thở sâu một hơi, dời ánh mắt đi nơi khác, cúi đầu nói: “Mã Thần Nhất, người đừng cố tình gây sự được không? Đã ba năm rồi, tại sao người vẫn giống y như trước, luôn dây dưa với ta là có ý gì? Hay người nghĩ rằng lúc ta rời đi đã gạt người thứ gì đó? Người yên tâm, ta chỉ mang theo những gì thuộc về ta, chưa từng lấy đồng xu nào của người, ta không nợ người cái gì hết...”

Mã Thần Nhất sắc mặt âm trầm, trong ngực phẫn uất đến mức thở gấp liên hồi. Đột nhiên, hắn gắt gao dùng đôi môi của mình ngăn cản Lý Huyền Lương. Giống như một con mãnh thú đã được giải trừ phong ấn, mang theo phần nộ liên tục hôn lên đôi môi kia đầy tàn bạo.

Vẫn là cảm xúc mềm mại như trong kí ức khiến Mã Thần Nhất không ngừng trần trọc. Hắn ghì chặt hai tay y, đồng thời cũng khóa cả đôi chân, khiến y không thể động đậy. Vốn dĩ, hắn muốn hung hăng tổn thương y, đem ba năm thống khổ kia trả lại cho y, muốn y phải hối hận vạn phần vì chuyện mình đã làm, hối hận không ngớt. Muốn y biết rằng, Mã Thần Nhất hắn không phải người y có thể dễ dàng vứt bỏ sạch sẽ, không phải chỉ vì một câu nói không có vấn đề gì, không nợ của người vật gì là có thể xem như chưa

từng xảy ra. Hắn cũng muốn biết, nam nhân dưới thân này rốt cuộc có bao nhiêu lãnh huyết. Có đúng hay không bất luận hắn dùng bao nhiêu tình cảm cùng thời gian vẫn không thể sưởi ấm y. Có đúng hay không y muốn hắn moi trái tim của mình ra cho y xem, y mới thỏa mãn?

Thế nhưng, ngay trong khoảnh khắc cơn tức giận của hắn mãnh liệt trào dâng trong lòng, tựa như sẽ ngay lập tức bạo phát, chết tiệt, chỉ vì nam nhân dưới thân này tản mát ra khí tức hắn mong nhớ ngày đêm, chỉ vì mùi vị quen thuộc bên trong khoang miệng đang run rẩy vì sợ hãi của y mà mọi thứ hoàn toàn tiêu biến, ngược lại chỉ còn ẩn chứa nỗi đau đớn sâu sắc và niềm mong ước đã gần như tuyệt vọng. Hắn đã yêu người nam nhân này bao nhiêu năm, đã chịu dằn vặt bao nhiêu năm? Ngay cả hắn cũng không còn nhớ rõ. Chỉ biết từ lần đầu tiên gặp y cho đến bây giờ, thật khó tưởng tượng hắn có thể yêu một người yêu đến chấp nhất như vậy, thật sự là vô pháp cứu thực.

Ba năm Lý Huyền Lương rời đi là ba năm hắn phải chịu biết bao thống khổ, cảm hận rồi tuyệt vọng, toàn bộ niềm tin đều tan biến. Trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy y lúc này, nỗi khiếp sợ khiến tim hắn gần như ngừng đập, bàn tay đặt dưới gằm bàn run rẩy lợi hại, chỉ có thể dùng toàn lực để cố gắng kiềm chế bản thân.

Cho đến khi thật sự được ôm y trong vòng tay chứ không phải chỉ là giấc mộng hoang đường như hàng trăm nghìn lần trước đó, nỗi khát vọng ngập tràn đã khiến hắn không còn chút nào tức giận. Hắn dùng một tư thái cầu xin hèn mọn hôn Lý Huyền Lương, không ngừng nhẹ nhàng liếm loạn bên trong khoang miệng ấm áp. Hai tay hắn ôm chặt cơ thể của y, không dám dùng lực lại càng không dám buông tay, sợ rằng sẽ tổn thương y nhưng càng sợ y một lần nữa rời khỏi hắn, khiến hắn không cách nào tìm thấy.

Người nam nhân này đã khắc sâu tình yêu vào lòng hắn, đồng thời cũng khắc sâu hơn nỗi đau đớn thống khổ. Cho hắn lên đến thiên đường, sau đó trong nháy mắt lại đẩy ngã hắn xuống tận địa ngục, khiến hắn cảm nhận được tình yêu, sự ôn nhu cùng chấp thuận. Vì vậy, dù có đau đớn khó chịu như bị vạn tiễn xuyên tâm, ruột gan đứt đoạn, hắn tuyệt đối không thể và cũng không muốn ép buộc y nữa. Hắn không muốn giống như trước đây, dùng mọi thủ đoạn để tiện chiếm đoạt y, không muốn y từ sâu dưới đáy lòng oán hận hắn. Lúc này, hắn chỉ thầm ao ước người nam nhân kia yêu thương hắn mà thôi.

Nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn nhẹ vào đôi môi y, hắn có thể cảm nhận được nỗi run sợ không cách nào kiềm chế. Hóa ra, yêu một người có thể làm cho ta thống khổ vạn phần như vậy, hèn mọn như vậy. Không cần biết y từng phản bội hắn thế nào, hắn đều không nỡ trả thù y, không nỡ để cho y chịu nửa điểm thương tổn. Điều hắn muốn thật ra rất đơn giản, chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy y, để y xuất hiện trong tầm mắt của mình. Thế nhưng, tại sao ngay cả điều đơn giản đó cũng không được?

Cúi đầu nhìn y, gương mặt hắn tràn đầy đau khổ: “Tiểu Lương, vì sao phải rời khỏi ta? Người có biết mỗi lần ta về nhà, nhìn thấy căn phòng ngủ vắng vẻ thì có bao nhiêu thống khổ không? Người quá độc ác, người đoạt lấy tất cả mọi thứ ta có... Người bảo ta rốt cuộc phải làm thế nào người mới đồng ý quay trở về với ta, người mới có thể yêu ta?”

Lý Huyền Lương lấy lại tinh thần, đôi môi vẫn còn vương vấn cảm giác đau đớn nóng bỏng. Y cười nhạt, tựa lưng vào tường, nói: “Yêu người? Không thấy buồn cười sao? Bây giờ còn muốn giả mù sa mưa? Lẽ nào Cao Lộ không hề nói cho người biết? Người dè tiện như vậy, bây giờ trái lại còn trách ta độc ác. Sao người có thể nói ra những điều khiến người ta chán ghét đến thế?”

Mã Thần Nhất nắm chặt cổ tay Lý Huyền Lương, vội vàng hỏi: “Cao Lộ? Liên quan gì đến hắn?”

Lý Huyền Lương cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Mã Thần Nhất, cắn răng nhìn hắn: “Hỗn đản! Người buông tay ra! Ta không phải vật sở hữu của người!”

Mã Thần Nhất lập tức buông tay y ra, có chút lo lắng thấp giọng hỏi: “Tiểu Lương, người đừng như vậy. Cao Lộ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã mất rồi. Ta căn bản không biết lúc đó các người xảy ra chuyện gì.”

Lý Huyền Lương sững sờ dừng chân lại, quay đầu nhìn Mã Thần Nhất. Cho rằng mình đã nghe lầm, y cố hỏi thêm lần nữa: “Người nói cái gì? Cao Lộ... hắn đã mất?”

Mã Thần Nhất gật đầu, “Gặp tai nạn trên không, toàn bộ máy bay đều bị phá hủy, không ai sống sót.”

Lý Huyền Lương cúi đầu trầm mặc. Tuy rằng Cao Lộ từng uy hiếp y, nhưng y cũng không tuyệt tình đến nỗi ghi hận với người đã mất.

Một lần nữa, Mã Thần Nhất vươn tay ra giữ chặt Lý Huyền Lương, nói: “Tiểu Lương, cầu xin người nói cho ta biết, trước khi người rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Huyền Lương nhắm mắt lại, “Quên đi, tất cả đã là quá rồi, hà tất gì phải tìm hiểu thêm nữa. Người đi đi.”

Làm sao Mã Thần Nhất có thể đồng ý rời đi? Hắn nhếch khóe môi lên, ôm chặt Lý Huyền Lương, nói: “Nếu người không chịu nói cho ta biết, ta đây tự mình điều tra. Bảo đảm cái gì cũng ra hết, di vật của Cao Lộ rồi cả căn phòng hắn từng ở...”

Đẩy mạnh hắn ra, y tức giận nói: “Mã Thần Nhất, chuyện người cấu kết với Lý Lâm chẳng lẽ người không tự biết? Cần chi phải giận cá chém thớt sang người khác? Người đi ra ngoài, ta không muốn gặp người. Sau này người cũng đừng tới đây. Từ nay về sau, người là người, ta là ta, ai đi đường nấy, không cần dây dưa...”

Mã Thần Nhất vừa nghe xong thì tựa như bị người ta đâm thẳng vào mặt. Chuyện hắn cấu kết cùng Lý Lâm... ngoài trừ chuyện đó ra thì còn gì nữa chứ? Đại khái đã đoán ra được sự việc, hắn thống khổ giải thích: “Tiểu Lương, là chuyện ảnh chụp đúng không? Nếu như là chuyện ảnh chụp, vậy xác thực chính là lỗi của ta, ta có thể giải thích với người. Trước đây ta không cho người biết là vì sợ người tức giận. Toàn bộ ảnh chụp ta đã tiêu hủy rồi. Hơn nữa, đó là chuyện trước đây, ta cho rằng không cần thiết nên không nói với người. Đều là vì nguyên nhân này ư? Là Cao Lộ nói cho người biết? Hắn dùng cái này uy hiếp người?”

Lý Huyền Lương lạnh lùng nói: “Mã Thần Nhất, cầu xin người buông tha cho ta được không? Để ta sống qua những ngày tháng yên ổn được không? Ta không muốn nhắc lại việc này, cũng không muốn nhìn thấy người nữa. Người khiến toàn bộ cuộc sống của ta hồng bét còn chưa đủ sao?”

Mã Thần Nhất giữ chặt bờ vai Lý Huyền Lương, thanh âm có chút khản thiết: “Tiểu Lương, người cho ta một cơ hội sửa đổi đi.” Thấy gương mặt y từ từ trở nên lạnh nhạt, hắn gần như tuyệt vọng, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Ta yêu người...” Đây là tình cảm ba năm nay vẫn ở trong tim hắn, cũng là tình cảm chân thành nhất.

Từ sâu dưới đáy lòng, Lý Huyền Lương khó chịu muốn chết. Y đẩy hắn ra, nói: “Xin lỗi, ta không yêu người, người đi ra ngoài!”

Mã Thần Nhất tựa như vừa bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua tim, đau đến tuyệt vọng, không cách nào chịu đựng nổi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm của chị Cẩm vừa gõ cửa vừa hỏi: “A Lương, tôi nghe trong nhà cậu có tiếng động nên qua xem, cậu không có việc gì chứ?”

Lý Huyền Lương trầm mặc một lát rồi mới trả lời: “Không có việc gì, chị Cẩm. Chị cứ về ngủ trước đi.”

Chị Cẩm ngáp dài một tiếng: “Àn, không có việc gì thì tôi về trước. Vừa nãy tôi nghe như có tiếng vật gì đổ vỡ, tiếng động lớn dữ lắm...” Lâm bầm xong, chị Cẩm kéo đôi dép lê quay về nhà, sau đó là nghe được thanh âm mở cửa rồi đóng cửa.

Lý Huyền Lương mở toang cửa ra, nói với Mã Thần Nhất: “Nếu người không đi, ta sẽ gọi người đến.”

Mã Thần Nhất ngửa đầu lên, nở một nụ cười nghẹn ngào. Mới bước ra khỏi cửa mấy bước, hắn lập tức xoay người ra sau, mang theo một tia hi vọng cuối cùng nhìn về phía Lý Huyền Lương: “Tiểu Lương, người thật sự hận ta như vậy sao? Cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu ta?”

Mí mắt Lý Huyền Lương thoáng run rẩy. Dời ánh nhìn đi hướng khác, y nhắm mắt lại, không nói tiếng nào đóng sầm cửa ngay trước mặt Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất lùi về sau mấy bước, gương mặt không có lấy một tia huyết sắc, trái tim đau đớn như đang rỉ máu. Hắn bật cười khanh khách, đã biết rõ kết quả sẽ là như thế, hà tất gì còn muốn hỏi? Mỗi một lần hỏi là mỗi một lần tổn thương, cần chi phải cố chấp? Lui dần đến đầu cầu thang, hắn hơi sững lại, sau đó đột nhiên bước thật nhanh xuống dưới, một khắc cũng không muốn ngừng, tựa như nếu còn ở đây thêm

một giây nào nữa, trái tim hẳn sẽ vỡ tan thành hàng nghìn mảnh vụn trong không khí, vĩnh viễn không thể nào hồi phục.

Lý Huyền Lương vẫn một mực đứng nguyên ở cửa, cho đến khi nghe được tiếng bước chân rời đi xa dần của Mã Thần Nhất, y mới chậm rãi té gục xuống đất, biểu tình đầy vẻ chán chường nhìn ra ánh trăng treo trên đầu ngọn cây khô cằn ngoài cửa sổ. Đột nhiên, không hiểu sao y lại nở nụ cười, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra, thấm ướt toàn bộ gương mặt.

47. Chương 47

Mấy hôm nay, Lý Huyền Lương như bị đả kích nặng nề, tâm tình cũng sa sút trầm trọng nên không liên hệ gì với Phùng Tiểu Cửng. Kết quả, hôm nay chị Cẩm đột nhiên gọi điện thoại cho y, vừa bắt đầu đã mở lời trách mắng y đến tối tăm mặt mũi, hỏi y rốt cuộc đã làm gì cô nương tốt nhà người ta khiến cho nàng mỗi ngày đều dùng nước mắt rửa mặt, hảo đáng thương a.

Lý Huyền Lương đành phải kể lại chuyện không hay ngày hôm ấy với Phùng Tiểu Cửng cho chị Cẩm nghe. Sau đó, y bị chị Cẩm nói đến không còn biện pháp nào khác, buổi chiều liền đi đến công ty của nàng, đứng ở dưới lầu chờ nàng tan tầm. Còn Phùng Tiểu Cửng, gần đây nàng xác thực rất khó chịu trong lòng. Từ đầu đã đặt nhiều cảm tình vào Lý Huyền Lương, nàng vốn dĩ cho rằng mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp, kết quả thoáng cái đã biến thành như vậy, giống như một trời một vực. Bản thân nàng có lòng tự trọng rất cao, rất khó chấp nhận sự thật. Thế nhưng, suy đi nghĩ lại suốt mấy ngày liền, nàng đành đau khổ hạ quyết tâm, thừa dịp thời gian quen nhau còn ngắn ngủi, cảm tình chưa quá sâu đậm, sớm chấm dứt sẽ tốt hơn. Hơn nữa, nàng còn trẻ, vẫn còn cơ hội tìm được một nam nhân khác tốt hơn.

Khi bắt gặp Lý Huyền Lương đang đứng trước cửa công ty chờ mình, nàng có chút mềm lòng. Nam nhân hai mươi bảy tuổi này thực sự rất trong sáng, giống như không hề bị nhiễm bất cứ một hạt bụi trần tục nào, thanh khiết tươi đẹp, khiến nàng không muốn cũng không đành lòng tổn thương y. Vội vàng dời ánh mắt đi, nàng e sợ rằng nếu còn nhìn thêm nữa, nàng sẽ không nở buông tay. Đơn giản dứt tay vào trong túi áo khoác, nàng cúi đầu bước tới gần y.

Nghe tiếng bước chân, Lý Huyền Lương quay đầu lại, nhìn thấy Phùng Tiểu Cửng. Đã khá lâu không gặp, ít nhiều cũng có chút xấu hổ. Y mở miệng trước, hỏi: “Đêm nay em phải tặng ca à?”

Phùng Tiểu Cửng gật đầu: “Àn, công việc hơi nhiều.”

Lúc này đã hết giờ làm việc, mọi người đang lần lượt rời khỏi công ty. Phùng Tiểu Cửng cắn răng một cái, hạ quyết tâm mở miệng nói: “A Lương, mấy hôm nay em đã suy nghĩ kỹ lưỡng. Em thấy em và anh không hợp nhau, chúng ta... chia tay đi!”

Nghe câu nói này, Lý Huyền Lương hoàn toàn không hề kinh ngạc, tựa hồ y đã đoán trước được nàng sẽ nói như thế. Kỳ thực trong tiềm thức, y vẫn luôn chờ nàng mở lời trước. Vốn dĩ đây là lỗi của y, nếu để nàng nói chia tay trước sẽ giúp nàng không phải khó chịu hơn nữa. Y gật đầu, nói: “Trời đã trở thế này, để anh đưa em về một lần cuối cùng.”

Phùng Tiểu Cửng nghe xong, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Nàng hồ thẹn nói: “A Lương... thực sự xin lỗi.” Nàng nghĩ rằng, một nam nhân bị bắt lực đã là việc thống khổ lắm rồi, nàng lại còn tàn nhẫn bỏ rơi y, đối với y tựa hồ là họa vô đơn chí. Thế nhưng, nàng quả thật không biết phải đối xử với y sao cho ổn thỏa, tâm tình phức tạp cùng những tình cảm lúc còn quen nhau khiến nàng nhịn không được mà rơi lệ.

Thấy nàng khóc, Lý Huyền Lương nhất thời trở nên hoảng loạn, cảm thấy áy náy vô cùng. Y vội vã giải thích với nàng thật nhiều lần rằng người nên xin lỗi là y mới đúng.

Tiền Phùng Tiểu Cửng buồn rầu sụp đổ về xong, Lý Huyền Lương đón xe trở về nhà. Thời gian đã khuya rồi, thế mà chị Cẩm cùng bác gái Tôn vẫn còn chưa ngủ, một mực chờ y. Cổ Vệ Dân hôm nay cũng có ở nhà.

Lý Huyền Lương có chút nghi hoặc nhìn biểu tình muốn nói lại thôi trên mặt bọn họ, giống như có chuyện gì cần nói với y nhưng rồi lại khó mở miệng. Cuối cùng, chị Cẩm mở miệng nói trước: “A Lương, lại đây ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu. Gần đây, A Dân đã được thăng chức, tiền lương rất cao, hơn nữa công ty còn cho thêm tiền trợ cấp. Cho nên, nó đã bàn với chúng tôi vay tiền ngân hàng để mua một căn nhà hai tầng ở thành phố A. Bây giờ vấn đề đã đóng thuyền, chúng tôi không có biện pháp nào khác, không thể làm gì khác hơn là bán căn nhà ở đây để trả tiền vay ngân hàng. Vì thế, cả nhà chúng tôi sẽ dọn đến thành phố A sinh sống. Ta cũng rất không nỡ, rất luyến tiếc cậu. Mấy năm nay, chúng ta sống chung với nhau vui vẻ như vậy, bây giờ bất thành linh phải xa nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy mất mát. Thế này, tôi đã bàn với mẹ tôi và A Dân rồi, cậu có muốn cùng chúng tôi dọn đến thành phố A sinh sống không? Căn nhà A Dân mua tôi đã xem qua, vừa rộng rãi vừa thoáng mát, giao thông cũng tiện lợi lắm. A dân còn nói sẽ giúp cậu đi tìm một công việc ở thành phố A, tiền lương cao hơn ở đây nhiều. Cậu thấy thế nào?”

Lý Huyền Lương hoàn toàn sững sốt. Y đã từng nghe Cổ Vệ Dân nói qua, nơi hẳn làm việc quá xa nhà, muốn mua một căn nhà ở thành phố A và vân vân, nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ dọn đi nhanh như vậy. Suy nghĩ một chút, y nói: “Chị Cẩm, ý tốt của mọi người em xin nhận. Thành phố A tuy là rất tốt nhưng không hợp với em. Sau khi mọi người đi rồi, khi có dịp em sẽ đến thăm, không cắt đứt liên lạc với mọi người đâu.”

Cổ Vệ Dân khuyên giải: “Lý ca, người dọn đến ở chung với mọi người đi mà. Căn nhà thực sự rất lớn, ở càng đông càng vui. Ta sẽ không lấy tiền thuê nhà của người đâu, chúng ta một đại gia đình sống chung thì có thể chiếu cố lẫn nhau rồi.”

Chị Cẩm gật đầu tán thành, sau đó còn bác gái Tôn cũng tiếp lời: “Lương Lương, đến sống cùng bác đi. Bác sẽ làm thật nhiều bánh nhân đậu đỗ vừa dẻo vừa mềm cho con ăn.”

Lý Huyền Lương nhẹ nhàng ôm lấy bác gái Tôn, sắc mặt có chút thương cảm. Y ngẩng đầu lên nói: “Em biết mọi người là thực lòng thực dạ muốn em để ở chung. Nói thật, khi nghe mọi người nói sẽ rời đi thì trong lòng em mất mát khó chịu vô cùng. Thế nhưng, em thực sự không muốn dọn đến thành phố A, bởi vì có rất nhiều nguyên nhân mà em không tiện nói ra. Kỳ thực, em phải chúc mừng mọi người vì được đến sống ở thành phố A. Đó, sau này sẽ trở thành người dân thành phố lớn. Chị Cẩm, không phải chị vẫn luôn muốn biết thành phố lớn sẽ như thế nào ư? Cuối cùng chị đã đạt được ước nguyện. Nhưng mà, công việc của chị phải làm sao?”

Chị Cẩm thở dài, nói: “A Lương, rời đi rồi tôi và mẹ tôi đều rất lo lắng cho cậu. Công việc của tôi A Dân đã thu xếp ổn thỏa, tôi sẽ làm cho một công ty lớn ở thành phố A, hơn nữa còn làm quản lý cấp cao giống như A Dân. Công việc cũng không khác bây giờ nhiều lắm, xem như được thăng chức rồi.”

Lý Huyền Lương gật đầu, vậy thì tốt rồi. Sau khi khuyên giải xong, mọi người thấy Lý Huyền Lương cứ nhất định không chịu đi thì cũng đành bỏ cuộc. Cổ Vệ Dân nói: “Lý ca, khi đến kỳ nghỉ người nhất định phải đến thăm chúng ta đó. Mẹ ta sẽ rất nhớ người, người xem bà đã già như vậy, đầu óc cũng không còn minh mẫn... Bình thường ta vẫn nhăm ta thành chị của ta, còn chị của ta thành ta, nhưng cho tới bây giờ bà chưa bao giờ nhận nhăm người, điều này cho thấy bà thích người đến mức nào. Người nhất định phải đến thăm chúng ta.”

Lý Huyền Lương gật đầu đáp ứng: “Ta hứa sẽ đến thăm mọi người mà. Ân, khi nào mọi người sẽ dọn đi, đến lúc đó ta có thể giúp một tay.”

Chị Cẩm nói ra ngày dự định dọn đi, Lý Huyền Lương thăm nhăm tính chỉ còn có năm ngày.

Cổ Vệ Dân thuận miệng nói: “Nếu không phải Mã tổng xảy ra chút chuyện thì hai ngày sau có thể dọn đi rồi, không cần chờ đến cuối tuần.”

Chị Cẩm hỏi: “Hả? Chúng ta dọn nhà thì có liên quan gì đến Mã tổng của em?”

Cổ Vệ Dân đáp: “Mã tổng đã giúp chúng ta lo chuyện chuyển nhà. Nếu không phải hẳn nhập viện thì mọi thủ tục chắc chắn đã xong sớm hơn rồi.”

Lý Huyền Lương sững sốt, nhìn về phía Cổ Vệ Dân, vừa muốn mở miệng hỏi thì chị Cẩm ở bên cạnh đã tiếp lời: “Mã tổng phải nằm viện? Không thể nào? Chủ nhật tuần trước không phải còn khỏe mạnh lắm sao?”

Cố Vệ Dân trả lời: “Không phải, hấn mới bị như thế thôi. Nghe nói lần trước sau khi trở về tình trạng mới bắt đầu không ổn. Hai ngày trước, hấn tự nhốt mình trong một căn phòng ở quán bar uống rượu giải sầu, hơn nữa còn uống rất là nhiều. Đêm đó, hấn bị trúng độc cần cấp tính phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, tình huống rất nghiêm trọng, tinh thần cũng không ổn định. Bây giờ vẫn đang nằm trong bệnh viện.”

Chị Cầm che miệng ngạc nhiên: “Trời ạ, không lẽ bởi vì ngày đó chị hỏi chuyện bạn gái của hấn khiến hấn bị kích động? Không thể nào, chuyện đã lâu như vậy, Mã tổng của em không đến nỗi đó chứ?”

Cố Vệ Dân than thở: “Chị không nói thì em cũng quên mất. Hôm đó những câu chị hỏi đều là chuyện cảm kị của Mã tổng, bình thường trước mặt hấn chúng em nửa câu cũng không dám hỏi. Thế mà chị cứ như đang tát vào miệng hấn, liên tục hỏi không ngừng...”

Chị Cầm có chút chột dạ: “Em đừng trách chị nữa, chị cũng đâu phải cố ý đâu. Thật sự chị không ngờ sẽ làm cho Mã tổng thương tâm a. Đúng là một hài tử đáng thương, trúng độc còn... phải uống đến bao nhiêu rượu mới thành ra như thế...”

Lúc trở về nhà, Lý Huyền Lương có cảm giác dưới chân thật mông lung, đầu đau đến lợi hại. Vừa vào phòng ngủ, y đã tiện tay ném áo khoác đi, uể oải nằm trên giường, mở to đôi mắt không hề buồn ngủ nhìn thất thần vào bóng tối, thật lâu cũng không thể chìm vào giấc ngủ...

Cả nhà chị Cầm sẽ lập tức dọn đi, vì vậy căn phòng nơi Lý Huyền Lương đang ở cũng sẽ bị bán đi. Mấy ngày nay, y có chút sốt ruột không ngừng tìm kiếm nơi ở mới. Thế nhưng, y đã đi rất nhiều chỗ rồi mà chưa có nơi nào thích hợp. Nếu không phải địa điểm hẻo lánh xa xôi thì là tiền thuê quá cao, y không trả nổi.

Tan tầm, Dương Nguyên gọi Lý Huyền Lương lại. Từ khi y có bạn gái, đã thật lâu hấn chưa từng tìm y cùng trò chuyện. Để y ngồi xuống xong, hấn nói: “Nghe nói người muốn dọn ra ngoài?”

Thấy Lý Huyền Lương gật đầu, Dương Nguyên hỏi tiếp: “Đã tìm được nhà chưa?”

“Vẫn chưa, còn đang tìm.”

“Ta có quen một người bạn, hấn có một căn nhà rất được, cách công ty cũng không xa. Hiện tại căn nhà đang bỏ trống, về phần tiền thuê ta sẽ thương lượng với hấn, chắc không đắt lắm đâu. Người thấy sao?”

Lý Huyền Lương nghe xong thì có chút mừng rỡ, nhưng y lại lập tức suy nghĩ một chút, hỏi: “Làm như vậy không gây phiền phức gì chứ? Nếu tiền thuê nhà thấp quá, bạn của người liệu có mất hứng hay không?”

Dương Nguyên cười cười: “Người yên tâm, thật ra căn nhà cũng không phải của người ngoài đâu, của dương ta đó. Được rồi, để ta nói với hấn cho.”

Lý Huyền Lương vội vã đứng dậy: “Vây cảm ơn quản lý Dương.”

Dương Nguyên nghe xong thì hơi sững sốt, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, “A Lương, người cứ gọi ta là Dương Nguyên. Chúng ta không phải bạn bè sao? Đừng xưng hô xa lạ như vậy.”

Thấy vẻ mặt Lý Huyền Lương có chút ngạc nhiên, hấn liền thay đổi chủ đề câu chuyện: “Sắp đến giờ tan tầm rồi, người mau thu dọn mọi thứ đi, lát nữa ta sẽ dẫn người đi xem nhà.”

Lý Huyền Lương đồng ý, sau đó quay trở về chỗ ngồi.

Căn nhà xác thực là rất tốt, có một cửa lớn và một khoảng sân rộng. Bên trong ngoại trừ đầy đủ vật dụng nội thất còn gắn thêm máy điều hòa nhiệt độ. Hơn nữa, tiền thuê nhà Dương Nguyên nói cho y biết chẳng những không đắt, ngược lại còn rẻ vô cùng. Lý Huyền Lương khẳng định, mức giá này là do chủ nhà nể mặt Dương Nguyên. Vì vậy, trong lòng y có chút thấp thỏm bất an, không biết phải làm sao để cảm ơn hấn.

Xem nhà xong thì hai người trở về. Đột nhiên, Dương Nguyên mở miệng hỏi: “A Lương, khi nào thì... người chuẩn bị kết hôn?”

Lý Huyền Lương cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Ta và Phùng Tiểu Củng đã chia tay rồi.”

Nghe vậy, Dương Nguyên quay đầu nhìn y chăm chú, nửa ngày sau mới tỏ vẻ áy náy nhận lỗi: “Thật xin lỗi, ta không biết các người đã chia tay. Chuyện khi nào?”

“Cuối tháng trước.”

Sắc mặt Dương Nguyên giống như là thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Vì sao lại chia tay? Chẳng phải hai người các người quen nhau rất tốt đẹp ư?”

Đứng dưới ngọn đèn đường, Lý Huyền Lương cười nhẹ, biểu tình rất tự nhiên rất thân thiết, khiến Dương Nguyên nhìn đến mức có chút ngây ngốc.

“Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.” Lý Huyền Lương nhìn thẳng về phía Dương Nguyên.

Đối diện với ánh mắt của Lý Huyền Lương, Dương Nguyên có chút chột dạ dời đường nhìn sang hướng khác rồi vội hỏi: “Àn, sau này mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên thôi, đừng nản lòng.”

Hai người nói thêm vài câu nữa thì tạm biệt nhau, sau đó tự mình trở về.

Cuối tuần, Lý Huyền Lương bắt đầu dọn nhà. Hành lý của y rất ít, chỉ một người một túi xách là xong. Khi y mang chìa khóa trả lại cho chị Cẩm, nàng có chút hổ thẹn, muốn đem một ít vật dụng nhà bếp cùng vật dụng gia đình tặng cho y. Thế nhưng, nhà mới của Lý Huyền Lương thứ gì cũng có, không thể chứa thêm nữa. Vì vậy, y đành từ chối khéo ý tốt của nàng. Cuối cùng, khi y đưa cho nàng nửa năm tiền thuê nhà, nàng lại kiên quyết không nhận, khiến y phải thật cứng rắn mà nhét vào tay nàng.

Lý Huyền Lương dọn đến nhà mới vừa đứng vào giữa trưa. Y bắt tay vào quét dọn bụi bặm từ trong phòng ra đến bên ngoài hết một lượt, làm cho sàn nhà cũng sáng boong boong lên. Buổi chiều, Dương Nguyên ghé lại thăm y. Chuyện căn nhà này là nhờ công rất lớn của hần cho nên y thấy hơi áy náy, liền mời hần ăn cùng một bữa cơm, hần cũng vui vẻ gật đầu đồng ý.

Buổi chiều, khí trời đột nhiên thay đổi, gió bắc thổi rất dữ dội. Hai người không đi xa lắm, chỉ chọn một tiệm ăn gần nhà. Dương Nguyên tựa hồ như đang cao hứng, uống khá nhiều rượu, sắc mặt có chút đỏ. Nửa ngày sau, hần đột nhiên hỏi Lý Huyền Lương: “A Lương, người có biết vì sao ta vẫn chưa kết hôn không?”

Lý Huyền Lương gắp một miếng thịt, thuận miệng trả lời: “Chắc vì duyên phận chưa tới.”

Dương Nguyên khoát khoát tay: “Duyên phận... Àn, cũng đúng. Tuy nhiên, vẫn còn một nguyên nhân khác.”

Lý Huyền Lương vừa ăn vừa hỏi: “Nguyên nhân gì?”

Dương Nguyên nhìn về phía Lý Huyền Lương, nhẹ giọng nói: “Nguyên nhân này không phải ai cũng biết, là điều vẫn luôn giấu trong lòng ta.”

Lý Huyền Lương nghe xong thì mỉm cười: “Vậy ngàn vạn lần không nên tiết lộ. Bí mật thì phải giấu kỹ chứ, không được nói cho người ngoài biết. Dương Nguyên, đừng uống nữa, người sắp say rồi.”

Dương Nguyên lắc đầu: “Không có đâu. Tuy đây là bí mật, nhưng ta nhất định phải nói với người.”

Lý Huyền Lương có điểm buồn bực, chỉ nhìn Dương Nguyên không đáp.

Dương Nguyên nhìn ly rượu: “Lúc xưa ta từng có một người bạn gái. Nàng đã chia tay với ta, bởi vì nàng không muốn tìm một nam nhân tính cách lạnh nhạt làm chồng.”

Lý Huyền Lương nghe vậy thì ngẩn ngơ. Chuyện này làm cho y nhớ tới những lời Phùng Tiểu Cung từng nói về y, phi thường giống.

“Khi ấy, ta cũng cho rằng ta thật sự là tính cách lạnh nhạt. Thế nhưng, sau này ta mới phát hiện là không phải như thế. Tuy nhiên... so với tính cách lạnh nhạt thì nó càng bị kịch hơn. Bởi vì... ta là GAY.”

Trái tim Lý Huyền Lương đột nhiên đập loạn một nhịp. Y không dám tin tưởng nhìn về phía Dương Nguyên. Hần cũng nhìn về phía y, nhận ra được trong mắt y là vẻ đề phòng.

Hần cười nhẹ: “A Lương... người đừng sợ ta. Đồng tính luyến ái không đáng sợ như vậy đâu. Hơn nữa chúng ta đã quen nhau khá lâu rồi, người hần phải biết ta vốn không phải một kẻ thích làm xằng làm bậy.”

Lý Huyền Lương trầm mặc buông đôi đũa xuống, “Người uống nhiều rồi, ta đưa người về.”

Dương Nguyên xua tay: “Ta chưa say đâu mà. Chỉ là rất muốn nói hết cho người biết, nếu không cứ nghẹn ở trong lòng mãi, tư vị thật sự quá khó tiếp thu.”

Loại tâm tình này của Dương Nguyên, Lý Huyền Lương có thể hiểu được. Vì vậy y suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, “VẬY người cứ nói đi, ta nghe.”

“A Lương, người có còn nhớ ngày đầu tiên người đi phỏng vấn không? Chính là ta đã phỏng vấn người đó.”

Thấy Lý Huyền Lương gật đầu, hắn nói tiếp: “Ngày ấy thực sự là biểu hiện của người rất tầm thường. Ta nhớ rõ người mặc một bộ quần áo màu xanh, biểu tình có chút hậm hực, chỉ ngồi gẩn ra một chỗ. Thế nhưng lần đầu tiên bắt gặp thì ta đã bị ánh mắt của người hấp dẫn. Đây không phải là do vẻ bề ngoài, nó là một loại cảm giác, giống như là nảy sinh sự tương đồng, có lẽ chúng ta đến một lúc nào đó sẽ đồng cảm được với nhau.”

“Một thời gian sau, ta đã nghĩ đến khả năng chúng ta là những người giống nhau. Cho nên, ta mới kết bạn với người, bình thường vẫn hay tiếp cận người. Những chuyện này đều do đôi mắt nhìn ích kỷ của ta. Sau đó, ta nghe nói người có bạn gái. Thực sự nó là một đả kích rất lớn với ta. Ta nghĩ có lẽ ta đã hiểu sai về người rồi, vì thế trong khoảng thời gian đó ta rất lạnh nhạt với người.”

Lý Huyền Lương xoay nhẹ ly rượu trong tay, không nói gì.

Dương Nguyên lấy chai rượu rót thêm một ly nữa. Uống một ngụm hết sạch, y buông cái ly xuống, tựa hồ là đã tiếp thêm dũng khí, nói: “A Lương, người có thể nói thật cho ta biết... người rốt cuộc có phải là Gay hay không? Nếu như là đúng, và nếu người thấy con người ta không quá đáng ghét, chúng ta hãy thử quen nhau một lần. Ta thực sự rất muốn mang đến hạnh phúc cho người, muốn hai chúng ta cùng nhau sinh hoạt. Người yên tâm, ta sẽ không miễn cưỡng người. Ta thừa nhận, trong lòng ta quả thực là có nhiều tình cảm tốt đẹp đối với người, nhưng nếu như người không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng...”

Bị một nam nhân yêu thích, điều này đối với Lý Huyền Lương trước đây vừa là nỗi khiếp sợ vừa là một sự sỉ nhục. Thế nhưng đã nhiều năm qua như vậy rồi, bây giờ khi nghe Dương Nguyên thổ lộ, nội tâm y lại cực kỳ bình tĩnh. Y suy nghĩ một chút, sau đó tìm cách nói nhẹ nhàng nhất để từ chối hắn.

Dương Nguyên tựa hồ đã sớm đoán trước được kết quả, thoải mái cười cười, hỏi: “Lương, người yên tâm đi, ta sẽ không miễn cưỡng người, nếu không hợp nhau thì cần gì phải cố chấp, sớm muộn gì cũng phải chia tay. Chỉ là ta thực sự rất muốn biết, người... có phải là GAY không?”

Lý Huyền Lương trầm mặc cả nửa ngày. Rốt cuộc, y nói về không chắc chắn: “Có thể là vậy.” Đối lại trước đây, những lời này tuyệt đối không có khả năng thốt ra từ miệng y, bởi vì khi xưa y tuyệt đối không cho rằng mình là một người đồng tính luyến ái. Thế nhưng không biết vì sao gần đây y vẫn một mực suy nghĩ đến vấn đề ấy... Thật ra có phải y là GAY hay không chứ?

Từ sau khi xảy ra sự việc với Phùng Tiểu Cung, y phát hiện những lý do chứng minh rằng y không phải là GAY càng ngày càng ít, đồng thời cũng càng ngày càng kém thuyết phục. Phải chăng, từ sâu dưới đáy lòng y đã cảm nhận được điều gì đó đang rõ nét hơn theo từng ngày.

Dương Nguyên mỉm cười, uống xong nốt ly rượu cuối cùng, nói: “Cám ơn người. Tuy rằng người từ chối ta, nhưng sau này chúng ta vẫn là bạn. Ta đã uống xong rồi, đi thôi.”

Lý Huyền Lương theo chân Dương Nguyên rời khỏi tiệm ăn. Hắn có ý muốn đưa y về, cho nên hai người bắt đầu đi dọc theo đường lớn trở về nhà của y. Khác với bên trong tiệm ăn đầy ấm áp, không khí bên ngoài lạnh lẽo vô cùng, vừa bước ra đường thì đầu khớp xương như bị đông cứng lại, gió bắc thổi mạnh từng cơn không ngừng khiến những bông tuyết bay tán loạn, mặt đất cũng phủ một lớp tuyết dày.

Nơi ở mới của Lý Huyền Lương cách tiệm ăn rất gần, hai người chỉ đi bộ chừng năm phút đồng hồ thì đã tới nơi. Cách ngọn đèn đường gần nhất một khoảng ngắn, Dương Nguyên đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói với y rằng: “A Lương, có thể cho ta ôm người một chút không? Ta không có ý gì khác đâu, chỉ là ta đã thích người khá lâu rồi, ta rất muốn dùng cái ôm này để chấm dứt nó. Giống như khi làm báo cáo vậy, phải có đầu có đuôi. Cho nên, ta cũng hi vọng tình yêu đơn phương của ta được có đầu có đuôi như thế. Được không?”

Lý Huyền Lương vốn dĩ không hề chán ghét Dương Nguyên. Hơn nữa, chỉ là một cái ôm đơn thuần giữa hai người nam nhân thôi, y cũng không đến mức không chấp nhận được. Vì vậy, y gật đầu.

Dương Nguyên thấy thế, nhẹ nhàng đưa tay ra ôm lấy Lý Huyền Lương, đại khái khoảng ba giây thì buông y ra, mỉm cười: “Được rồi, người trở về đi. Hi vọng những gì ta nói hôm nay không làm người thấy khó xử. Ta đi.” Vẫy vẫy tay với y mấy cái, sau đó hần bước lên xe taxi.

Lý Huyền Lương nhìn theo bóng Dương Nguyên rời đi, đứng yên tại chỗ một hồi. Y ngẩng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời, không có bất cứ một ngôi sao nào, chỉ có những bông tuyết không ngừng rơi vào mặt của y. Quay đầu lại, y chậm rãi bước về nhà.

Căn nhà mới của Lý Huyền Lương ở vào góc chết của đèn đường, vì vậy ánh sáng tỏa ra có đôi chút mờ ảo. Khi y vừa lấy chìa khóa trong túi ra, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mặt y, khiến y vô thức lui ra sau mấy bước, còn chưa kịp mở miệng kêu thì y liền bị người kia ôm cứng. Bờ môi của người đó phi thường lạnh lẽo, lúc hôn y thì vừa nồng nàn vừa giống như mang theo nghiêm phạt, găm cắn lúc mạnh lúc nhẹ. Lúc mạnh thì khiến y đau đến nhú máu, nhưng khi dịu dàng mềm nhẹ lại là sự thương yêu không đành lòng.

Không biết là vì mùi rượu trong miệng mình hay là mùi rượu trong miệng hắn mà Lý Huyền Lương chỉ trong nháy mắt đã tỉnh táo lại.

“Hỗn đản!” Đẩy mạnh Mã Thần Nhất ra, y căm tức nhìn hắn. So với lần trước, hắn có vẻ gầy hơn rất nhiều. Người ôm chỉ còn bộ xương, trên cằm râu ria lởm chởm, áo khoác trên người dính đầy hoa tuyết, giống như đã đứng ở đây chờ khá lâu rồi. Dời ánh mắt đi nơi khác, y cau mày hỏi: “Sao người lại ở đây?” Y không biết làm sao hắn tìm được nơi này, nhưng đã thành ra cái bộ dạng đó rồi mà vẫn còn chạy lung tung, y đột nhiên cảm thấy một nỗi tức giận mơ hồ.

Mã Thần Nhất giữ chặt Lý Huyền Lương, dùng khẩu khí cầu xin để nói: “Tiểu Lương, ngày đó ta không nên nói với người những lời ấy, ta đã suy nghĩ rồi, là lỗi của ta. Ta không nên nói yêu người, cũng không nên yêu cầu người kết hôn với ta. Ta đòi hỏi nhiều như vậy, xác thực là rất quá đáng.”

Lý Huyền Lương xoay người nhìn hắn, hỏi: “Người rốt cuộc muốn cái gì?”

Đôi môi Mã Thần Nhất đã đông cứng vì lạnh, thanh âm có chút khó khăn: “Tiểu Lương, ta nghĩ chúng ta có thể làm bạn bè. Chỉ là bạn bè bình thường thôi, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với nhau. Ta sẽ không đối xử với người giống như trước đây, chúng ta chỉ làm bạn bè bình thường, được không?”

Lý Huyền Lương lạnh nhạt rút tay về, nói: “Người mau trở về đi, tuyết rơi nhiều như vậy, nếu trễ quá không đón xe được đâu.”

Sắc mặt Mã Thần Nhất có chút lo lắng: “Tiểu Lương, người còn đang tức giận chuyện ảnh chụp sao? Ta phải làm thế nào người mới đồng ý tha thứ cho ta? Ta sẽ nghe lời người hết, cho dù người muốn đối xử với ta thế nào cũng được, chỉ cầu xin người đừng không để ý đến ta, Tiểu Lương...”

Lý Huyền Lương mở cửa ra. Đối diện với Mã Thần Nhất đứng trước cửa với dáng vẻ có chút tiều tụy, y lạnh nhạt nói: “Mau trở về đi, đừng tới đây nữa.” Sau đó, y đóng cửa lại.

Nghe vậy, Mã Thần Nhất giống như bị đóng đinh xuống đất. Hắn đứng yên trước cửa không nhúc nhích, hoa tuyết vẫn rơi trong không trung, không ngừng bao phủ mặt đất, một tầng lại một tầng, càng lúc càng dày đặc hơn. Chiếc bóng của hắn trải dài trên mặt đất cũng càng ngày càng u ám.

Lý Huyền Lương tắm rửa xong, leo lên giường mở chăn ra nhưng cứ chần chừ mãi không nằm xuống. Từ sâu dưới đáy lòng y vẫn lo lắng bất an, bất luận có làm gì đều thấy không yên lòng. Y phải cố gắng ép buộc bản thân không nhìn ra cửa, không nhìn xem người kia đã rời đi chưa.

Y không thể hiểu được chính mình, vì sao y cứ muốn mở cửa. Đã lâu như vậy rồi, tên kia khẳng định đã rời đi từ sớm. Thế nhưng, y cứ ở trong nhà đứng ngồi không yên, mắt hôn mắt vía. Nghĩ đến gương mặt tên hỗn đản ấy gây gò một mối, nghĩ đến đôi tay lạnh thấu xương, nghĩ đến sắc mặt hắn khó coi như vậy, có phải hay không vừa mới xuất viện?

Y đột nhiên nhớ lại, cái tên kia đã từng vì muốn cứu y mà bị Trần Bình đâm vào một chiếc móc sắt. Vết sẹo dữ tợn đó đến bây giờ vẫn còn hằn lại thật sâu trên bụng...

Do đó, y rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, vội vàng vàng đứng dậy bước nhanh đến cửa, chỉ thiếu chút nữa là đã bị vấp vào tấm thảm trải sàn mà trượt chân. Đặt tay lên nắm đấm, y dùng sức mở toang

cửa ra.

Bên ngoài vắng vẻ một mảnh, chỉ có hoa tuyết không ngừng rơi xuống, từ lâu đã không còn bóng dáng của Mã Thần Nhất. Một nỗi mất mát xa lạ đột nhiên nảy lên trong lòng. Lúc này, Lý Huyền Lương có chút tự giễu. Rõ ràng chính mình đuổi hắn đi, khi đặt được lại thấy thất vọng, quả là nhục nhã vô cùng.

Đang muốn đóng cửa, ánh nhìn bất giác chuyển sang bên cạnh cánh cửa. Ở đó... có một bóng dáng đang nằm cuộn tròn không hề nhúc nhích. Ngực y nhất thời thấy đau nhói, trong miệng cũng tràn ngập tư vị chua xót, người kia... cứ nhiên không hề đi.

Khóe mắt có chút cay, y bước nhanh đến gần Mã Thần Nhất, ngồi xổm xuống. Vừa lay lay hắn, y vừa không nhìn được mà mở miệng mắng: “Ngu ngốc, người không muốn sống nữa hay sao? Ngủ ở chỗ này sẽ bị đông chết đó.”

48. Chương 48

Lý Huyền Lương diu Mã Thần Nhất đã nửa hôn mê vào nhà, tiện tay cởi chiếc áo khoác đã bị tuyết thấm ướt của hắn ra, ném sang một bên. Sau đó, đặt hắn lên giường, đắp chăn cho hắn. Nhiệt độ trong phòng rất ấm áp nên ý thức của hắn từ từ được khôi phục lại, cúi đầu ho khan hai tiếng. Thấy vậy, y sờ tay lên trán hắn để thử xem nhiệt độ thế nào.

Không ổn rồi... Rất nóng.

Lý Huyền Lương có chút lo lắng, không yên tâm. Y đứng dậy suy nghĩ một chút, vội vàng mặc áo khoác vào, mở cửa đi ra khỏi nhà. Bên ngoài, tuyết đã đóng thành một lớp dày, gần như vượt quá cổ chân. Siết chặt thêm chiếc áo khoác, y lội tuyết rất xa mới tìm được một hiệu thuốc mở cửa kinh doanh suốt 24 tiếng/ngày. Ở trên đường về, y đi ngang qua một tiệm tạp hóa nhỏ còn chưa đóng cửa. Thoáng do dự dừng lại bước chân, y nhìn nhìn một chút rồi đi vào, mua mì gói cùng trứng gà. Sau đó, y vội vã mang về.

Sau khi trở về nhà, thấy Mã Thần Nhất an ổn ngủ trên giường y mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Đặt thuốc lên ngăn tủ đầu giường, y mang mì gói cùng trứng gà vào nhà bếp. Trước tiên, y để trứng gà sang một bên rồi bắt đầu nấu nước, đợi khi nước sôi mới xé gói mì ra, cho vào trong. Rất nhanh chóng, nhà bếp truyền ra một mùi hương thơm phức. Đập trứng gà vào bát, hòa quện cùng những sợi mì sáng bóng, mặt trên y còn cho thêm hai quả trứng gà khác nữa. Lòng trắng trứng sền sệt, lòng đỏ trứng vàng nhạt, chỉ mới nhìn thấy thôi đã lên một cảm giác thèm ăn vô cùng. Rắc thêm ít tiêu, Lý Huyền Lương dùng khay bưng bát mì ra ngoài.

Đi đến cạnh giường, y buông bát mì trong tay xuống, sờ sờ thử lên trán của Mã Thần Nhất. Có vẻ như nhiệt độ đã hạ xuống bớt rồi...

“Này, Mã Thần Nhất.” Lý Huyền Lương kêu mấy tiếng.

Mã Thần Nhất bị lay tỉnh, mở mắt ra nhìn Lý Huyền Lương, trong ánh mắt tất cả đều là những tia tơ máu đỏ ngầu, hình dạng quả nhiên tiều tụy vô cùng, khiến Lý Huyền Lương có chút không đành lòng nhìn thêm nữa. Y thâm nghĩ, người trước mắt cùng người trước đây dường như không phải cùng một người.

Mã Thần Nhất trước đây tính tình hỉ nộ vô thường, âm hiểm giả dối, lúc nào cũng tràn đầy bá đạo, luôn luôn tự cho mình là đúng, chú trọng về bề ngoài, lãnh khốc đùa giỡn với ái tình. Thế nhưng... Mã Thần Nhất hiện tại lại mang bộ dáng sa sút khác thường, chiếc mũ đội trên đầu giống hệt của nhân vật Hứa ca trong bộ phim Bến Thượng Hải năm xưa*. Nghĩ đến đây, Lý Huyền Lương cứ nhiên nhìn không được phải bật cười.

*Hứa ca tức Hứa Văn Cường. Nhân vật này do diễn viên nổi tiếng Châu Nhuận Phát thủ vai.

Thấy Mã Thần Nhất chăm chú nhìn mình, Lý Huyền Lương vội vàng xụ mặt xuống. Cầm bát mì và đôi đũa, y cứng rắn nói: “Ngồi dậy ăn đi, ăn xong rồi hãy uống thuốc hạ sốt.”

Mã Thần Nhất tựa người vào thành giường, nhìn bát mì một chút. Hắn do dự đưa tay ra muốn nhận lấy, thế nhưng tay hắn lại run rẩy không ngừng. Lý Huyền Lương sợ rằng hắn cầm không được sẽ làm rơi xuống tấm ga giường, mà y thì chỉ có một tấm ga duy nhất, hơn nữa y cũng không có chiếc bàn ăn đặt trên giường. Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn, y đành nói: “Quên đi, để ta uy người ăn.”

Mã Thần Nhất vừa nghe vậy, trong đôi mắt bất chợt lóe lên một tia sáng. Hắn buông tay ra, gật đầu nhìn Lý Huyền Lương.

Lý Huyền Lương dùng đôi đũa trộn đều trong bát mấy cái, sau đó gấp lên một đũa đầy mì rồi xoắn lại thành một khối, đưa đến tận miệng Mã Thần Nhất. Hắn hơi hé miệng ra, có vẻ thấy hơi nóng nên cứ hít hà liên tục. Thấy vậy, y trầm mặc gấp thêm một đũa nữa, đưa lên miệng thổi thổi rồi mới đút cho hắn. Hắn ăn một ngụm, rất thơm ngon. Ánh mắt hắn cứ nhìn chăm chú vào gương mặt y, ngay cả biểu tình thối thối mì đầy lạnh lùng của y, hắn cũng không buông tha.

Bát mì này Lý Huyền Lương uy rất khổ cực, bởi vì ánh mắt chăm chú của Mã Thần Nhất không biết vì sao làm y cảm thấy áp lực vô cùng. Còn lại hai quả trứng gà, một quả y đã cứng rắn nhét vào miệng hắn, một quả thì dù y nói thế nào hắn cũng cương quyết không chịu ăn. Tuy nhiên, nếu bỏ đi thì thật quá đáng tiếc. Vì vậy, y cứ đơn giản cúi đầu xuống ăn sạch sẽ.

Điều y không nhìn thấy được chính là đôi mắt thâm thúy cùng vui mừng của Mã Thần Nhất. Tuy vẫn còn sốt, thế nhưng tinh thần của hắn so với lúc này đã tốt hơn rất nhiều, khát vọng trong lòng tựa như cây non héo rũ gặp được cơn mưa rào, dần dần mạnh mẽ vươn mình về phía trước, đâm chồi nảy lộc.

Lý Huyền Lương mang bát mì vào nhà bếp rửa sạch sẽ rồi cất vào tủ chén. Sau đó y tìm khăn khô lau tay, rót một ly nước ấm mang ra cho Mã Thần Nhất uống thuốc. Y nói với vẻ mặt lạnh lùng cùng giọng điệu gượng gạo: “Uống nhanh đi.”

Mã Thần Nhất bỏ thuốc vào miệng, kể đó mới nhận lấy ly nước từ trong tay Lý Huyền Lương, mang toàn bộ nuốt xuống. Đặt cái ly rỗng sang một bên, Lý Huyền Lương giúp hắn điều chỉnh chiếc gối trên đầu giường để hắn nằm được thoải mái, sau đó y mới xoay người bỏ đi.

“Tiểu Lương...” Mã Thần Nhất nắm lấy tay Lý Huyền Lương, cất giọng khàn khàn: “Người còn giận ta?”

Lý Huyền Lương quay đầu nhìn hắn, nửa ngày sau mới trầm mặc nói: “Không có.” Đập chặn lên người hắn, rồi lại giúp hắn thu vén mấy góc chăn, “Ta đi rửa chén, người ngủ trước đi.”

Mã Thần Nhất nhìn theo bóng Lý Huyền Lương đi vào nhà bếp, nghe được tiếng vòi nước mở. Âm thanh đầy quen thuộc của một thời xa xưa khiến khóe miệng hắn bất giác lộ ra vẻ tươi cười. Lập tức, cơn mệt mỏi rã rời ập tới, mí mắt nặng trĩu. Thế nhưng, hắn vẫn cố chấp ương ngạnh chống lại cơn buồn ngủ để chờ y.

Lý Huyền Lương thu thập nhà bếp ổn thỏa xong mới quay lại phòng ngủ. Bởi vì sợ đánh thức Mã Thần Nhất nên động tác của y rất nhẹ nhàng. Kết quả, vừa mới nằm xuống thì bàn tay nóng hổi vì cơ thể đang bị sốt của hắn đột nhiên đưa ra, chạm vào người y.

Lý Huyền Lương có chút kinh ngạc, quay đầu lại hỏi: “Thế nào còn chưa ngủ?”

Mã Thần Nhất có vẻ như muốn nói lại thôi, cho đến khi Lý Huyền Lương ngáp dài, nói: “Nếu người không ngủ thì ta ngủ trước đây.” thì hắn mới gấp gấp mở miệng: “Người vừa đưa người trở về kia... là ai?”

Lý Huyền Lương hơi sững sốt. Hiểu được người Mã Thần Nhất muốn hỏi là Nguyên Dương, y suy nghĩ một lát rồi đáp: “Là đồng nghiệp.”

Đồng nghiệp mà lại thân mật như vậy sao? Hắn nhin không được, hỏi tiếp: “Thật sự chỉ là đồng nghiệp?”

Khẩu khí của Lý Huyền Lương trở nên không tốt lắm: “Đương nhiên là đồng nghiệp. Nếu không người cho là cái gì?”

Mã Thần Nhất thấy y tức giận liền ra vẻ áy náy, nói: “Tiểu Lương, xin lỗi, ta không hỏi nữa, người đừng tức giận.”

Lý Huyền Lương cau mày, nửa ngày sau mới buồn bực lên tiếng: “Ta đã nói rồi, ta không giận.” Nói xong, y kéo tay hắn đang đặt trên hông mình ra, “Đã sốt thế này rồi còn không chịu nghỉ ngơi. Mau ngoan ngoan

ngủ một giấc đang hoàng đi.”

Mã Thần Nhất không thể làm gì khác hơn là mang vấn đề còn chưa hiểu rõ của mình nuốt ngược trở lại vào bụng. Nằm một hồi, cơn buồn ngủ lại lần thứ hai trỗi dậy. Lý Huyền Lương cũng bởi vì dọn dẹp nhà cửa cả ngày nay mà đuối sức. Do đó, hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không nói thêm gì nữa.

Do hôm nay là cuối tuần, tuyết bên ngoài trời lại rơi cả một đêm nên Lý Huyền Lương cứ tha hồ ngủ nướng. Khi y tỉnh dậy, bỗng nhiên có cảm giác không thích hợp, quay đầu sang bên cạnh thì thấy chiếc giường ngủ đã trống không. Mã Thần Nhất không biết đã đi từ lúc nào, chỉ để lại mảnh giấy trên ngăn tủ nói rằng công ty có việc, hẳn phải về trước, cảm ơn y tối hôm qua đã cho hẳn uống thuốc rồi ngủ nhờ.

Lý Huyền Lương nhìn mấy lần rồi mới vo tròn mảnh giấy lại. Người kia... từ lúc nào trở nên khách khí như vậy? Quăng mảnh giấy vào sọt rác, y đứng dậy thay đồ, ăn sáng. Sau đó, y ra ngoài mua vật dụng hàng ngày, tiện thể còn mua thêm chén đũa, thức ăn và vân vân. Đợi đến khi đem thức ăn cất vào tủ lạnh y mới nghĩ ra, y chỉ có một người, mua nhiều như thế làm chi? Hơn nữa, tuyết rơi lớn thế này, giao thông cũng bất tiện, tên kia chắc hẳn sẽ không quay lại.

Thế nhưng, ngoài dự đoán của Lý Huyền Lương chính là... Mã Thần Nhất lại đến nữa. Trong tay hẳn mang theo loại đùi gà chiên y thích ăn, còn có mấy món đồ ăn vặt, rau xào,...

Đường xá xa xôi, hẳn không có lái xe mà đi xe công cộng. Hơn nữa, đã khá trễ rồi, không có cách nào đón xe trở về. Thế là, Lý Huyền Lương không thể làm gì khác hơn, đành cho hẳn ở lại.

Mấy ngày liền, Mã Thần Nhất đều đến chiếm một nửa cái giường của Lý Huyền Lương. Mặc dù có vẻ không được hài lòng, thế nhưng y không hề cự tuyệt hay đạp hẳn ra khỏi cửa. Thậm chí vào buổi tối y còn nấu thêm thức ăn cho hẳn, rồi trên giường có thêm chiếc gối mới. Những điều này làm hẳn có chút mừng rỡ, khi hỏi y thì y lại qua loa đáp rằng đây là hàng khuyến mãi khi mua đồ, không phải y cố ý mua về.

Tuy nhiên, Mã Thần Nhất là ai chứ? Là một thiếu gia nổi tiếng phong lưu ở thành phố A. Những lời y nói ra dù có phủ nhận đi nữa, thế nhưng sắc mặt ửng đỏ mất tự nhiên ấy sao có thể gạt hẳn? Hơn nữa, y từ nhỏ đến lớn mỗi lần nói dối đều trở nên luống cuống. Mặc dù nội tâm hết sức vui mừng, nét mặt hẳn vẫn bình tĩnh vô cùng, cố gắng đè nén nổi kích động trong ngực, sợ rằng nếu không khống chế được sẽ dọa cho y sợ.

Hẳn chưa từng cẩn trọng như vậy, cho nên cũng chưa từng lo lắng dày vò như vậy. Từ xưa đến giờ, hẳn chưa bao giờ khom lưng uốn gối, hạ thấp tự tôn của mình trước bất cứ ai. Cho dù thân phận của hẳn trong mắt rất nhiều người không thể xem như quang minh chính đại thì cũng không ai có thể phủ nhận năng lực cùng địa vị của hẳn đạt được. Tại thương trường, hẳn luôn đứng từ trên đỉnh cao nhìn xuống toàn thế giới. Người như hẳn, lòng tự tôn so với người khác càng cường liệt hơn gấp bội phận. Thấp giọng cầu xin ai đó không phải là phong cách của hẳn, nhân nhượng chịu thua càng không phải điều hẳn chịu làm. Tuy rằng mấy năm nay cách xử sự của hẳn đã có chút bột phóng túng, thế nhưng vẻ lãnh khốc táo bạo đã là sự kiêu ngạo khắc sâu vào tận xương tủy, sợ rằng cả đời này cũng không cách nào thay đổi.

Vậy mà lại có một người... y có thể khiến hẳn đau đớn rồi lại khiến hẳn hạnh phúc. Giống như nằm trong tay Phật tổ, dù phản kháng thế nào cũng không thể thoát ra được. Chỉ một câu nói ngẫu nhiên của y có thể khiến hẳn mất đi lý trí, lồng ngực chảy máu. Y khiến hẳn hạnh phúc thỏa mãn như được đưa đến thiên đường, toàn bộ sinh mạng của hẳn đều do y nắm giữ. Từ khi gặp được y vào năm ấy, lý trí kiên cường đến mấy cuối cùng cũng hoàn toàn sụp đổ, chỉ có thể cam tâm tình nguyện cúi đầu trước y, thần phục y.

Chuyện đời vốn dĩ vô quýt dày có móng tay nhọn, bất luận người là người như thế nào, cường thế cũng tốt, quyền quý cũng được, nhất định sẽ xuất hiện một người có khả năng vững vàng thu phục người.

Có lúc, Mã Thần Nhất cũng thâm tự giấu, đời này chuyện hẳn không hề nghĩ đến nhất chính là sẽ khuất phục trước mắt người nam nhân không quyền không thế kia. Dù có bị lời nói lạnh nhạt của y làm cho thương tổn, làm cho cảm hận, hẳn vẫn thật sự không đành lòng tổn thương y, càng không đành lòng trừng phạt hay mắng chửi. Bởi vì, nếu như người nam nhân kia chảy xuống một giọt nước mắt, hẳn sẽ đau lòng cùng hốt hoảng.

Mặc dù tất cả những điều đó đều khiến cho hẳn vô cùng thống khổ, đau đớn lẫn dần vật, thế nhưng chỉ cần y được hạnh phúc, hẳn sẽ cam tâm tình nguyện, cam tâm trao ra mọi thứ.

Chiều nay, bộ phận của Lý Huyền Lương đột nhiên mở cuộc họp. Quản lý Dương Nguyên được lãnh đạo cấp cao điều đến tổng công ty ở thành phố B, đảm nhiệm vị trí quản lý ở đó. Nghe người ta nói, làm đến chức vị ấy thì lương cao vô cùng, gần như cao gấp mấy lần hiện tại, là vị trí được bao nhiêu người tha thiết mơ ước.

Lần điều động nhân sự cùng thăng chức ngoài ý muốn này khiến cho Dương Nguyên cũng có chút kinh ngạc. Lẽ ra loại sự tình này nếu không phải dành cho những cá nhân có công lao xuất sắc thì cũng phải có quan hệ thân thiết với lãnh đạo ở tổng công ty, khả năng một người ở chi nhánh như hắn được thăng chức vốn là hiếm hoi. Đây là quy tắc ngầm, tất cả mọi người đều biết, nhớ lại từ khi vào công ty làm đến nay, mặc dù luôn cố gắng làm việc hết sức nhưng công lao chỉ tầm tầm bậc trung, không thể xem là đủ đến cấp trên chú ý. Hơn nữa, hắn cũng không có mối quan hệ nào có thể nhờ cậy, bằng không hắn đã không chờ đến lúc này. Nhưng thăng chức dù sao vẫn là chuyện không thể nói đùa, nó chính là sự thực, chuyện tốt như vậy dĩ nhiên Dương Nguyên nguyện ý vui vẻ tiếp nhận.

Đến tối, Dương Nguyên mời mọi người thuộc bộ phận của hắn đến nhà hàng nổi tiếng Hối Phong để mở tiệc liên hoan chúc mừng. Ở tầng cao nhất, hắn bao trọn ba bàn, mọi đồng nghiệp đều đến kính rượu để thể hiện ý chúc mừng, sau đó còn nhờ hắn chiếu cố nhiều hơn. Bởi vì, đến tổng công ty rồi địa vị của hắn sẽ khác xa so với hiện tại. Cơ hội này không những giúp hắn tiền đồ vô lượng mà đãi ngộ thoáng cái cũng tăng lên gấp bội phần. Lần sau hắn trở lại, đẳng cấp khẳng định sẽ được nâng cao.

Những đồng nghiệp cùng Dương Nguyên công tác đều có điểm thương cảm. Hắn là quản lý tốt, ai cũng công nhận, qua thời gian lâu dài sẽ nảy sinh cảm tình. Hắn đột nhiên rời đi dĩ nhiên ai cũng thấy không quen, bất tri bất giác mà uống rượu khá nhiều, âm ỉ náo nhiệt đến tận nửa đêm mới tàn cuộc.

Khi Lý Huyền Lương về nhà thì Mã Thần Nhất đã ở bên ngoài đợi rất lâu. Y vội vàng lấy điện thoại di động ra xem mới phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, tất cả đều do Mã Thần Nhất gọi. Lúc đó đang trong cuộc vui, âm thanh hết sức ồn ào, y căn bản không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Y vỗ vỗ đầu, liên tục nói xin lỗi. Dự định lấy chìa khóa ra mở cửa, thế nhưng do uống hơi nhiều rượu nên đầu óc y cứ choáng váng xây xẩm, kết quả dút tay vào túi bên trái để tìm, cả nửa ngày cũng tìm không ra. Rốt cuộc, Mã Thần Nhất từ trong túi bên phải lấy ra được chiếc chìa khóa, lúc này quả thật có chút dở khóc dở cười.

Mở cửa ra, hai người vào nhà, mở đèn lên. Lý Huyền Lương sắc mặt có chút ửng đỏ, lẩm bẩm rằng muốn đi tắm. Y cởi áo khoác, tiến vào phòng tắm. Mã Thần Nhất giúp y thu thập quần áo ổn thỏa rồi mới ngồi xuống ghế mà hút thuốc.

Đợi khi Lý Huyền Lương đi ra, Mã Thần Nhất mới làm như vô ý hỏi: “Sao hôm nay người về trễ thế?”

Lý Huyền Lương lấy khăn lau tóc, nhất thời giữ không chắc, chiếc khăn thiếu chút nữa đã rơi xuống mặt đất. Mã Thần Nhất không nhần nại nữa, đoạt lấy cái khăn rồi ấn y vào ghế, sau đó chậm rãi lau giúp y.

Ngồi nửa ngày trời, Lý Huyền Lương mới có phản ứng: “À, đồng nghiệp được thăng chức nên mời khách tại nhà hàng Hối Phong.”

Mã Thần Nhất liếc nhìn gương mặt Lý Huyền Lương một cái, trong lòng tràn ngập căng thẳng. Có thể là do y vừa uống rượu, hơn nữa còn tắm nước nóng, hai má của y lúc này đỏ hồng tựa hoa đào, ánh mắt trong suốt dị thường, thậm chí còn ánh lên nét mê hoặc. Hắn vội vã nhìn sang hướng khác, sợ rằng nếu còn tiếp tục nhìn nữa hắn sẽ không thể kiềm chế được thú tính của mình, khiến cho mọi thứ không cách nào vẫn hồi.

Biểu tình của Lý Huyền Lương không giống như đang khổ sở, điều này làm tâm lý hắn hơi xao động, lập tức hỏi: “Thăng chức là chuyện tốt, thế nhưng các người đã công tác cùng nhau lâu như vậy, ít nhất cũng có chút khó tiếp nhận, đúng không?”

Lý Huyền Lương gật đầu, đột nhiên hướng đến tấm gương cười cười. Bờ môi của y đỏ mọng, khi nhếch lên đặc biệt gợi cảm. Mã Thần Nhất khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn thật không nghĩ tới khi y uống say sẽ có bộ dáng thế này, quả thực mỹ hoặc chết người.

Hắn nhìn tấm gương chằm chằm, nửa ngày cũng không nhúc nhích. Mãi đến khi Lý Huyền Lương ngửa đầu nghi hoặc nhìn hắn, thúc giục: “Lau nhanh đi.” thì hắn mới hoàn hồn, “Ừ!” một tiếng.

Vừa lau tóc cho y, hắn vừa bình ổn tâm thần lại, hỏi: “Người có buồn không?”

Lý Huyền Lương suy nghĩ một chút: “Không, cũng không thấy khó khăn lắm, thăng chức là chuyện tốt mà.”

Lúc này, Mã Thần Nhất mới thấy an tâm, “Àn... Là chuyện tốt. Vậy tên họ Dương đó lúc nào sẽ đi?”

Lý Huyền Lương vừa muốn trả lời, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hỏi ngược lại: “Làm sao người biết hần họ Dương?”

Mã Thần Nhất cúi đầu, mặt đầy hắc tuyến. Hần cứ tưởng Lý Huyền Lương đã say rồi, không ngờ đầu óc còn tỉnh táo như vậy. Hần ho nhẹ một tiếng, cố gắng che đậy: “Không phải người mới nói hần họ Dương sao?”

Lý Huyền Lương buồn bực suy nghĩ, một lát sau mới hỏi: “Ta có nói hần họ Dương à?”

Mã Thần Nhất gạt đầu, giọng khẳng định chắc nịch: “Có, mới nói qua mà người đã vội quên rồi.”

Lý Huyền Lương nghĩ mãi cũng không có kết quả, liền trả lời: “Chắc là một tuần nữa.”

Mã Thần Nhất nghe vậy thì gạt đầu. Hần thầm nghĩ thật tốt quá, việc này xử lý rất có hiệu quả!

* Giờ thì đã rõ, tại sao đồng chí Dương Nguyên đột nhiên được thăng chức. Anh Nhất gian manh khiếp ^^

Lý Huyền Lương đột nhiên lấy tay vò vò đầu, sau đó gạt chiếc khăn Mã Thần Nhất đang cầm ra, nói: “Khô rồi, không cần lau tiếp.” Dứt lời, y đứng dậy, bước chân bất ổn tiến về phía chiếc giường.

Mã Thần Nhất thả khăn xuống, quay người nhìn về phía Lý Huyền Lương. Không nhìn thì thôi, nhưng vừa nhìn thì hần cứ nhiên lại xúc động đến mức muốn phun máu mũi. Y đang mặc áo ngủ liền thân, nằm ngửa ra trên giường, hai chân không khép lại. Bởi vì vạt áo không có nút buộc nên trực tiếp mở rộng, đôi chân thon dài cân xứng hiện ra tròn vẹn, bong ma giữa hai chân như ẩn như hiện mê hoặc dị thường.

Chưa kể, dây lưng bên hông cũng không hề buộc chặt, tầng tầng lớp lớp xếp lại phía trên. Vạt áo trước mở ra phân nửa, hiển hiện làn da trắng nõn cùng hạt đậu nhỏ bên ngực trái đang phá lệ ửng hồng giống như quả mơ chín. Đôi môi mọng đỏ nhìn từ xa dường như đang phát ra một thứ ánh sáng chói mắt, khiến cho hần phải cố gắng nuốt xuống cơn xao động của mình.

Mã Thần Nhất vội vã nhắm nghiền hai mắt, hít một hơi thật sâu. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Lý Huyền Lương tự nhiên lỏa lồ như thế trước mặt hần, thực sự gợi lên tư vị gợi cảm khác lạ. Hình ảnh này nếu để cho bất cứ nam nhân bình thường nào nhìn thấy, đại khái cũng sẽ có mấy phần khiếp sợ, bởi vì không phải chỉ có nữ nhân, nam nhân vẫn có thể xinh đẹp tuyệt trần, khiến người ta sinh lòng yêu thương.

49. Chương 49

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

50. Chương 50

Cuối tuần, Lý Huyền Lương thu thập mấy bộ quần áo ném vào máy giặt, bên trong có cả chiếc áo khoác Mã Thần Nhất đã mặc tối hôm qua. Tiện tay xem thử trong túi, y thật sự không nghĩ tới sẽ moi ra được thứ này... một tấm thiệp cưới mạ vàng. Nhìn ngó một chút, y nghi hoặc mở ra xem thử, phía dưới dấu ấn đại hôn là hai cái tên đỏ rực của chú rể cùng cô dâu. Chú rể thì y không biết, nhưng cô dâu lại là... Phùng Tiểu Cung?

Lý Huyền Lương cứ cho rằng y đã nhìn lầm rồi, nhưng sau khi nhìn tới nhìn lui xác nhận kỹ lưỡng, đây đích thực là thiệp cưới của Phùng Tiểu Cung, hơn nữa còn ghi rõ ràng là gởi cho Mã Thần Nhất tiên sinh. Y

nhất thời đông cứng gương mặt, Phùng Tiểu Cửng kết hôn y không kinh ngạc lắm, nhưng thiệp cưới lại gửi cho Mã Thần Nhất, cái này y không cách nào hiểu nổi.

Lẽ nào Mã Thần Nhất quen biết Phùng Tiểu Cửng? Bọn họ là có quan hệ gì với nhau? Lý Huyền Lương nhíu mày đứng như trời trồng cả buổi.

Buổi tối khi Mã Thần Nhất quay về, Lý Huyền Lương trực tiếp lấy thiệp cưới ra, hỏi hắn đây là có chuyện gì. Hắn nhìn tấm thiệp một chút rồi bình tĩnh trả lời: “Ta quen biết với chú rể, thiệp cưới là do hắn gửi.”

Bất giác, Lý Huyền Lương ghen cả hòng, cảm thấy chính mình thật sự ngu ngốc vô cùng. Khi ấy, sao y lại không nghĩ ra, ngoại trừ cô dâu còn có chú rể mà. Y ngẩng đầu lên nhìn Mã Thần Nhất, thấy hắn đang cười cười với mình, đột nhiên gương mặt cũng đỏ ửng. Y tìm đại một cái cớ rồi gác câu chuyện này sang một bên.

Không lâu sau đó, khi Lý Huyền Lương vào nhà bếp nấu cơm, không hề hay biết rằng Mã Thần Nhất đang ở sau lưng y lấy tay lau mồ hôi. Thiệp cưới này không sớm quảng đi, suýt nữa đã làm mọi chuyện bại lộ. Thực ra, hắn đã sớm biết chuyện Lý Huyền Lương và Phùng Tiểu Cửng chia tay, thế nhưng vẫn cảm thấy chưa yên tâm cho lắm, liền gián tiếp mai mối cho Phùng Tiểu Cửng với một nhân viên cấp dưới của hắn, sau đó lại còn thúc đẩy họ mau tiến đến hôn nhân. Không tự giác sờ sờ cằm, hắn thầm nghĩ chuyện này chỉ có thể để riêng trong lòng, sao có thể để cho Lý Huyền Lương biết được.

Đương nhiên, đây chỉ là chuyện nhỏ. Còn có một chuyện hệ trọng khiến hắn phiền não hơn nhiều mà đến nay vẫn chưa được giải quyết, làm cho cuộc sống gần đây của hắn trở nên khổ sở bất an.

Tuy rằng việc kết hôn giữa những người đồng tính luyến ái đã được hợp pháp hóa, không bị người đời kỳ thị, thế nhưng Lý Huyền Lương vẫn không chịu chấp nhận.

Lần cầu hôn đầu tiên của Mã Thần Nhất xem như cũng có bước đột phá, tuy rằng không thành công nhưng ít ra nhẫn đã được đeo vào ngón tay Lý Huyền Lương.

Lần cầu hôn thứ hai là ở trên giường, sau khi hoan ái xong, hắn thừa dịp đêm khuya tình nồng, thiên thời địa lợi có đủ mà nói: “Tiểu Lương, kết hôn với ta đi.”

Không ngờ, Lý Huyền Lương lại đẩy hắn ra, xoay người nằm đưa lưng về phía hắn. Nửa ngày sau, y mới bĩu môi lầm bầm: “Bệnh thần kinh!”

Mã Thần Nhất lập tức trưng ra vẻ mặt thương cảm tội nghiệp: “Nhẫn cũng đã đeo hơn một tháng rồi, dù sao người cũng nên cho ta với chiếc nhẫn một danh phận chứ, đúng không?”

Lý Huyền Lương cứ nhiên lại giơ tay ra, chuẩn bị tháo chiếc nhẫn xuống, vô cùng dứt khoát mà nói: “Mẹ nó, trả lại cho người. Làm như ta tự nguyện đeo vậy đó? Cũng không xem lại là do ai ép buộc ta.”

Mã Thần Nhất thấy tình hình có vẻ không ổn thì vội vã ôm lấy Lý Huyền Lương, trấn an cả nửa ngày y mới nguôi ngoai.

Đến lần cầu hôn thứ ba, Lý Huyền Lương trực tiếp không thèm đếm xỉa, xem như không có nghe thấy gì hết, tựa như hắn là không khí. Điều này khiến cho tâm tình của hắn rất phiền muộn, rốt cuộc hắn phải làm thế nào mới có thể khiến y đồng ý? Nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, chỉ sợ rằng có thể hắn vĩnh viễn cũng không đợi được đến ngày đó. Hơn nữa, hắn cũng không phải là người kiên nhẫn. Hắn thực sự nghĩ không ra biện pháp nào tốt đẹp ổn thỏa. Nếu có thể khiến Lý Huyền Lương đồng ý kết hôn, biện pháp nào hắn cũng dám làm ra, thậm chí là bất chấp thủ đoạn.

Lý Huyền Lương tuy rằng trong tiềm thức đã mơ hồ tiếp nhận chuyện đồng tính luyến ái này, thế nhưng bảo y phải kết hôn cùng một nam nhân, hơn nữa sau đó còn phải ở cùng nhau với thân phận vợ chồng, đây thật sự khiến y không thừa nhận được. Rõ ràng bây giờ đã là rất tốt rồi, vì sao còn phải chạy ra nước ngoài ký vào tờ giấy kết hôn buồn cười ấy? Cái thứ đó chẳng lẽ có thể đem ra cho người khác xem? Không sợ mất mặt chắc?

Ngày hôm sau đi làm, công ty không có việc gì nên Lý Huyền Lương dành ra chút thời gian rảnh đọc báo. Ở công ty vẫn thường đặt mua mấy tờ báo pháp luật để nhân viên khi rảnh thì lấy ra đọc, xem như tăng thêm ý thức về luật pháp. Lý Huyền Lương dựa lưng vào ghế, sau khi xem xong trang bìa thì lật sang trang

tiếp theo. Đột nhiên, ánh mắt y chuyển đến tấm hình đen trắng bên dưới. Đó là tấm hình chụp hai phạm nhân bị bắt, tuy rằng đã có một đường viền đen che ngang mắt, thế nhưng nhìn tổng quan gương mặt thì y vẫn nhận ra, người đang cúi đầu đi phía sau chính là em trai của y... Lý Lâm.

Lý Huyền Lương có chút khiếp sợ, tuy rằng trong ba năm y dọn đến đây ở chưa từng liên lạc với Lý Lâm, thế nhưng từ dưới đáy lòng y đã sớm tha thứ cho hắn. Anh em thì có thể thù hận nhau bao nhiêu chứ? Nói sao đi nữa, hắn cũng là đứa em trai ruột thịt duy nhất của y. Dù thật sự hận hắn thế nào, y đã yêu thương hắn nhiều năm như vậy, làm sao có khả năng chỉ trong một phút mà phủ sạch mọi thứ.

Lý Huyền Lương vội vàng ngồi thẳng dậy, ba lần bảy lượt đọc thật kỹ tờ báo để xác nhận, quả nhiên đúng là Lý Lâm, cái tên bên dưới cũng là của hắn với tội danh bị tình nghi buôn lậu ma túy. Nhất thời, tờ báo trong tay y rơi xuống. Buồn... buồn lậu ma túy? Lý Lâm? Có khả năng này sao? Tuy rằng hắn thích ngoạn, thích náo nhiệt, lại là một người đồng tính luyến ái, thế nhưng... hắn chưa bao giờ làm hại bất cứ ai. Kỳ thực, hắn là một người rất lương thiện, làm sao lại đi buôn lậu ma túy chứ?

Y càng nghĩ càng thấy không có khả năng, liền vội vã đứng dậy xin quản lý công ty cho nghỉ phép. Nhưng ở trại tạm giam lại không cho y vào thăm, khiến y gấp đến nỗi đầu óc rối bời, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tìm Mã Thần Nhất. Tối đó, khi hắn vừa về tới thì y lập tức mang tờ báo ra cho hắn xem.

Mã Thần Nhất trầm mặc ngồi xuống, xem xong mới liếc mắt nhìn Lý Huyền Lương, nói: “Em trai của người rất có bản lĩnh a, dám đùa đại với lửa.”

Lý Huyền Lương nghe vậy, nhất thời bất an đứng lên, hỏi: “Người có cách nào giúp ta gặp được hắn không? Từ nhỏ, tính cách của Lý Lâm đã không phù hợp, điều này ta thừa nhận. Thế nhưng hắn tuyệt đối không bao giờ đi buôn lậu ma túy. Chút khờ vớ thì hắn có, nhưng hắn không phải kẻ xấu xa. Nếu chuyện này là thật, ta khẳng định có người muốn hãm hại hắn.”

Mã Thần Nhất liếc nhìn Lý Huyền Lương tâm tình có chút kích động thì thả lỏng giọng điệu, nói: “Tiểu Lương, người trước tiên đừng nôn nóng. Kỳ thực chuyện em trai người, ta cũng biết đôi chút nội tình.”

Lý Huyền Lương nhíu mày: “Người biết?”

Mã Thần Nhất gật đầu: “Em trai người gặp chuyện không may, ta biết người nhất định rất sốt ruột. Cho nên, vừa đọc báo xong thì ta đã tìm người quen để hỏi thăm tình hình bên trong.”

Lý Huyền Lương vội vã ngồi xuống, hỏi: “Vậy mọi chuyện sao rồi? Lý Lâm có thể bị gì không?”

Mã Thần Nhất mỉm cười: “Người nói thật không sai. Tên tiểu tử Lý Lâm ấy, bình thường thấy hắn默默 năm miệng mười, thế nhưng muốn hắn thực sự đi làm chuyện lớn, hắn không có đủ đầu óc để làm đâu.”

Thoáng nhìn biểu hiện lo lắng của Lý Huyền Lương, Mã Thần Nhất nói tiếp: “Việc này quả là không có liên quan gì đến Lý Lâm, hắn chỉ bị liên lụy thôi. Hắn đi theo một nam nhân nửa năm, vẫn không biết nam nhân ấy làm gì. Kết quả sự tình phát sinh, thì ra nam nhân ấy buôn lậu ma túy, cho nên hắn cũng bị dính theo.”

Lý Huyền Lương nghe xong thì tâm trạng cũng thả lỏng, phần nào vơi đi căng thẳng, “Ý người là, Lý Lâm sẽ không có việc gì? Sau khi cấp trên điều tra xong thì có thể thả hắn?”

Mã Thần Nhất không đáp, chỉ vuốt cằm suy nghĩ, một lúc sau mới mở miệng: “Ai biết được? Có thể là không đơn giản như vậy đâu. Nếu như ta đoán không sai, em trai người chắc hẳn là bị người ta vu oan giá họa, đẩy ra làm kẻ chịu tội thay.”

Lý Huyền Lương nghe vậy, nôn nóng hỏi tiếp: “Ý người là hắn không còn đường cứu? Phải ngồi tù thay cho kẻ khác? Nhưng hắn chỉ là vô tình bị dính lứu, khẳng định không phải thủ phạm chính, cấp trên không thể nào không điều tra rõ đã kết tội cho hắn.”

Mã Thần Nhất cười khẩy một tiếng: “Vậy mà sự thực là rất có thể đấy. Vốn dĩ em trai thân ái của người là kẻ không tiền không thế, hơn nữa còn vô cùng thân thiết với tên buôn lậu ma túy. Muốn tìm người chịu tội thay cho thủ lĩnh xã hội đen, em trai người là lựa chọn tốt nhất.”

Lý Huyền Lương cảm thấy ngực mình lạnh buốt. Y suy nghĩ một chút, quả thật không nghĩ ra biện pháp nào. Do đó, y ngẩng đầu lên nhìn Mã Thần Nhất đang chăm chú xem tài liệu trên tay, giọng điệu mang

theo thương lượng: “Cái kia, Mã Thần Nhất, dù sao ngươi cũng quen biết với những nhân vật quyền thế. Hơn nữa, ngươi xem như đã nhìn Lý Lâm trưởng thành, ngươi có thể tìm người giúp hắn hay không? Nếu như hắn thật sự có tội thì ta đây không thể nói gì hơn, nhưng mà hiện tại ta đã biết hắn vô tội, ta thực sự không nhẫn tâm mở to hai mắt nhìn hắn ngồi tù oan ức.”

Mã Thần Nhất đóng tài liệu trong tay lại, “Nói thật lòng, ta vô cùng không muốn nhìn đến em trai ngươi. Nếu như không phải vì ngươi, chỉ sợ là ngay cả chuyện hỏi thăm này ta cũng không làm. Hơn nữa, em trai ngươi đoán chừng rất cảm hận ta.”

Lý Huyền Lương nhếch môi lên, tức giận nói: “Ngươi bây giờ còn dám nói với ta mấy chuyện này? Lúc đầu ngươi cấu kết với hắn làm ra chuyện dơ bẩn, sao ngươi không nói nhìn hắn không vừa mắt mà giải tán hả?”

Mã Thần Nhất cười cười, thư thả đáp: “Lúc đầu là vì có ảnh chụp của ngươi, bằng không ta để ý cũng không để ý tới tên tiểu tử ấy.”

Lý Huyền Lương tức giận vô cùng. Mấy lời hắn nói quả thực cứ như chuyện hiển nhiên, hết sức vô tình. Thế nhưng, y chỉ có thể cắn răng chịu đựng, bởi vì hiện tại người có khả năng giúp Lý Lâm chỉ có duy nhất một mình hắn. Trừ hắn ra, y căn bản không tìm được người khác.

Lý Huyền Lương nhẫn nhịn nói: “Vậy ngươi xem như nể mặt ta, tìm người giúp hắn được không? Dù sao thì hắn cũng là em trai ruột của ta, đồng thời cũng là học đệ của ngươi.”

Mã Thần Nhất dường như đang chờ y nói ra những lời này. Hắn vuốt vuốt cằm, “Kỳ thực chuyện này nói khó không khó, nói dễ không dễ. Ta gần đây có quen một người bạn, hắn xác thực có khả năng giúp Lý Lâm. Tuy nhiên, hắn không thể giúp ta không công, ta phải cho hắn chút ít lợi lộc. Tương tự, ta không thể giúp Lý Lâm không công. Cho nên, ta có một điều kiện.”

Lý Huyền Lương nhíu mày. Mã Thần Nhất nói cả nửa ngày, không nghĩ tới là muốn ra điều kiện với y. Tuy thấy có chút không thích hợp, nhưng y đành phải tiếp thu.

“Đừng nói quanh co lòng vòng nữa, rốt cuộc là có điều kiện gì?”

Mã Thần Nhất nhìn y chăm chú, đột nhiên nghiêng người về phía trước, chậm rãi tiến đến gần sát bên cạnh lỗ tai duyên dáng của y, hưởng thụ gương mặt y càng lúc càng ửng hồng, từ từ nói ra từng chữ: “Rất đơn giản, ngươi kết hôn với ta, thế nào?”

Lỗ tai Lý Huyền Lương nhất thời đỏ bừng lên. Y một phát đẩy mạnh Mã Thần Nhất ra, quát: “Ngươi muốn kết hôn muốn đến điên rồi sao? Cưng nhiên đem loại chuyện này ra trao đổi, thực sự là biến thái mà.”

Mã Thần Nhất ngồi xuống ghế trở lại, cười khê: “Ngươi đừng kích động, đừng kích động a. Còn hơn mười ngày nữa mới xét xử, ngươi cứ chậm rãi mà suy nghĩ.” Nói xong, hắn ngược nhìn Lý Huyền Lương một chút, chỉ thấy gương mặt y vì phần nộ mà đỏ ửng, đôi mắt tỏa ra lửa giận như muốn thiêu chết hắn. Hắn lập tức dời ánh mắt sang hướng khác, vuốt cằm nghĩ thầm trong lòng: vì sao biểu tình thẹn quá hóa giận của Tiểu Lương đối với hắn lại có sức mê hoặc thế này? Cũng khó trách, những gì hắn yêu thích luôn luôn cổ quái.

Tuy rằng Mã Thần Nhất vẫn cúi đầu không nhìn Lý Huyền Lương, thế nhưng kỳ thực nội tâm của hắn đã rục rịch nảy giờ. Lúc này, hắn phi thường đã muốn đem y quăng lên giường, sau đó điên cuồng lột sạch hết quần áo của y, để thân thể y không có bất cứ một thứ quần áo nào vướng víu. Kế tiếp, dùng tay xoa nắn khắp thân thể y, rồi dùng môi hôn thêm một lượt nữa. Tiếp theo, xoay y một vòng mà “ấy ấy”, rồi lật y lại “ấy ấy”, ngồi trên giường ôm y “ấy ấy”, cuối cùng thì để y nằm xuống, gác một chân thon dài của y lên vai hắn, tiếp tục “ấy ấy”...

Hiện tại, Lý Huyền Lương căn bản không biết trong óc Mã Thần Nhất đang suy nghĩ cái gì. Nhưng nếu như y biết hắn có những ý tưởng dâm loạn đến thế, có lẽ y sẽ tức giận mà trực tiếp tông hắn lên tàu vũ trụ bay tới Sao Hỏa luôn.

Y chỉ thấy vẻ mặt Mã Thần Nhất lạnh lùng nghiêm túc, tựa hồ như ý đã quyết rồi, trừ khi y đồng ý điều kiện của hắn, bằng không hắn sẽ không tìm người giúp Lý Lâm. Thậm chí, hắn còn không thèm nhìn y cái nào, là biểu hiện không thể thỏa hiệp thêm ư? Hay là hắn thật sự giận y, bởi vì ba lần trước y đã cự tuyệt hắn?

Nội tâm Lý Huyền Lương phi thường rối loạn cùng buồn bực. Y vò vò đầu, tận lực khắc chế bản thân, thầm nghĩ bây giờ y với Mã Thần Nhất đã như vậy rồi, cũng không khác kết hôn là bao. Tuy rằng y rất bài xích cái loại kết hôn đồng tính, sau đó còn dùng giấy kết hôn thật mắc ói để hợp pháp hóa, khiến hai nam nhân cả đời buột chặt với nhau một chỗ. Thế nhưng, để cứu Lý Lâm thì y cũng có thể chịu đựng được. Cùng lắm thì đem mọi thứ phủ sạch, xem như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Do đó, y đi qua đi lại mấy vòng trong phòng, cuối cùng mới nghiêng răng nghiêng lợi đứng lại, lớn tiếng nói: “Điều kiện người nói khi nãy... ta đồng ý.”

Mã Thần Nhất nghe được câu đó, trong nháy mắt cứ tưởng đầu hắn đang nằm mơ. Ba chữ “Ta đồng ý.” dường như mang theo hồi chuông boong boong, kích động màng nhĩ của hắn. Hắn lập tức đứng dậy ôm lấy Lý Huyền Lương, cổ sức xoay mấy vòng, cho đến khi Lý Huyền Lương thiếu chút nữa đắm một đắm thẳng vào mặt hắn thì hắn mới buông tay.

Mã Thần Nhất nhìn nại nhện xuống tâm tình chuẩn bị bạo phát của hắn, nhìn chăm chú Lý Huyền Lương, ôn nhu xác nhận: “Tiểu Lương, nam nhân nói lời thì phải giữ lời. Người đã đồng ý rồi, tất nhiên không thể đổi ý, biết không?”

Kỳ thực nhìn thấy Mã Thần Nhất như vậy, Lý Huyền Lương quả là có điểm hối hận. Thế nhưng nghe hắn nói xong, y nhất thời khinh bỉ đáp: “Người yên tâm, ta còn không biến thái đến mức nói lời không biết giữ lời. Uy, ta đã đồng ý với người rồi, vậy em trai ta chừng nào được thả?”

Mã Thần Nhất hôn Lý Huyền Lương một cái, đáp: “Chậm nhất là tối ngày mai, ta bảo đảm hắn sẽ được thả. Vì vậy, người chuẩn bị một chút đi, ngày mai chúng ta đáp máy bay đến Pháp đăng ký kết hôn.”

Lý Huyền Lương cả kinh, trừng to mắt nhìn Mã Thần Nhất: “Người điên rồi sao? Làm gì nhanh như vậy?”

Mã Thần Nhất mỉm cười, hắn nhìn Lý Huyền Lương thật chăm chú, sau đó vươn tay ra ôm y vào ngực, chậm rãi vỗ về mái tóc mềm mại của y, thở dài nói: “Người thấy nhanh sao? Có lẽ là hơi nhanh thật, thế nhưng đối với ta mà nói, ta đã chờ đợi rất lâu rồi, không cách nào đợi thêm được nữa. Bao nhiêu năm nay đã tốn hết tất cả kiên nhẫn cùng tinh lực của ta, rốt cuộc ta có thể đợi đến giây phút này...”

Tiếp đó, hắn cúi đầu xuống, nhẹ giọng nỉ non: “Tiểu Lương...”

Giơ cằm Lý Huyền Lương lên, trước ánh mắt bất mãn cùng nghi hoặc của y, hắn đặt xuống môi y một nụ hôn dịu dàng, tựa như lời hẹn thề sinh tử trong một nghi lễ thần thánh.

Hắn nói: “Đừng sợ, ta yêu người...”

51. Chương 51: Ngoại Truyện 1

Ngày hôm sau, Mã Thần Nhất mang theo Lý Huyền Lương đáp máy bay đến Pháp. Trải qua thêm mấy ngày nữa mới làm thủ tục đăng ký kết hôn. Sau đó cũng không vội về nước mà trực tiếp dẫn y đến Hawaii, bắt đầu chính thức hưởng tuần trăng mật.

Cảnh biển ở Hawaii thật sự đẹp đến mức không gì sánh nổi. Còn đồ ăn vặt thì lại càng làm cho người ta khó quên. Dọc theo đường phố có rất nhiều gian hàng bán hải sản tươi ngon cùng khoai sọ, lại có thêm hàng ngàn món ăn mang hương vị của trái dừa.

Có một vài vị du khách táo bạo, nhàn nhã ngồi ngắm cảnh trên bãi cát vàng, trong miệng liên tục ăn mấy thứ trái cây như đu đủ và dưa, sau đó hướng về phía những thiếu nữ xinh đang chơi đùa trước song biển mà huyết sảo đến chói tai, tạo thành một đạo phong cảnh đậm chất Hawaii, và hơn nữa là một loại hưởng thụ tinh thần.

Mã Thần Nhất và Lý Huyền Lương đang nằm trên bãi cát phơi nắng, bên cạnh cũng có một đôi tình nhân.

Nói tới chuyện này thì quả thật vô cùng trùng hợp. Khi Mã Thần Nhất và Lý Huyền Lương đến Pháp đăng ký kết hôn đã gặp bọn họ. Bọn họ cũng là cặp tình nhân đồng tính, vừa mới kết hôn không lâu so với Mã

Thần Nhất và Lý Huyền Lương. Kế tiếp, khi đến Hawaii hưởng tuần trăng mật lại thêm một lần tình cờ gặp bọn họ trên máy bay. Bởi vì có quen biết trước, lại cùng là người Trung Quốc nên có rất nhiều chuyện để nói.

Trong hai người bọn họ, một người vóc dáng tương đối cao ráo, bộ dáng hơi xấu hổ, là một kiến trúc sư. Còn nam sinh tuấn tú bên cạnh hẳn là quản lý quán rượu. Ở trên máy bay, Mã Thần Nhất cùng người kiến trúc sư kia trò chuyện với nhau rất nhiều. Lý do là gần đây công ty của Mã Thần Nhất mới có thêm nghiệp vụ về xây dựng các công trình kiến trúc, nhưng lại chưa hiểu biết nhiều, nhân đây có thể mang những vấn đề còn vướng mắc ra thỉnh giáo người kiến trúc sư kia. Như vậy cả hai đều có hứng thú hơn, mà Mã Thần Nhất cũng có thể nhờ người này tư vấn về các phương diện kiến trúc lẫn địa thế.

Mà người nam sinh tuấn tú làm quản lý quán rượu kia, lúc này đang cùng Lý Huyền Lương nằm bên cạnh nhau. Có thể là do bệnh nghề nghiệp, hẳn ta dễ kết bạn vô cùng, giống như đã quen biết từ lâu, cứ liên tục có rất nhiều chủ đề để trò chuyện không dứt.

Mã Thần Nhất nằm kế bên, có chút nhịn không được, đứng dậy hỏi Lý Huyền Lương: “Đi lướt sóng không? Ta dẫn người đi.”

Lý Huyền Lương nằm phoir nặng có chút buồn ngủ, thấy không hứng thú nên lắc đầu. Mã Thần Nhất thấy y như vậy, cũng không đành lòng kiên quyết kéo y theo, đành đi trước cùng người kiến trúc sư kia.

Nam sinh làm quản lý quán rượu nằm bên cạnh tên gọi Thần Hi, quả thật là một cái tên tốt đẹp tươi sáng, đầy ý chí phấn đấu.

*Thần Hi: QT dịch là tia nắng ban mai :D

Thần Hi sợ làn da mình sẽ bị ánh nắng mặt trời ở đây làm cho đen sạm, cho nên hẳn cứ nằm lì bên dưới bóng dù, một bước cũng không muốn ra ngoài, thậm chí còn chưa yên tâm mà bôi kem chống nắng đầy người.

Lý Huyền Lương thì lại không hề để tâm. Y phoir một nửa thân thể dưới ánh nắng mặt trời, còn một nửa dưới bóng dù, cơ hồ có chút buồn ngủ.

A Thần nghiêng đầu nhìn Lý Huyền Lương một chút, giống như đang đánh giá y, nét mặt lộ ra vẻ hâm mộ: “A Lương, ta phát hiện da người rất đẹp a. Ánh nắng khủng khiếp như vậy mà người không hề bị sạm đen? Người dùng loại kem chống nắng bảo vệ da gì thế?”

Lý Huyền Lương bị đánh thức, y mở mắt ra, thầm nghĩ: cái gì mà kem chống nắng bảo vệ da? Là thứ đồ chơi gì chứ? Vì vậy, y co chân lại, nói: “Không có dùng qua.” Lại nhìn về phía tuýp kem trong tay A Thần, cái kia chính là kem chống nắng? Muốn y cầm thứ này, giống như nữ nhân mà bôi bôi trét trét lên người? Ngát, làm sao có thể? Hơn nữa, y cũng không có hứng thú dùng thời gian ở Mỹ mà lãng phí cho thứ này, không bằng y nằm dưới ánh nắng mặt trời mà ngủ một giấc còn cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

“Thật là hâm mộ người. Người nhìn xem, chúng ta vốn có làn da trắng giống nhau, thế nhưng chỉ mới ở đây chưa đến hai ngày, ta đã đen thành như vậy, so với người... Người nhìn đi...” A Thần đem tay mình đặt cạnh tay Lý Huyền Lương. Y liếc nhìn một cái, có đen sao? Căn bản có chỗ khác biệt ư? Y thật sự nhìn không ra.

A Thần tiếp tục bôi kem chống nắng, vừa bôi vừa nói: “Người đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta không phải kẻ biến thái cũng không phải loại người tùy tiện. Ta là nam, là một nam nhân thuần khiết. Bất quá, không thể không nói, cùng là nam nhân thuần khiết nhưng làn da của người rất đẹp, chắc chắn là thuộc về loại da dù có phoir nắng cũng không đen. Đây là một làn da hiếm có. Không giống như ta, phải chăm sóc kỹ lưỡng, không dám lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, bằng không sẽ bị tia tử ngoại làm cho đổi màu.”

Lý Huyền Lương dù sao cũng không ngủ được nữa. Y đứng thẳng người dậy, nhìn về phía Thần Hi: “Cần gì phải quan tâm xem da có đổi màu hay không, cứ để tự nhiên là được rồi.”

A Thần bắt mắt liếc y một cái, nói: “Người là thiên sinh lệ chất, không giống những người bình thường khác. Người có biết nam nhân muốn chăm sóc làn da cho tốt khó khăn đến mức nào không? Hơn nữa, còn phải duy trì vóc người cân đối. Cái loại áp lực tâm lý này còn hơn cả nữ nhân nữa.”

Lý Huyền Lương nghi hoặc hỏi: “Nam nhân sao lại phải so sánh với nữ nhân?” Nam nhân không phải là nam nhân sao? Nếu như nam nhân nào cũng giống nữ nhân, vậy còn cần nữ nhân làm gì?

Thần Hi ngừng động tác trong tay lại, giọng điệu trở nên nghi ngờ: “Người cùng với vị Mã tiên sinh kia thực sự mới kết hôn ư? Vấn đề người vừa hỏi đáng lẽ thụ nào cũng phải biết chứ? Hoặc không lẽ người là công?”

Lý Huyền Lương vò vò đầu, có chút đỏ mặt nhưng ngay sau đó lại trả lời với vẻ oán hận: “Không phải...”

Thần Hi hiểu rõ, gật đầu, tiếp tục bôi kem chống nắng: “Vậy là người vừa mới nhận ra tính hướng của mình không bao lâu? Người là người mới?”

Lý Huyền Lương do dự đáp: “Có thể xem là như thế.”

Thần Hi cười nói: “Thế thì khó trách, hóa ra người là người mới. Để ta nói cho người biết a, thật ra đồng tính luyến ái rất khó duy trì tình cảm lâu dài. Giống như việc chăm sóc làn da vậy, muốn hai nam nhân luôn ở bên nhau cảm thấy mới mẻ thì không hề dễ dàng. Chúng ta đều là nam nhân, người chắc hẳn cũng phải biết, nam nhân chính là loại động vật chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ, rất khó giữ vững trung trinh với một người duy nhất. Nếu đã không còn tình yêu, sẽ không giống như tiểu hài tử mà bám riết lấy nhau, có thể chia tay dễ dàng, so với tình yêu khác giới thì tỷ lệ chia tay càng cao hơn gấp mấy lần. Cho nên, chúng ta làm thụ thì phải luôn luôn duy trì trạng thái tốt nhất. May mắn thay người yêu của ta đối với ta xem như không tệ, chúng ta đã sống với nhau hơn năm năm rồi, tình cảm vẫn rất ổn định. Bất quá, chuyện này không thể nói trước được. Có lẽ ngày tiếp theo hắn sẽ vứt bỏ ta để tìm thú vui mới, hoặc ta cũng có được nhân duyên mới không chừng. Dù sao ta cũng sẽ ổn thôi. Hơn nữa, hiện tại số người theo đuổi ta không hề thiếu...”

Lý Huyền Lương càng nghe càng cảm thấy không hiểu nổi. Nếu nói rằng người đồng tính luyến ái muốn tìm được người yêu mình thật lòng rất khó khăn, như vậy tình yêu này so với tình yêu khác giới không phải càng đáng quý trọng hơn ư? Tại sao hắn lại có thái độ như vậy? Nếu có chuyện không yêu nữa thì vứt bỏ dễ dàng, như vậy quốc gia kia cần gì cho phép kết hôn đồng tính? Cho dù nhận thức mỗi người khác nhau, nhưng đến mức không yêu nhau sâu đậm mà vẫn ở bên nhau, vậy chẳng phải thuộc về lạm giao ư? Cái loại này là có gì? Hay chẳng qua chỉ là một kiểu chơi đùa kích thích?

Theo như ý tứ trong lời nói của Thần Hi, Lý Huyền Lương đột nhiên cảm thấy có một chút thất vọng đối với những người đồng tính luyến ái.

Thần Hi thấy Lý Huyền Lương không nói gì, cho là y đồng ý với mình, liền cười hỏi: “Vị Mã tiên sinh nhà người hiện tại công tác ở đâu? Bộ dáng hắn rất tuấn tú, lại rất có khí chất.”

Lý Huyền Lương nằm lại xuống ghế. Lúc này, có một người da đen đi ngang qua, nhìn y cùng Thần Hi chăm chú, sau đó lộ ra nụ cười với hàm răng trắng khỏe, rồi đột nhiên có chút xấu hổ, xoay người bỏ chạy.

“Hắn làm quản lý ở tập đoàn Phong Hùng.” Lý Huyền Lương nhắm mắt, tùy tiện trả lời.

Động tác của Thần Hi ngừng lại. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lý Huyền Lương, hỏi: “Là tập đoàn Phong Hùng ở thành phố A?”

Lý Huyền Lương mở mắt nhìn về mặt kính ngác của Thần Hi, gật đầu: “Ừ, ở thành phố A.” Chuyện này làm cho người ta ngạc nhiên đến thế sao?

“Trời a, cư nhiên là tập đoàn Phong Hùng ở thành phố A. Từ khi tốt nghiệp đại học ta đã muốn vào làm ở đó rồi, nhưng cố gắng đến bây giờ cũng chỉ được làm cho một công ty tạm tạm ở thành phố B. Thật không nghĩ tới có thể tình cờ gặp quản lý của tập đoàn Phong Hùng...” Thần Hi có vẻ rất cao hứng, đột nhiên hỏi: “Mã ca làm chức quản lý gì?”

Nghe câu hỏi cùng thái độ của Thần Hi, Lý Huyền Lương đột nhiên cảm thấy chuyện này hình như không ổn lắm. Công việc và thân phận của Mã Thần Nhất có khi nào thuộc về chuyện cơ mật chốn thương trường hay không? Vì vậy, y đáp: “Ta cũng không rõ lắm. Chuyện công việc của hắn ta không có hỏi qua, chỉ biết hắn là quản lý thôi.”

Thần Hi cúi đầu suy nghĩ một chút rồi cắt tuýp kem chống nắng đi, tầm mắt hướng về phía bờ cát. Đột nhiên, hần bồng bồng hưng phấn, đứng lên hỏi: “A Lương, có muốn đi lướt sóng không?”

Lý Huyền Lương bị sức sống bất chợt của Thần Hi làm cho chấn động tinh thần, một hồi lâu sau mới trả lời: “Không đi đâu, ta hơi mệt.”

Thần Hi mỉm cười rạng rỡ: “Vậy được rồi, người cứ ở đây nghỉ ngơi thật tốt đi. Ta đến phía trước chơi cùng bọn họ.” Nói xong, hần quần một tấm khăn lông lớn quanh người rồi đi ra khỏi chiếc dù che nắng.

Lý Huyền Lương trở nên ù ù cạc cạc. Y có chút nghi ngờ, Thần Hi không phải sợ bị ánh nắng mặt trời làm da đen sạm đi nên không chịu bước ra ngoài? Hiện tại là như thế nào? Tại sao hần đột nhiên không sợ phơi nắng nữa? Thật đúng là một người quái lạ...

Buổi tối, Mã Thần Nhất nói muốn mời khách đến nhà hàng gần đây ăn món ăn Trung Quốc. Tuy nhiên, Vân Tiêu – người yêu của Thần Hi lại nói: đã tối đây rồi thì phải nhập gia tùy tục chứ, không cần đến nhà hàng ăn món ăn Trung Quốc, bình thường vẫn được ăn mà, tốt nhất nên đi ăn mấy món ăn vặt đặc sắc ở địa phương, như vậy tương đối có sức hấp dẫn hơn.

Vì vậy, bốn người liền đi dọc theo các quầy hàng trên phố. Lý Huyền Lương ăn trước một nắm cơm nhân thịt heo, quả thật mùi vị rất ngon. Kế tiếp, y ăn vài loại trái cây nhiệt đới sấy khô nhưng vẫn còn vị ngọt. Có một loại trái cây mọng nước màu tím giống khoai sọ, ăn cũng bình thường, thế nhưng Thần Hi tựa hồ rất thích ăn.

Vào buổi đêm thế này, trên phố đông người đi lại rất dễ lạc nhau. Lý Huyền Lương đang ăn mấy miếng khoai lang chiên giòn, đến lúc quay đầu lại đã không thấy Mã Thần Nhất đâu. Vừa lúc này, Vân Tiêu lại đứng cạnh y, cười nói: “Không có gì đâu, Thần Hi đang cùng Mã ca đến bên kia ăn salad. Người muốn đến đó không?”

Lý Huyền Lương khoát khoát tay, “Không cần, món này ăn rất ngon, ta sẽ ở đây vừa ăn vừa chờ bọn họ.”

Vân Tiêu cũng ngồi xuống bên cạnh Lý Huyền Lương, xuyên qua những người lui tới trên đường mà nhìn về hướng kia. Lý Huyền Lương ăn thêm vài miếng cá tươi rồi quay đầu lại hỏi: “Nếu người thấy không yên tâm thì cứ đi trước đi.”

Vân Tiêu vội nói: “Không, không phải là ta không yên tâm. Chẳng qua Thần Hi rất hiếu động, ta sợ hần sẽ đi lạc mất, cũng may có Mã ca bên cạnh.”

Lý Huyền Lương cười cười: “Chẳng lẽ ai làm kiến trúc sư cũng tỉ mỉ như vậy ư? Không sao đâu, bọn họ một lát nữa sẽ quay lại mà.”

Vân Tiêu lúc này mới quay người lại ăn chút gì đó, hần nói: “Chuyện tình cảm có đôi khi rất kì lạ. Trước kia, ta không hề nghĩ tới có một ngày ta sẽ đối xử tốt với một người như vậy. Có thể đây chính là tình yêu sao?”

Lý Huyền Lương nuốt xuống một ngụm bia, “Những lời này người nên nói với Thần Hi, có lẽ hần sẽ rất vui về đó.”

Vân Tiêu thở dài, đại khái là có một loại tâm tình bèo nước gặp nhau với Lý Huyền Lương, hần nói tiếp: “Là tại người không biết đó thôi, thật ra Thần Hi đối với ta vẫn thấy không yên lòng, tựa hồ như hần cảm thấy ta còn chưa đủ thương hần.” Vân Tiêu uống một ngụm bia, cười khổ: “Người xem ta đi, vốn đang có một cuộc sống vui vẻ, lại còn mới kết hôn với hần, hiện tại lại nói ra những lời như thế, ta tự phạt.” Nói xong, tự mình rót tự mình uống thêm mấy ly bia.

Lý Huyền Lương vỗ vỗ bả vai hần, không biết nên nói gì an ủi. Đây vốn là chuyện nhà người ta, người ngoài như y thật không tiện xen vào, việc thích hợp nhất chỉ là lắng nghe mà thôi.

Chốc lát sau, Mã Thần Nhất đã cùng Thần Hi quay về. Hần ngồi xuống bên cạnh Lý Huyền Lương, nhiệt tình lấy ra một mâm đầy thức ăn vặt. Mấy món ăn hải sản đều được hần bóc vỏ sạch sẽ bày ra trong chiếc đĩa nhỏ, ngoài ra còn có thêm nhiều món khác. Hần cao hứng nói: “Tiểu Lương, nhìn xem ta chuẩn bị cho người này. Người ăn nhanh đi, ăn xong ta sẽ đi lấy thêm.”

Lý Huyền Lương nhìn mấy đầu ngón tay hơi đỏ hồng lên của Mã Thần Nhất. Vị đại thiếu gia này không bao giờ làm cái việc hầu hạ người khác, lúc này thật sự quá ủy khuất cho hắn rồi. Y cầm một miếng lên ăn rồi gật đầu nói: “Mùi vị rất ngon!”

Một câu nói này của Lý Huyền Lương khiến Mã Thần Nhất vui vẻ hẳn lên. Hắn dứt y ăn thêm vài miếng rồi kéo theo Vân Tiêu đi chuẩn bị thêm thức ăn, để lại y cứ ngồi đó mà ăn những thứ có sẵn trên mâm.

Lý Huyền Lương ăn xong, thấy miệng có chút mùi liền mua đi một chai nước khoáng để uống. Thần Hi ngồi bên cạnh nói: “Mã ca đối với người thật tốt, còn tự mình chuẩn bị thức ăn cho người, khi ta muốn giúp, hắn cũng không cho. Làm sao người có thể huấn luyện ra một người bạn trai tốt như vậy? Có bí quyết gì gì đó không, chia sẻ cho ta biết với?”

Lý Huyền Lương sững sờ: “Cái này thực sự không có. Bình thường chúng ta đại khái vẫn luôn như thế.”

Thần Hi vẻ mặt không tin: “Biết trước người sẽ không nói mà, thôi bỏ đi.” Dứt lời, hắn uống một hơi sạch sẽ ly bia, tâm tình tựa hồ không thoải mái cho lắm.

Lý Huyền Lương suy nghĩ một chút đến những lời của Vân Tiêu khi nãy, do dự nói: “Thật ra thì bạn trai của người cũng đối xử với người rất tốt. Ta cảm thấy được, tình cảm hắn dành cho người rất sâu đậm.”

Thần Hi cười nhạt: “Dành tình cảm sâu đậm cho ta thì có ích lợi gì? Hắn chỉ là một kiến trúc sư nhỏ nhoi, có thể có bao nhiêu khả năng chứ? Nếu không phải hắn rất tốt với ta thì làm sao có thể gạt ta kết hôn cùng hắn? Nói thật, hiện tại ta đã bắt đầu thấy hối hận.”

Lý Huyền Lương cảm thấy khẩu khí của Thần Hi có điểm không ổn, “Sao lại hối hận? Không phải các người mới kết hôn ư? Nếu đã kết hôn rồi, hai người nên thỏa thuận mọi thứ để sau này vui vẻ mà sống cùng nhau.”

Thần Hi liếc nhìn y một cái: “Gì chứ, người đúng là quá ngây thơ. Đầu năm kết hôn, cuối năm ly hôn cũng là chuyện bình thường thôi, xem như hết hợp rồi lại tan. Hôm nay, ta đột nhiên cảm thấy rất khó hiểu, một kiến trúc sư nhỏ nhoi như hắn làm sao lại theo đuổi được ta? Đại khái chắc là do ta nhất thời bị ma quỷ ám...”

Lý Huyền Lương nghe xong thì im lặng. Suy nghĩ cả nửa ngày, y chỉ có thể nói một câu: “Người say rồi...”

Thật ra, Lý Huyền Lương cũng từng có ý niệm hối hận vì đã kết hôn với Mã Thần Nhất trong đầu, nhưng đó chẳng qua là vì y cảm thấy chán ghét cái cảm giác giống như bị hắn sắp đặt mọi chuyện, không phải là vì đối tượng kết hôn. Nói thật, cùng chung sống cả đời với hắn đã trở thành thói quen của y rồi. Mặc dù đăng ký kết hôn là bắt buộc dĩ, thế nhưng khi đã kết hôn rồi thì y không hề nghĩ đến chuyện ly hôn. Bởi vì... việc ấy phiền toái vô cùng, hơn nữa Mã Thần Nhất chắc chắn không bao giờ đồng ý, chuyện này y hiểu rất rõ. Cho nên, y thật không nghĩ sẽ ly hôn. Đối với những bất mãn của Thần Hi về nghề nghiệp cùng tương lai của Vân Tiêu, y lại càng không có. Y luôn luôn có thói quen đơn giản hóa mọi việc, ngoại trừ sống cuộc sống của những kẻ có tiền như Mã Thần Nhất thì y không cách nào tiếp thu được.

Thần Hi uống thêm một ngụm bia rồi cất lời trêu chọc y: “Không nói chuyện đó nữa. Lão công của người rất đẹp trai, rất xuất sắc, tính tình tốt, đối xử với người lại ôn nhu. Thật là trong trăm người có một a...”

Lý Huyền Lương nghe xong, trên mặt tràn đầy hắc tuyến. Tên kia đúng là bộ dáng đẹp trai thật, vóc dáng cao ráo cũng không sai, thế nhưng tính tình tốt cùng ôn nhu... y thật không dám gật bừa. Nếu như tên hỗn đản ấy mà tính tình tốt cùng ôn nhu như lời Thần Hi nói... vậy y chính là thánh nhân rồi còn gì.

Thần Hi lắc lắc ly bia, tựa hồ đã uống say. Hắn vừa nhìn chai bia vừa nhẹ giọng lầm bầm lầm bầm: “Quả thật rất hâm mộ người, có thể tìm được một người tốt như vậy. Tại sao ta đến cuối cùng chỉ có thể gặp thoáng qua mà thôi? Ta rốt cuộc có thể hay không...”

Thanh âm của hắn quá nhỏ, Lý Huyền Lương không thể nào nghe được. Y vừa muốn quay đầu sang hỏi, Mã Thần Nhất cùng Vân Tiêu đã trở lại, còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon. Cho nên, y cứ thế đem chuyện này quên sạch sẽ.

Ăn uống xong, mọi người trở về phòng riêng của mình, thu thập ổn thỏa mọi thứ. Lý Huyền Lương ăn rất no, cũng chơi đùa mệt chết đi được, chỉ muốn lên giường nằm ngủ. Thế nhưng, Mã Thần Nhất dường như

rất có tinh thần, không ngừng giở trò, khiêu khích lửa tình bùng phát. Thế lửa lan tràn, có chút không thể nào khống chế, khói đặc bốc lên ngùn ngụt, điều nhi gáy cả đêm không ngừng, trăng treo trên đầu ngọn quế phía tây, sao trời che kín không trung, thanh âm rên rỉ, tiếng thở dốc bên tai không ngừng, cho đến khi tàn buổi đêm mới từ từ dừng lại, cho đến khi chìm vào giấc mộng...

Sáng hôm sau, trên chiếc giường thật lớn kiểu tây phương trong phòng ngủ, Lý Huyền Lương vừa điên cuồng ném gối về phía Mã Thần Nhất vừa mắng: “Mã Thần Nhất, người cái tên này có thể tiết chế một chút không? Mỗi ngày ngoại trừ lên giường thì chính là lên giường, người có thể chịu được nhưng ta thì không.”

Mã Thần Nhất nằm ngửa trên giường, mỉm cười vô cùng ôn nhu. Thấy Lý Huyền Lương quả thật có đôi chút kích động, cho nên hần liền nắm lấy tay y, nói: “Ân, Tiểu Lương, người đừng nóng giận. Ta nghe lời người, sau này nhất định sẽ tiết chế.”

Thúi lắm! Lời này đã nghe bao nhiêu lần rồi, một chút độ tin cậy cũng không hề có. Lý Huyền Lương đầu tóc rối bù, thở dốc một hồi, sau đó u ám quay đầu nhìn về phía Mã Thần Nhất, lạnh lùng nói: “Lừa gạt ai đó? Ta không tin người nữa.” Nói xong, y xoay người bóp cổ Mã Thần Nhất, phần hận hét: “Người cái tên này thực sự quá ghê tởm, ta muốn lập ra hiệp nghị với người.”

Mã Thần Nhất sững sờ. Trước đây là do hần uy hiếp Lý Huyền Lương lập ra hiệp nghị. Hiện tại, phong thủy luân chuyển, y bây giờ đang muốn cùng hần lập ra hiệp nghị. Hần kéo bàn tay y đang đặt trên cổ mình ra rồi nghi hoặc hỏi: “Hiệp nghị gì?”

Lý Huyền Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sau này mỗi tuần chỉ có thể làm hai lần.”

Nụ cười trên gương mặt Mã Thần Nhất đông cứng lại. Hần ngồi thẳng lên, nghiêm túc nói: “Ân ái là chuyện nghĩa vụ của vợ chồng, chúng ta đã kết hôn a.”

Lý Huyền Lương có chút thất bại, chỉ biết cả đời này chuyện khiến y hối hận nhất có lẽ chính là kết hôn cùng Mã Thần Nhất. Vì vậy, y đành phải thỏa hiệp: “Một tuần ba lần, không thể nhiều hơn nữa.”

Mã Thần Nhất suy nghĩ một chút, trả lời: “Mỗi ngày một lần, đây là điểm giới hạn của ta.”

Lý Huyền Lương tức giận nói: “Vậy người tìm người khác mà kết hôn đi, ta mặc kệ.” Nói rồi, y đứng dậy muốn xuống giường.

Mã Thần Nhất thấy vậy, vội vàng từ phía sau ôm ngang người Lý Huyền Lương, “Thôi thì một tuần năm lần, đây thực sự là điểm giới hạn của ta rồi đó. Vượt quá điểm giới hạn này ta sẽ bạo phát. Người cũng biết, ta mà bạo phát thì rất đáng sợ. Người đâu có muốn một ngày một đêm không thể xuống giường, đúng không?” Sau đó, hần nâng gương mặt y lên, giọng điệu mê hoặc: “Được rồi, không cần suy nghĩ nữa, cứ quyết định như vậy đi. Thời gian vẫn còn sớm, chỉ bằng chúng ta thử trước một lần nhé.” Nói rồi, trực tiếp lột chiếc áo ngủ của y ra, đem y áp xuống giường, dùng sức ngửi ngửi mùi hương trên cổ y. Nhưng không hiểu sao chỉ là hôn hít có một chút, dục vọng giữa hai chân lại trong nháy mắt tăng vọt. Mã Thần Nhất khẽ rên lên một tiếng, cảm thấy phần thân đã trưởng to muốn chết.

“Hồn dân!” Lý Huyền Lương cả người run rẩy bị Mã Thần Nhất ôm sát xuống giường, thế nhưng y vẫn chửi ầm lên: “Người quả thật chính là... là tên cầm thú! Vô sỉ đến cực điểm!”

Mã Thần Nhất hôn lên tấm lưng của Lý Huyền Lương, khoe miệng khe khẽ, “Phải, đúng vậy, ta là tên cầm thú. Nhưng ta chỉ cầm thú với một mình người. Tên cầm thú này cả đời chỉ yêu một mình người. Người chắc hẳn phải thấy kiêu ngạo rồi, điều này chứng minh người rất có sức quyến rũ.”

Lý Huyền Lương ngã đầu vào giường, mắng: “Thật là sức quyến rũ gấp quỵ mà!”

Mã Thần Nhất kéo rộng hai chân Lý Huyền Lương ra rồi luồn tay vào bên dưới chiếc quần lót màu hồng nhạt có chấm tròn mà hần đã mua cho y, ngón tay dò xét tiến vào nơi tư mật.

Lý Huyền Lương hoảng hốt quay đầu lại, tức giận nói: “Khốn kiếp, người lại muốn làm gì?”

Mã Thần Nhất cười một tiếng, đáp: “Làm một chút những việc mà các cặp vợ chồng khỏe mạnh hay làm.”

“Thúi lắm!” Lý Huyền Lương cố gắng ngăn cản cái bàn tay đang ở giữa hai chân mình, sợ hãi nói: “Chết tiệt, người là đang sờ nơi nào hả? Khốn kiếp!”

Bàn tay Mã Thần Nhất vẫn không ngừng loạn động, hắn vừa thưởng thức vẻ mặt đang từ từ đỏ hồng lên của Lý Huyền Lương cùng thanh âm rên rỉ thở dốc nhin không được mà phát ra, vừa nói: “Tiểu Lương, nhìn đi, nơi này của người màu sắc trắng nõn, mềm mại khả ái, sao người lại muốn che kín chứ? Sau này khi chúng ta ở cùng nhau, người đừng mặc...”

“Người câm... miệng... Người cái tên... cái tên cầm thú này, ai muốn trở nên không biết xấu hổ giống người hả...” Lý Huyền Lương vừa run rẩy vừa cắn răng mắng, tiếp theo lại đau đến mức kêu lên thành tiếng.

Mã Thần Nhất khê gặm cắn lỗ tai y, “Nếu người cứ một mực nói ta là tên cầm thú, vậy ta đây không thể làm gì khác hơn là sử dụng bản tính cầm thú của mình để chứng minh, ta thực sự chính là tên cầm thú ưu tú nhất, ai cũng không bằng...”

Lý Huyền Lương sớm đã bị hấn khiêu khích đến nổi mất đi một nửa ý thức, cảm nhận khoái cảm điên cuồng mãnh liệt trào dâng. Đối với thân thể của y, hấn cơ hồ đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhìn người yêu thương dưới thân vì tình dục giãy vò mà trở nên mị hoặc mê người, Mã Thần Nhất có chút nhin không được, ôn nhu hôn lấy y, từ từ âu yếm vuốt ve...

Từ nay về sau, người nam nhân này chỉ thuộc về một mình hấn, tồn tại cùng với sinh mạng của hấn. Cho nên, hấn muốn dùng tất cả sinh lực của mình vun đắp cho y, để y vì hấn mà nở rộ.

Nhân sinh cả đời này của hấn, chỉ có duy nhất một người mà hấn yêu thương. Và Lý Huyền Lương cũng vậy, nhân sinh của y, cả đời này chỉ có một người nam nhân duy nhất là hấn mà thôi.

52. Chương 52: Ngoại Truyện 2

Khi Lý Huyền Lương tỉnh lại, thời gian đã gần đến giữa trưa. Phần giường bên cạnh trống không, Mã Thần Nhất cũng không biết đã đi nơi nào. Y dừng lại động tác vò vò đầu, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, y thần thanh khí爽 bước ra ngoài. Cảm thấy trong lòng có đôi chút buồn bực, Mã Thần Nhất bình thường không khi nào như vậy, chưa nói một lời đã rời đi không thấy bóng dáng. Hấn nói là sợ y lo lắng hoặc có việc gì gấp cần tìm hấn, mỗi lần ra ngoài đều lưu lại tờ giấy nhắn thông báo nơi hấn đi. Thế mà hôm nay, đã lâu như vậy hấn cũng không có trở lại.

Lý Huyền Lương trong lòng khó chịu, mặc vội chiếc áo thun trắng cùng chiếc quần lửng màu lam nhạt vào, kéo dây thắt lưng trong suốt rồi xỏ dép, mở cửa rời khỏi phòng.

Chỗ ở của bọn họ rất gần bờ biển, Lý Huyền Lương phỏng đoán có lẽ Mã Thần Nhất đã cùng với đám người Vân Tiêu ra ngoài tìm thú vui rồi. Y vừa muốn bước xuống lầu để tìm thử, cánh cửa ở góc khuất đã truyền ra một thanh âm khiến y phải dừng bước. Nhưng sau khi nghe được mấy câu, y không khỏi cau mày.

Lý Huyền Lương cùng Mã Thần Nhất ở lầu ba còn Vân Tiêu cùng Thần Hi ở lầu hai. Nơi y đang đứng hiện tại chính là khúc quanh lầu hai. Những vị khách đến đây nghỉ ngơi đa số đều ra biển, số người còn ở lại trong khách sạn không nhiều lắm, cho nên thanh âm truyền ra rất rõ ràng, tựa hồ là truyền từ phòng của Vân Tiêu cùng Thần Hi.

Lý Huyền Lương dừng chân bởi vì y nghe được giọng nói của Mã Thần Nhất và Thần Hi. Mã Thần Nhất hỏi: “Vân Tiêu đâu?”

Thần Hi đáp: “Hắn đi ra ngoài mua đồ cho ta rồi. Rõ ràng ta không yêu cầu, hấn cũng không cần phải mua gì hết, thế nhưng hấn cứ luôn đem ý muốn cá nhân của hấn áp đặt lên người ta. Hấn thật phiền toái muốn chết, ngay cả việc kết hôn cũng có phần nửa là do hấn ép buộc ta.”

Ngữ khí của Mã Thần Nhất tựa hồ rất lạnh nhạt, hơn nữa lại mang theo chút giễu cợt: “Đây là chuyện của các người, không cần nói với ta.”

Thần Hi khựng lại, đột nhiên hạ thấp thanh âm: “Chúng ta không phải bạn bè sao? Bạn bè thì không nên giấu nhau điều gì, đúng không?”

Có vẻ như Mã Thần Nhất mới đẩy thứ gì ra. Hắn lui một bước, nói: “Người không sợ Vân Tiêu hiểu lầm à?”

Có tiếng Thần Hi bước lên mấy bước, “Đừng nhắc đến hắn nữa. Ta đã sớm không thích hắn, sớm muộn cũng ly hôn thôi. Thật ra ta chỉ muốn nói với người những lời từ sâu dưới đáy lòng. Ta đối với người vừa gặp đã yêu, là một loại cảm giác giống như tích lũy lâu ngày. Mỗi lần nhìn người cùng Lý Huyền Lương ở cạnh bên nhau, ta cảm thấy tim đau như bị dao cắt. Cho nên, hôm nay ta mới lỗ mãng đến tìm người, nói rõ với người mọi chuyện...”

Mã Thần Nhất dường như đã bị ép đến vách tường. Hắn nhịn không được, mở miệng cắt ngang lời Thần Hi: “Xin lỗi, ta không thích người, càng không có hứng thú gì với người hết. Hơn nữa, ta không có thời gian mà nghe người nói nhảm. Tiểu Lương sắp thức dậy rồi, ta còn phải dẫn y đi ăn. Chuyện giữa người và Vân Tiêu, các người tự mình giải quyết cho tốt, không cần kéo theo ta.”

Thần Hi nói: “Người thật không rõ sao? Tại sao người cứ như vậy cự tuyệt ta? Ta có chỗ nào không tốt chứ? Những chuyện tên Lý Huyền Lương kia làm, ta cũng có thể làm được. So với ta, y đâu có ưu tú xinh đẹp hơn bao nhiêu. Thậm chí, y giống như chỉ mới nhận ra tính hướng của mình, lại còn không tự giác. Tất cả những chuyện người làm cho y, y đều xem như đương nhiên. Giữa hai người, chắc hẳn người luôn phải chủ động? Người là người vừa quyết đoán vừa có khí phách, tại sao phải hạ thấp mình trước một kẻ không hiểu rõ nhân tình âm lạnh như y? Người thích hợp làm người yêu của người nhất chắc chắn không phải là y đâu...”

Mã Thần Nhất lạnh lẽo cười một tiếng: “Thích hợp nhất? Người là... đang nói người sao?”

Thần Hi hơi khựng lại một chút, “Ta không phải có ý này. Ta chỉ là rất thích người. Nói thật, ta thấy y không hợp với người.”

Một sự yên lặng bao trùm lên hai người. Hồi lâu sau, Mã Thần Nhất mới nói: “Người nói không sai. Giữa ta và Tiểu Lương, đúng là ta luôn chủ động. Địa vị xã hội của ta cao hơn y, tiền cũng có nhiều hơn y. Nhưng mà, ta nói cho người biết, trong chuyện tình yêu giữa hai người, nhất định phải có một người cúi đầu nhường bộ. Người nói ta hạ thấp bản thân trước y, đó là do ta tự nguyện, người hiểu không? Ta cam tâm tình nguyện nhún nhường mọi thứ, người hiểu không? Bởi vì ta yêu y, so với tình yêu y dành cho ta thì sâu đậm hơn rất nhiều, cho nên ta mới nguyện ý cúi đầu, vì y mà làm bất cứ chuyện gì. Trước kia, ta không hiểu những điều này, trải qua rất nhiều giáo huấn mới có thể khắc cốt ghi tâm. Tình yêu không phải giống như người đã nghĩ, người nào có nhiều tiền hay chức vị cao sẽ chiếm được ưu thế. Đừng nghĩ rằng ai cũng có cái nhìn thiên cận như người. Ngược lại, trong tình yêu người nào yêu sâu hơn đậm hơn sẽ phải hạ mình. Những lời người nói hôm nay chứng tỏ người căn bản không hiểu tình yêu là gì. Cho nên, ta có thể bỏ qua cho người, bởi vì trước kia ta cũng không hiểu. Ta sẽ xem như người chưa nói gì với ta, ta cũng không muốn vì loại người như người mà triệt tiêu hứng thú của ta cùng Tiểu Lương. Vậy đi, nể mặt Vân Tiêu, ta không truy cứu gì với người nữa. Người hãy tự mình giải quyết cho tốt.”

Mã Thần Nhất nói xong, tựa hồ muốn bỏ đi. Thần Hi vội vàng giữ chặt y phục của hắn, hay là ôm lấy hắn gì đó, nói: “Người hiểu lầm ta rồi. Có lẽ vừa rồi ta quá kích động, cho nên lời nói không được thỏa đáng, người hãy tha thứ cho ta. Ta không phải muốn người chia tay với Lý Huyền Lương. Tuy ta thực sự có cảm tình với người, thế nhưng ta không bắt buộc người cũng phải có cảm tình với ta đâu. Những gì người nói ta đều nghe rõ, ta không có mặt dày mà tiếp tục níu kéo. Dù ta không phải nữ nhân, ta cũng muốn giữ thể diện chứ. Chỉ là ta muốn xin người giúp ta một việc cuối cùng.”

Mã Thần Nhất lạnh nhạt đẩy Thần Hi ra, hỏi: “Giúp cái gì? Nói đi!”

Ngữ khí Thần Hi có chút lo lắng bất an: “Ta muốn ly hôn với Vân Tiêu, nhưng mà ta không tìm được lý do. Vì thế, ta muốn người giúp ta, giả bộ làm người yêu mới của ta. Chỉ cần một tuần lễ thì đủ rồi, thực sự là chỉ cần một tuần lễ thôi. Ta bảo đảm, sau này không dây dưa cùng người. Giúp ta lần này đi, được không?”

Nghe tiếng y phục rơi xuống đất, Lý Huyền Lương bắt giắc cau mày lại thật chặt. Nói thật, dưới cái nhìn của một nam nhân thì thân thể của Thần Hi được chăm sóc rất tốt, lại có thêm vài phần đường cong của nữ nhân. Bất cứ nam nhân bình thường nào nhìn thấy, sợ rằng cũng không chống đỡ nổi mà điên cuồng phun máu mũi.

Y nghe được Mã Thần Nhất nói: “Thần Hi, người thật quá khinh thường định lực của Mã Thần Nhất ta rồi. Ở trước mặt ta, trình độ như người tốt nhất nên tỉnh mộng. Ta không phải muốn đả kích người, nhưng nói thật, đời này ta đã từng nhìn qua rất nhiều mỹ nam còn lỏa lồ nhiều hơn người gấp mấy lần. Loại như người, tối đa chỉ có thể xem là bày ra tư thế tầm tầm bậc trung. Ngay cả một nửa của Tiểu Lương người cũng không bằng. Người cởi áo ra để làm gì? Người có biết thân thể nam nhân ở dạng gì mới là thượng đẳng không? Ta nói cho người biết, đó chính là tự nhiên, không cần cố ý đi chỉnh hình. Dù người bôi dầu lên nhũ hoa nhiều hơn cũng không cách nào thay đổi. Hơn nữa, kể cả khi người thực sự có thân thể thượng đẳng mà lỏa thể trước mặt ta, ta cũng sẽ không vì người mà động tâm. Bởi vì tâm ta đã sớm dành cho người ta yêu rồi, không còn thừa lại phần nào hết. Cuối cùng, không thể không nói rằng đề nghị của người quá vụng về. Người cho rằng ta không nhìn thấu tính toán của người sao? Người thấy ta ngây thơ dễ gạt hả? Xin đừng xem ta như tên ngốc có được không? Ta biết rõ lai lịch của người, người bất quá chỉ là quản lý của một công ty giải trí nhỏ ở thành phố B. Còn nói cái gì yêu ta chứ... bất quá người chỉ muốn lợi dụng ta mà mở đường tiến vào tập đoàn Phong Hùng ở thành phố A thôi. Người muốn lấy chuyện ly hôn làm cái cớ? Hay là người với Vân Tiêu đã cùng nhau hợp mưu diễn vở kịch vui này? Muốn gạt ta hả? Mượn ta để thực hiện mục đích của các người? Đừng nghĩ có thể lợi dụng ta, bởi vì nếu ta thực sự bị gạt, các người tuyệt đối sống không yên đâu. Cho nên, thỉnh hãy tránh xa ta ra. Còn nữa, ta nói cho người biết một chuyện, điện thoại ta này giờ đang ở trong tình trạng ghi âm. Người mà không cút, ta lập tức báo cảnh sát.”

Nghe thấy điện thoại đang ghi âm, Thần Hi có chút luống cuống. Hắn biết đại khái đã chọc sai người rồi, cho nên vội vã nói lời xin lỗi. Lý Huyền Lương dời ánh mắt đi, phát hiện vách tường hành lang bên cạnh có một bóng người đang đứng, vẻ mặt vừa lúng túng vừa áy náy. Cùng Lý Huyền Lương bốn mắt nhìn nhau, đôi bên đồng thời im lặng...

Mã Thần Nhất trở về phòng, thấy Lý Huyền Lương đang nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà. Mím cười bước đến gần, hắn dùng ngón tay mơ hồ vẽ theo hình dáng đôi môi y, ôn hòa nói: “Có đói bụng không, ta dẫn người đi ăn nhé? Hôm qua người nói muốn ăn thức ăn Trung Quốc, hôm nay chúng ta sẽ đi.”

Lý Huyền Lương chậm rãi nắm tay Mã Thần Nhất đẩy ra. Y nhìn hắn, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Này, chúng ta trở về đi, về thành phố A.”

Mã Thần Nhất nhất thời sửng sốt: “Về thành phố A?”

Lý Huyền Lương ngồi dậy, gật đầu: “Ta sẽ đến ở cùng người. Người cứ luôn chạy tới chạy lui giữa hai thành phố, như vậy quá phiền phức. Ta dự định tìm một công việc ở thành phố A. Với lại, hiện tại bận rộn như vậy, chúng ta nên tranh thủ về sớm. Công việc tồn đọng của người có thể giảm đi chút ít, còn có thể có thêm thời gian rảnh...”

Mã Thần Nhất ôm chặt Lý Huyền Lương, nói: “Tiểu Lương, đây đúng là người ư? Không phải người không muốn trở về thành phố A sao? Người thật sự đồng ý? Người không nói giỡn với ta đó chứ?”

Lý Huyền Lương hít một hơi thật sâu rồi đẩy hắn ra, bất mãn nói: “Người có thể không dùng nhiều lực như vậy được không? Xương sườn của ta sắp bị người bẻ gãy rồi.”

Mã Thần Nhất vội vã buông Lý Huyền Lương ra, có chút hưng phấn nói: “Được rồi được rồi, chúng ta đi thu dọn hành lý, lập tức trở về. Ở đây mấy ngày, ta thực sự đã thấy hơi chán...”

Lý Huyền Lương gật đầu. Hai người thu dọn hành lý, sau đó chính thức trở về.

.....

Ở Hawaii khí hậu nóng bức, thế nhưng Trung Quốc bên này thì ngược lại. Vừa đáp máy bay xuống, đập vào mắt chính là băng tuyết đầy trời.

Thời gian cũng đã gần đến mùa xuân. Mã Thần Nhất sợ rằng Lý Huyền Lương sẽ bị cảm lạnh nên từ sớm đã mua sẵn áo khoác cùng áo lông cho y.

Ngày trở về, Lý Huyền Lương nấu rất nhiều canh nóng, hai người liền uống không ít. Dạ dày được ấm áp, cơ thể cũng tự động điều tiết thoải mái hơn. Đến trưa, Mã Thần Nhất ghé công ty một chút. Khi về nhà vào buổi tối thì Lý Huyền Lương đã lên giường ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, ngày nào Mã Thần Nhất cũng bận rộn, không có thời gian mà ngủ một giấc đàng hoàng. Đến bữa cũng chỉ là ăn uống qua loa.

Vào dịp lễ mừng năm mới, Lý Huyền Lương cố gắng nấu cho hắn bữa cơm thịnh soạn, cất vào cà-men rồi mang đến công ty. Bất luận bận rộn đến đâu, hắn vẫn dành ra thời gian để ăn hết thức ăn do y làm.

Mã Thần Nhất quyết định mua một chiếc giường lớn đặt ngay trong phòng làm việc, để Lý Huyền Lương sau khi đưa cơm vào buổi tối không cần vội vã trở về, trực tiếp nghỉ ngơi luôn trong phòng.

Rốt cuộc thì mấy ngày trong dịp lễ mừng năm mới đầy bận rộn cũng kết thúc, Mã Thần Nhất cùng Lý Huyền Lương cuối cùng đã có thể tìm lại cảm giác của một giấc ngủ ngon lành.

Đêm hôm sau, Mã Thần Nhất vừa ôm lấy Lý Huyền Lương, tay chân vừa táy máy không ngừng. Bởi vì trong lúc bất chợt, hắn phát hiện ra rằng sau khi từ Hawaii trở về, Lý Huyền Lương đối xử với hắn càng ngày càng tốt, rất lâu rồi chưa từng cự tuyệt hắn.

Giống như lúc này vậy, Lý Huyền Lương rõ ràng đã rất mệt mỏi rồi, nếu là ngày thường hắn dám quấy rầy y, có lẽ y sẽ nổi giận mà cầm gối đập hắn. Thế nhưng, y chỉ vừa ngủ vừa tùy ý cho hắn ôm hôn, thậm chí còn có chút vô thức ngẩng mặt lên.

Đêm hôm trước, hắn đã đòi hỏi rất nhiều, nếu hôm nay lại làm thì sợ rằng thân thể của y chống đỡ không nổi. Vì vậy, hắn đành hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén dục vọng sôi sục của mình, dự định vào phòng tắm xối nước lạnh cho hạ hỏa.

Cảm giác được Mã Thần Nhất khẽ nhúc nhích, Lý Huyền Lương kinh ngạc mở mắt. Mã Thần Nhất thấy vậy, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, một tuần năm lần, ta nhớ rất rõ. Ta bảo đảm không làm gì hết, người ngủ đi.”

Lý Huyền Lương nhìn hắn một chút, không nói gì, cơ thể khẽ lui về sau. Ánh mắt giao nhau, Mã Thần Nhất có chút lúng túng, hắn biết rõ không nên chạm vào y nữa, “Ta đi tắm thì được rồi, người cứ ngủ trước.” Nói xong, có chút chật vật mà buông y ra, dự định đứng dậy.

Lý Huyền Lương chậm rãi kéo hắn lại. Sau đó, điều khiến Mã Thần Nhất không thể nào tin được chính là... y cứ nhiên chủ động cọ cọ vào người hắn. Ngẩng đầu lên, y cười khê, rồi đột nhiên nhẹ nhàng đặt xuống môi hắn một nụ hôn.

Mã Thần Nhất hoàn toàn sững sốt. Mặc dù rất nhẹ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Lý Huyền Lương chủ động hôn hắn, hơn nữa còn là vào lúc này và thời điểm này? Như vậy biểu thị điều gì? Phải chăng, ý nghĩa là Tiểu Lương đang chủ động hướng hắn cầu hoan?

Mã Thần Nhất đi từ khiếp sợ cho đến mừng rỡ như điên. Hắn kích động ôm chầm lấy Lý Huyền Lương, hỏi: “Tiểu Lương, có phải người cũng có điểm yêu thích ta? Người có yêu ta không?”

Lý Huyền Lương nghe xong, gương mặt có chút ửng hồng. Y nghiêng đầu sang hướng khác, nói: “Ngủ đi, ta mệt rồi.”

Đã bị khiêu khích như vậy, Mã Thần Nhất làm sao còn có thể biết điều mà cho y ngủ? Hắn cũng không phải là thánh nhân a. “Tiểu Lương, bất kể người có yêu ta hay không, ta chỉ yêu một mình người...”

Thế nhưng, dù sao Mã Thần Nhất vẫn cứ muốn Lý Huyền Lương nói rõ tình cảm trong lòng y dành cho hắn. Nếu không, cho dù hai người đã kết hôn rồi, từ sâu dưới đáy lòng hắn vẫn tồn tại nỗi bất an.

Khi con người ta rơi vào trạng thái kích động sẽ có chút không thể khống chế được lực đạo của mình, giống như lần hoan ái kế tiếp giữa Mã Thần Nhất cùng Lý Huyền Lương, so với bình thường thì hắn càng cuồng dã hơn nhiều, thậm chí còn có phần thô bạo. Hắn không ngừng dùng tay rồi dùng miệng dụ dỗ y, nhưng đến khi y sắp đạt được khoái cảm lớn nhất, hắn lại đổi sang nơi khác hoặc đình chỉ mọi động tác. Đêm nay, tiếng thở dốc của y so với mọi ngày càng thêm nặng nề, sắc mặt ửng hồng mê hoặc, đôi tay không ngừng bám chặt vào sau lưng hắn, giống như đang cố vũ hắn tiếp tục, rồi lại giống như đang cầu xin thả lỏng. Tuy vậy, y vẫn là không chịu mở miệng nói ra câu nói hắn chờ mong nhất.

Mã Thần Nhất không ngừng dùng đầu lưỡi liếm loạn những nơi mẫn cảm trên cơ thể y, hưởng thụ thanh âm rên rỉ của y chưa hề gián đoạn, xen lẫn giữa thống khổ và vui thích, đôi khi nhịn không nổi mà bật cao

giọng.

Từng giọt mồ hôi của hắn chậm rãi rơi xuống cơ thể Lý Huyền Lương. Hắn vừa liên tục xoa nắn vừa không ngừng hỏi: “Tiểu Lương, ngươi có yêu ta hay không? Ngươi trả lời ta đi, ta lập tức thỏa mãn ngươi...”

Lý Huyền Lương vẫn không nói gì. Cho đến khi Mã Thần Nhất hỏi lần thứ ba, y mới mở miệng. Vừa có chút mềm nhũn vừa có chút xấu hổ cùng giận dữ, y liếc hắn một cái, sau đó gác cánh tay lên vai hắn siết chặt. Mỗi khi bị hắn làm cho khó chịu, y sẽ suy yếu kêu: “Thần Nhất, Thần Nhất...”

Chẳng qua chỉ là gọi tên hắn mà thôi, còn lại cái gì cũng không nói. Thế nhưng qua mấy lần, Mã Thần Nhất trong lúc bất chợt đã hiểu ra. Hắn thầm mắng chính mình đúng là một tên khốn kiếp, rồi trong lòng lại mừng rỡ như điên. Nhiều năm như vậy, sao hắn còn không rõ tính cách của Lý Huyền Lương kia chứ. Nếu muốn y chính miệng nói ‘Ta yêu ngươi’ thì chắc chắn là không thể. Hành động lúc này cộng với việc kêu tên hắn đã là sự biểu đạt cực hạn của y rồi. Không sai, Lý Huyền Lương thích hắn, yêu hắn, nếu không y sẽ không bao giờ ôm hắn chặt như vậy, không thể nào trong lúc kích tình mà gọi tên hắn. Y thật sự đối với hắn có tình, chỉ sợ là chỉ có chút xiu, một chút xiu vô cùng nhỏ nhoi ít ỏi, tuy nhiên hắn vẫn cảm thấy như vậy là đủ rồi, thỏa mãn lắm rồi. Đối với người nam nhân này, thích người nam nhân khác dù chỉ chút xiu thì cơ hồ đã là toàn bộ của y. Cho nên, hắn thực vừa lòng, hắn cho y tất cả những gì y muốn, cho toàn bộ không lưu lại thứ gì. Theo tiếng kêu kích tình nhất của y, hắn ôm y thật chặt, dẫn dắt y cùng hắn đạt tới sự cực hạn vui sướng.

Sáng hôm sau, Mã Thần Nhất phát hiện Lý Huyền Lương đột nhiên sốt rất cao. Có lẽ là vì mấy ngày nay mệt mỏi, hoặc là vì tối qua chính hắn đã làm tình quá mức kịch liệt. Hắn cảm thấy rất hối hận, rất đau lòng.

Hắn vội vã mang Lý Huyền Lương đến bệnh viện, để bác sĩ khám bệnh kỹ lưỡng. Sau đó hắn mới về nhà rửa mặt cạo râu, rồi đến nhà hàng gần đó mua mấy món điểm tâm y thích ăn. Mang theo cả một túi đồ đến phòng bệnh, hắn đẩy cửa ra.

Lý Huyền Lương đã khá hơn nhiều, y ngồi trên giường, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, toàn thân mặc y phục bệnh viện trắng noãn, càng tôn thêm nước da bạch ngọc của y.

Tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt của Mã Thần Nhất, Lý Huyền Lương quay đầu lại, trong lúc bất chợt mà hướng đến hắn nhẹ nhàng mỉm cười.

Lúc này, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi lên khuôn mặt của Lý Huyền Lương. Cả người y lộ ra một vẻ thanh tân mà mỹ lệ. Mã Thần Nhất giống như bị điểm huyết, ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Nụ cười này khiến cho hắn đột nhiên nhớ tới mùa thu của rất nhiều năm về trước, dưới gốc cây lê nằm lặng lẽ bên cửa trường học, một thiếu niên tựa vào tàng cây, lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn trời, nở ra nụ cười nhàn nhạt. Bây giờ, Mã Thần Nhất cũng giống hệt như lúc ấy, toàn thân như trúng phải lời nguyện, cứ ngây ngốc sững sờ đứng nguyên tại chỗ, trái tim tựa hồ cũng ngừng đập theo.

Cứ như vậy, Lý Huyền Lương đã xuất hiện trong sinh mệnh của hắn. Trong lúc tinh thần hắn đang hồng hồng bát nhát, nụ cười ấy không sớm không muộn, trong mắt hắn chính là một đại thiên sứ cứu chuộc. Không cần bất cứ lý do gì đã khắc sâu trong tim hắn, không cách nào tự chủ.

Bất giác, Mã Thần Nhất lệ rơi đầy mặt, trong lòng nói không rõ cảm giác phức tạp này là gì.

Trong thời khắc nhân sinh của hắn gặp được Lý Huyền Lương, chính là y đã đột nhiên xuất hiện, gắn liền với sinh mạng của hắn. Không sớm không muộn, khiến cho hắn phải khắc cốt ghi tâm, phảng phất như vĩnh viễn cũng không bao giờ quên lãng.

Từ sâu dưới đáy lòng, hắn nói: Tiểu Lương, nhân sinh giống như lúc ban đầu gặp nhau. Chuyện đã cách đây nhiều năm, một lần nữa quay đầu, người ở trong lòng ta vẫn xinh đẹp như vậy. Cho nên, thật xin lỗi, người từ nay cũng không thể rời đi nữa rồi, chỉ có thể thuộc về ta...

53. Chương 53: Ngoại Truyện 3

Khi Lý Lâm được phóng xuất ra khỏi trại tạm giam, bên ngoài ánh sáng mặt trời rực rỡ. Đôi mắt cậu có chút không thích ứng nổi với ánh sáng mãnh liệt như vậy, vội vã đưa tay lên che phía trước.

Đứng ngây ngẩn giữa trời, cậu hồn phi phách lạc nhìn ra đường lớn. Lúc đi ngang qua mấy cửa hàng, cậu đột nhiên có một loại cảm giác xúc động như muốn rơi lệ. Cậu vốn dĩ cho rằng, cuộc đời này của cậu không cách nào ra ngoài được nữa. Cho đến khi giám ngục nói với cậu rằng: ‘Người có thể ra ngoài rồi’, cậu thật có chút không tin vào lỗ tai của mình.

Cho tới hiện tại cậu mới có cảm giác hết thảy mọi thứ đều là chân thật. Cậu quả thật đã ra ngoài, cậu ra ngoài rồi! Không phải đang nằm mơ, bởi vì cậu có thể tự tay chạm vào thế giới.

Đi dọc theo đường lớn, trong đầu cậu rối loạn vô cùng. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu không có bao nhiêu người đáng gọi là bạn, cũng không có thân tích, trừ một người đã bị cậu tổn thương đến thấu tận tâm can, người mà nhiều năm rồi cậu không hề liên lạc – anh trai cậu. Ngẫm lại, có bao nhiêu người nguyện ý cứu cậu chứ? Sâu trong lòng, cậu có thể mơ hồ đoán ra, đại khái chắc là anh trai cậu đã đi cầu xin Mã Thần Nhất cứu cậu một mạng.

Hốc mắt có chút ươn ướt, cậu nhớ lại tình cảnh rất nhiều năm về trước, vào mùa đông năm phụ thân qua đời, ngoài trời gió bắc cũng thổi mạnh như vậy, Lý Huyền Lương mười sáu tuổi mang theo cậu mười tuổi, cả hai đứng trước cửa nhà mình nhưng không thể đi vào. Bao nhiêu năm trời, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau. Mỗi ngày trong căn phòng trọ cũ nát, y đều thức dậy sớm chiên trứng cho cậu ăn. Lúc đầu còn chưa quen, y bị mỡ dầu bắn ra phồng cả tay, thế nhưng cuối cùng vẫn bày ra được cho cậu món cà chua trứng trắng mà cậu thích ăn nhất. Thấy cậu ăn hết sức ngon lành, y luôn luôn lộ ra nụ cười vui vẻ.

Thế nhưng, tất cả đã bị chính tay cậu phá hỏng, kể cả mối tình đầu lẫn tình thân đều bị hủy diệt sạch sẽ. Cậu không còn mặt mũi nào để đi tìm Lý Huyền Lương nương tựa, thậm chí gặp mặt gọi một tiếng ‘Ca’ cậu cũng không xứng. Bởi vì, cậu là tên hỗn đản không còn thuốc chữa, là tên súc sinh ngay cả thân nhân cũng có thể bán đứng. Cậu thực sự đã làm ra những chuyện không phải của con người...

Chán nản cùng tuyệt vọng không ngừng bao quanh cậu. Cậu không nhớ mình đã đi qua bao nhiêu con đường, hoặc là đi đến nơi nào, chẳng qua trong lúc bất chợt dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn trời, thì ra bất tri bất giác trời đã tối mịt.

Hoa tuyết ùn ùn rơi xuống tán loạn. Đôi chân mệt mỏi không cách nào đi tiếp, cậu không thể làm gì khác hơn là ngồi trên bậc thang. Cũng không biết đã ngồi bao lâu, chỉ thấy trên người cậu phủ đầy tuyết, thậm chí chân tay đều đã đông cứng đến mất đi cảm giác, thế nhưng vì sao cậu không hề thấy lạnh?

Đột nhiên, một người đàn ông xuất hiện trước mặt cậu. Anh ta mặc chiếc áo khoác lông dày màu tím, đầu tóc có chút mất trật tự, thế nhưng đôi mắt lại trong sáng đến phi thường. Nhìn cậu, anh nhỏ giọng hỏi: “Cậu thấy mệt mỏi lắm, đúng không? Hay là vào trong nhà tôi ngồi một chút đi. Trong nhà có bếp lò, rất ấm áp.”

Nhân sinh, luôn sẽ có một người xuất hiện. Nếu người đó không đến vào lúc ta đặc ý nhất, vậy khẳng định là người đó sẽ đến vào lúc ta chán nản nhất. Ngay bây giờ, cậu không có chỗ để đi, không có nhà để về. Anh lại nói với cậu rằng, vào nhà của tôi đi, trong nhà rất ấm áp, những lời này phảng phất như một loại mê hoặc đầy trí mạng, khiến cậu dù có lục tung khắp đầu óc cũng không tìm ra lý do nào cự tuyệt.

Tuyết vẫn rơi xuống, không có chút dấu hiệu nào dừng lại. Lý Lâm đi theo người nam nhân kia vào nhà. Căn nhà không rộng rãi gì, tựa hồ chỉ là nhà thuê tạm. Trong nhà chỉ có một cái giường cùng một cái tủ, ngoài ra còn có chiếc bàn thấp dùng để ăn cơm. Tuy nhiên, không giống những nam nhân khác sống một mình phòng ốc lồi thối bề bộn, nơi đây vô cùng sạch sẽ.

Đại khái do chỉ có một người ở nên nơi đây không có ghế. Anh ta đành để Lý Lâm ngồi trên giường, còn bản thân thì ra ngoài mang vào một cái bếp lò. Than đá đánh lên, lửa cháy hừng hực, chỉ một chốc lát thôi không khí đã trở nên ấm áp. Nhiệt độ gian phòng dần dần tăng lên, chân tay đông cứng của cậu cũng được sưởi ấm. Thế nhưng cậu vẫn ngồi yên trên giường không động đậy.

Người nam nhân kia có chút xấu hổ, không giống với bộ dáng hào phóng khi mời cậu vào nhà lúc nãy, anh ta thậm trọng nói rằng anh ta tên gọi Vương Huy, làm công nhân ở gần đây. Anh ta hỏi Lý Lâm, cậu có đói bụng không, để anh ta đi nấu cơm rồi hai người cùng ăn.

Nghe vậy, Lý Lâm đột nhiên đứng lên, cúi đầu nói: “Không cần phiền phức như thế. Tôi phải đi rồi.”

Vương Huy bị hành động đột ngột của cậu làm cho sửng sốt. Kế tiếp, anh có chút không tự nhiên mà khuyên giải: “Đã trễ thế này rồi, bên ngoài còn có tuyết rơi lạnh đến chết người. Chi bằng cậu cứ lưu lại đây một đêm đi, ngày mai hãy đi tìm chỗ ở cũng không gấp.”

Thấy Lý Lâm không lên tiếng, Vương Huy hơi lúng túng, tựa hồ như đang tự mình lăm bằm lăm bằm, cậu có phải ngại chỗ ở của tôi quá mức đơn sơ hay không, đây thực sự là không có biện pháp, bởi vì gần đây toàn bộ tiền ở trong nhà đã dùng để chữa bệnh cho em họ của tôi. Thế nhưng nòng đã mất, tôi hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào tiền lương để sinh sống qua ngày. Không còn bao nhiêu tiền tiết kiệm, không thể thuê căn nhà khác hơn. Vương Huy còn nói, anh nguyện ý để cái giường cho Lý Lâm ngủ, phần anh thì xuống đất nằm.

Nhất thời, tay Lý Lâm nắm chặt thành quyền. Đẩy ngã Vương Huy xuống giường, cậu hét: “Sao anh tốt bụng như vậy? Anh có mục đích gì hả? Nói gì đi nữa, tôi bắt quá chỉ là người qua đường, không có bất cứ quan hệ nào với anh, anh cần chi phải tìm cách lấy lòng tôi đến thế? Đừng có nói với tôi bởi vì anh là người tốt. Cuộc đời này tôi chán ghét nhất chính là những người quá tốt. Vì cô em họ không cùng huyết thống, tán gia bại sản trị bệnh cho nòng? Chuyện thế này nói ra không chỉ làm tôi thấy buồn nôn mà còn vô cùng ngu xuẩn.”

Vương Huy tựa hồ đã bị những lời nói của Lý Lâm dọa cho sợ ngây người. Anh nhỏ giọng phản bác: “Không phải, tôi đối với cậu không có mục đích gì hết. Tôi chỉ là sợ cậu ở bên ngoài chết rét. Hơn nữa, nòng là em họ của tôi, tôi chỉ có một người em họ này, không còn thân nhân nào khác. Tôi rất yêu nòng...”

Trong đầu Lý Lâm giống như có một sợi dây cung đột nhiên bị người ta hung hăng kích thích. Không thể nào nhịn xuống một tiếng rống, cậu đẩy ngã người nam nhân kia xuống chiếc giường gỗ đơn sơ, giữ chặt anh, sau đó u ám nói: “Anh là tên đàn độn, ngu ngốc. Anh cho rằng tôi là nam nhân, cho nên không thể làm gì anh ư? Tôi nói cho anh biết, tôi là người đồng tính luyến ái, tôi chỉ thích nam nhân. Hơn nữa, tôi còn là mới được thả ra từ trại tạm giam. Anh có đầu óc không? Nếu như có thì sau này phải nhớ cho kỹ, đừng làm cái gì người tốt nữa. Không ai muốn tiếp nhận ân tình của anh, cũng không cần anh xem người khác như cô em họ kia. Quan trọng nhất là, phải nhớ kỹ dưới trời tuyết rơi bắn thấu thế này, tuyết đối không bao giờ thu nhận một kẻ xa lạ, không rõ thân thể như tôi...”

Nói xong, dưới ánh mắt tràn đầy kinh hoảng của người nam nhân kia, cậu đặt xuống một nụ hôn. Giống như con cá đang hấp hối được ném ra biển lớn, trở nên khí cường lực đại vô cùng.

Xé tung quần áo người nam nhân, cậu hung hăng dùng nụ hôn của mình để ngăn chặn tiếng hét chói tai của anh. Không ngừng tuần hoàn, không ngừng lặp lại, mặc cho anh liên tục cầu xin tha thứ vẫn không đình chỉ. Khi thêm một lần nữa tiến nhập, cậu bất chợt phát hiện rằng người nam nhân trước mắt lúc hé miệng đặc biệt giống với Lý Huyền Lương. Điều này làm cho thân thể Lý Lâm đột nhiên trở nên đông cứng, vội vã rời khỏi người anh. Cậu quỳ gối trên giường, vừa ôm chặt anh vừa nói lời xin lỗi không biết mấy chục mấy trăm lần, nước mắt tuôn rơi rồi tỉnh rồi ngủ, thấm ướt hết cả lồng ngực của anh.

Người nam nhân kia vốn dĩ rất oán hận Lý Lâm, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng thống khổ của cậu như vậy, rốt cuộc anh vẫn mềm lòng. Dùng tay vuốt về mái tóc cậu, anh liên tục nói không sao cả. Cuối cùng, ở trong vòng tay của anh, cậu từ từ chìm vào giấc ngủ. Hơn nữa, trong rất nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên cậu tìm được giấc ngủ an bình, tựa như trở về với vòng tay âu yếm của mẫu thân.

* Ha ha, tiểu thụ nào cũng giống anh Vương Huy thì mấy tiểu công quá là sung sướng rồi :D

Một lần nữa tỉnh lại thì đã trải qua hai ngày một đêm. Người nam nhân kia đang đứng trước bếp lò rực lửa để nấu ăn, xào cà chua cùng trứng trắng. Lúc anh mang đến cho cậu một cái chén cùng một đôi đũa, cậu cứ ngồi trên giường nhìn chằm chằm vào thức ăn trong chén, đột nhiên tinh thần hoàn toàn sụp đổ, òa khóc thật lớn.

Vừa tự mắng mình đúng là một tên hỗn đản, cậu vừa ăn sạch toàn bộ chén cơm với cà chua cùng trứng trắng.

Ăn xong, cậu lau khô hết nước mắt. Ngày tiếp theo, cậu tìm được công việc ở một quán bar gần nhà. Khi cậu mang toàn bộ tiền lương tháng đầu tiên gồm hai nghìn chín trăm đồng nhét vào tay người nam nhân kia, anh đã vô cùng sửng sốt.

Bởi vì, Lý Lâm nói với anh rằng: “Sau này, hai người chúng ta sẽ cùng nhau sinh hoạt, tiền của tôi toàn bộ để cho anh giữ, anh có thể tùy tiện dùng.”

Người nam nhân kia suy nghĩ cả nửa ngày mới gật đầu, mỉm cười chất phác.

Cuộc sống mặc dù bình thản trôi qua, thế nhưng Lý Lâm lần đầu tiên cảm thấy loại tư vị này cũng rất tốt. Có người lo lắng nóng lạnh cho mình, có người giúp mình giữ tiền, vào mùa đông sẽ cho mình một cái chăn ấm áp. Người này không phải anh trai của cậu, không phải người cậu luôn ngày nhớ đêm mong nhưng không thể chạm vào. Người này hiện tại đang ở bên cạnh cậu, cậu có thể chạm vào anh, tùy thời có thể nhận lấy và trao ra tất cả ý nghĩ yêu thương.

Trong vô thức, cậu đã bỏ lại quá khứ sau lưng. Con người ta trải qua nhiều việc, ắt sẽ trưởng thành. Dù người yêu người khác, chưa chắc người đó sẽ yêu lại người. Và dù người người yêu không trở thành người yêu của người thì vẫn có thể trở thành bạn. Hiện tại người không có quan hệ gì với cậu nhưng hết lần này tới lần khác xuất hiện đúng lúc trước mặt cậu chính là người nam nhân kia. Đây tựa hồ là một loại viên mãn trong đời.

5 năm sau, hai người dùng tất cả tiền dành dụm một căn nhà nhỏ. Mặc dù không quá rộng lớn nhưng có giao thông thuận tiện, hai người có thể sinh hoạt thoải mái. Sau này, mỗi tháng không cần phải đóng tiền thuê cho chủ nhà, đến mùa đông cũng không cần trở nên đen xì vì than đá. Ở đây có hệ thống sưởi ấm cùng máy nước nóng. Từ nay về sau, đây chính là nhà của bọn họ, là nơi bọn họ tương thân tương ái vượt qua mọi khó khăn. Dù không quá xa xỉ, nhưng sự ấm áp này vẫn khiến người ta muốn rơi lệ.

Lấy cớ muốn đi vệ sinh, Lý Lâm chạy ào vào phòng tắm, đứng trước tấm gương lớn mà khóc đến sưng đỏ cả mắt. Từ dưới đáy lòng, hắn nói: Ca, ta trưởng thành rồi, ta đã có nhà của mình, người không cần phải lo lắng cho ta. Mặc dù có thể người không còn nhớ đến ta nữa, thế nhưng... ta vĩnh viễn vẫn là em trai của người. Ta rất hi vọng có một ngày được gặp lại người, để ta có thể thanh thản mà gọi người một tiếng ‘Ca!’

Đến đầu xuân năm sau, một đồng nghiệp của Vương Huy kết hôn. Vương Huy liền mang theo Lý Lâm đang trong kỳ nghỉ rảnh rỗi đến dự tiệc, dự định tiết kiệm một bữa cơm. Giữa hôn lễ, Lý Lâm miệng chứa đầy thịt bò, không ngừng nhai ngấu nghiến. Vô tình nhìn qua một lượt, ánh mắt cậu đột nhiên dừng ở một chỗ, không hề nhúc nhích.

Thịt bò đã bị nhai nát trong miệng thiếu chút nữa rơi ra ngoài. Người kia... chính là người nam nhân làm cho cậu áy náy, làm cho cậu mỗi đêm ngủ không ngon giấc. Lý Huyền Lương, anh trai của cậu... Ca...

Lý Huyền Lương mặc một chiếc áo khoác len đẹp đẽ mà đơn giản màu xám tro, màu sắc cùng những nếp gấp khéo léo nơi cổ áo càng tôn thêm nước da luôn giống như bạch ngọc của y. Một chiếc khăn choàng bằng lông dê mềm mại màu trắng tùy ý choàng qua cổ, ánh mắt vẫn tựa như rất nhiều năm về trước, sáng ngời mà trong suốt. 5 năm! Năm tháng không hề lưu lại một vết tích nào trên gương mặt y, thậm chí khi y ngồi ở đó, so với trước kia lại càng thêm chói mắt. Bên cạnh y là một nam nhân có chòm râu ngắn ngắn trên cằm, lộ ra một khí phách vượt trên mọi người – tổng giám đốc hiện tại của tập đoàn Phong Hùng, Mã Thần Nhất.

Mã Thần Nhất vững vàng nắm chặt tay Lý Huyền Lương, không ngừng đút cho y ăn món tôm bóc vỏ Ri-ga. Ăn được mấy miếng, y khoát khoát tay, ý bảo không ăn nữa. Lúc này, Mã Thần Nhất mới thả chiếc đũa trong tay xuống, cầm lấy miếng giấy ăn cẩn thận lau miệng giúp y. Lý Huyền Lương cũng mặc cho hắn lau, rồi tiện tay lấy một con ốc biển đút vào miệng hắn. Cả nhìn cũng không nhìn, hắn mỉm cười ngậm vào miệng ăn hết.

Đột nhiên, có người đến tìm Mã Thần Nhất để bàn chuyện. Hắn vẫy vẫy tay với Lý Huyền Lương, bảo y chờ mình. Lý Huyền Lương gật đầu, rồi giúp hắn gấp thêm vài món hắn thích ăn vào trong chén. Kế tiếp,

dự định buông dưa xuống, đột nhiên như cảm nhận được điều gì, y ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn về một phía.

Khi hai luồng ánh mắt giao nhau, Lý Lâm có chút lúng túng không biết phải trốn đi đâu. Đồng thời, trong đôi mắt Lý Huyền Lương cũng vừa có kinh ngạc vừa có vui mừng.

Cách một đám đông người, Lý Lâm bất giác bước thêm hai bước về phía Lý Huyền Lương, do dự mở miệng gọi khẽ một tiếng: “Ca...”

Chung quanh, thanh âm hết sức ồn ào, Lý Huyền Lương chỉ có thể nhìn khẩu hình miệng của cậu. Đầu tiên, y có hơi khựng lại, sau đó đột nhiên như hiểu ra điều gì. Hướng về phía cậu, khóe miệng y khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng mỉm cười ấm áp.

Có người từng nói, chỉ một nụ cười đã có thể hóa giải thiên ngôn vạn ngữ tưởng niệm. Nhìn thấy nụ cười của Lý Huyền Lương, tâm tình Lý Lâm dần dần bình tĩnh trở lại. Cậu biết, những sự xa cách giữa cậu cùng y đều thuộc về quá khứ, hết thảy mọi chuyện tốt cuộc đã trôi qua. Không còn oán hận cùng oán giận, nhân sinh chỉ ngắn ngủi vài chục năm, không cần chi tính toán quá nhiều để rồi cuối cùng chỉ còn lưu lại tiếc nuối.

Cậu vẫn là em trai của Lý Huyền Lương, và Lý Huyền Lương vẫn là anh trai của cậu. Mối thân tình này vĩnh viễn không cách nào đứt bỏ. Như vậy, đã đủ lắm rồi.

Đặt tay lên ngực, xuyên qua đám đông, cậu dùng khẩu hình miệng vô thanh vô tức nói với Lý Huyền Lương: Ca, cảm ơn người, để cho ta còn có thể làm em trai của người...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-cong-hoan-luong-ky>